COLECȚIA

Iubiri de poveste

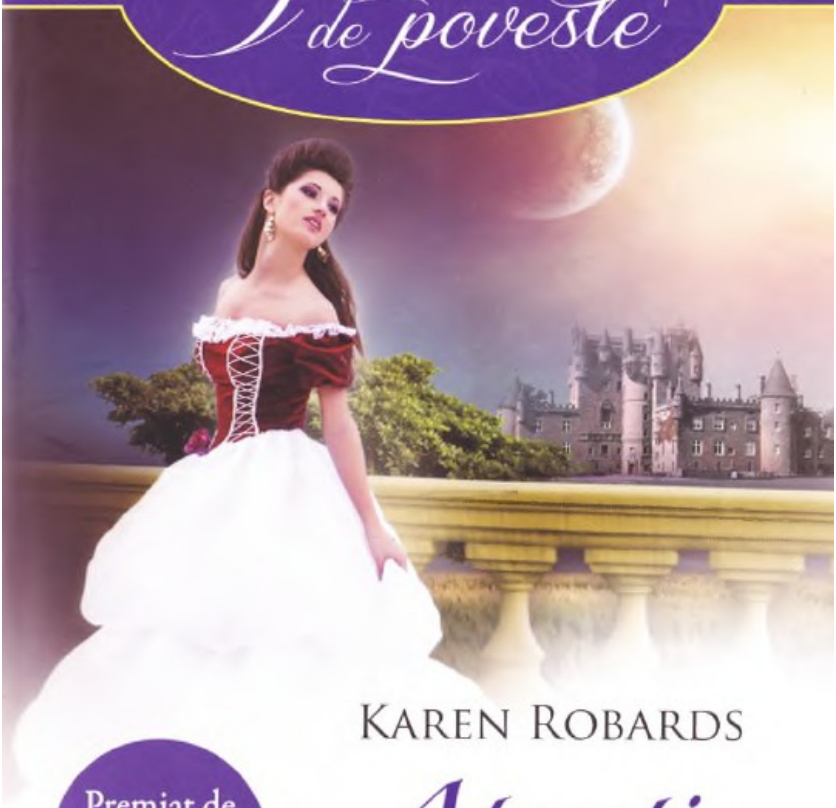

KAREN ROBARDS

Atracție scandaloasă

Premiat de *Romantic Times*

KAREN ROBARDS
Atracţie scandaloasă

Scandalous by Karen Robards
Copyright © 2001 Karen Robards

Alma, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Atracţie scandaloasă Karen Robards Copyright © 2013 Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu Copertă: Florentina Tudor Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ROBARDS, KAREN
Atracţie scandaloasă / Karen Robards. Trad.: Diana Ţuţuianu.
— Bucureşti: Litera, 2013 ISBN 978-606-686-270-

7 I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

Atracţie scandaloasă este dedicată cititoarelor mele.

Am scris cartea asta din dragoste şi sper că o să vă placă. De asemenea, nu îi pot lăsa deoparte pe bărbaţii din viaţa, mea: soţul meu Doug şi fiii Peter, Christopher şi Jack. Fără ajutorul lor, nimic din toate astea nu ar fi fost posibil.

Prolog

Februarie, 1810

Contele de Wickham, chipeş, bogat şi în vârstă de treizeci şi unu de ani, zâmbi în aşteptare în timp ce scrută atent peisajul verde luxuriant, în căutarea vânatului său. O mişcare uşoară în tufiş, precum un semnal discret, un gest din partea unui servitor, iar contele îşi propti arma în umăr cu un gest brusc. Răsună o împuşcătură, zgomotul reverberând asurzitor, pe neaşteptate, prin valurile de căldură care, la momentul respectiv, coceau la propriu paradisul reprezentat de insula Ceylon. Însă detunătura nu proveni din arma contelui.

Observatorul se uită prostit, nevenindu-i să creadă, în timp ce contele fu aruncat în faţă de parcă ar fi primit un şut direct în turul pantalonilor de la un bocanc uriaş. Sângele îi ţâşni din spate asemenea unui gheizer în momentul în care faţa i se izbi prima de pământ; aproape instantaneu, spatele cămăşii sale din in fu inundat de un lichid roşu intens. Servitorii săi, ţinuţi în loc până atunci de aceeaşi senzaţie de şoc care îl făcuse pe observator să înţepenească pe un deal, la aproximativ patru sute de metri distanţă, reacţionară în cele din urmă şi se năpustiră spre el dintr-o parte, într-o grămadă înnebunită de oameni ce urlau din toţi rărunchii.

Era prea târziu. Observatorul ştiu asta exact în momentul în care urlă şi el de groază şi consternare de unul singur. Calul se agită sub el, înspăimântat de zgomotul pe care-l scosese. Binoclul pe care îl ţinea la ochi tremură şi coborî uşor, pierzându-şi focalizarea

asupra ceea ce urmărise până atunci – şi descoperi, în schimb, un hăţiş de copaci chiar dincolo de scena haotică plină de panică, surprinzând rapid printre ramurile pline de frunze, o brută cu un aspect destul de dur care sărea în spatele unui cal murdar şi neîngrijit, ţinând strâns o carabină într-o mână în timp ce îşi îmboldea bidiviul să o ia din loc.

Observatorul îşi dădu seama, cu acelaşi sentiment de neputinţă pe care îl resimţise în calitate de martor la moartea violentă a contelui, că bruta care acum fugea călare era, cel mai probabil, sursa împuşcăturii.

Marcus tocmai fusese ucis în faţa ochilor săi.

Şocul ţinea mâhnirea şi durerea la distanţă; ceea ce îl alimenta acum era un sentiment de furie cumplită. O furie ascunsă, violentă, ce creştea rapid în intensitate, o furie care îi declanşă un potop nestăvilit de înjurături pe buze şi îl făcu să simtă direct în inimă o dorinţă aprigă de răzbunare. Apăsând cu putere ca să îşi închidă binoclul, îşi propti pintenii în părţile laterale ale calului.

Ajunsese prea târziu. Acum nu mai putea să îl ajute pe Marcus. Însă putea, probabil, să îl oprească pe ucigaşul acestuia să scape.

Capitolul 1

— Îmi pare foarte rău să fiu io cel care îţi aduce veşti proaste, domnişoară Gabby.

Dar nu era numai regretul, Jem Downes părea în mod indiscutabil extrem de îndurerat din cauza veştilor pe care i le aducea, şi pentru care traversase un ocean şi părţi importante din două continente, se gândi Lady

Gabriella Banning. Ochii lui căprui, acum umezi, îi întâlniră cu tristeţe pe ai ei, care acum erau uşor măriţi, de un cenuşiu inconfundabil. În spatele lui, majordomul în vârstă, Stivers, ieşi făcând o plecăciune şi închise uşa cu un pocnet înfundat. Mirosul de umezeală emanat de hainele lui Jem acoperea în intensitate mirosul înăbuşit de pucioasă provenit de la focul cu cărbuni şi pe cel de seu de la lumânarea ce sfârâia lângă cotul ei. Jem îşi ţinea pălăria cu ambele mâini; hainele sale murdare după călătoria abia încheiată erau îmbibate de umezeală şi, în plus, acoperite de picături lucioase de la ploaia torenţială de afară. Cizmele şi pantalonii îi erau împroşcaţi laolaltă cu noroi. În condiţii normale, servitorul de-o viaţă al familiei n-ar fi visat vreodată să se prezinte în faţa ei arătând astfel. Faptul că nu aşteptase până a doua zi, sau că nici măcar nu îşi schimbase hainele murdare, spunea multe despre starea lui de spirit şi despre cât de afectat era.

Aproape fără să îşi dea seama, Gabby se pregăti fizic şi mental să primească veştile. Buzele i se strânseră, se îndreptă de spate până rămase încremenită, cu o atitudine regească, în spatele biroului masiv îngrămădit parcă în colţul camerei de lucru din casa de la moşie, în care se retrăsese după cină ca să treacă în revistă registrul contabil al gospodăriei. Până în momentul acesta, cea mai mare grijă a ei fusese aceea de a găsi soluţia pentru a mai stoarce câţiva şilingi din cheltuielile proprietăţii, deja reduse la minimum. Vorbele lui Jem îi dăduseră o strângere de inimă, scoţându-i cu totul din minte imaginea situaţiei financiare a familiei. Cu toate acestea, se luptă să îşi păstreze o atitudine calmă. Singurul semn vizibil al îngrijorării ce pusese stăpânire pe ea era postura rigidă şi faptul că îşi strângea

convulsiv degetele pe condeiul pe care îl ţinea în mână. Devenind conştientă de acest lucru, Gabby aşează cu grijă condeiul lângă sticluţa cu cerneală şi îşi puse mâinile subţiri, cu pielea deschisă la culoare, peste registrul deschis din faţa ei.

Afară, tunetul se auzi atât de tare, încât zgomotul pătrunse adânc în interiorul zidurilor ca de fortăreaţă de la Hawthorne Hall. Focul din şemineu pâlpâi brusc, fără nicio îndoială din cauza faptului că picăturile de ploaie bătute de vânt îşi croiseră drum în jos, pe coş. Pentru Gabby, tunetul neaşteptat şi fulgerul intens care-l urmă părură ca nişte semne de rău augur. Îşi reprimă cu dificultate un fior. „Acum ce-o mai fi?” se gândi ea, uitându-se lung şi cu asprime la Jem. „O, Doamne sfinte, acum ce-o mai fi?”

— L-ai văzut pe fratele meu?

În întreaga ei viaţă trăită alături de cel mai josnic soi de bărbat violent şi arţăgos, învăţase să aprecieze valoarea afişării unui calm imperturbabil, indiferent de cât de mare era dezastrul aflat pe cale să se abată asupra sa. Tonul ei era în aceeaşi măsură calm şi plin de îndoială.

— Domnişoară Gabby, contele este mort.

Conştient de groaznica însemnătate a veştilor sale, Jem strânse în mâini pălăria moale, până când aceasta fu aproape de nerecunoscut. La cei cincizeci de ani ai săi, cu părul grizonant, tuns scurt şi cu trăsături ascuţite, încă mai avea alura zveltă şi subţire a jocheului care fusese pe vremuri. Dar acum, aplecat sub povara veştilor pe care fusese nevoit să i le dea femeii, părea şi mai scund decât de obicei.

Gabby trase o gură de aer, rapidă şi extrem de scurtă. Se simţea de parcă primise o lovitură direct în plex. Fusese pregătită, dacă se întâmpla ca Marcus să aibă o personalitate asemănătoare tatălui lor, să îi fie

respinsă cererea sau chiar să fie certată pentru că îndrăznise să ceară aşa ceva – pentru asta însă, nu fusese pregătită. Fratele ei vitreg, Marcus Banning, care, după moartea tatălui lor, în urmă cu optsprezece luni, devenise al şaptelea conte de Wickham, era mai mare doar cu şase ani decât ea. Cu două luni în urmă, când devenise evident că noul conte nu se grăbeşte să vină în Anglia ca să îşi revendice moştenirea, ea îl trimisese pe Jem să-i ducă o scrisoare fratelui ei, pe micuţa insulă Ceylon. Marcus îşi trăise acolo mare parte din viaţă, pe o plantaţie de ceai aflată în proprietatea celor din familia mamei sale. În scrisoare, îi explicase cât putuse de concis situaţia lor financiară şi îi ceruse lui Marcus permisiunea – şi fondurile necesare – să o ducă pe sora lor Claire la Londra, pentru a-şi face mult întârziatul debut oficial în societate.

Îl trimisese pe Jem, nutrind puţine speranţe. Cu toate astea, trebuia făcut ceva. Claire avea deja nouăsprezece ani. Gabby nu suporta gândul ca sora ei să se mărite cu moşierul Cuthbert, un bărbat apatic, între două vârste, văduv de multă vreme, proprietarul moşiei din vecinătate, care era cel mai stăruitor peţitor al ei, sau cu Oswald Preston, parohul local. Amândoi, în felul lor extrem de diferit, erau îndrăgostiţi lulea de Claire şi, pentru că nu fuseseră bine-veniţi la Hawthorne Hall în timpul vieţii tatălui lor, cel de-al şaselea conte de Wickham, acum erau vizitatori frecvenţi. Claire era amabilă cu ei deoarece bunăvoinţa şi amabilitatea erau în firea ei, însă numai gândul căsătoriei ei fie cu moşierul durduliu, fie cu înţepatul de Oswald o făcea pe Gabby să îi vină rău.

— Fratele meu este *mort?* repetă ea încet. Simţi cum i se pune un nod în stomac în timp ce implicaţiile acestei veşti începură să îi ricoşeze în minte. Jem, eşti

sigur?

O întrebare prostească. În mod obişnuit, n-ar fi întrebat niciodată aşa ceva. La urma urmei, nu era posibil ca Jem să se înşele cu privire la ceva atât de crunt şi de îngrozitor precum moartea noului conte. Jem păru, dacă era cumva posibil aşa ceva, chiar şi mai trist decât înainte.

— Da, domnişoară Gabby. Categoric da, sunt sigur de asta. Am fost acolo când domnul conte şi-a găsit sfârşitul. Era împreună cu un grup care să vâna un tigru, iar fiara a atacat din ascunzătoare când nu se aştepta nimeni. Cineva a tras cuprins de panică, iar contele a fost doborât. Şi astfel s-a stins din viaţă. Nu s-a mai putut face nimic.

— Doamne, Dumnezeule!

Gabby închise ochii, simţindu-se brusc ameţită şi incapabilă să mai gândească limpede. În lunile care urmaseră morţii tatălui ei, sperase şi totodată fusese îngrozită de venirea lui Marcus, fratele vitreg pe care îl întâlnise doar o dată în viaţă. Totul urma să se schimbe odată cu sosirea noului conte: atât poziţia ei, cât şi cea a surorilor ei mai mici. Să se schimbe în bine, sperase ea, deşi, după cum o învăţase soarta, trebuia să se aştepte că va fi în rău.

Însă ce putea fi mai rău decât să le vadă pe Claire, şi apoi pe Beth, suferind aceeaşi soartă pe care o avusese şi ea? Să fie când terorizate, când ignorate de un tată dominat de un dispreţ stăruitor faţă de femei şi fără nici cea mai mică fărâmă de afecţiune firească pentru copiii săi; să fie lăsate să se descurce cu foarte puţini bani – şi asta în timp ce tatăl lor era un om foarte bogat încât până şi cantitatea de mâncare de pe masa familiei era adesea insuficientă; să fie lăsată să îmbătrânească în casa părinţilor, cu puţine perspective de a avea un soţ şi copii, sau orice fel de

viaţă în afara domeniului vast şi atât de izolat de la Hawthorne Hall?

Brusc, Gabby ştiu ce putea fi şi mai rău: să îşi piardă cu totul casa şi fondurile care le permiseseră să trăiască satisfăcător, chiar dacă nu bine. Să fie obligate să plece de la Hawthorne Hall, să-şi câştige propria existenţă – asta însemnând, dacă aveau noroc – ca guvernante sau însoţitoare. Beth era prea tânără să o angajeze cineva, îşi dădu seama Gabby în timp ce încerca să se gândească cu calm la acest lucru, iar Claire... oare pe Claire ar fi angajat-o vreodată cineva? Claire, a cărei frumuseţe era atât de răpitoare, încât făcea capetele să se întoarcă doar mergând pe străzile din York, care era cel mai apropiat oraş? Probabil că nicio femeie respectabilă nu avea să-i ofere o slujbă lui Claire, îşi dădu seama Gabby cu un sentiment de rău augur. La vârsta ei deja înaintată, de douăzeci şi cinci de ani, cu înfăţişarea banală şi şchiopătatul căpătat în urma unui accident pe care îl suferise la doisprezece ani, ea însăşi era singura dintre toate trei care avea cât de cât şanse de a fi angajată. Oare urma să i se permită să îşi ţină şi surorile cu ea, în orice post ar fi fost suficient de norocoasă să obţină?

Puţin probabil. Categoric, aproape că nu. Mai degrabă nu, de îndată ce un presupus angajator avea să o vadă pe Claire.

Ce puteau să facă în continuare? Întrebarea se încolăci, rece, asemenea unui şarpe, în jurul inimii lui Gabby, făcând-o să intre în panică. Dintr-odată, moşierul Cuthbert şi domnul Preston începeau să pară aproape ca nişte colaci de salvare în mijlocul unei mări agitate. În mod sigur, dacă n-ar avea de ales, Claire s-ar gândi să se mărite cu oricare dintre ei, în loc să fie aruncată în lumea largă doar cu câteva haine în bagaj.

Dar stai, îşi spuse Gabby în sinea ei, încercând

să-şi reprime teama din ce în ce mai mare, totul era încă la început. Trebuiau să existe şi alte alternative. Nu era vorba decât de faptul că până acum nu îi trecuse niciuna prin minte.

— A lăsat în urmă vreo familie? Un fiu, poate?

O ultimă şi vagă speranţă îi flutură în piept, în timp ce îşi deschise ochii ca să se uite din nou la Jem.

— Domnul conte nu era căsătorit, domnişoară Gabby, şi cred că nu avea nici copii. Fără îndoială că urma să-şi aleagă o mireasă cum se cuvine de aici, din Anglia, când venea acasă să îşi ia în primire titlul.

— Da.

Gabby trase în piept o gură zdravănă de aer. Indiferent ce urma să se întâmple cu ea şi cu surorile ei, existau nişte acţiuni care trebuiau întreprinse imediat, oameni care trebuiau anunţaţi despre moartea contelui de Wickham. Nu demult, făcuse toate astea după decesul tatălui ei, fapt ce îi dădea sentimentul că este o expertă în domeniu. În primul rând, trebuia informat domnul Challow, avocatul principal al tatălui său, şi apoi vărul Thomas…

Gabby îngheţă la gândul acesta.

Odată cu moartea lui Marcus, titlul de conte şi tot ce implica această calitate îi erau transferate celui mai apropiat succesor de sex masculin, onorabilul Thomas Banning, fiul răposatului văr al tatălui ei. Tatăl ei nu-l plăcuse pe Thomas defel, iar acesta, împreună cu îngrozitor de îngâmfata lui soţie, Lady Maud, şi cele două fiice smiorcăite răspunseseră antipatiei accentuate a contelui cu vârf şi îndesat. Ea, una, îl văzuse pe acesta şi familia lui probabil de vreo şase ori în viaţă, cel mai recent la înmormântarea tatălui ei. El abia i se adresase ei şi surorilor sale, iar soţia şi fiicele sale nu făcuseră nici măcar atât.

Ea, Claire şi Beth erau acum la mila lui Thomas,

îşi dădu seama Gabby, cu o senzaţie de greaţă în stomac. Tatăl ei, în misoginismul său îngrozitor, nu stipulase în testament nicio clauză în favoarea celor trei fiice ale sale, după cum aflase cu disperare numai după moartea lui. Ele nu aveau niciun fel de venit, niciun fel de fonduri proprii. Fuseseră lăsate să depindă total de generozitatea – sau de lipsa acesteia – noului conte.

Şi nu pentru prima oară, Gabby se întrebă dacă nu cumva tatăl ei, după ce murise, se trezise în iad.

Indiferent de cât de înfiorător era pentru o fiică să nutrească un asemenea gând, ea nu se putu abţine să nu simtă că, dacă se întâmplase aşa, era o pedeapsă binemeritată pentru suferinţa pe care le-o provocase şi continua să le-o provoace fetelor pe care ar fi trebuit să le preţuiască mai presus de orice în viaţă.

Probabil că Thomas avea să le permită să locuiască în continuare la Hawthorne Hall, speculă Gabby fără prea multe speranţe. Soţiei lui i-ar fi făcut plăcere să aibă „colecţia lui Matthew”, aşa cum le numea ea cu dispreţ pe Gabby şi surorile ei, deoarece fiecare era progenitura altei contese de Wickham, pe post de rude sărace care depindeau de ei.

Însă după aceea, Gabby se gândi din nou la Claire şi ştiu că nu avea rost să nutrească nici cea mai mică speranţă. Maud nu ar fi vrut să o aibă pe Claire la o distanţă mai mică de un kilometru de propriile fiice atât de şterse.

— Domnişoară Gabby, domnul conte a scris o misivă.

Cuvintele lui Jem o făcură pe Gabby să-şi îndrepte din nou atenţia asupra lui.

— O misivă?

Vocea ei, descoperi ea cu surprindere, nu

dezvăluia nicio urmă a grijilor care o frământau.

— În noaptea de dinaintea… de dinainte să fie luat dintre noi, domnul conte era în urmărirea acelui tigru despre care v-am spus deja, când l-am ajuns din urmă, undeva departe, în sălbăticie, însoţit doar de servitorii aceia indigeni ai dumnealui. M-a chemat în cortul său şi mi-a dat asta pentru dumneata.

Jem scotoci în taşca de piele care îi atârna într-o parte şi scoase o scrisoare pătată, uşor boţită, pe care i-o dădu.

Gabby o luă, rupse sigiliul şi o desfăcu. Era o singură foaie ce conţinea numai câteva rânduri mâzgălite cu negru, de o mână fermă. O altă foaie sigilată, aflată în interiorul primeia, ieşi la iveală după ce despături misiva. Pe aceasta o puse deoparte.

Draga mea Gabby,

Propria ştiinţă şi poveştile pe care le-am auzit despre tatăl nostru m-au făcut să cred că nu mi-ai prezentat decât în mică măsură situaţia în care aţi fost lăsate. Te implor să mă ierţi pentru că nu m-am ocupat de chestiunea aceasta mai devreme, într-adevăr, mărturisesc că am dat dovadă de neglijenţă şi că nu am avut grijă de bunăstarea surorilor mele, şi în acest fel îţi dau consimţământul de a o duce pe sora noastră Claire la Londra pe durata sezonului monden. Fă acest demers aşa cum se cuvine, în stil mare, şi foloseşte banii mei după nevoi şi la propria discreţie. Scrisoarea care să autentifice acest lucru este ataşată şi îţi sugerez să le-o prezinţi domnilor Challow, Mather şi Yadon, avocaţi, cu complimentele mele. Întâmplarea face ca anumite circumstanţe să mă determine să mă gândesc la o călătorie în Anglia, şi s-ar putea să mă alătur vouă la Londra în câteva săptămâni, nu prea multe la număr. Aştept cu nerăbdare să îmbunătăţesc

relaţia noastră şi să reînnoiesc relaţia mea cu Claire şi cu micuţa Beth.

Al dumitale, cel mai devotat,
Wickham

Dintr-odată, Gabby simţi un nod în gât în timp ce privea scrisul citeţ şi apăsat. Fratele ei părea foarte drăguţ şi lăsa impresia că ar fi fost dornic să aibă grijă de ele, iar această hârtie, alături de vizita pe care abia dacă şi-o mai amintea, pe care el o făcuse la Hawthorne Hall, pe vremea când ea avea doar unsprezece ani, era tot ceea ce ştiuse vreodată de el.

Părea greu. Însă, după cum descoperise, aşa era şi viaţa.

Cealaltă scrisoare sigilată era într-adevăr adresată domnilor Challow, Mather şi Yadon, văzu ea în momentul în care o ridică, după care îşi îndreptă din nou privirea spre Jem.

— Gabby, Gabby, vorbeşti cu *Jem?*

Uşa bibliotecii se deschise larg, fără niciun avertisment. Lady Elizabeth Banning, o tânără exuberantă cu păr roşcat, uşor rotunjoară, de vreo cincisprezece ani, se năpusti în încăpere. Ca şi Gabby, era îmbrăcată în negru în semn de doliu prelungit după tatăl lor, deşi perioada de timp obligatorie trecuse, din simplul motiv că acestea erau cele mai noi rochii pe care le aveau. Cheltuirea sumelor pentru cumpărarea hainelor de doliu fusese permisă fără prea mare tragere de inimă de domnul Challow după moartea tatălui lor, deşi în mod legal, după cum afirmase, el nu ar fi trebuit să aprobe niciun fel de cheltuieli fără acordul noului conte, cel căruia îi aparţinea acum toată averea. Până şi continuarea alocării sumei minime care îi permisese lui Gabby să administreze casa în trecut fusese subiect de discuţie în cadrul firmei de

avocatură, îi spusese el, ajungându-se la consensul că, neexistând alte precizări din partea noului conte, cea mai bună soluţie era să lase lucrurile să continue cum fuseseră, până când aveau să primească instrucţiuni contrare.

— O, Jem, *tu* eşti! Ce-a *spus* fratele nostru?

Ochii căprui şi drăgălaşi ai lui Beth se fixaseră asupra lui Jem, scutind-o pe Gabby de nevoia de a-i răspunde la prima întrebare. Se apropie de ei, asaltându-i cu întrebări:

— L-ai găsit? I-ai dat scrisoarea lui Gabby? Ce-a spus? Putem să mergem? Putem să mergem?

— Îmi pare rău, Gabby, am încercat s-o opresc, însă ştii bine cum e ea, spuse cu un oftat Lady Claire Banning, intrând în urma surorii sale în încăpere. Nici măcar rochia ei neagră atât de sobră nu reuşea să diminueze în vreun fel efectul şuviţelor ondulate şi mătăsoase, negre ca pana corbului, ce se revărsau din abundenţă peste umerii zvelţi, al ochilor mari, căprui-aurii, cu gene dese, al pielii albe ca de porţelan şi al trăsăturilor perfecte. În plus, mai era şi silueta ei rotunjită acolo unde trebuia să fie rotunjită, zveltă acolo unde trebuia să fie zveltă şi întru totul încântătoare. Pur şi simplu n-a mai putut să se abţină.

Dacă Claire ar fi putut să aibă parte de propriul sezon de debut, se gândi Gabby, uitându-se la sora ei aproape cu durere, ar fi fost asaltată de gentilomi potriviţi şi buni de însurătoare, dornici să se căsătorească cu ea. Lucrul cel mai trist era faptul că acolo, chiar în mâna ei, era tocmai instrumentul care i-ar fi dăruit lui Claire viitorul de care avea nevoie, pe care era îndreptăţită să îl aibă prin obârşia ei, şi pe care îl merita pe deplin. Marcus îşi dăduse acordul ca ea să aibă parte de acest sezon de debut. Practic vorbind, el îi dăduse lui Gabby şi libertate deplină ca să

îl finanţeze.

Însă Marcus era mort. Scrisorile pe care el le trimisese nu erau acum mai mult decât nişte bucăţi de hârtie fără valoare. De îndată ce vărul Thomas era înştiinţat că devenise conte de Wickham, trebuiau să se considere cu adevărat foarte norocoase dacă nu aveau să fie aruncate imediat afară de la Hawthorne Hall. O disperare crescândă îi strânse stomacul lui Gabby. Ceea ce trebuia să le comunice surorilor ei era mult prea crud. Măcar dacă, se gândi ea, simţind o durere acută în gât, Marcus ar mai fi rămas în viaţă pentru încă trei luni, doar până când Claire să fi avut parte de sezonul de debut…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jem, nu poţi să vorbeşti? L-ai găsit sau nu l-ai găsit pe fratele nostru? îl întrebă Beth cu insistenţă, sărind precum un căţel plin de entuziasm în jurul bărbatului care le învăţase pe ea şi pe surorile ei să călărească, să vâneze, să pescuiască şi să se bucure de aproape fiecare activitate care putea fi desfăşurată în aer liber.

De-a lungul anilor, surorile ajunseseră să îl privească mai degrabă ca pe un complice şi prieten decât ca pe un servitor, şi se aflau în nişte relaţii condamnabil de apropiate pentru spiritul vremii cu cineva care, în realitate, nu era mai mult decât un rândaş.

Jem arăta chiar mai nefericit decât înainte.

— Asta am făcut, domnişoară Beth, însă…

El îi aruncă o privire neajutorată lui Gabby, care se uită în jos la scrisoarea din mâna ei şi inspiră adânc, dorindu-şi în sinea ei să pară calmă în timp ce anunţa noutăţile îngrozitoare. În acel moment Beth observă scrisoarea şi, cu o mişcare rapidă şi un ţipăt plin de veselie, o smulse din mâna surorii sale.

— Beth, aşteaptă… gemu Gabby, încercând să

pună mâna pe scrisoare, însă vorbitul necesita un efort mult mai mare decât îşi imaginase, iar protestul ei fu prea gâtuit pentru a-şi descuraja în vreun fel sora care se îndepărtă în paşi de dans la o distanţă sigură, cu un zâmbet jucăuş.

Să afle cât de aproape de împlinire fuseseră toate speranţele lor nu putea decât să facă adevărul şi mai greu de suportat…

— O, Beth, încearcă să dai dovadă de puţină decenţă şi de maniere, şi fă-o chiar acum, interveni Claire cu asprime, aruncându-se într-un fotoliu de lângă şemineu şi încercând să pară că nu era deosebit de interesată de conţinutul hârtiei pe care Beth o citea acum cu nerăbdare. Trebuie să afirm în mod solemn că nu am văzut în viaţa mea o asemenea obrăznicătură cum începi să devii tu.

— Cel puţin eu nu-mi rup gâtul întinzându-mă să mă uit în fiecare oglindă pe lângă care trec, îi replică Beth, ridicându-şi rapid privirea, pentru un moment, ca să se uite urât la sora ei.

Apoi, după ce îşi concentră din nou atenţia la scrisoare, pe faţă i se întipări un zâmbet plin de fericire şi se uită din nou la Claire.

— O, Claire, o să-ţi faci debutul în societate! Fratele nostru spune că urmează să mergem.

Ochii lui Claire se măriră, iar obrajii i se îmbujorară uşor în timp ce-şi îndrepta poziţia corpului în fotoliu.

— Beth, e-adevărat? Privirea îi zbură rapid la sora ei mai mare. Gabby?

Părea că îi era aproape frică să creadă că soarta ei ar putea să se dovedească atât de minunată. Aşa cum, într-adevăr, se gândi Gabby, uitându-se la Claire cu o senzaţie bruscă de durere acută care îi frângea inima, şi avea dreptul să se întâmple. Iar ea nu mai

putea să-i asigure acest lucru lui Claire…

În acel moment, focul trosni cu putere şi flacăra se ridică, mai sus şi mai fierbinte decât înainte, atrăgând pe moment atenţia tuturor. Culoarea flăcărilor dădu o nuanţă stranie de roşu aprins pielii palide a mâinilor lui Gabby, remarcă ea, aruncându-şi privirea spre scrisoarea adresată avocaţilor pe care încă o ţinea între degete. Nu avea nicio îndoială că faţa ei căpătase aceeaşi nuanţă, care brusc devenise cea mai potrivită culoare pentru hăurile iadului.

Căci tocmai îi trecuse prin minte cea mai cumplită, păcătoasă şi imorală idee…

— Citeşte-o şi tu.

Beth îi întinse scrisoarea lui Claire, după care se cocoţă pe braţul fotoliului pe care stătea sora sa, uitându-se la ea cu un aer de aşteptare triumfătoare. Când ajunse la final, Claire scoase un mic ţipăt de emoţie. Cele două surori mai mici îşi uniră capetele, unul cu părul roşcat strălucitor şi celălalt cu părul negru ca pana corbului, şi începură să recite cuvintele cu voce tare, cu o voioşie din ce în ce mai mare.

În timp ce surorile ei citeau, iar focul se potoli din nou, Gabby luă o hotărâre. La urma urmei era, după cum descoperi cu o oarecare doză de surprindere, o adevărată Banning. Aveau în sânge atracţia jocurilor de noroc, iar acum era rândul ei să parieze totul pe o aruncare îndrăzneaţă a zarurilor. Rămase acolo în picioare, o femeie mult prea subţire, de înălţime medie, îmbrăcată din cap până în picioare în veşminte negre de bumbac, cu părul castaniu greu de îmblânzit strâns într-un coc îngrijit la ceafă, cu faţa palidă, pătrată, cu nasul mic şi drept, cu gura şi bărbia ferme, însufleţită de hotărârea aprigă care i se citea în ochii cenuşii de regulă calmi, după care păşi cu grija pe care învăţase să o adopte ca să-şi ascundă şchiopătatul, în

jurul biroului, până ajunse lângă Jem.

— I-ai mai spus cuiva despre asta? Ai mai vorbit cu cineva pe corabie, întâmplător, sau de când ai ajuns pe ţărmurile Angliei? întrebă Gabby astfel încât numai el să poată auzi, în timp ce amândoi se uitau cum surorile ei reciteau din nou epistola.

Jem arăta vrednic de plâns în timp ce, terminând misiva pentru probabil a douăsprezecea oară, ambele fete se uitară una la cealaltă şi începură să sporovăiască pline de entuziasm. Şoaptele lui Gabby deveniră de insistente:

— Cine altcineva mai ştie de moartea fratelui meu?

Servitorul şi stăpâna casei erau cam de aceeaşi înălţime, iar ochii lor erau aproape la acelaşi nivel. Jem îi aruncă o privire, încruntându-se nedumerit.

— Nimeni din Anglia, domnişoară Gabby, cu excepţia dumitale şi a mea. Doar n-aş fi vorbit cu străinii despre afacerile familiei, la bordul corăbiei sau oriunde altundeva, nu-i aşa? Bănuiesc că ştiu numai câţiva oameni din Ceylon, însă majoritatea sunt băştinaşi sau de genul ăsta.

— Atunci am de gând să te rog să-mi faci un serviciu foarte mare, spuse Gabby rapid, înainte să îşi piardă sângele rece. Am să îţi cer să susţii că ai plecat de lângă fratele meu imediat după ce ai primit aceste scrisori şi că nu ai fost niciodată martor la moartea lui. Am să-ţi cer să pretinzi că, după câte ştii tu, contele este încă în viaţă şi se află în Ceylon, şi că o să vină acasă când o să găsească de cuviinţă să o facă.

Ochii lui Jem se măriră. În momentul în care întâlni privirea fermă a femeii, buzele lui scoaseră un fluierat neauzit.

— Domnişoară Gabby, pot să fac asta, iar pentru dumneata o s-o fac din toată inima, după cum bine ştii,

însă adevărul adevărat o să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, şi-atunci noi cum o să picăm?

Vocea joasă a lui Jem era şi speriată, şi precaută.

— În niciun caz, într-o situaţie mai rea decât cea în care ne aflăm acum, ba probabil cu mult mai bună decât acum, spuse Gabby cu fermitate. Tot ceea ce ne trebuie este puţin timp şi puţin noroc.

— Gabby, nu eşti emoţionată? O să mergem la *Londra!* exclamă Beth extaziată, sărind de pe braţul fotoliului, dansând şi ţopăind ca să o cuprindă pe cea mai mare dintre surori într-o îmbrăţişare sufocantă. Claire va avea parte de debutul ei oficial, iar noi vom merge să vedem toate atracţiile oraşului. O, Gabby, niciodată în viaţa mea n-am fost mai departe de Yorkshire.

— Niciuna dintre noi n-a fost, interveni şi Claire.

Ochii îi străluceau de emoţia anticipării, şi se apropie cu paşi graţioşi, deşi, conştientă de statutul ei de tânără lady se abţinu să sară în sus şi în jos, nestăpânită, cu nepăsarea arătată de Beth.

— Londra va fi o desfătare pentru noi toţi.

Întorcându-i îmbrăţişarea lui Beth, Gabby reuşi să afişeze un zâmbet credibil. Dintr-o privire aruncată rapid cu coada ochiului îşi dădu seama că Jem se uita la ea atât de speriat, ca şi cum i-ar fi crescut brusc coarne şi coadă.

— Asta înseamnă că putem s-avem nişte rochii noi?

Claire părea aproape melancolică. Lui Claire îi plăceau hainele frumoase şi de multe ori petrecea ore întregi cercetând modelele din *Ladies' Magazine* pe care – deşi fusese interzisă de tatăl lor în casă –, tot mai avusese din când în când ocazia să o răsfoiască. Fără să fie excesiv de vanitoasă, Claire era foarte

conştientă de propria frumuseţe, iar chestiuni precum ultimele coafuri la modă sau croiala unei rochii erau importante pentru ea. Îşi dorise cu ardoare să aibă parte de debutul oficial în societate, însă ţinând cont de circumstanţele în care se găsea ştiuse că şansele de a avea vreodată parte de aşa ceva erau foarte slabe. Spre cinstea ei, se împăcase foarte bine cu gândul că nu o să se bucure niciodată de asta. Însă acum – acum putea să aibă parte totuşi de sezonul ei de debut. În ciuda riscurilor, Gabby se simţi brusc extrem de bucuroasă că era în măsură să-i ofere lui Claire o asemenea şansă.

— Sigur că putem, spuse Gabby, refuzând să se uite din nou la Jem şi ignorând în mod deliberat riscurile. De fapt, putem comanda o întreagă garderobă nou-nouţă, pentru fiecare dintre noi.

Exact în acel moment, focul din şemineu pocni cu putere şi izbucni din nou cu flacără vie, făcând-o pe Gabby să tresară, în timp ce surorile ei se extaziau în continuare datorită şansei nemaipomenite şi a norocului lor, Gabby nu putu să nu arunce o privire furişă, uşor neliniştită spre şemineu. Oare de ce nu putea scăpa de sentimentul că, indiferent de cât de nevinovate îi erau motivele, tocmai încheiase un fel de pact cu diavolul?

Capitolul 2

Aproape două săptămâni mai târziu, trăsura veche a contelui de Wickham se deplasa greoi, huruind pe drumurile stricate de ploi, îndreptându-se spre Londra. Stivers şi doamna Bucknell, menajera, alături de un lacheu şi o servitoare, fuseseră trimişi cu câteva

zile înainte ca să redeschidă casa familiei din Grosvenor Square, care fusese închisă timp de mai bine de un deceniu, şi să angajeze personalul suplimentar necesar pentru administrarea ei. Încă murmurând tot felul de avertismente ce nu prevesteau nimic bun ori de câte ori putea fi auzit de Gabby, Jem mergea sus pe capra trăsurii alături de vizitiul John, cu borurile pălăriei trase în jos peste ochi ca să se protejeze de burniţă. Înăuntru, Claire şi Beth sporovăiau pline de entuziasm, sub privirile lui Twindle, guvernanta de-acum în vârstă care se alăturase familiei odată cu sosirea mamei lui Claire şi rămăsese alături de ele chiar şi după decesul stăpânei. Aşezată lângă Claire pe bancheta uzată de pluş care, în ciuda tuturor eforturilor de a o împrospăta, încă mai mirosea uşor a mucegai, Gabby zâmbea când era nevoie şi se uita afară pe geam la mlaştina pe care o lăsau în urmă. Îşi dădu seama că ierburile îmbibate de apă, cerul cenuşiu şi ploaia neîncetată îi erau la fel de familiare ca şi hotarele de la Hawthorne Hall şi, în mod surprinzător, la fel de dragi. Nu avusese un alt cămin, şi simţi un junghi în piept când îşi dădu seama că, indiferent cum se încheia tot acest joc, viitorul ei şi cel al surorilor sale probabil că era cu totul în altă parte.

Din momentul în care se hotărâse să trăiască clipa cât se mai putea, până în momentul de faţă, avusese parte de nopţi nedormite şi de multe mustrări de conştiinţă. Incorectitudinea faptelor sale o neliniştea; însă a le lăsa pe surorile ei să sufere din pricină că ea nu ar fi fost suficient de hotărâtă era, după părerea ei, şi mai incorect. Îşi linişti conştiinţa reamintindu-şi că, dacă nu se întâmpla ceva care să-i năruiască planurile, nu avea intenţia să susţină la nesfârşit acea minciună; imediat ce Claire era căsătorită şi în siguranţă, intenţiona să „primească

veşti” despre moartea lui Marcus, şi atunci toată înşelătoria avea să înceteze. Cât de greşit putea fi ceea ce făcea ea, adică să tragă puţin de timp până ce îşi puneau vieţile în ordine?

— Te doare piciorul, Gabby? întrebă Claire, îndreptându-şi atenţia către sora ei mai mare în timp ce Beth se angajase într-o discuţie aprinsă cu Twindle privitor la locurile care erau adecvate pentru a fi vizitate de o foarte tânără domnişoară, în timp ce se află în Londra.

Amfiteatrul Astley şi animalele sălbatice de la Royal Exchange erau, în opinia lui Twindle, destul de acceptabile. Însă Covent Garden – „Cum ai ajuns să auzi de locul acela, domnişoară Beth, nici nu vreau să mă gândesc…” –, în mod categoric nu era. Obişnuindu-se de-a lungul anilor cu infirmitatea lui Gabby – de fapt, ea şi Beth nici măcar nu se gândeau vreodată în asemenea termeni; piciorul afectat al lui Gabby reprezenta o parte din ea, acceptată în aceeaşi măsură ca şi părul ei lins –, Claire nu părea excesiv de îngrijorată.

— Mă încruntam de te-am făcut să te gândeşti la asta? întrebă Gabby uşor, forţându-se să zâmbească. Piciorul meu nu are nimic. Nu făceam decât să trec în revistă o listă cu tot ceea ce trebuie să fac când ajungem la Londra.

— Crezi că mătuşa Salcombe o să accepte să o sprijine pe Claire, Gabby? Beth îşi întrerupse conversaţia cu Twindle ca să pună întrebarea cu o încruntătură plină de îngrijorare.

Deşi era prea tânără ca să ia parte la plăcerile balurilor, recepţiilor şi seratelor petrecute în asemenea bastioane legendare cum era Almack’s, intrase cu mult entuziasm în febra pregătirilor pentru debutul în societate al lui Claire.

— Nu pot să spun cu certitudine, desigur, însă sper din toată inima că o va face. La urma urmei, m-a invitat şi pe mine să-mi fac ieşirea în societate sub protecţia sa, când am împlinit optsprezece ani, spunând că, atâta timp cât nu avea copii, i-ar face o reală plăcere să îşi prezinte nepoata în lumea bună. Iar tu eşti în aceeaşi măsură nepoata ei ca şi mine şi, de departe, ai mult mai multe şanse să faci senzaţie.

Gabby îi adresă această ultimă remarcă lui Claire, făcându-i cu ochiul. Se abţinu să adauge că, în momentul în care acea invitaţie sosise în urmă cu atât de mulţi ani, fusese în culmea fericirii gândindu-se la sezonul din Londra, până când tatăl ei râsese şi spusese că în mod evident sora lui, Augusta, nu îşi dăduse seama că nepoata ei cea mare era acum infirmă şi că avea să o facă de ruşine în orice sală de bal care era suficient de ghinionistă ca să-i suporte prezenţa. Gabby nu avusese privilegiul de a vedea ce anume îi răspunsese contele surorii sale, însă invitaţia fusese respinsă şi nu mai fusese repetată vreodată. La început distrusă, Gabby ajunsese să-şi dea seama, privind retrospectiv, că probabil era mai bine că se întâmplase aşa. Nu ar fi putut să le lase pe Claire şi Beth, care pe vremea aceea aveau unsprezece, respectiv opt ani, doar cu Twindle şi Jem care să le protejeze de excesele tatălui lor, chiar şi pentru numai cele câteva luni la care se rezuma un sezon, şi i-ar fi fost imposibil să le abandoneze pentru totdeauna printr-o căsătorie, care, la urma urmei, reprezenta scopul final al acelei îndeletniciri frivole. Iar tatăl ei nu i-ar fi permis niciodată să-şi ia surorile ca să locuiască cu ea, nici la Londra şi nici în casa noului ei soţ. Ceea ce deţinea Matthew Banning era în întregime în posesia lui, indiferent dacă el preţuia sau nu acel lucru.

— Lady Salcombe este foarte încuiată,

domnişoară Gabby.

O umbră de îngrijorare întunecă faţa îngustă a lui Twindle în timp ce vorbea. Cum trăise la Londra ani buni înainte să vină la Hawthorne Hall, Twindle cunoştea, chiar dacă pe unii doar vag, un mare număr de lorzi şi de doamne care alcătuiau scena vieţii mondene a capitalei.

— Ei bine, dacă n-o să fie dispusă să ne ajute, atunci o să trebuiască să ne descurcăm fără ea, spuse Gabby cu falsă voioşie.

Deşi nu prea ştia cum mergeau treburile la Londra, nu era atât de naivă încât să nu-şi dea seama că sprijinul din partea surorii tatălui ei era de o importanţă vitală pentru a face din debutul lui Claire în societate succesul meritat. Neavând ea însăşi vreo şansă de măritiş, Gabby era, după cum considera, cât se poate de calificată să-i fie alături, pe post de însoţitoare. În calitate de fiice de conte, fie el şi unul excentric şi solitar aşa cum fusese Lord Wickham, ea şi surorile sale puteau să pretindă un anumit loc în societate. Însă nu ştia mai multe despre Londra şi obiceiurile oraşului decât ceea ce citise în cărţi, auzise de la Twindle şi observase urmărindu-i de-a lungul anilor pe oaspeţii tatălui său, care de regulă nu erau de cea mai bună calitate. Şi aproape că nu avea niciun fel de cunoştinţe acolo. După cum îi spusese lui Claire, dacă Lady Salcombe refuza să le ajute aveau să reuşească ele… în vreun fel sau altul. Dar nici pe departe atât de bine sau atât de uşor, cum ar fi fost dacă aceea lady accepta să le fie prietenă.

Undeva în adâncul minţii avea în permanenţă ideea că trebuiau să exploateze la maximum acest interval de timp pe care îl smulsese din ghearele sorţii: fiindcă se prea putea să nu mai existe alt sezon pentru Claire.

— N-avem alte cunoştinţe sau relaţii în oraş care ar putea să ne ajute dacă mătuşa Salcombe refuză? întrebă Beth cu interes.

— Vrei să spui în afară de vărul Thomas şi de Lady Maud? Gabby zâmbi în timp ce Beth se strâmba. Mai sunt diferite rubedenii, cred, însă prefer să încep cu Lady Salcombe. Ea este, sau obişnuia să fie, un adevărat stâlp al societăţii.

După aceea Gabby căută să schimbe subiectul conversaţiei, întrebându-se cu voce tare dacă târgul care se vedea pe geam era sau nu West Hurch. Aşa cum considera că era cel mai bine să ţină departe de surorile sale şi de oricine altcineva în afară de Jem vestea morţii lui Marcus şi natura cu adevărat disperată a acestei călătorii, la fel considera că era mai bine să nu le facă pe Claire şi Beth foarte conştiente de natura neconvenţională a structurii familiei lor. Deşi era adevărat că măcar avea rude de clasă, altele decât rubedeniile tatălui său, se îndoia că vreuna dintre ele ar fi putut sau ar fi vrut să fie de vreun ajutor în a facilita ieşirea oficială a lui Claire în societate. Aceste rude nu vizitaseră niciodată Hawthorne Hall şi, din câte ştia ea, nici nu manifestaseră vreun interes faţă de ea sau de surorile ei. Problema majoră era că fiecare dintre copiii contelui avea altă mamă şi că statutul acestor mame variase simţitor pe scara socială. Mama lui Marcus, Elise de Melancon, călătorise din Ceylon la Londra pentru a debuta în societate, trăgând nădejde că avea să pună la cale o căsătorie avantajoasă. Fusese o frumuseţe fără origini excepţionale şi moştenitoarea unei averi considerabile. Căsnicia ei cu contele de Wickham satisfăcuse toate părţile implicate, deşi după nici doi ani cu noul ei soţ, tânăra şi frumoasa contesă fusese atât de puţin înamorată de viaţa conjugală, încât îşi luase pruncul, un băieţel, şi fugise

înapoi în Ceylon. După moartea ei, câţiva ani mai târziu, contele mai vizitase încă o dată Londra ca să-şi găsească o mireasă. De data asta, victima neştiutoare fusese mama lui Gabby, Lady Sophia Hendred, care era dintr-o familie la fel de bună ca şi el, dar nu era nici deosebit de frumoasă şi nici deosebit de bogată; ea murise odată cu pruncul pe care urma să-l nască la aproape trei ani după venirea pe lume a lui Gabby. Mama lui Claire, Maria Dysart, o frumuseţe având o origine respectabilă, dar lipsită de orice fel de avere, îi atrăsese privirile contelui într-o scurtă călătorie la Bath, iar ea se gândise că se căsătoreşte peste clasa ei socială când se măritase cu proaspătul văduv. Rezistase suficient de mult cât să îi dea naştere lui Claire, înainte de a pieri din cauza tuberculozei. Mama lui Beth fusese fiica unui cleric obscur. Din fericire pentru legiunile de tinere necăsătorite încă, în momentul în care fosta domnişoară Bolton căzuse pe scări la Hawthorne Hall, rupându-şi gâtul, contele suferise accidentul de călărie care îl imobilizase într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii. Nicio altă contesă nu mai onorase Hawthorne Hall cu prezenţa ei şi rămăsese în sarcina lui Gabby să preia rolul de stăpână a casei şi să-şi asume rolul de mamă faţă de surorile ei, un rol care i se potrivise de minune.

— Gândeşte-te, Claire, la anul pe vremea asta vei fi probabil o doamnă măritată, spuse Beth minunându-se, ţopăind uşor pe banchetă.

Cu hurducăielile trăsurii, o astfel de mişcare nici nu-şi avea rostul, dar Beth nu mai fusese în stare să stea liniştită încă din clipa în care aflase că mergeau la Londra.

— M-am gândit la asta, mărturisi Claire, părând uşor îngrijorată. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Gabby. Ca să fiu sinceră, nu... nu sunt sigură că vreau să mă

mărit, la urma urmei. Nu vreau să mă despart de voi două… şi… şi îmi este foarte frică că gentlemanul respectiv s-ar putea dovedi… ei bine, la fel ca *papa.*

Confesiunea aceasta le lăsă pe celelalte trei ocupante ale trăsurii fără cuvinte. Gabby reuşi prima să-şi recupereze graiul.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu nimeni dacă nu vrei, spuse ea hotărâtă şi chiar convinsă de asta în pofida situaţiei, deşi ideea ca toate planurile ei disperate să fi fost în van îi dădu fiori pe şira spinării.

Acesta era un rezultat pe care nu-l luase în considerare; nu putea decât să spere că sensibilitatea inimii lui Claire şi înfăţişarea ei răpitoare aveau să o ajute să se îndrăgostească nebuneşte în momentul în care urma să apară într-o lume plină de bărbaţi eligibili şi – era de sperat – frumoşi şi fermecători. Şi dacă nu se întâmpla aşa, ei bine, aveau să găsească o soluţie şi pentru asta, dacă era cazul.

— Cât despre faptul că-ţi faci griji că viitorul tău mire ar putea semăna cu *papa* – ei bine, nu cred că prea mulţi gentlemeni sunt… sunt zgârciţi sau izolaţi sau… sau atât de lipsiţi de orice afecţiune faţă de soţiile şi de copiii lor cum era el, aşa că nu trebuie să-ţi faci prea multe griji în sensul ăsta.

— Nu, într-adevăr, spuse Twindle cu multă convingere. Domnia Sa, lordul, era cu adevărat unic în privinţa asta, crede-mă.

— Şi poate că eu, şi Gabby, şi Twindle vom veni să stăm cu tine după ce te măriţi, adăugă Beth zâmbind. Aşa că nu e cazul să-ţi faci griji nici pentru faptul că ne vei pierde.

Gabby, având grijă să-şi controleze expresia feţei când sora ei cea mai mică, în inocenţa ei, puse punctul exact pe i, direcţionă din nou conversaţia spre făgaşuri mai sigure.

Petrecură acea noapte în Newark şi îşi continuară călătoria a doua zi. Dădură cu ochii de Londra, pentru prima dată, la apusul soarelui. Trăsura ajunse pe un deal şi brusc oraşul se întinse la picioarele lor ca o masă aşternută pentru ospăţ. Se repeziră toate la ferestre şi se minunară de turle şi acoperişuri, de aglomerările de clădiri parcă fără sfârşit, de meandrele argintii ale Tamisei ca o panglică şerpuitoare, totul strălucind ca giuvaierele sub razele soarelui la apus. Totuşi, până când trăsura intră în Londra, zăngănind peste pod, pe străzi pline de vehicule de toate felurile, din cauza unor întârzieri înnebunitoare, era deja întuneric beznă, iar Gabby mulţumi proniei pentru lumina lunii care răsărise. Trebuiră să încetinească ritmul şi curând chiar şi noutatea pe care o reprezentau priveliştile metropolei nu mai reuşi să le facă să-şi uite oboseala. Lipite încă o dată de ferestre, priviră la început cu uimire mulţimea de oameni care se mişca fără oprire, şi prin care îşi croiau drum. Luminate de stâlpi de iluminat cu gaz care împrumutau o strălucire gălbuie ceţii fumurii care învelea totul precum o pătură, Londra şi priveliştile pe care le oferea ea erau la fel de fascinante pentru ochii unor fete de la ţară ca nişte viziuni de pe altă lume. Apoi îşi dădură seama că acei oameni care mergeau pe jos păreau, majoritatea lor, şi zdrenţăroşi, şi murdari, în timp ce aceia care călăreau sau se zăreau când şi când în goana trăsurilor ce treceau pe lângă ele, păreau distanţi şi în multe cazuri cât se poate de nesuferiţi. Mirosuri neplăcute începură să pătrundă şi prin pereţii trăsurii, făcându-le să strâmbe din nas şi să se uite unele la celelalte, consternate. Cauza fu curând identificată: şanţurile înguste, pline până la refuz de gunoaie plutitoare, care mergeau în paralel cu drumul. Clădiri ponosite, pe jumătate acoperite cu lemn se

înghesuiau atât de aproape una de alta pe ambele laturi ale străzii, încât după un timp le părură că formează o singură faţadă, ca un zid. Aceasta era traversată, la intervale neregulate, de alei înguste şi lungi în care personaje cu o înfăţişare periculoasă dispăreau ca şobolanii într-o gaură. Observând un bărbat care arăta deosebit de ticălos, Claire exprimă sentimentele tuturor când mulţumi cu glas tare pentru aparenţa ponosită a trăsurii lor şi pentru blazonul lipsit de strălucire de pe uşă, care făceau puţin probabil un atac din partea tâlharilor. Când în cele din urmă pătrunseră în zona mai elegantă din Mayfair, recunoscută de Twindle pe un ton uşurat, traficul se rări şi străzile deveniră în mod evident din ce în ce mai puţin populate. Când trăsura se opri în cele din urmă pe strada pietruită din faţa conacului Wickham, luna suia pe cer şi se mai vedeau doar puţini oameni în jur. Pasagerele trăsurii erau înfometate, istovite, iritate, iar Claire se simţea şi extrem de rău de la stomac din cauza călătoriei. Cu multă uşurare, Gabby, care era cel mai aproape de uşă, trase în piept o gură de aer proaspăt, cu un parfum aproape dulce, în vreme ce Jem o deschise şi coborî scara, apoi ridică o mână ca să le ajute să se dea jos.

— Slavă Domnului! Dacă mai dura puţin, am fi fost cu toate bolnave, spuse ea.

Zâmbindu-i rapid servitorului ei posomorât în timp ce cobora în strada întunecată şi vântoasă, Gabby îşi adună mai aproape faldurile pelerinei ca să se apere de răcoarea neaşteptată, deşi nu chiar neplăcută, a nopţii de aprilie. Cel puţin, gândi ea în ideea de a găsi un aspect pozitiv, ploaia încetase, deşi pe stradă se vedeau bălţi sclipind întunecat în lumina lunii.

— Nu este prea târziu să te retragi din planul ăsta nebunesc al dumitale, domnişoară Gabby, spuse

Jem îngrijorat, cu glas scăzut.

Gabby se uită la el şi îi susţinu privirea încărcată de semnificaţii timp de o secundă. Cel mai rău lucru în legătură cu servitorii care te cunoşteau de când erai mică şi care, de fapt, te crescuseră de când erai în leagăn era acela că se simţeau destul de în largul lor ca să-şi exprime părerile când aveau chef, indiferent cât de prost picau observaţiile lor, cugetă Gabby destul de enervată.

— Ba da, este prea târziu. Eu m-am hotărât, Jem, aşa că ai face bine să nu mă mai baţi la cap în legătură cu asta.

Răspunsul ei ţâfnos fu rostit pe acelaşi ton scăzut ca şi avertismentul lui Jem.

— Ia aminte la ce îţi spun, domnişoară, asta nu ne va duce la nimic bun, mormăi el sumbru, apoi trebui să tacă fiindcă Beth apăru în uşa trăsurii.

Gabby îi aruncă o privire tăioasă, după care îl ignoră, uitându-se în jur în timp ce le aşteptă pe surorile ei şi pe Twindle să coboare. La fiecare colţ al piaţetei ardeau felinare cu gaz. Lucirea lor pâlpâitoare, combinată cu lumina strălucitoare a lunii, făcea ca vizibilitatea să fie destul de bună. Un cărucior zăngănea în depărtare, undeva în josul străzii, împins de un bărbat care striga „Plăcinte cu carne! Plăcinte cu carne de vânzare!” ca şi cum nu avea prea multe speranţe că o să-l bage cineva în seamă. O altă trăsură, mai nouă şi mult mai elegantă decât a lor, trecu pe lângă ea cu roţile zăngănind pe caldarâm, şi în luminile pâlpâitoare şi printre perdelele desfăcute, Gabby reuşi să zărească înăuntru o doamnă elegantă şi un gentilom. În zona cu iarbă din centrul pieţei, doi derbedei zdrenţăroşi vorbeau cu un bărbat cu un felinar despre care Gabby presupuse că era garda de noapte.

— Zău aşa, Claire, eşti mult prea mare ca să-ţi mai verşi maţele în trăsură.

Beth, care ajunsese jos, pe stradă, îşi strigă supărarea spre uşa deschisă a trăsurii.

Gabby nu avu cum să nu zâmbească la tonul indignat al lui Beth, dar altfel aproape că nici nu băgă în seamă mormăielile surorii ei. În schimb, îşi întoarse privirea spre conacul Wickham şi îi făcu plăcere ce văzu. Cel puţin în ceea ce privea exteriorul, Stivers şi doamna Bucknell făcuseră o treabă minunată. Cu toate că stătuse zăvorâtă foarte mulţi ani, casa nu părea deloc diferită de cele ale vecinilor din jurul piaţetei. Într-adevăr, se putea spune că era una dintre cele mai arătoase. Şi cu siguranţă părea foarte bine întreţinută.

— Data viitoare poţi să stai tu în faţa ei.

Beth se uită urât şi, scuturându-şi dezgustată fustele cernite, se duse lângă Gabby. Claire, care tocmai apăruse în cadrul uşii arătând la fel de palidă şi de fragilă ca o narcisă după furtună, strigă pe un ton rugător:

— Îmi pare foarte rău, Beth.

— Acum, domnişoară Beth, nu e vina domnişoarei Claire că îi este rău şi o ştii foarte bine, aşa că las-o în pace, te rog. Iar în ceea ce te priveşte – nu e potrivit ca o tânără domnişoară să folosească astfel de cuvinte grosolane şi ţi-am repetat asta de nenumărate ori, spuse Twindle răstindu-se, apărând şi ea în uşa trăsurii, după care prinse mâna lui Jem şi coborî.

— Să verşi peste sora ta este chiar şi mai puţin potrivit pentru o tânără domnişoară decât să foloseşti asemenea cuvinte grosolane, dacă vrei să ştii părerea mea, ripostă Beth.

În timp ce Twindle şi Jem aveau grijă de Claire care continua să se scuze, Gabby, de mult obişnuită cu

astfel de ciondăneli între surorile ei, îşi întoarse din nou atenţia spre casă.

Faţada era impresionantă, observă ea: era construită din cărămidă, cu scări elegante din piatră şi balustrade de fier. Conacul Wickham avea trei etaje. Volumul de muncă pe care Stivers şi doamna Bucknell îl depuseseră în doar câteva zile ca să pregătească locuinţa probabil că fusese de neimaginat: totul sclipea de curăţenie, de la ciocănelul lucitor de alamă de pe uşă, până la treptele măturate lună şi la ferestrele strălucitoare pe cele patru şiruri ce înconjurau casa. Însă cel mai surprinzător lucru era că de fiecare parte a uşii ardea a bun venit câte o lampă cu gaz şi fiecare cameră din casă părea luminată. Deşi draperiile fuseseră trase, în spatele lor se vedea lumină, făcând conacul să arate aproape ca şi cum în interior se dădea o petrecere.

— Stivers a calculat perfect momentul sosirii noastre, nu crezi? spuse Beth cu admiraţie, întrerupând şirul gândurilor lui Gabby.

În spatele lor, vizitiul John deja începuse foarte simplu şi rapid să descarce bagajele de deasupra trăsurii dezlegând grămada şi aruncând totul, valiză cu valiză, jos. După ce o lăsase pe Claire în grija lui Twindle, Jem rămase lângă trăsură, prinzând bagajele şi aranjându-le într-o nouă grămadă.

— Ai grijă cu aia. Conţine trusa de cosmeticale a domnişoarei Claire, ţipă Twindle de la câţiva paşi din urma lor, cu evidentă îngrijorare în glas.

Răspunsul vizitiului nu fu decât un mormăit neinteligibil, urmat de un zgomot înfundat şi de un geamăt dinspre Twindle.

— Mi se pare că Stivers a făcut o treabă absolut remarcabilă, încuviinţă şi Gabby, punându-şi în gând să nu uite să-l instruiască pe valet să folosească mai

cu moderaţie lumânările pe viitor.

Date fiind circumstanţele, nu voia să cheltuiască mai mult decât era absolut necesar. De fapt, lui Stivers nu-i stătea absolut deloc în fire să fie atât de risipitor, gândi ea uşor confuză în timp ce, mişcându-se încet din cauza oboselii, începu să urce scările. Întotdeauna scările îi puneau probleme şi doar menţinând un ritm lent şi atent putea să fie relativ încrezătoare că nu avea să se împiedice. Beth era exact în urma ei, iar Claire, sprijinindu-se de braţul lui Twindle, încheia şirul.

Uşa se deschise înainte ca Gabby să ajungă la ea. Un valet necunoscut ieşi uitându-se lung la ele: fără îndoială, unul dintre noii angajaţi ai lui Stivers. În spatele lui, holul părea la fel de bine luminat ca şi saloanele din York, unde, în lunile de dinaintea morţii tatălui lor, Claire participase la nişte seri dansante sub supravegherea lui Gabby.

— Bună, spuse Gabby, reuşind să-şi aducă pe buze un zâmbet pentru valet, îndată ce ajunse în capul scărilor. După cum ai ghicit fără îndoială, eu sunt Lady Gabriella Banning, iar acestea sunt surorile mele, Lady Claire şi Lady Elizabeth. Iar aceasta este domnişoara Twindlesham.

— Da, milady, v-am aşteptat toată după-amiaza, spuse bărbatul făcând un pas în spate cu o plecăciune şi deschizând uşa larg. Să trimit pe cineva să vă aducă bagajele, milady?

— Da, mulţumesc, răspunse Gabby păşind pe lângă el în hol.

Imediat o izbi senzaţia de căldură şi de viaţă pe care o emana casa. În ciuda faptului că, de mai bine de zece ani, niciun membru al familiei nu mai locuise acolo, părea că zumzăie de vitalitate ca un stup. Podeaua de marmură sclipea; candelabrul strălucea, oglinda înaltă ancorată în dreapta ei reflecta pereţi cu

tapet crem şi model verde care părea surprinzător de proaspăt, iar rama ornată a oglinzii, la fel ca şi ramele diferitelor tablouri care împodobeau pereţii, erau de un auriu atât de strălucitor, de parcă ar fi fost aurite de curând. Nuanţele profunde de roşu şi albastru ale covorului oriental de sub picioarele lor erau la fel de vii ca şi cum covorul ar fi fost întins acolo cu o zi înainte. Balustrada scării late care se ridica abruptă în dreapta era mătăsoasă de cât fusese lustruită. Nu se simţea nici urmă de aer închis sau de mucegai oricât de mult se sili ea să detecteze amuşinând în jur. Flori de primăvară puse într-o vază Meissen îşi adăugau parfumul la mirosul de ceară de lustruit şi de... mâncare? Cu siguranţă, Stivers nu ar fi avut cum să calculeze momentul sosirii lor cu atâta precizie.

În timp ce îşi scotea mănuşile, Gabby îşi dădu seama, încruntându-se, că se auzea chiar un uşor murmur de conversaţie undeva în fundal. Părea că vine de dincolo de uşile închise care dădeau spre salonul din stânga; probabil sufrageria, presupuse ea.

— Domnişoară Gabby, domnişoară Beth, domnişoară Claire, bine aţi venit!

Un zâmbet încălzi faţa de obicei cadaverică a lui Stivers, care veni în grabă către ele de undeva din partea din spate a casei.

— Domnişoară Gabby, iertaţi-mă. Am stat de veghe toată după-amiaza şi aş fi fost chiar aici să vă deschid eu însumi uşa, dar am fost chemat la bucătărie să rezolv o mică dispută. Bucătarul domniei sale, lordul – ei bine, ştiţi cum pot să fie francezii ăştia – habar n-are să se descurce într-o bucătărie englezească. Dar m-am ocupat eu de tot şi aş îndrăzni să spun chiar bine! Sper doar că bucatele lui străine o să fie pe placul dumneavoastră, domnişoară Claire.

Această ultimă remarcă fu adăugată pe ton

părintesc.

— Stivers, ai fost foarte ocupat. Trebuie să te laud, spuse Gabby în timp ce Claire murmura ceva inaudibil ca răspuns la această aluzie la stomacul ei faimos pentru sensibilitatea lui.

Sentimentul că se petrecea ceva ciudat devenea din ce în ce mai puternic în sufletul lui Gabby. Se încruntă la Stivers.

— Dar ce vrei să spui cu bucătarul domniei sale, lordul? Ai furat bucătarul cuiva şi l-ai angajat tu?

Tonul întrebării era glumeţ, dar zâmbetul vesel care apăru pe faţa lui Stivers ca răspuns o alarmă peste măsură. În toţi anii aceia în care fusese în serviciul lor – adică de când venise ea pe lume şi mai bine de atât Gabby nu-l văzuse niciodată pe Stivers să pară *vesel.*

— Nu, domnişoară Gabby. Este bucătarul *domniei sale,* cel pe care l-a adus cu el din ţări străine. Lordul, fratele vostru, contele de Wickham. Este aici, domnişoară Gabby.

Pentru o clipă, Gabby nu putu face altceva decât să se zgâiască stupefiată la valet.

— Wickham? Aici? Despre ce Dumnezeu vorbeşti, Stivers? întrebă Gabby când reuşi să-şi controleze din nou glasul.

Chiar în momentul acela uşile de la presupusa sufragerie se deschiseră larg şi o mulţime de oameni îmbrăcaţi cu haine minunate de seară se revărsară în hol, râzând şi sporovăind.

— O să întârziem la spectacol, se plânse o femeie, o blondă destul de coaptă, cu o rochie galbenă şocant de decoltată, râzând la bărbatul de al cărui braţ se agăţase.

Acesta era înalt, bine făcut, brunet, înveşmântat în haine impecabile de seară; se vedea că era chiar în

centrul atenţiei în grupul care se apropia.

— Milord, spuse Stivers tuşind discret.

Privirea bărbatului brunet se roti în jur, întrebătoare. Văzându-i pe nou-veniţi, el şi toţi ceilalţi se opriră brusc. Gabby se trezi brusc cu toţi ochii aţintiţi asupra ei. Conştientă de cât de rău arătau şi ea şi surorile ei în rochile mototolite şi murdare din cauza călătoriei, pe lângă faptul că erau demodate şi de doliu, plus uşorul iz de vomă pe care se temea că îl emanau toate, simţi că i se strânge inima de ruşine. Apoi îi trecu prin cap că aceia care o făceau să se simtă atât de incomod erau nişte străini care într-un mod total de neînţeles se simţeau ca acasă în propria ei casă. Îşi îndreptă spatele cu mândrie, trăgându-şi înapoi umerii, ridicând bărbia şi măsurându-i pe intruşi cu sprâncenele ridicate uşor trufaş.

O clipă doar, nu mai mult de atât, ochii ei se adânciră în ochii bărbatului brunet. Ai lui, observă ea, erau un albastru-închis, umbriţi de sprâncene negre şi groase. Părea să aibă până în treizeci şi cinci de ani, şi pielea îi era foarte bronzată ca şi cum ar fi petrecut mult timp stând la soare, un soare fierbinte, cu siguranţă nu unul englezesc. Trăsăturile îi erau frumos sculptate, făcându-i faţa dură şi frumoasă. Silueta lui cu umeri laţi şi şolduri înguste se potrivea de minune cu cămaşa cu jabou, fracul negru, vesta argintie, pantalonii negri până la genunchi şi şosetele de mătase pe care le purta.

— Ah, deci iată-vă în sfârşit, spuse el cu voioşie, ca şi cum le cunoştea bine şi le aştepta, după care se desprinse de doamna de lângă el. Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi îngăduiţi un moment să le salut pe surorile mele.

Gabby simţi că rămâne cu gura căscată când el o porni înspre ea.

— Gabriella, presupun, spuse el zâmbind uşor în timp ce ea se uita la el şi apucându-i mâna, brusc lipsită de orice vlagă, o duse spre buze. Bine aţi venit la conacul Wickham. Sper că nu aţi avut o călătorie prea obositoare, nu?

Capitolul 3

Nu era absolut deloc remarcabilă, în afara trufiei cu care îl privea, se gândi el. Trufia îl enerva: poate că era fiica unui conte, dar era în acelaşi timp trecută de prima tinereţe, nu avea forme, exact ca o scândură, era îmbrăcată ca naiba în veşminte urâte şi negre din cap până în picioare, uşor ciufulită, şi spre deosebire de frumuseţea de la braţul lui, avea o înfăţişare care nu ar fi meritat nici măcar o a doua privire din partea unui cunoscător al femeilor aşa cum era el. Îşi propuse să o facă să renunţe la trufie şi, se felicită singur, reuşi admirabil cu cele dintâi cuvinte pe care le rosti. De fapt, când îi ridică mâna la buze, ea era atât de şocată, de parcă ar fi pălmuit-o. Buzele ei întredeschise tremurau, dar fără a scoate vreun sunet. Ochii i se făcură din ce în ce mai mari până ce ajunseseră de dimensiunile unor monede. Mâna cu oase delicate pe care o lipi de buze se făcuse brusc rece ca gheaţa – sau ca a unui cadavru. Şi, că veni vorba de cadavre, puţina culoare pe care o avusese în obraji dispăru în câteva secunde, lăsând-o palidă ca o moartă.

Reacţia ei era una extremă, chiar dacă prezenţa fratelui ei în Londra era, cu siguranţă, o mare surpriză. Abia se abţinu să nu se încrunte, căci un gând îi trecu brusc prin minte: Oare reacţia ei nu era una *prea* extremă? Oare era posibil să *ştie?*

Nu avea cum, dacă nu avea cumva darul divinaţiei, se linişti el singur. Şi la urma urmei, cum ar fi putut? Indiciile care îl aduseseră aici erau cunoscute de foarte puţini în afara lui şi a câtorva – foarte puţini – tovarăşi de încredere. Îl urmărise pe ucigaşul lui Marcus până în Colombo, apoi îl pierduse. Instinctul îl purtase în zona aglomerată a docurilor din port. Acolo îi luase din nou urma şi ajunsese astfel până la Londra, unde îşi găsise în cele din urmă prada putrezind într-o cameră cu chirie dintr-un hotel rău famat atât de dezgustător, încât mirosul de putreziciune trecuse neobservat timp de trei zile. În mod evident, cineva ajunsese la asasin înaintea lui. Acel cineva era, presupunea el, prada lui, *adevăratul* lui vânat. Omul care poruncise asasinarea lui Marcus. Mesajul prin care Marcus îl chemase în Ceylon spunea, printre altele: „Vino degrabă – n-o să-ţi vină să crezi, dar am găsit ceea ce cauţi”. Nu fusese convins, nu pe de-a-ntregul, şi totuşi se dusese. Ajunsese însă prea târziu – Marcus fusese ucis chiar sub ochii lui, confirmând în mod ironic mesajul pe care i-l trimisese. Acum tot ceea ce putea face era să încerce să dea de omul care poruncise moartea lui Marcus. Şi cea mai bună cale de a face asta, hotărâse el, era să-şi asume identitatea lui Marcus în speranţa că ucigaşul, păcălit să creadă că prima lui unealtă nu îşi îndeplinise misiunea, avea să încerce din nou. Dar până acum însă, planul nu funcţionase. Deşi se vânturase la vedere peste tot prin Londra, nu obţinuse nimic şi acum începea să fie tot mai convins că bărbatul pe care îl căuta era suficient de inteligent să stea ascuns un timp.

Şi acum mai era şi sora lui Marcus care îl privea de parcă era un şarpe abia ieşit de sub o piatră. Dar nu avea cum să ştie că nu era Marcus. Nu, dacă nu avusese un spion în Ceylon. O privi cu atenţie,

măsurând-o cu toată capacitatea minţii sale iscusite, pe sub pleoapele uşor coborâte. Era îmbrăcată complet în doliu, potrivit pentru moartea unei rude apropiate, şi uimirea ei la vederea lui îi păruse disproporţionată date fiind circumstanţele. Dar dacă era într-adevăr în doliu după moartea recentă a cuiva, nu ar fi avut cum să se afle în Londra plănuind să facă debutul surorii ei, ceea ce, graţie volubilei doamne Bucknell şi mai puţin locvacelui, dar binevoitorului Stivers, ştia că era motivul pentru intruziunea extrem de inoportună a doamnelor în planurile lui. O privire mai atentă fu suficientă ca să dezvăluie că veşmintele pe care le purta nu erau deloc la modă, ba chiar şi destul de uzate.

Pierderea pe care o suferise, prin urmare, era cel mai probabil una care se petrecuse cu mult timp în urmă. Şi atunci, ce era să priceapă din reacţia ei? Oare era poate genul acela de femeie care era complet dată peste cap de cea mai mică ieşire din cotidian? Uitându-se la tăietura hotărâtă a bărbiei ei, nu ar fi zis asta.

— M-Marcus? spuse ea.

Avea vocea joasă, ezitantă şi surprinzător de răguşită.

— Sunt chiar aşa o surpriză, dragă surioară? întrebă el vesel, dându-i drumul la mână şi zâmbindu-i cu privirea adâncită în ochii ei.

În continuare uşor precaut, căută îndeaproape să vadă ce se ascundea în ei. Irişii cenuşii erau la fel de reci şi de limpezi ca ploaia nesfârşită din Anglia. Tocmai acea limpezime îl linişti: femeia aceasta – această adevărată lady englezoaică – nu ascundea niciun secret. În el nu vedea altceva decât ceea ce era evident: fratele ei mai mare, capul familiei ei, un bărbat pe care nu îl cunoştea şi care, acum că se gândea mai bine la asta, avea viitorul ei în mâinile lui,

sosit pe neaşteptate ca să intervină poate în viaţa ei şi a surorilor ei. Privind astfel lucrurile, uimirea ei ar fi putut fi interpretată şi ca, cel puţin parţial, consternare, şi devenea mai uşor de înţeles. În mod clar, indiferent pentru cine era doliul, cu siguranţă nu era pentru Marcus Banning, al şaptelea conte de Wickham. Cu alte cuvinte, nu pentru el.

Uşor mai relaxat, privi dincolo de ea, acolo unde se aflau celelalte trei femei care se uitau la el fără altă conotaţie decât doza normală de surprindere şi de interes. Pe femeia în vârstă înaltă şi uscăţivă care îl măsura cu ochii îngustaţi o categorisi imediat ca fiind un gen de servitoare mai însemnată în ierarhia casei, care în mod firesc îşi asuma o atitudine protectoare faţă de tinerele doamne aflate în grija ei. Fata cea frumoasă – şi, într-adevăr, era atât de frumoasă încât făcu ochii mari la ea înainte să se poată controla –, care se sprijinea de braţul bătrânei, trebuia să fie sora mijlocie, Claire. Şi copila durdulie, zâmbitoare, cu părul ca morcovul, era Elizabeth.

Desigur.

— Marcus, tu eşti?

Sora cea mai mică, Elizabeth, veni atunci spre el, cu braţele întinse să-l salute, aproape ţopăind şi cu încântare vădită în glas. Înainte să ajungă la el fu oprită brusc de o mână care o apucă de braţ: Gabriella, care, din câte se părea, îşi venise oarecum în fire, dacă nu chiar de tot. Oprită, dar neintimidată de mâna surorii ei care-i rămase pe braţ, fata îi zâmbi îndrăzneaţă.

— Da, chiar aşa, răspunse el, luându-i mâinile şi zâmbindu-i la rândul lui.

Gabriella dăduse drumul cotului surorii ei, deşi evident fără tragere de inimă, iar el abia se stăpâni să nu-i arunce încă o privire cercetătoare. În schimb, îşi

păstră privirea aţintită asupra celei mici.

— Şi tu presupun că trebuie să fii Elizabeth.

— Da, dar nu uita că mi se spune Beth.

— Beth să fie, atunci.

Zâmbea în continuare în timp ce îi lăsă mâinile şi privirea îi zbură la sora care mai rămăsese. Deşi nu se uită deloc înspre Gabriella, era din ce în ce mai conştient de cuta care se adâncise pe fruntea ei şi de faptul că se uita la el aşa cum se uită o pasăre la un şarpe.

— Iar tu eşti Claire.

Cea frumoasă îi zâmbi timidă. Dumnezeule, era adorabilă. Avea să necesite ceva voinţă să ţină minte că era sora lui.

— Da.

În timp ce zâmbetul lui de răspuns îşi păstră farmecul de frate mai mare, îşi îndreptă atenţia asupra servitoarei. Gabriella nu-şi luă ochii de la el, făcându-l să se simtă din ce în ce mai puţin confortabil. Indiferent ce o frământa pe femeie, cea mai bună idee era să pară că nu-şi dă seama de comportamentul ei neobişnuit, se decise el. Urmărindu-i privirea, Gabriella se întoarse uşor şi făcu prezentările, cu vocea la fel de răguşită ca şi mai devreme, dar mai puţin ezitantă acum:

— Ea este domnişoara Twindlesham, care a avut grijă de noi în toţi aceşti ani.

El făcu o plecăciune scurtă.

— Domnişoară Twindlesham. Fiţi bine-venită la conacul Wickham.

— Mulţumesc, milord.

Expresia domnişoarei Twindlesham se relaxă şi zâmbi frumos înspre el, ceea ce-l făcu să aibă senzaţia că trecuse un fel de test. Claire continuă şi ea să îi zâmbească, iar tânăra Beth se vedea cu ochiul liber că

era încântată de prezenţa lui. Singura dintre rubedeniile lui nou apărute care nu părea deloc bucuroasă să-l întâlnească era, de fapt, Gabriella. În schimb, se uita în continuare la el cu aceeaşi încruntare precaută.

El îi zâmbi cu ceea ce spera el că trecea drept afecţiune frăţească.

— Nu ne prezinţi surorilor tale, Marcus?

Belinda apăru lângă el, vârându-şi din nou braţul pe după braţul lui. Soţia lui Lord Ware, un bătrân infirm care locuia tot anul la moşia lui din Devonshire, venea în fiecare an la Londra unde, în ciuda faptului că avea o înclinaţie deosebită spre jocurile de noroc şi o simpatie aparte pentru bărbaţi, era totuşi primită peste tot. O cunoscuse la o partidă de cărţi, nu mult după ce sosise în oraş, şi îi devenise amantă chiar în aceeaşi noapte. Dar atitudinea ei de proprietară începea să-l irite şi, deşi în mod obişnuit se spunea despre ea că este o frumuseţe, farmecele ei destul de trecute nu se comparau nici pe departe cu cele ale, să spunem, nou apărutei surori mijlocii.

Făcu prezentările fără să lase să i se citească pe faţă nici urmă din ceea ce gândea.

— Lady Ware, permite-mi să ţi le prezint pe Lady Gabriella, Lady Elizabeth şi Lady Claire Banning, şi pe domnişoara Twindlesham.

Observă că Gabriella, cu ceea ce probabil era o capacitate înnăscută de a judeca calitatea umană, abia dacă-i întinse două degete Belindei. Murmură ceva de convenienţă în timp ce pe faţa ei se vedea clar că nu se consideră întocmai onorată de această cunoştinţă. Cele două fete mai tinere zâmbiră şi întinseră mâna, iar domnişoara Twindlesham schiţă o reverenţă. El încheie cu un gest neglijent din mână spre ceilalţi membri ai grupului lui.

— De asemenea, Lady Alicia Monteigne, doamna Armitage, Lord Denby şi onorabilul domn Pool.

Schimbul de saluturi politicoase fu întrerupt de Stivers, care, după o discuţie rapidă cu valetul, se apropie de umărul lui.

— Da, Stivers?

— Milord, trăsurile au fost aduse.

El dădu din cap încuviinţând.

— Mulţumesc.

Apoi, spre grupul adunat care, gândi el uşor amuzat, semăna cu un stol de păuni curioşi care se buluciseră în jurul unui cvartet de ciori asaltate, spuse cu voce tare:

— Cred că dacă nu vrem să ratăm toată distracţia acestei seri, trebuie să plecăm acum. Gabriella, Claire, Beth, o să vorbim mai mult de dimineaţă. Între timp, Stivers va avea mare grijă de voi, ştiu bine.

Grupul ce mergea la teatru deveni din nou gălăgios şi animat luându-şi rămas-bun, în timp ce se împărţeau diverse pălării, paltoane, bastoane şi mantii. Apoi uşa fu deschisă şi cu toţii ieşiră în noaptea care, deşi acum era deja aprilie, se făcuse atât de răcoroasă de-ţi clănţăneau dinţii. Ultima privire pe care o aruncă peste umăr spre noile lui surori îi arătă că Gabriella, care stătea încă în centrul holului cu celelalte strânse în jurul ei, se întorsese cu totul ca să îi urmărească plecând. Privirile li se întâlniră o fracţiune de secundă înainte ca uşa care se închidea să o ascundă vederii. Dar chiar după ce urcă în trăsura care aştepta şi se aşeză lângă silueta caldă şi frumos mirositoare a Belindei, nu putu să-şi şteargă expresia ei din minte. Îi luă câteva minute să-şi amintească unde mai zărise o asemenea privire, dar când îşi aminti, se simţi chiar şi mai neliniştit: în timpul campaniei în peninsulă, pe

chipul unui tânăr soldat pe care îl văzuse lovit în plin de un glonţ, în secundele de dinainte ca băiatul să se prăbuşească şi să moară, privirea din ochii lui nu exprimase durere sau groază, aşa cum s-ar fi aşteptat cineva, ci numai neîncredere pură.

Asta era ceea ce citise în ochii Gabriellei în timp ce îl urmărea dispărând în noapte: neîncredere pură.

Capitolul 4

— Trebuie să spun, zise Beth plină de entuziasm, întorcându-se spre surorile ei când uşa se închise în spatele celor care ieşeau, că fratele nostru e *extraordinar!* Aţi văzut vreodată pe cineva care să fie mai chipeş sau mai bronzat decât el?

— Oricum, ce surpriză să-l găsim aici! Deşi a spus *într-adevăr* în scrisoarea lui că ar trebui să ne aşteptăm că ni se va alătura la Londra în câteva săptămâni. Adevărul e că a părut foarte drăguţ. Şi cu siguranţă are un aer aparte. Tonul lui Claire se schimbă când gândi cu voce tare, aruncând o privire spre Gabby: Crezi că e posibil să mergem să ne comandăm rochiile cele noi de îndată? Am văzut că Lady Ware şi celelalte s-au uitat la noi ca la cele din urmă provinciale. Şi rochia lui Lady Ware! Ai văzut vreodată ceva mai frumos? Nu crezi că ceva de genul acesta ar arăta bine pe mine?

— Nu, doar dacă nu plănuieşti să te împopoţonezi ca o prostituată, pufni Gabby, recuperându-şi într-o anumită măsură prezenţa de spirit, acum că fratele ei presupus decedat nu mai era de faţă.

— Rochia aceea cu siguranţă nu a fost creată pentru tinere domnişoare aflate la primul lor sezon,

încuviinţă şi Twindle. Cât despre tine, domnişoară Beth, ce ţi-am spus eu despre folosirea cuvintelor nepotrivite? O să le laşi oamenilor o impresie foarte neplăcută dacă te aud vorbind în felul acela.

— Domnişoară Gabby, domnişoară Claire, domnişoară Beth, de-abia acum mi-a trimis vorbă Stivers că aţi sosit. Scundă şi rotundă ca o găluşcă, doamna Bucknell năvăli intempestiv în hol, cu faţa ei roşie şi lătăreaţă numai zâmbete, în ciuda tonului scandalizat al vocii. Cine şi-ar fi imaginat o surpriză aşa de mare cum e faptul că domnul conte e aici? Şi deşi eu m-am temut că o să ne trimită pe mine şi pe Stivers acasă, cum aici deja era o reşedinţă de burlac, imediat ce Stivers i-a spus că intenţionaţi să veniţi în oraş pentru debutul domnişoarei Claire, ne-a rugat să rămânem şi să ne ocupăm de locul acesta, să fie ca la carte, sporovăi ea. Arătaţi toate moarte de foame şi de oboseală, mai ales dumneavoastră, domnişoară Claire. Cu siguranţă vreţi să mergeţi direct sus, aşa cum s-ar gândi oricine în afară de un cap pătrat precum Stivers, şi să vi se aducă un urcior cu apă fierbinte să vă spălaţi puţin. Apoi sigur o să vreţi să vi se servească cina în salonaş, domnişoară Gabby, având în vedere că salonul pentru cină e cu susul în jos după petrecerea pe care a dat-o domnia sa la cină. Sau vreţi o tavă cu bunătăţi în cameră?

Gabby îşi strânse puterile în suficientă măsură cât să o salute pe menajeră cu multă căldură şi să-i răspundă la întrebări.

— Domnişoara Claire, cel puţin, ar fi foarte fericită să se retragă şi să meargă la culcare, spuse Twindle cu fermitate, împingând-o pe Claire spre scări.

Doamna Bucknell, cotcodăcind ceva despre câte avea de furcă cineva cu o constituţie delicată când pornea în călătorie, se oferi să le arate ea însăşi

camerele. Twindle aruncă o privire peste umăr către fata mai mică.

— Domnişoară Beth, las la latitudinea ta şi a domnişoarei Gabby dacă să te retragi şi să mergi la culcare sau nu, dar dă-mi voie să-ţi amintesc doar că Londra nu pleacă nicăieri. Va fi tot acolo şi mâine.

Beth se uită cu o privire rugătoare la Gabby.

— Dacă aş merge la culcare acum nu aş fi în stare să pun geană pe geană. Claire, nu-mi vine să cred că eşti aşa de slabă de înger să te duci la culcare în prima noastră seară în oraş.

— Nu aş face-o, dar am o durere teribilă de cap şi, în plus, stomacul mi se comportă într-un mod absolut ruşinos, spuse Claire scuzându-se şi începând să urce scările.

— Sigur că trebuie să urci, Claire. Beth, du-te şi tu sus şi spală-te măcar pe faţă şi pe mâini. O să vin şi eu imediat ce vorbesc ceva cu Stivers. Peste aproximativ trei sferturi de oră, dacă vrei, noi două vom lua o cină uşoară – doamnă Bucknell, ceva rece o să fie de ajuns – în salonaş. După aceea, eu, una, mă duc la culcare. Dacă speri să ai prilejul să vezi ceva din Londra mâine, îţi sugerez să faci acelaşi lucru. Altfel, o să fii morocănoasă ca un urs.

Beth făcu o faţă lungă, dar o urmă ascultătoare pe Claire, după Twindle, în sus pe scări. Când ele urcaseră suficient de mult ca să nu mai poată auzi, Gabby se întoarse către valet.

— Stivers, chiar era aici când ai sosit tu? întrebă ea cu voce scăzută.

Stivers se încruntă la ea.

— Adică, vreţi să spuneţi domnul conte, domnişoară Gabby?

— Da. Domnul… conte. Sosise deja şi stătea aici la conacul Wickham când ai ajuns tu?

În ciuda eforturilor ei de a părea nonşalantă, în voce i se citea nerăbdarea.

— Ooo, da, domnişoară Gabby. Am înţeles de la omul lui – Barnet, adică – cum că domnia sa a sosit în ţară acum două săptămâni şi că a venit direct la Londra, plănuind să facă o călătorie şi la Hawthorne Hall la un moment dat, mai târziu.

Probabil că expresia de pe faţa ei dezvăluia ceva din sentimentele care o încercau, căci adăugă temător:

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Gabby? În mintea lui Gabby era un adevărat vârtej de gânduri. Toate uneltirile şi grijile ei, certurile cu Jem, nopţile de insomnie, toate fuseseră aparent în zadar. Marcus era în viaţă şi era bine şi, într-adevăr, era aici la conacul Wickham. Şi aparent se bucura foarte tare să le vadă.

Era de necrezut. Cum putuse Jem să facă o astfel de greşeală? Poate că fratele ei fusese doar rănit şi îşi revenise. Dar Marcus nu arăta ca şi cum ar fi fost bolnav de curând – ba chiar, dacă se gândea bine, arăta ca şi cum nu fusese bolnav nici măcar o zi în toată viaţa lui. Nu avea sens.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, Stivers, minţi ea şi, fără să ştie cum, reuşi chiar să zâmbească palid. Pur şi simplu am fost surprinsă să-mi întâlnesc fratele aici, asta e tot.

— Într-adevăr, domnişoară Gabby, a fost o surpriză şi pentru doamna Bucknell şi pentru mine, dar cu siguranţă pentru noi toţi este o zi fericită ziua în care contele se întoarce să-şi ia în primire casa şi locul care i se cuvin de drept, nu-i aşa?

— Da, cu siguranţă aşa este, răspunse Gabby cu un zâmbet forţat şi o porni şi ea înspre scări. Cu o mână pe balustradă se opri, uitându-se înapoi la Stivers. Jem s-a dus la grajduri cu trăsura, nu-i aşa? Vrei să te duci să-i transmiţi că trebuie să vorbesc cu el

imediat? Du-l undeva unde putem vorbi în linişte, fără altcineva de faţă, şi spune-i că vin şi eu imediat.

— Da, domnişoară Gabby.

Stivers era prea obişnuit cu legătura dintre domnişoarele lui şi valet ca să-şi mai manifeste în vreun fel surprinderea. După ce făcu o plecăciune, se întoarse şi plecă, iar Gabby, în continuare cu un vârtej de gânduri în minte, o luă în sus pe scări. Încercă să-şi amintească tot ce putea despre fratele ei de la singura dată când îl întâlnise, când tatăl ei, dintr-un motiv necunoscut, îşi chemase moştenitorul la Hawthorne Hall. Pe vremea aceea, Marcus era un băieţandru subţirel de şaptesprezece ani, nu prea înalt, cu păr negru şi piele albă şi – ce culoare îi erau ochii, oare?

Cu siguranţă, erau albaştri. O nuanţă închisă de indigo. Oare nu-i văzuse din nou cu abia un sfert de oră în urmă? Ochii nu îşi schimbau culoarea.

Însă tot restul se schimbase fantastic faţă de cum şi-l amintea ea. Oare băiatul pe care şi-l amintea doar vag se transformase în acel bărbat înalt, musculos şi extraordinar de chipeş? în mod evident aşa se întâmplase, oricât de imposibil părea.

Fusese un băiat liniştit şi destul de timid. Asta ţinea minte. Şi aplecat spre cărţi – îşi amintea şi asta. Şi îi era dor de casă. Puţinele conversaţii pe care le purtase cu el fuseseră legate de bunicul lui, pe care îl iubea, şi de faptul că tânjea să fie din nou acasă la ei, alături de el. Gabby îşi amintea că îl invidiase pentru că avea un bunic iubitor şi un cămin fericit la care să se întoarcă, chiar dacă se afla pe o insulă păgână, aşa cum o numea tatăl ei.

Şi pe urmă venise cineva după el, iar el părăsise Hawthorne Hall, şi asta fusese tot. Dacă cumva ea întrebase unde plecase şi de ce, acum nu-şi mai amintea ce răspunsuri primise. Probabil că nu

întrebase. Tatăl ei nu fusese genul de bărbat căruia să-i pui întrebări aiurea. Sau, de fapt, orice fel de întrebări.

— Domnişoară Gabby, v-am cazat în apartamentele contesei, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Şi aceasta este Mary, care vă va fi cameristă. Mary, aceasta este Lady Gabriella. Vezi să ai grijă de dânsa cum se cuvine.

Trezită din gândurile ei de cuvintele doamnei Bucknell, Gabby ridică ochii şi o văzu pe menajeră ţinând o uşă deschisă pentru ea. Tânăra cameristă care stătea alături, emoţionată şi cu ochii plecaţi, făcu o plecăciune rapidă în faţa noii ei stăpâne. Era o fată subţirică, cu faţa plină de pistrui şi păr nisipiu, temătoare în mod evident neştiind la ce se putea aştepta. Gabby reuşi să-şi forţeze un zâmbet pentru ea şi, urmărită de menajeră şi de cameristă, pătrunse în camerele ce-i fuseseră repartizate.

Apartamentul contesei era format din două încăperi. Prima era un dormitor mare, decorat elegant în nuanţe pale de roz şi crem. Pereţii erau acoperiţi cu damasc de culoare crem. Baldachinul şi perdeluţele patului mare cu patru stâlpi erau din mătase roz cu margini din franjuri împletiţi. Draperiile ce acopereau cele două ferestre înalte din partea din faţă a apartamentului erau făcute din acelaşi material. Un foc mare – un lux ce fusese permis în dormitoarele de la Hawthorne Hall numai după moartea tatălui lor – ardea frumos în cămin. A doua cameră, cea pe care doamna Bucknell o descrise drept garderobă, era prevăzută cu o mulţime de oglinzi, o măsuţă de toaletă acoperită cu o varietate interesantă de sticluţe şi cutii, şi mai multe dulapuri înalte. Cufărul ei încă nedeschis aştepta în faţa unuia dintre acestea. În partea mai îndepărtată a camerei, se vedea o uşă în perete, din şase plăci de

lemn, vopsite în crem, cu un mâner rotund de cristal. Era închisă.

Probabil că doamna Bucknell îi văzu privirea care-i rămăsese destul de întrebătoare asupra uşii respective, căci spuse:

— Aceea dă în apartamentul domnului conte. Cum camera aceasta a fost cea mai mare dintre cele potrivite pentru o doamnă şi în plus a necesitat foarte puţine transformări, mi-am luat libertatea de a v-o da dumneavoastră, domnişoară Gabby, gândindu-mă că nu vă va deranja să fiţi lângă încăperile fratelui dumneavoastră. Sper că am făcut bine, nu?

Deşi Gabby nu era chiar sigură că spunea adevărul, o linişti pe doamna Bucknell zicându-i că făcuse exact ce trebuia, reuşi să se descotorosească de femeie când îi sosi urciorul cu apă fierbinte promis şi, cu ajutorul lui Mary, îşi spălă rapid mâinile şi-şi aranjă părul înainte să iasă iar din cameră. Intenţia ei era să ajungă jos înaintea lui Beth, ca să aibă parte de măcar câteva minute de conversaţie particulară cu Jem, ca să vadă unde anume se produsese eroarea.

Stivers o căuta. Îşi făcu apariţia din cotloanele neştiute ale casei tocmai când ea ajunse la parter.

— L-am dus în bibliotecă, domnişoară Gabby. Dacă vreţi să mă urmaţi, răspunse el privirii ei întrebătoare.

Gabby îi mulţumi cu o înclinare din cap; apoi se lăsă condusă într-o încăpere înaltă, plină cu rafturi cu cărţi, aşteptă până ce Stivers se retrase şi uşa se închise bine, înainte de a înainta spre Jem, care stătea lângă foc, cu mâinile la spate şi o expresie îngrijorată pe faţă.

— Ai aflat că fratele meu este aici? întrebă ea pe un ton scăzut, încrucişându-şi mâinile peste piept şi frecându-şi neliniştită partea de sus a braţelor. Ochii ei

îi întâlniră pe ai lui. Spune-mi, dacă poţi, cum e posibil aşa ceva?

Jem clătină din cap. Părea la fel de descumpănit pe cât se simţea Gabby.

— *Nu* e posibil, domnişoară Gabby. Sunt cât se poate de sigur că aşa ceva nu e posibil. Domnia sa, fratele dumitale, a fost împuşcat şi ucis pe insula aia a lui. Am văzut cu ochii mei cum s-a întâmplat.

Gabby trase adânc aer în piept.

— Poate că a fost rănit, dar nu a murit.

— Domnişoară Gabby, *a murit.* Îmi cer iertare, dar domnia sa avea o gaură chiar prin inimă. Io ştiu ce-i ăla un om mort, domnişoară Gabby. Nu-s aşa de fraier ca să mă-nşel în legătură cu aşa ceva.

Gabby se holbă la el.

— Jem, *sigur* te înşeli. Căci dacă nu te înşeli, atunci… atunci omul acesta care spune că este fratele meu este… este ori o fantomă, ori un impostor.

Jem avea o faţă sumbră.

— Io nu cred în fantome, domnişoară Gabby.

— Nici eu. În ciuda căldurii din cameră, Gabby se cutremură când se gândi la cealaltă posibilitate. Dar un impostor – asta e atât de puţin probabil încât e de-a dreptul ridicol, nu? În plus, ne ştia numele, pe-al meu, al lui Claire şi al lui Beth.

Se încruntă uşor când îşi aminti că el îi spusese lui Beth Elizabeth înainte ca sora ei să-l corecteze. Se jucase cu bebeluşa Beth cu atâţia ani în urmă, când venise la Hawthorne Hall, şi atunci îi spusese pe numele de alint. În scrisoarea lui se referise la sora lor mai mică drept Beth. Şi ei, ei îi spusese Gabriella, când o ştiuse drept Gabby de atâta amar de vreme… însă faptul că folosise numele întreg al surorilor nu însemna nimic în sine. La urma urmei trecuseră mulţi ani, iar el acum era un om matur, care probabil abia dacă îşi mai

amintea ceva despre ele.

La fel cum şi ea abia dacă îşi mai amintea de el.

— Cum arată domnul conte acesta? întrebă Jem încet.

Desigur, îşi dădu seama Gabby, cu uşurare. Jem îl văzuse de curând pe fratele ei; îl putea identifica fără putinţă de tăgadă.

— Este înalt şi bine făcut, cu părul negru şi ochii albaştri. Foarte chipeş.

Jem păru să se îndoiască.

— Ei bine, habar nu am despre partea cu chipeşul. Asta e ceva ce trebe să hotărască doamnele. Dar pentru restul – mda, se potriveşte destul de bine, cred.

— Atunci trebuie să fie Marcus.

Gabby simţi că i se ia o mare piatră de pe inimă. Cu fratele ei în mod uimitor, minunat, încă în viaţă şi în Londra şi, din câte se părea, perfect dornic să-i asigure un debut aşa cum se cuvenea lui Claire, toate necazurile ei luau sfârşit. Până la urmă nu trebuia să meargă mai departe cu planul pe care şi-l făcuse. Misiva pe care o trimisese deja domnului Challow, cu scrisoarea lui Marcus în ea, nu mai era o minciună. Nu încerca să înşele pe nimeni; Claire nu mai avea nevoie neapărat să se grăbească să se mărite…

— Domnişoară Gabby, indiferent cine e domnul, *nu poate* să fie domnul conte. Asta în afară de cazul în care s-a sculat din morţi şi merge pe pământ.

Vorbele sumbre ale lui Jem îi spulberară fericirea ca pe un balon de săpun. Dezamăgită, îi întâlni privirea. De ce oare îşi îngăduise să spere că va fi uşor? Ştia din experienţă că nimic în viaţă nu era uşor.

— Atunci, trebuie să-l vezi, spuse ea. Este singura modalitate prin care putem fi siguri.

— Da. Tocmai la asta mă gândeam şi io.

— A ieşit. Foarte posibil se va întoarce târziu.

— Cu permisiunea dumitale, domnişoară Gabby, o să aştept aici până îl aud intrând. Pe urmă mă strecor în hol şi mă uit bine la el, fără ca el să ştie.

— Aştept şi eu cu tine.

Jem clătină din cap.

— Nu e nevoie de aşa ceva, domnişoară Gabby. Du-te la culcare şi io îţi zic care e adevărul de dimineaţă.

Gabby scutură din cap.

— N-aş putea să închid ochii până nu ştiu.

Chiar în acel moment auziră zgomot de voci în hol, căci Beth, care coborâse scările, se interesa dacă sora ei îşi făcuse deja apariţia.

Gabby oftă.

— Trebuie să mă duc să stau cu sora mea un timp. O să-l trimit pe Stivers să-ţi aducă ceva de mâncare aici. După ce Beth se duce la culcare, mă întorc.

— Fără îndoială, mi-aş pierde timpul dacă aş încerca să te contrazic, spuse Jem, încruntându-se la ea.

— Da, încuviinţă Gabby liniştită. Ţi l-ai pierde.

Şi spunând asta părăsi încăperea ca să i se alăture lui Beth. Luară o cină rece şi apoi se duseră să viziteze casa. Beth se extazie în legătură cu fiecare aspect, de la salonaşul elegant la grădina meşteşugit amenajată şi la grajdurile din spatele casei. Gabby, deşi mai puţin expansivă, era la fel de impresionată. Până când sora ei se duse în sfârşit la culcare şi Gabby pretinse că vrea şi ea să se retragă ca să scape de Mary, de Stivers şi de restul angajaţilor care zăboveau în jurul ei, era deja trecut de miezul nopţii. Obişnuită să se îmbrace singură – surorile fuseseră nevoite să împartă o singură cameristă care fusese lăsată la

Hawthorne Hall –, îşi scoase cămaşa de noapte pe care Mary i-o pusese şi o încheiase cu multă grijă şi, fără nicio dificultate, îşi puse o altă rochie, care măcar avea calitatea de a fi curată, deşi era aproape identică cu cea pe care o scosese mai devreme. Pe urmă îşi perie părul, şi-l prinse în cocul ei obişnuit la ceafă şi coborî tiptil la parter ca să se ducă în bibliotecă, unde se afla Jem.

Deşi nu se arătă prea surprins, el nu păru foarte mulţumit să o vadă şi petrecură primul sfert de oră într-o discuţie aprinsă pe ton scăzut în legătură cu cât era de bine-venită prezenţa ei acolo, învins în cele din urmă, Jem renunţă. Apoi se puseră pe aşteptat, unul de-o parte a căminului, celălalt de cealaltă, şi aşteptară. Trecu o oră, apoi alta, şi alta. Ceasul de pe cămin tocmai bătuse de patru ori, iar Gabby se forţa din toate puterile să nu adoarmă în fotoliul cu spătar lat de piele, când sunetul inconfundabil al cuiva care intra în casă o făcu să tresară şi se trezi de-a binelea.

De partea cealaltă a căminului, şi Jem se ridică în capul oaselor. Schimbară o privire grăitoare în timp ce zgomotul îndepărtat al unei uşi care se închidea şi un zgomot înăbuşit de paşi grei le ajunse la urechi. Atunci, aproape simultan, amândoi se ridicară în picioare. Gabby o luă înainte, îndreptându-se în vârful picioarelor spre uşa bibliotecii.

Capitolul 5

Silueta înaltă şi întunecată care era – sau, destul de probabil, nu era – contele de Wickham traversă holul de la intrare cufundat în penumbră ca să-şi ia lumânarea ce fusese lăsată aprinsă pentru el pe masă.

Mantia cu glugă îi flutura lângă picioare şi îi făcea umerii laţi să pară chiar şi mai laţi. O altă siluetă, mai masivă, uşor mai înaltă şi mult mai lată chiar şi decât cea a contelui, ieşi brusc din salonul din dreapta, cu o lumânare în mână pe care o ascundea cu grijă strângându-şi palma căuş în jurul ei. Wickham tresări ca şi cum ar fi fost surprins să îl vadă. Apoi silueta i se alătură şi cei doi începură să discute cu voce atât de joasă încât Gabby, oricât de mult se strădui, tot nu reuşi să prindă ceva.

— Acela trebuie să fie Barnet, omul domniei sale. Am dat peste el în bucătărie mai devreme, murmură Jem în urechea lui Gabby în timp ce se furişau prin umbra deasă aruncată de scări.

Aproape lipită de peretele tencuit şi rece, Gabby era conştientă că pulsul îi creştea rapid. Ceva din imaginea celor doi bărbaţi foarte înalţi care discutau atât de încet în noapte i se părea extrem de sinistru. Pentru întâia dată era cu adevărat gata să creadă că bărbatul care pretindea că e fratele ei putea fi un impostor care urmărea cine ştie ce plan mârşav.

— Ei bine, este Wickham? şuieră ea spre Jem.

Teama ce i se strecurase în suflet dându-i fiori pe şira spinării la gândul că era posibil să nu fie era foarte neplăcută. Dorea din toată inima ca Jem să admită că se înşelase, să mărturisească faptul că făcuse o greşeală monumentală şi că Marcus era, de fapt, viu şi în momentul acela stătea de vorbă cu un adevărat uriaş în holul de la intrare, lăsând-o astfel să-şi liniştească nervii şi să se retragă amândoi la o binemeritată odihnă.

— Ţi-am tot spus, domnişoară Gabby, că *nu are cum* să fie domnul conte. Jem clătină din cap spre ea. Deşi nu am apucat încă să mă uit prea bine, ştiu io ce ştiu: domnia sa e mort.

Se apropiau în continuare încet, ascunşi vederii de scările monumentale şi de întunericul de la capătul holului. Singura lumină venea de la cele două lumânări care pâlpâiau. Lumina nesigură transformase trupurile celor doi bărbaţi în siluete solide şi întunecate şi li se juca pe feţe într-o simfonie de lumini şi umbre în permanentă schimbare. În cel mai bun caz, avea să fie foarte dificil să recunoască vreo trăsătură aparte, îşi dădu seama Gabby, şi-i veni să-şi tragă una pentru că nu-şi dăduse seama mai devreme că era imposibil să reuşească ce voiau să facă. O identificare de genul acesta trebuia să fie făcută cel mai bine la lumina strălucitoare a zilei, în niciun caz noaptea, în lumina înşelătoare a lumânărilor.

Acum ar fi putut să fie foarte bine la căldură, în pat…

Căzătura se petrecu atât de rapid, că nu putu face nimic să o împiedice. Acum se mişca încet de-a lungul peretelui, cu o mână lipită de el ca să se ghideze şi cu ochii fixaţi pe ţinta lor, şi imediat îşi prinsese piciorul în ceva – un colţ de covor, poate, sau piciorul măsuţei înguste pe lângă care tocmai trecuse? Se împiedicase şi se poticnise, sprijinindu-se cu toată puterea pe piciorul ei beteag, care cedase, aşa că, vrând-nevrând, se prăbuşise în faţă cu capul înainte.

— Cine-i acolo?

Întrebarea răstită, de-a dreptul lătrată, se auzi imediat ce ea ateriză cu zgomot pe podeaua de marmură. Din fericire, de vreme ce apucase să-şi îndrepte mâinile în faţă, deşi căzu cât era de lungă, măcar mâinile atenuară impactul. Jem scoase o exclamaţie răguşită şi, abandonând orice încercare, oricum inutilă, de a se mai ascunde, se repezi lângă ea. Se ghemui deasupra ei, apucând-o de umeri cât de blând putu cu mâinile lui noduroase de grăjdar şi

întrebând-o imperativ dacă păţise ceva.

Gabby îl ignoră. Cu ochii mari de groază, cu degetele aproape încleştate nervos pe suprafaţa rece, dură, pe care se afla întinsă, întoarse capul spre bărbaţii care, exact aşa cum se temuse, chiar în momentul acela se holbau la ei.

Din locul în care îi privea acum, cu ochii ridicaţi înspre ei de la aproximativ nivelul gleznelor lor, cei doi păreau îngrozitor de uriaşi – şi ameninţători.

Ambele lumânări fuseseră ridicate sus. Cu Jem lângă ea, se trezi în raza lungă de lumină aruncată de lumânări. Clipi, străduindu-se să vadă ceva, dincolo de cele două flăcări gemene, pe feţele bărbaţilor care le ţineau. Nu putu să distingă nimic, în afară de sclipirea ochilor; apoi, când coborî privirea, scoase un geamăt când îşi dădu seama că un pistol cu ţeavă argintie era acum îndreptat chiar în direcţia ei din mâna aparent foarte capabilă a presupusului ei frate.

— Ooo, este Gabriella, spuse el cu evidentă surprindere, folosind un ton mult diferit de cel lătrat cu care le ceruse să-şi decline identitatea.

Cât ai clipi, pistolul dispăru din nou în buzunarul mantiei lui. Apoi Wickham, dacă el era cu adevărat, aşeză lumânarea pe masă şi se mişcă fără grabă spre ei. Omul lui îl urmă, ţinând în continuare lumânarea ridicată pentru a ilumina mai bine scena.

Gabby înghiţi în sec şi, ignorând junghiurile şi zvâcnetul de durere din diverse părţi ale corpului, se chinui să se ridice în fund. Măcar de-atâta demnitate putea avea parte pentru moment, recunoscu faţă de ea însăşi, adunându-şi fustele cu repeziciune pentru a-şi putea acoperi picioarele. Să se ridice în picioare era, cel puţin atunci, dincolo de puterile ei. Îşi făcu rapid un inventar mintal al pagubelor pe care le suferise şi îşi dădu seama că părul i se desprinsese în parte din

agrafe şi bucle lungi castanii îi atârnau ţepene în jurul feţei. Palmele o înţepau de la contactul neaşteptat cu podeaua. Genunchii o dureau şi-i zvâcneau. Şoldul stâng şi piciorul beteag o dureau îngrozitor. Nu putea decât să spere că nu-şi provocase nişte răni serioase.

Apoi ridică ochii, şi-i găsi pe Wickham – căci nu se putea gândi la el drept altcineva, indiferent cum stăteau lucrurile – şi pe omul lui aplecaţi deasupra ei. Brusc, gândurile ei se abătură complet de la starea ei fizică. Wickham îi măsura pe ea şi pe Jem cu o privire încruntată, mijindu-şi ochii cu o suspiciune care lui Gabby îi displăcu profund. Omul lui îi privea crunt, fără să se ferească, peste umărul lui Wickham. Avea statura masivă şi trăsăturile schimonosite ale unui pugilist, şi pe faţa aceea, o expresie cruntă era la fel de înspăimântătoare ca o ameninţare rostită cu voce tare.

— Rogu-te, ce faci, furişându-te aşa prin casă în crucea nopţii?

Calmul din vocea lui Wickham o făcea să sune, în mod pervers, mai înfricoşător decât ar fi fost un strigăt. Întâlnindu-i privirea, Gabby simţi cum i se usucă gura.

Chiar aşa, ce făcea furişându-se prin casă în crucea nopţii?

Înainte ca Gabby să poată scoate o minciună măcar cât de cât plauzibilă, Wickham îşi îngustă privirea, fixând-o asupra feţei ei.

— Mă spionai, surioară? întrebă el cu o falsă amabilitate care îi făcu lui Gabby pielea de găină.

Ochii lui stăruiră asupra ei, cu sprâncenele ridicate, într-un fel de parodie a unei întrebări politicoase. Ea trase adânc aer în piept, sperând din toată inima ca gestul să treacă neobservat.

— Nu, deloc, spuse ea, pregătită să evite o

minciună directă şi probabil incredibilă spunându-i pur şi simplu că acţiunile ei nu îl priveau absolut deloc *pe el.* Înainte să poată termina însă, Jem zvâcni în picioare şi se interpuse brusc între ea şi ceilalţi, părând exact întruchiparea câinelui mic, bătrân, dar cu un curaj admirabil, care încearcă să-şi apere stăpâna de o pereche de lupi feroce.

Concluzia lamentabilă a lui Gabby fu că respectivul câine avea mai multe şanse de reuşită.

— Nu îţi e ea soră mai mult decât îţi sunt io, netrebnicule! *Tu nu eşti stăpânul meu, contele Wickham,* iar io, unu', ştiu bine asta. Stăpânul meu Wickham e mort!

Glasul lui Jem era ascuţit din cauza indignării.

Lui Gabby îi căzu faţa la auzul acestei remarci complet neaşteptate. Se uită, îngheţată, cum pistolul reapăru, atât de repede că parcă i-ar fi alunecat la loc în mână, de data asta ca să se îndrepte cu o atitudine ameninţătoare imposibil de confundat spre Jem.

— Nu! Nu! icni ea, îngrozitor de speriată că era pe cale să fie martora unei crime.

Să dezvăluie atât de mult în condiţiile de faţă era foarte posibil o eroare fatală. „Biet prost", gândi ea gemând în sinea ei, „ce-a fost în capul tău?" Apucându-se de braţul lui Jem – el îi prinse automat cotul ca să o ajute să se ridice, fără să-şi ia ochii de la pistol –, se chinui să se ridice în picioare. Ignorând durerea pe care o simţea în picior şi în şold, îşi puse o mână pe umărul lui Jem ca să-şi ţină echilibrul şi reuşi să afişeze un zâmbet – spera ea – jucăuş, adresat bărbatului cu pistolul.

— Jem glumea, desigur. Serios, Marcus, chiar nu ai *niciun pic* de simţ al umorului?

Urmă o pauză foarte scurtă. Lângă ea, Jem se mişcă de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu scoase

niciun sunet, fără îndoială remarcând prea târziu ca să emită acea provocare în crucea nopţii, când erau singuri cu impostorul şi cu omul lui, probabil nu era chiar un lucru înţelept. Pistolul continuă să fie îndreptat fără şovăire spre el. Lui Gabby îi trecu prin minte că dacă ceea ce susţinea Jem era adevărat, atunci era foarte posibil să se afle în cel mai mare pericol. Pericol de *moarte.*

Prea târziu, de-acum. Îi era foarte teamă că răul fusese deja făcut. Cuvintele rostite nu puteau fi luate înapoi, şi nu putea decât să spere că reuşise să le îndulcească. Dacă nu, nu era nimeni prin preajmă care să le sară în ajutor: surorile ei şi Twindle dormeau adânc undeva la două etaje deasupra lor, iar servitorii erau chiar la mansardă. Se aflau la mila lui, fără nicio apărare.

— Lasă chestiile astea pentru fraieri, draga mea, spuse Wickham pe un ton catifelat, dar rece, făcând-o să îngheţe de spaimă. Deci nici nu încerca să mă prosteşti în felul ăsta. Dă-mi voie să-ţi spun că minţi foarte prost. Te-ai uitat la mine ca la o stafie chiar din clipa când m-ai văzut prima oară. Râse scurt, fără umbră de veselie, cu ochii fixaţi în ochii ei. Întrebarea este ce e de făcut acum?

Ochii îi sclipeau negri în lumina lumânării. Gabby simţi cum îi sare inima din piept când pistolul se îndreptă din nou spre Jem cu intenţii mortale, după cum se temea ea. Braţul lui Jem ţâşni, împingând-o şi mai tare în spatele lui, iar degetele ei se înfipseră şi mai adânc în umărul valetului când văzu degetul lung şi bronzat eliberând cocoşul pistolului…

Zgomotul de armare a pistolului păru să răsune la fel de puternic ca o explozie în liniştea mormântală.

Atunci Gabby, chiar continuând să se uite la ţeava armei, se gândi la ceva şi simţi cum se

eliberează de tensiunea care îi întinsese nervii la maximum, ca un arc.

— Bine, bine, indiferent cine-oi fi, cred că e de ajuns, spuse ea caustic, încercând din nou să vadă dacă piciorul ei rănit îi putea susţine greutatea; din câte se părea, acum era posibil, şi, încrezându-se iar în cele două picioare ale ei, îşi luă cu grijă mâna de pe umărul lui Jem şi veni să stea lângă el. Faţa ei căpătă o expresie severă când ochii îi întâlniră pe cei ai impostorului. Ai face bine să nu mai fluturi atâta pistolul ăla. Este absolut inutil să încerci să ne sperii cu el. Sunt foarte conştientă că eu şi Jem nu avem de ce ne teme.

Gabby îl simţi pe Jem cutremurându-se lângă ea. Îi aruncă o privire îngrijorată, pe care ea nu o băgă în seamă. Falsul Wickham o privi destul de gânditor.

— Chiar aşa?

Degetele părură să i se mişte, ca şi cum ar fi mângâiat metalul strălucitor de sub ele cu o afecţiune reală. Arma era, observă ea, încărcată şi cu siguranţa trasă, şi în continuare aţintită înspre Jem. Cu toate acestea, ştia că nu avea cum să se înşele.

— Cum aşa?

— Zgomotul unei împuşcături ar trezi toată casa, spuse ea calm. Ceea ce tu ştii la fel de bine ca mine. În plus, două cadavre însângerate în holul de la intrare ar ridica alte probleme: ar trebui să vă descotorosiţi de corpuri şi să şi frecaţi podeaua ca să îndepărtaţi orice urmă de sânge, toate înainte să ajungă cineva la locul faptei. Pe urmă ar trebui să justificaţi cumva dispariţia mea şi a lui Jem. S-ar face mare vâlvă din pricina noastră, şi ai ajunge inevitabil să fii supus unei investigaţii atente, ceea ce, având în vedere circumstanţele, sunt foarte sigură că ai prefera să eviţi.

El îi întâlni privirea pentru o fracţiune de secundă.

— Ai foarte mult sânge-rece, doamnă, trebuie să recunosc, spuse el zâmbind foarte uşor şi ironic.

În ciuda unui murmur de protest din partea slugii aflate în spatele lui şi care îi privea crunt peste umerii lui laţi, el repuse cocoşul cu grijă în poziţia de siguranţă şi îşi vârî din nou pistolul în buzunar.

— Deci, ce părere ai, Gabriella? Crezi că m-am abţinut să vă împuşc pe amândoi din cauză că mi-e teamă că voi strânge toată casa aici, pe capul meu, sau pentru că sarcina de a mă descotorosi de două – cum ai spus tu, cadavre însângerate? - mă depăşeşte?

— Habar n-am. Vocea lui Gabby era absolut neclintită. Nici nu mă interesează în mod deosebit.

— Nemernicilor, până mâine pe vremea asta, potera va fi pe urmele voastre, spuse Jem cu uşurare, aparent hotărându-se că, acum că pistolul dispăruse din peisaj şi impostorul reacţiona aşa de uşor la provocarea lui Gabby, duşmanul era foarte posibil să fie mort de frică. Dacă aş fi în locul vostru mi-aş lua picioarele la spinare cât mai repede cu putinţă. Nu ştiu de ce, da' am impresia că să te dai drept conte înseamnă să ajungi direct în laţ.

Asta, nu se putu abţine să nu remarce Gabby, era o provocare complet inutilă. Ochii falsului Wickham zăboviră asupra lui Jem, măsurându-l din creştetul capului cărunt până la ghetele solide, dând impresia că nu-i scăpase nimic între cele două puncte.

— Ştiţi, am impresia că deveniţi din ce în ce mai obositori, voi doi. Chiar mi-ar fi imposibil să vă las să vă răspândiţi aiurelile prin toată Londra.

Tonul îi era gânditor. Încrucişându-şi braţele la piept, îi privi cu ochii îngustaţi.

— Lăsaţi-mă să mă ocup io de pacostele astea,

dom’ căpitan, mormăi uriaşul până atunci tăcut din spatele lui. *Io* n-o să am nicio problemă să scap dă două cadavre afurisite.

— Atunci nu văd ce ne-ar reţine să nu o facem.

Impostorul se uită la Gabby cu un zâmbet sardonic. Imediat, Jem o împinse din nou în spatele lui, aproape făcând-o să-şi piardă iarăşi echilibrul, şi îşi băgă mâna în haină, într-un buzunar interior, scoţând de acolo un pistol despre care Gabby nici măcar nu ştia că îl are. Îngrozită, îl urmări fluturând pistolul către adversari, uitându-se la ei cu expresia satisfăcută a cuiva care avea toate atuurile în mână, deşi, din cauza diferenţei de înălţime, trebuia să-şi lase capul pe spate ca să-i poată privi în faţă.

— Staţi departe de domnişoara Gabby, ticăloşilor, spuse Jem printre dinţi. Domnişoară Gabby, mergi înapoi în bibliotecă şi încuie-te înăuntru. O să mă ocup eu de…

Pumnul impostorului ţâşni atât de repede încât Gabby abia îl văzu mişcându-se şi izbi bărbia lui Jem cu un zgomot sinistru. Capul cărunt al lui Jem se dădu pe spate şi, fără vreun cuvânt, omul se prăbuşi pe podea, aterizând cu un sunet înfundat care-o făcu să-i vină rău. Pistolul alunecă, fără a provoca nicio pagubă, pe podea. Rânjind, Barnet se aplecă să îl ridice.

Un moment, Gabby nu putu face altceva decât să se holbeze îngrozită la cavalerul ei căzut, care zăcea fără cunoştinţă, cu membrele răşchirate, aproape de picioarele ei. Apoi, privirea ei acuzatoare se mută la aşa-zisul ei frate care părea înnebunitor de calm, în timp ce-şi freca pumnul cu degetul mare de la cealaltă mână. În spate, sluga lui râdea pe înfundate, aprobator, îndesându-şi pistolul în buzunar. Sunetul o făcu să-şi îndrepte spatele şi simţi cum i se ridică sângele la cap.

— Acum ţi-ai dat arama pe faţă, îi spuse ea cât putu de rece falsului ei frate.

Se ghemui destul de stângaci lângă Jem, se asigură punând mâna pe el că mai respira şi pe urmă se uită crunt la bărbatul dominator de deasupra lor.

— Indiferent cine eşti, indiferent ce urmăreşti prin jocul ăsta, farsa asta a ajuns la sfârşit. Dacă nu te răsuceşti pe călcâie în momentul acesta şi nu pleci din casa mea luând şi… maimuţoiul acela rânjit cu tine, o să ţip cât mă ţine gura.

— Nu e prea înţelept să rosteşti ameninţări pe care nu le poţi îndeplini, Gabriella.

În vocea lui se citea o anumită provocare.

— O, chiar aşa, nu pot? îi replică Gabby şi deschise gura să ţipe.

În clipa aceea el se aruncă spre ea, repezindu-se ca o pasăre de pradă, astupându-i cu o mână gura, iar cu cealaltă prinzând-o de mijloc, înainte să poată scoate măcar un scâncet. Deşi se lupta cu toate puterile, Gabby fu învinsă cu uşurinţă. În câteva secunde se trezi luată pe sus şi ridicată într-o poziţie ciudată, cu spatele spre el, astfel încât braţele îi erau în continuare prinse în timp ce el continua să-şi ţină mâna pe gura ei.

— Aşa, dom’ căpitan.

Barnet se apropie şi el în timp ce Gabby se lupta ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Şi poate chiar depindea.

— Acu’ o să vedem noi cât de tare o să ţipe.

— Dă-mi drumul, încercă să strige Gabby, dar nu se auzi nimic în afară de un fel de croncănit neinteligibil.

Palma impostorului îi acoperea complet gura. Degetele lui lungi îi apăsau dureros carnea moale a obrajilor ei. Nu putea să ţipe; abia putea să respire.

Totuşi, putea să dea din picioare şi exact asta începu să facă, în ciuda durerii pe care i-o provoca fiecare lovitură de călcâi – păcat că era încălţată numai cu nişte papuci moi, cugetă ea – în fluierele picioarelor lui, cu o răutate de care nu se ştia capabilă. Zvârcolindu-se nebuneşte, îl muşcă de mână. Dinţii ei se înfipseră adânc în partea cărnoasă a palmei lui. Când simţi în gură gustul uşor sărat al pielii lui, simţi un fior aprig de satisfacţie.

— Fir-ar al dracului, icni el, trăgându-şi mâna.

Gabby trase o gură adâncă de aer în piept şi ţipă din toate puterile. Cât ai clipi, el îi îndesă adânc în gură ceva ce semăna cu un ghem de piele, înăbuşindu-i ţipătul aproape de la început. Luată prin surprindere, ea se opri, se înecă şi încercă să scuipe afară chestia aia cu gust de ulei. Simţea că o sufocă pur şi simplu…

— Aşa-ţi trebuie, domnişorică, spuse el posomorât, cu privirea aţintită duşmănos în ochii ei, în timp ce-şi muta mâinile ca să o ridice mai sus la pieptul lui.

Luptându-se cu toate puterile, gâfâind şi încercând să respire şi să-şi împingă afară din gură căuşul cu limba, transpirată de furie şi de spaimă, se zbătu nebuneşte în braţele lui în timp ce el o ţinea strâns lipită de zidul puternic al pieptului său. Dar zbaterile ei slăbiră pe măsură ce nevoia de aer spori. Călcâiele, din care dădea în van în spaţiul gol, se potoliră; agitaţia se mai diminuă şi în cele din urmă se opri de tot. Braţele lui erau ca nişte benzi imposibil de rupt care-i ţineau prizoniere şi braţele, şi picioarele; era, îşi dădu seama ea din ce în ce mai disperată, imposibil să se elibereze. Pentru moment, tot ce putea face era să respire.

— Ia-l de aici şi stai cu ochii pe el până îţi spun eu altceva, îi zise el lui Barnet, făcând din cap un gest

înspre Jem, care zăcea în continuare inconştient pe podea. În clipa asta simt o nevoie presantă de o… conversaţie… privată… cu draga mea surioară.

Capitolul 6

Refuzând cu dispreţ să-şi lase capul să atingă umărul lui, Gabby îşi ţinu gâtul ţeapăn şi capul ridicat în timp ce era purtată de-a lungul holului neguros ca o peşteră cu la fel de multă uşurinţă de parcă ar fi fost un fulg – ceea ce, reflectă ea cu amărăciune, cam era adevărat. Era atât de mare şi de puternic în comparaţie cu ea, încât orice fel de întrecere fizică între ei era pur şi simplu de râs. Indiferent ce alegea să-i facă, ea nu prea avea cum să-l împiedice. Tocmai această stare de neputinţă în care se găsea o înfuria peste măsură, şi se bucura de asta. Era mai bine, mult mai bine să fie furioasă decât să se teamă. Teama te face slab…

Deşi era prea întuneric ca să-i citească foarte bine expresia feţei, tot îi putea vedea ochii, şi îl privi cu furie, sperând să-i transmită toate sentimentele foarte puţin flatante pe care căluşul din gură o împiedica să i le spună prin viu grai.

Indiferent ce punea la cale, se avertiză singură, singura şansă pe care o avea să evite asta era să-şi păstreze cumpătul.

— Înţeleg că ţi-ai lansat mica ambuscadă din bibliotecă.

O rază subţire de lumină se vedea pe sub uşa închisă a bibliotecii, probabil fiind motivul ce îi inspirase comentariul.

Nici măcar nu părea să gâfâie, reflectă ea

furioasă, în timp ce ea, din cauza căluşului, se lupta pentru fiecare gură de aer şi nu ştia dacă din cauza asta sau a epuizării, sau – ura să recunoască – a fricii, inima îi bătea dureros în piept.

Oprindu-se la uşă, el reuşi cu o mişcare iscusită de jongler, să întoarcă micul mâner fără a-şi slăbi deloc strânsoarea. Când uşa se deschise, trecu pragul şi, odată intraţi, el împinse uşa la loc cu piciorul.

— Tu şi servitorul tău stăteaţi aici aşteptându-mă, nu-i aşa? Destul de puţin înţelept, nu crezi?

Cum ea nu putea răspunde, ceea ce în mod evident el ştia, întrebarea rostită în timp ce o ducea în braţe prin bibliotecă sună ca una pur retorică. Focul din cămin arsese aproape de tot, dar tot mai avea o lucire portocalie care lumina zona din jurul lui. O puse în acelaşi scaun de piele cu spătar înalt pe care stătuse şi mai devreme. Prinzându-i încheieturile mâinilor cu o singură palmă de-a lui, se ghemui în faţa ei, privind-o speculativ. Umerii lui laţi o împiedicau să vadă cea mai mare parte din cameră. Faţa lui cu tenul măsliniu şi trăsături dure era prea aproape ca să se simtă confortabil. Ochii lui albastru-închis îi străpungeau pe-ai ei; gura îi era strânsă într-o linie subţire şi aspră. Cu toată voinţa din lume, nu putea nega că era atât de chipeş de-ţi tăia răsuflarea. Faptul că vedea asta nu o făcu însă deloc să îl deteste mai puţin. Cu spatele drept şi ţeapăn şi cu bărbia ridicată, îl scrută cu o ostilitate deschisă.

El continuă dojenitor:

— Ceea ce ar fi trebuit să faci era să-ţi ţii suspiciunile pentru tine până când le puteai expune în faţa domnului Challow sau a altcuiva asemenea lui. Să-mi arunci mie în faţă acuzaţiile în particular, fără să fie nimeni aici să te apere în afara unui valet bătrânel şi mititel, nu denotă altceva decât un creier de vrabie.

Şi deşi Gabby gândea cam acelaşi lucru, cuvintele lui nu făcură altceva decât să reaprindă focul mocnit al furiei ei. Sigur că îi aducea oarecare alinare să se gândească la faptul că nu intenţionase absolut deloc să-i arunce în faţă acuzaţiile; confruntarea avusese loc numai din cauza căzăturii, care fusese cu totul accidentală. Totuşi, dacă ar fi avut la dispoziţie toată noaptea să se gândească înainte de a încerca să afle adevărul în legătură cu apariţia la Londra a presupusului ei frate, rezultatul demascării lui ulterioare ar fi fost diferit.

— Acum, continuă bărbatul pe un ton provocator care o făcea să-i vină să-l scuipe în ochi, numai şi numai din cauza prostiei tale te găseşti într-o *situaţie fără ieşire.*

Îi zâmbi. Zâmbetul lui era foarte uşor, foarte încrezut şi, în mod hotărât, foarte batjocoritor. Ca să se împiedice să-l lovească cu piciorul – ceea ce ea ar fi făcut bucuroasă dacă ar fi putut; picioarele lui erau chiar în faţa picioarelor ei –, ea îşi reaminti că, fiind încălţată cu papucii ei moi, n-ar fi reuşit altceva decât să-şi rănească degetele. Cu siguranţă nu ar fi ajutat-o să-şi câştige libertatea.

Străduindu-se să nu cedeze tentaţiei, se forţă să se concentreze pentru un moment asupra aspectelor pur fizice. Dogoarea ce venea dinspre cămin o făcea acum să-i fie chiar prea cald; probabil din cauză că era deja supraîncălzită în urma luptei cu el. Gulerul înalt şi mânecile lungi ale rochiei ei de caşmir nu îmbunătăţeau lucrurile, iar faptul că o şuviţă subţire de păr îi gâdila nasul îi sporea starea de disconfort. Îşi scutură capul într-o încercare inutilă de a mişca şuviţa ce nu voia să o asculte deloc – căzu exact în acelaşi loc unde fusese şi mai înainte.

Desigur. Asta fusese întotdeauna soarta ei.

Încreţi din nas într-un protest tăcut şi se uită urât la el. Privirea lui, observă ea cu oarecare teamă, era fixată asupra buzelor ei care fuseseră forţat deschise. Aproape că i se tăie respiraţia când îi trecu prin cap că, poate, nu de crimă trebuia să se teamă ea…

— Dacă încerci să ţipi, îl pun la loc, o avertiză.

Apoi, spre considerabila ei uşurare, îi scoase căluşul din gură. Ea tuşi şi se cutremură când i-l scoase, apoi trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii.

Căluşul, văzu ea în timp ce-şi mişca mandibula şi buzele uscate, încercând să le readucă la o stare cât de cât de normalitate, era, de fapt, una dintre mănuşile lui de piele, acum udă de la saliva ei. El o privi cu evidentă neplăcere înainte să o arunce pe o masă din apropiere. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Era atât de aproape de ea, că putea să-i vadă ridul vertical foarte puţin vizibil dintre sprâncenele negre, liniile pe care le avea la colţul ochilor, urma de barbă care îi întuneca obrajii şi mandibula. Lumina focului punea nuanţe portocalii în părul lui negru şi se reflecta în culoarea indigo a ochilor.

— Acum intenţionezi să mă strangulezi în voie, nu?

Întrebarea venea din pură bravadă şi fusese rostită în ciuda limbii pe care şi-o simţea umflată. El râse, dar nu în mod plăcut auzului.

— Nu mă tenta, draga mea. Eşti destul de incomodă, ştii, nu? Acum, o să-ţi pun nişte întrebări şi tu o să-mi răspunzi. Şi o să-mi răspunzi sincer, ai grijă.

Îi scuturară încheieturile mâinilor drept avertisment. Gabby miji ochii înspre el. Simţea mirosul de băutură tare pe care îl emana, la fel şi mirosul mai vag de tabac. Îi trecu prin cap, când identifică primul

miros şi se uită mai îndeaproape la lucirea fără astâmpăr din ochii lui, că era un pic ameţit. Nu chiar beat, dar cu siguranţă resimţea efectele consumului destul de nestăpânit de alcool. Ştia din experienţa ei amară de viaţă ce însemna asta şi acum vedea acelaşi lucru în faţa ei.

Buzele i se curbară dispreţuitor.

— Deşi s-ar putea să ţi se pară greu de crezut, date fiind practicile tale evident ticăloase, unii dintre noi avem obiceiul de a spune adevărul, spuse ea.

Buzele şi limba îi funcţionau aproape normal. El îi zâmbi sardonic.

— Sper că prin asta nu sugerezi că *tu* spui adevărul.

Ea se zbârli.

— Sigur că… adică ce vrei să spui?

— Este evident pentru oricine care are cât de cât minte că ai pus la cale un aranjament dubios.

Gabby făcu ochii mari de uimire.

— Eu am pus la cale un aranjament dubios? Asta e bună! Mai ales venind din partea cuiva care *se dă drept* bietul meu frate mort.

— Ah. Zâmbetul i se lărgi. Dar asta ne conduce la o întrebare interesantă: dacă ştiai că Wickham e mort, atunci, rogu-te, spune-mi de ce ai decis să vii la Londra, să-ţi trimiţi servitorii să deschidă conacul Wickham şi să-ţi faci planuri să o scoţi pe sora ta în lume, când s-ar cuveni mai degrabă să te afli în Yorkshire, în doliu? Mărturisesc că mă macină curiozitatea din cauza asta.

Ea-i aruncă o privire nimicitoare. Pungaş sau nu, era extrem de iute la minte, asta trebuia să recunoască.

— Pe fratele meu abia dacă l-am cunoscut. Nu e de mirare că nu simt nevoia să intru în doliu şi să

jelesc după el – totul suna ca o explicaţie, îşi dădu ea seama şi-şi ridică bărbia cu trufie – şi, în orice caz, nu văd de ce ar trebui să-mi justific acţiunile în faţa ta.

— Ei, aici te înşeli. Vezi tu, faţă de toată lumea şi în toate privinţele, eu sunt în momentul de faţă Wickham. Iar tu şi servitorul tău sunteţi, mi-e teamă, singurii care ştiţi că nu e adevărat. O poziţie cam neplăcută în care vă aflaţi, *surioară.*

Gabby nu spuse nimic un moment, în timp ce îşi cântărea situaţia. El era în continuare ghemuit în faţa ei, acum ţinându-i cu câte o mână fiecare încheietură. Deşi o ţinea uşor, cu degetele prinzându-i încheieturile precum cele mai uşoare cătuşe, Gabby ştia că nu exista nicio posibilitate să se elibereze. Dată fiind relativa ei lipsă de putere, mâinile lui ar fi putut fi la fel de bine nişte cătuşe de fier. Trupul lui bloca orice mijloc de scăpare de pe scaun şi cu atât mai puţin din cameră, şi cu atât mai puţin de el.

Privirea lui o întâlni pe a ei; acum nu mai zâmbea. Ochii lui se îngustaseră şi o priveau cu intensitate, cu străluciri negre în lumina pâlpâitoare a focului. Gura îi era o linie subţire şi aspră. Părea complet necruţător, gândi ea, şi în stare de orice, inclusiv de crimă. Propria ei vulnerabilitate o copleşi, făcând-o, pentru o clipă oribilă, să fie cuprinsă de o panică îngrozitoare. O scuturară un tremur interior; simţi cum i se face toată pielea de găină. Singura dată când îşi amintea să se mai fi simţit atât de neputincioasă fusese…

Nu. Nu *voia* să-şi amintească. Nu mai era aceeaşi persoană care fusese în ziua aceea. Când îşi jurase ca niciodată, niciodată în viaţa ei să nu se mai lase înspăimântată din nou de vreun bărbat.

Îndreptându-şi spatele, ignorând mâinile puternice care îi ţineau prizoniere încheieturile şi

trupul uriaş care îl blocase pe al ei, precum şi pericolul mortal în care era foarte posibil să se afle, îl privi drept în ochi cu o răceală de gheaţă.

— Dacă părăseşti chiar în acest moment casa asta şi renunţi la pretenţia de a fi cine nu eşti, îţi dau cuvântul meu că nu pun potera pe urmele tale şi nici nu mai povestesc altcuiva despre înşelăciunea asta.

O clipă privirile li se încleştară. Apoi el scoase un sunet batjocoritor, un fel de pufnet combinat cu râset, şi se ridică brusc. Imediat mâinile ei fură eliberate. Înainte să poată face altceva decât să înregistreze pur şi simplu acest lucru – ceea ce oricum nu îi folosea la nimic, gândi ea amar, căci orice lovitură i-ar fi dat ea ar fi avut acelaşi efect asupra lui precum o pişcătură de ţânţar –, el se aplecă deasupra ei, şi îi cuprinse gâtul cu mâinile. Nu strânse, dar o lăsă să-i simtă puterea mâinilor, în timp ce îi ridica încet bărbia cu degetele mari.

Avea mâinile foarte mari, calde, cu degete lungi. Înfăşurate în jurul gâtului ei ca un guler lat, rezistent, intimida fără să mai fie nevoie să apese. Gabby făcu ochii mari. Inima începu să-i bată în piept ca un ciocan. Simţea pur şi simplu cum i se scurge culoarea din obraji. Încleştându-şi mâinile pe braţele scaunului ca să nu-l prindă de încheieturi – căci exact la asta se aştepta el, îşi zise, şi prin urmare nu era dispusă să o facă –, trase adânc aer în piept să se liniştească. Dacă intenţia lui era să o strângă de gât, nu avea forţa fizică să-l împiedice. Singura ei speranţă era isteţimea de care putea da dovadă.

— Hai să clarificăm un lucru cum trebuie între noi doi: tu eşti – *complet* – la mila mea.

Zâmbetul de pe faţa lui era cât se poate de detestabil. Se aplecă deasupra ei, cu mâinile aproape mângâindu-i gâtul şi privirea susţinându-i-o pe a ei.

Când şi ea îl privi adânc în ochi, încercând să pară neînfricată în timp ce căuta cu disperare o cale de scăpare, *orice* cale de scăpare, simţi poalele mantiei lui voluminoase învăluindu-i picioarele. Ceva tare îi lovi genunchiul. Pistolul lui, realiză ea cuprinsă de un val brusc de frenezie. Dacă ar fi putut să pună mâna pe pistolul lui, i-ar fi arătat ea lui…

— Un bărbat care este dispus să ameninţe o femeie… rosti ea cât putu de calmă în timp ce-şi strecura mâna pe furiş în buzunarul mantiei lui.

Buzunarul era cald, căptuşit cu mătase şi încăpător. În degetele ei cercetătoare, pistolul păru dur şi neted şi, când îl ridică, greu şi, în toate sensurile, o binecuvântare.

— … este mai mult decât demn de dispreţ.

— Cu toate astea… începu el, dar se opri brusc când ea, cu pistolul în continuare în buzunarul lui, dar strâns bine în mâna ei, trase cocoşul.

Zgomotul de armare a pistolului răsună destul de tare şi, pentru urechile lui cel puţin, imposibil de confundat. Expresia lui surprinsă când înţelese ce se întâmpla fu aproape comică. Gabby îşi îngădui un zâmbet sălbatic când scoase pistolul din buzunarul lui şi i-l înfipse în coaste. Ochii li se întâlniră. Pentru o clipă, nu mai mult de atât, niciunul dintre ei nu se mişcă şi nu scoase vreun sunet.

— Acum îmi vei da drumul.

Vocea lui Gabby sună foarte rece şi foarte sigură pe sine.

El se uită în jos spre ea, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că obiectul cu care era ameninţat era într-adevăr un pistol. Apoi, cu ochii sclipindu-i, cu gura strânsă, încet şi cu evidentă îndărătnicie, îşi ridică mâinile de pe gâtul ei.

— Aşa e foarte bine. Acum, dă-te înapoi. Încet. Şi

ţine-ţi mâinile la vedere.

El făcu ce i se spuse, îndreptându-se de spate şi apoi făcând un pas, apoi încă unul, şi încă unul în spate. Se mişca cu prudenţă. Ochii lui, după acea primă privire către pistol, nu îi mai părăsiseră pe ai ei. În continuare deranjată de acea şuviţă rebelă, Gabby riscă şi-şi luă o mână de pe pistol ca să şi-o dea după ureche.

— Ar trebui poate să-ţi atrag atenţia că pistolul acela în mod special are trăgaciul extrem de sensibil.

Spuse asta pe tonul cel mai firesc din lume.

Gabby zâmbi amar.

— Atunci ai face bine să ai grijă să nu-mi dai motive să-mi îndoi degetul, nu-i aşa? Dă-te puţin mai înapoi, te rog. Chiar acolo.

Ea se trase înainte până ce ajunse chiar pe marginea scaunului alunecos de piele, punându-şi picioarele cu hotărâre pe covor, strângând cu putere pistolul în ambele mâini şi îndreptându-l neclintit înspre partea de mijloc a trupului lui. El o urmări cu privirea, aproape de la un metru depărtare, cu mâinile ridicate, cu palmele înspre ea, cu buzele strânse cu îndârjire. Partea din faţă a mantiei lui atârna desfăcută, lăsând să se vadă cămaşa imaculată de in, pantalonii negri, argintiul mai al vestei. Avea fălcile încleştate şi ochii îi sclipeau ameninţător. De fapt, arăta exact ca un bărbat dovedit de o femeie mult mai slabă decât el, şi-ncă unul care detesta asta din toată inima. Gabby nu se putu abţine – zâmbi.

— Acum, ce se poate face cu un ticălos ca tine? cugetă ea cu voce tare bucurându-se de senzaţia că întorsese cărţile împotriva lui. Ar trebui să te împuşc pur şi simplu pe loc sau să te predau autorităţilor cât de curând posibil?

— Trebuie să faci ce crezi, desigur, dar în timp ce

îţi cântăreşti opţiunile, ai putea să iei în considerare şi următorul aspect: dacă dezvălui lumii că eu nu sunt Wickham, voi fi obligat să-ţi pun şi eu nişte beţe în roate mărturisind că de fapt, Wickham şi-a găsit în realitate sfârşitul.

Gabby îşi îngustă ochii auzind asta – o ameninţare mult mai elocventă decât văzuse el până atunci – şi vocea îi şuieră ca a unei scorpii.

— Nu poţi dezvălui nimic dacă eşti mort, domnule.

— Foarte adevărat, dar nu pot să cred că vrei într-adevăr să te transformi într-o criminală. Crima se pedepseşte cu spânzurătoarea, ştii bine.

— Să împuşti un om care avea la el un pistol şi te-a ameninţat că te strangulează, cu siguranţă nu poate fi considerată crimă, protestă ea indignată.

El ridică din umeri.

— Te deranjează dacă-mi cobor braţele? Încep să simt înţepături în mâini…

Făcu asta fără să aştepte răspunsul ei, scuturându-şi mâinile ca şi cum voia să restabilească circulaţia firească a sângelui prin ele, apoi îşi încrucişă braţele la piept şi o privi întrebător.

— Crimă sau nu, rămâne de decis la tribunal, dar până se va anunţa decizia, indiferent dacă eşti găsită vinovată sau nu în cele din urmă, nu prea va conta: gândeşte-te doar la scandal. Sunt sigur că nu-ţi doreşti să atragi o asemenea notorietate asupra familiei tale.

Gabby strânse din buze. Îi era aproape imposibil de greu să recunoască, chiar şi faţă de ea însăşi, că el avea dreptate. Însă ceea ce spusese el, se temea ea, era cât se putea de oribil şi de hidos de adevărat. Dacă voia să găsească un soţ cât mai bogat pentru Claire, cu siguranţă nu-şi permiteau nici cea mai mică umbră de scandal.

Zâmbi amar.

— Avertismentul tău este cât se poate de adevărat, trebuie să recunosc. Dacă te împuşc, voi avea mare grijă să ascund această faptă.

El ridică din sprâncene.

— Poziţionându-te astfel în dilema pe care mi-ai înfăţişat-o mai devreme: cum să te descotoroseşti de… ăăă, cadavrul însângerat. Nu vei putea să mă muţi singură, ştii asta. Cântăresc mai mult decât tine, aşa la o primă estimare, cu mai bine de patruzeci de kilograme.

Ochii lui se mişcară spre un punct aflat undeva în spatele ei şi faţa i se lumină.

— Excelentă sincronizare, Barnet. Trebuie să…

Indiferent ce altceva mai spuse el se pierdu, căci Gabby aruncă instinctiv o privire peste umăr. Barnet nu se vedea nicăieri; uşa bibliotecii era în continuare închisă. Chiar când înregistră aceste amănunte – nu-i luă mai mult de o fracţiune de secundă – şi îşi dădu seama că fusese păcălită, un amestec de agitaţie şi mişcare îi atrase din nou atenţia la ce se petrecea în faţa ei. Prea târziu: sărind înspre ea în acel moment de neatenţie, el îi apucă încheietura cu o mişcare brutală care o duru, întorcând pistolul într-o parte în timp ce încerca să i-l smulgă din mână…

Dacă intenţionase cu-adevărat să apese trăgaciul, nu fu deloc sigură mai apoi. În orice caz, pistolul se declanşă cu o lovitură ca o copită de catâr şi cu un zgomot teribil de explozie.

El scoase un ţipăt ascuţit şi se clătină pe picioare dându-se înapoi, cu o mână încleştată într-o parte. Privirile – a ei îngrozită, a lui şocată – li se întâlniră, şi rămaseră aşa un moment în care timpul păru să stea în loc.

— Dumnezeule, m-ai împuşcat! spuse el.

Capitolul 7

Făcuse ochii mari ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă prăbuşindu-se mort din moment în moment. Expresia ei îngrozită aduse un zâmbet vag pe buzele lui, chiar dacă îşi încleştă mâna peste locul pe unde pătrunsese glonţul. Oricât de mult şi-ar fi dorit ea să se întâmple asta, el ştia, după zona unde se afla rana, că nu va muri. După cunoştinţele lui, nu exista niciun organ vital care să fi fost atins, acolo, chiar deasupra osului şoldului.

Cu toate astea, sângera. Şi-ncă din abundenţă. Simţea şuvoiul de sânge care ţâşnea chiar în palma lui. În mod curios, nu îl durea. Sau cel puţin nu încă, deşi era sigur că, atunci când prima undă de şoc avea să treacă, în mod sigur avea să-l doară.

„Soră-sa” îl uimise. Ceea ce nu prea se mai întâmpla de un timp încoace. Supravieţuise atâta amar de vreme în jocul acesta periculos pentru că era, de felul lui, un om foarte prudent. Dar cine s-ar fi gândit că o sfrijită fată bătrână englezoaică ar avea curajul să îl provoace, şi cu atât mai puţin să-i ia pistolul şi să apese pe trăgaci?

El unul, nu.

Cel mai amuzant era că, după ce plecase de la teatru şi o dusese pe Belinda acasă, refuzase oferta ei de a rămâne şi a-i ţine companie. Şi asta pentru a se angaja în jocul periculos dar atât de necesar de a colinda oraşul, umblând prin cele mai renumite stabilimente cu jocuri de noroc, în speranţa că se va înfăţişa drept o ţintă atât de ispititoare, încât cel pe care îl urmărea avea să fie ademenit să iasă la iveală.

Acela era genul de activitate în care s-ar fi aşteptat să fie împuşcat, şi în mod cât se poate de corect fusese în gardă toată nenorocita aia de noapte. Ce ironic era că, abia intrat într-o casă unde se putea în mod foarte rezonabil aştepta să fie în siguranţă, dăduse peste o creatură care se dovedise mai periculoasă decât toţi nemernicii care bântuiau străduţele rău famate ale Londrei!

O creatură care şi acum încă îl mai privea cu nişte ochi mari şi cenuşii şi cu gura întredeschisă, cu trupul ei subţire – despre care aflase întâmplător, în timp ce o purtase în braţe, că avea partea lui semnificativă de farmece feminine – aparent luându-şi avânt, în mod absolut ridicol, ca să îi sară în ajutor.

O creatură care începea, în ciuda tuturor motivelor pentru care nu ar fi trebuit să o facă, să-l intereseze chiar peste măsură.

— M-ai împuşcat, spuse el din nou uşor neîncrezător, susţinându-i privirea.

Apoi şocul începu să se estompeze şi rana începu să îi zvâcnească. Se chinui să nu tresară de la junghiul ascuţit de durere crâncenă care îl săgetă.

Capitolul 8

— E numai vina ta. Nu ar fi trebuit niciodată să încerci să-mi iei pistolul. Doamne, Dumnezeule, cât de tare sângerezi!

Ultima replică veni când el ridică mâna să se uite la rană şi Gabby văzu că palma îi era roşie de sânge. Stătea în continuare pe marginea scaunului mare de piele, acum cu o mână pe obraz, cu ochii măriţi de

groază. Pistolul care-i căzuse dintre degetele inerte la câteva fracţiuni de secundă după ce se descărcase se afla pe podea, la picioarele ei. Mirosul acru de praf de puşcă plutea în aer.

— Îţi faci griji că s-ar putea totuşi să trebuiască să te descotoroseşti de cadavrul meu însângerat?

Faptul că îşi însoţi cuvintele cu o umbră trecătoare de zâmbet nu atenuă în niciun fel dezolarea lui Gabby. Îl privi înmărmurită cum îşi scoate cămaşa din pantaloni şi ridică tivul. O porţiune bună de carne bronzată şi musculoasă aspritǎ de păr negru ieşi la vedere. Împingându-şi pantalonii câţiva centimetri în jos de la talie, lăsă să se vadă o gaură sângerândă în partea stângă, chiar deasupra şoldului. Se uită la ea, apoi îşi lăsă cămaşa să-i cadă la loc şi-şi apăsă mâna peste rană.

— Cât de grav e?

Se simţea rău de la stomac.

— Nu e nimic serios: o simplă gaură în carne, nimic mai mult.

Indiferent dacă era o simplă gaură în carne sau nu, în mod evident se resimţea din cauza rănii. Mâna care nu îi apăsa pe rană găsi şi se încleştă pe spătarul unui scaun de birou foarte lustruit din lemn de trandafir, chiar în spatele lui. Făcând o grimasă, se trase un pas înapoi şi se aplecă greoi peste scaun. Faţa, observă ea cu groază crescândă, îi devenise în acele câteva momente, extrem de palidă.

— Trebuie să trimit după un medic.

Străduindu-se să-şi vină în fire, Gabby se ridică şi se mişcă fără să ia în seamă piciorul care o durea şi se duse lângă el. Condiţiile extreme o făcură să ignore situaţia care condusese la acel moment. Acum chipul îi era alb ca varul, iar ochii i se îngustaseră din cauza a ceva ce semăna cu durerea. Punându-şi o mână uşor

pe antebraţul lui, ea se uită în jos la locul în care palma lui îi acoperea rana. Mantia îi era dată pe spate, şi la fel şi partea de jos a hainei, iar degetele lui se aflau în parte pe vestă şi restul pe cămaşă. Sângele se scurgea printre ele, picurând peste încheieturile degetelor ca nişte lacrimi stacojii. Ea tresări.

— Trebuie să găsim ceva să oprim sângerarea…

El scoase un fel de pufnet.

— Nu-mi spune că, după ce aproape că m-ai ucis, acum ţi-ai propus să faci pe infirmiera, nu? Dacă vrei să faci ceva util, ajută-mă să-mi scot mantia. Pacostea asta mi se pare de nesuportat.

Acum aproape gâfâia. Ascultătoare, Gabby se întinse să apuce gulerul mantiei greoaie în timp ce el se scutură scoţându-şi braţul de pe partea unde era rana. Mişcându-se în spatele lui ca să-i scoată şi celălalt braţ, ea auzi zgomot înăbuşit de paşi alergând pe hol şi aruncă instinctiv o privire spre uşă. Aparent auzi şi el acelaşi lucru. Încleştându-şi dinţii, cu sudoarea acoperindu-i acum fruntea, el se uită la ea.

— Se pare că ai avut dreptate că zgomotul unei împuşcături va ridica toată casa în picioare. Deci, ce spui, Gabriella? Ne păstrăm unul altuia secretele… sau nu?

Chiar în acel moment, uşa de la bibliotecă se dădu de perete. Jem, cu o bucată de funie legată de o încheietură şi atârnând în faţa lui, se aruncă înăuntru urmat de masivul Barnet care strângea în mână pistolul pe care-l avusese Jem mai devreme. În mod evident, Jem nu era deloc intimidat de ameninţarea pistolului, ceea ce părea să-l descumpănească pe Barnet. În plus, amândoi erau răvăşiţi, roşii la faţă şi cât se poate de alarmaţi, iar Barnet lăsa să se vadă un ochi umflat pe jumătate închis.

— Domnişoară Gabby! Domnişoară Gabby! Slavă

Domnului că eşti în viaţă. Dacă nenorocitul ăsta ţi-a făcut vreun rău…

Jem alunecă şi se opri, iar vocea îi amuţi când dădu cu ochii de ei, uimit – impostorul, palid şi plin de sudoare, lăsându-se greu pe spătarul scaunului cu o mână apăsată pe rana-i sângerândă; Gabby, evident nevătămată, stând lângă el, strângându-i mantia în ambele mâini, când îşi dădu seama cum stăteau lucrurile.

— Să nu-mi spui că fătuca asta a reuşit să te împuşte, dom’ căpitan, icni Barnet, care, ca şi Jem, se oprise înmărmurit, încercând să înţeleagă ce se petrecea acolo.

Îndreptă pistolul spre Gabby, care se trase instinctiv înspre impostor.

— Pune arma aia undeva, Barnet, spuse Wickham cu o voce iritată.

— Hoo, oricum nu e încărcată, croncăni Jem triumfător, repezindu-se spre Gabby.

— Cum? Tu, neno…

Uitându-se furios spre Jem, Barnet înghiţi restul cuvântului, vârî pistolul în buzunar şi se repezi spre bărbatul rănit, aruncând, în treacăt, o singură privire dojenitoare înspre Gabby.

— La dracu’, domnişoară, nu ar fi trebuit să faci asta, şi atât am de spus.

— Dacă domnişoara Gabby l-a împuşcat, poţi să fii sigur că ticălosu’ a meritat-o, spuse Jem, aprinzându-se ca să-şi apere stăpâna. În timp ce vorbea, aruncă funia deoparte. Şi ar fi fost mai bine să-şi fi făcut treaba ca lumea şi să-l ucidă pe ticălosul ăsta.

— Jem, taci, protestă Gabby, temându-se de reaprinderea ostilităţilor între el şi Barnet chiar înaintea ochilor ei.

Barnet însă, nu făcu altceva decât să arunce o privire otrăvitoare înspre Jem. Se aplecă să ridice pânza pătată şi să se uite la rană, îndreptându-şi toată atenţia asupra stăpânului lui.

— Dom' căpitan, dom' căpitan, cât de tare te-a sfârtecat? Doamne, tare fraier cred că mai eşti dac-ai putut să laşi o făptură micuţă ca don'şoara asta să te ciuruiască.

— Domnişoara Gabby este *Lady Gabriella* pentru unu' ca tine, se stropşi Jem, apucând-o cu o mână pe Gabby de încheietură şi încercând să o tragă de acolo.

— Jem, dă-mi drumul. Trebuie să-ţi dai seama că nu am cum să plec aşa… îi aruncă Gabby servitorului o privire abătută.

— Dimpotrivă, aş vrea să pleci de aici, spuse impostorul.

Vorbea cu mare greutate, îndurând încercarea lui Barnet de a opri sângerarea cu poalele cămăşii cu o răbdare greu de imaginat, având în vedere suferinţa pe care i-o producea gestul.

— Barnet poate face tot ce e nevoie în ceea ce mă priveşte, crede-mă. Noi doi trebuie doar să ajungem la un acord – haide, domnişoară, suntem duşmani sau aliaţi? - şi poţi să-ţi iei tălpăşiţa de aici cu binecuvântarea mea.

— Da, ar fi foarte frumos din partea mea să te las în starea asta, spuse Gabby indignată.

Expresia de pe faţa lui era imposibil de citit.

— Dacă e vorba de asta, nici faptul că m-ai împuşcat nu a fost prea frumos, aşa că dacă aş fi în locul tău nu mi-aş bate capul cu ce e frumos sau nu.

Gabby gemu.

— M-ai ameninţat că mă strangulezi!

— Ar fi trebuit să ştii totuşi că nu aş fi făcut asta.

El clipi de câteva ori, căci probabil Barnet

apăsase pe un punct extrem de sensibil. Pentru o clipă, lui Gabby aproape că îi veni să-l felicite pe Barnet.

— Nu ai fi făcut asta…! izbucni ea, dar se întrerupse când priveliştea din faţa ei – el, palid şi sângerând şi lăsându-şi toată greutatea pe scaun – o făcu să-şi dea seama care erau priorităţile.

— Pentru moment, asta nu contează. Trebuie trimis după un doctor.

Impostorul clătină din cap,

— Ţi-am spus că Barnet mă poate ajuta. Haide, spune-mi ce ai hotărât,

— Dom’ căpitan, domnişoara are dreptate. Cel mai bine ar fi să chemăm un doctor.

— Nu vreau să vină niciun tăietor de oase pe-aici – şi ai grijă, Barnet, toate „dom’ căpitan” astea ne vor aduce pieirea, spuse impostorul printre dinţi.

O pată stacojie se lăbărţa deja pe bandajul improvizat din pânza odinioară imaculată şi începuse încet, dar sigur, să se întindă şi pe vesta argintie. Era evident că fără sprijinul pe care i-l oferea scaunul, rănitul nu s-ar mai fi putut ţine pe picioare.

— Nu după *doctor* trebuie să trimitem, ci după poteră, spuse Jem aruncând o privire cruntă spre Barnet. Uriaş fără creier ce eşti, te-am avertizat că o să daţi socoteală pentru ce-aţi făcut în noaptea asta.

Barnet sări în picioare, cu pumnii strânşi, uitând de poalele însângerate ale stăpânului său, care se desfăşurară ca un steag purpuriu.

— Ascultă, spiriduş veninos, am destulă amărăciune pe capu’ meu din cauza ta şi-a lu’ don’şoara de-aici şi te-aş sfătui să nu uiţi asta.

— De-ajuns, Barnet, spuse impostorul răstit şi aruncă o privire spre Barnet, acesta întorcându-se supus şi mormăind, ca să se îngrijească de rană.

— Acu’ primiţi ce-aţi meritat, pungaşilor, spuse

Jem cu satisfacţie, în timp ce tropotitul mai multor perechi de picioare se auzi în jos pe scări, invadând biblioteca.

Voci care păreau confuze exclamau încolo şi-ncoace, încă prea depărtate ca să poată fi înţelese pe deplin.

— O să vă treziţi amândoi în puşcărie înainte de sfârşitul zilei, să vedeţi voi dacă nu.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci să ştii c-o să-ţi rup gâtu' ăla amărât înainte să se întâmple asta, ca să te las fără plăcerea de a vedea aşa ceva, mugi Barnet.

— Aici! În bibliotecă. Veniţi repede, strigă Gabby ridicând vocea ca să se audă din hol.

Un amestec de ţipete de îngrijorare îi răspunseră şi ceea ce părea ca o turmă întreagă de oameni o porni tropăind în direcţia lor.

— Nu-ţi face griji, dom' căpitan, n-o să-i las să te ia fără luptă.

Îngrijorat, Barnet ţâşni încă o dată în picioare.

— Nu, stai, Barnet, spuse impostorul şi-şi opri valetul punându-i o mână pe braţ.

Impostorul o privi pe Gabby.

— Mi se pare că nu mai avem timp. Deci, Gabriella, ne păstrăm unul altuia secretele sau nu?

Strângându-şi buzele, Gabby îi întâlni privirea. Ochii îi erau întunecaţi şi îngustaţi. Pe frunte avea broboane de sudoare şi se încrunta de durere. Pe vestă avea o pată care se lăţea şi poalele cămăşii care îi atârnau erau îmbibate de sângele care îi picura din tiv formând o băltoacă mică, dar în creştere, la picioarele lui. Lângă el, Barnet, ţinut în frâu de mâna de pe braţul lui, îşi arăta dinţii înspre uşa deschisă ca un animal încolţit.

— Sigur că nu.

Scutură din cap, oripilată numai la simplul gând de a face asta. Chiar şi numai să ia în considerare păstrarea secretului privind identitatea lui falsă era ceva de neconceput. Nu numai că era greşit, putea fi şi periculos. O putea ataca oricând. Sau, dacă avusese şansa să-l facă fizic incapabil de aşa ceva, putea să-l instruiască pe Barnet să se descotorosească de ea şi de Jem, ei fiind singurele persoane care ştiau adevărul. Să meargă mai departe şi să pretindă că acest străin ameninţător era fratele ei Marcus, contele de Wickham, făcea ca bietul plan pe care-l croise pentru salvarea ei şi a surorilor ei să pară cât se putea de inocent, prin comparaţie. Aici era vorba de fraudă la scară mare, la o scară periculoasă, şi nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva.

Gura impostorului se strâmbă uşor la răspunsul ei şi păru că ar fi vrut să mai spună ceva. Chiar în acel moment Stivers alunecă, îmbrăcat în pantalonii cu bretele pe care şi-i trăsese pe el peste cămaşa de noapte, cu picioarele goale vârâte aiurea în pantofii cu şireturile dezlegate. Dând cu ochii de ei, se aplecă înainte, abia trecând de prag, cu o expresie înmărmurită pe faţă, în timp ce îi măsura pe toţi din priviri. În spatele lui Stivers, Claire, Beth, Twindle, doamna Bucknell şi o mulţime de servitori, toţi în cămăşi de noapte şi cu diverse veşminte aruncate deasupra, îşi făcură apariţia lovindu-se unul de altul, oprindu-se brusc şi chinuindu-se să vadă ceva dincolo de valet, în cameră.

— Vino, dom’ căpitan, te scot eu de aici, murmură Barnet.

Încercând să-şi tragă peste umăr braţul ce opunea rezistenţă al stăpânului său, aplecat deasupra lui ca un uriaş furios, protector, Barnet păru că vrea să o ia la fugă. Impostorul, respingându-l pe Barnet cu un

gest de nerăbdare, se uită drept la Gabby.

— Ce păcat că tu şi surorile tale veţi fi obligate să rataţi sezonul, spuse el cu un aer de uşor regret, cu vocea suficient de scăzută ca să nu fie auzită de altcineva în afară de ei patru. Perioada acceptabilă de doliu pentru un frate este de un an, aşa cred, nu? Şi pe urmă, fără îndoială, vei descoperi circumstanţele cu totul şi cu totul schimbate.

Gabby făcu ochii mari. Trebuia numai să spună ceea ce ştia şi avea să-l dea în vileag ca pe un şarlatan, aşa cum era de fapt. În starea lui, chiar şi cu ajutorul lui Barnet, avea puţine speranţe de scăpare. Orice pedeapsă ar fi primit avea să fie binemeritată…

Dar ea şi surorile ei, care cu siguranţă nu meritau nimic din toate astea, aveau să sufere şi ele. Odată ce se afla de moartea lui Marcus, vărul Thomas avea să-şi reclame poziţia de drept, ca noul conte, iar ea, Claire şi Beth ar fi fost condamnate pe viaţă să fie, în cel mai bun caz, rudele lui sărace.

Cu toată siguranţa unui adevăr de netăgăduit, o izbi faptul că dacă îi permitea omului acestuia, indiferent cine şi ce era el, să se dea drept conte, ar fi fost mult mai bine pentru ea şi pentru surorile ei decât să-l lase pe vărul Thomas să-şi preia titlul.

În afară de cazul în care el apuca să-i omoare şi pe ea, şi pe Jem înainte ca planul ei de a-şi asigura viitorul să poată da roade.

Totul atârna de ceea ce hotăra ea să facă acum. Privirea ei o întâlni pe cea a impostorului şi i-o susţinu. Era momentul să aleagă calea onoarei şi a adevărului, calea mai sigură, care era spre binele lor…

Dar care era şi calea spre sărăcie şi disperare pentru Claire şi pentru Beth, ca şi pentru ea însăşi.

— Fără îndoială, eşti un mare ticălos, spuse Gabby printre dinţi, cu ochii în ochii lui.

Îi trecu prin cap că dacă făcuse într-adevăr un pact cu diavolul alegând să ţină secretă moartea lui Marcus, atunci în faţa ei se afla cu siguranţă diavolul însuşi, care venise să reclame ce era al lui. Apoi, descoperind că ceea ce crezuse ea că era o alternativă nu era o alegere absolut deloc viabilă, ridică vocea ca să se facă auzită de toată lumea.

— Ar trebui să ne laşi să trimitem după un doctor, *Wickham,* spuse Gabby răspicat, uitându-se în continuare în ochii lui.

Impostorul întâmpină hotărârea ei cu o umbră de zâmbet care-i flutură pe buze şi o uşoară înclinare din cap. Lângă el, Barnet se uită la ea, suspicios. Lângă ea, Jem icni, părând să plesnească de indignare.

— Domnişoară Gabby… ce… domnişoară Gabby…!

Mutându-şi ochii de la impostor – nu, Wickham acum, îşi reaminti ea – la servitorul ei, prinse privirea lui Jem chiar când acesta era pe punctul de a izbucni împotriva numelui folosit de ea, şi clătină din cap.

— Taci din gură, şopti ea cu înverşunare, numai pentru urechile lui.

Cu trăsăturile schimonosite, încercând să facă faţă schimbării ce tocmai se întâmplase, Jem o ascultă totuşi, arătând pentru o clipită ca şi cum ar fi fost forţat să înghită un medicament dintre cele mai amare. Apoi gura i se închise pocnind. Ochii îi fugiră la Barnet şi îl privi pe bărbatul mai mare ca el cu genul de silă pe care o rezerva de obicei pentru cei care încercau să-i fure caii. Apoi, nu mai fu loc de niciun fel de discuţie particulară.

— Îmi cer iertare că dau buzna aşa, milord, dar am fost trezit din somn de un zgomot din casă care semăna cu o *împuşcătură.*

În ciuda faptului că fusese practic împins în

cameră de eforturile combinate ale celor din spatele lor, care se revărsară înăuntru în urma lui, Stivers reuşi să-şi păstreze şi demnitatea, şi echilibrul.

— Gabby, ce s-a întâmplat? întrebă Claire, trecând prin mulţimea de oameni ca să traverseze în grabă camera până la Gabby şi vorbind aproape simultan cu Stivers.

Claire reuşea să fie frumoasă chiar şi aşa cum era acum, cu o scufie de noapte cu margini dantelate încheiată sub bărbie ca să-şi împiedice buclele mătăsoase să se strice în somn, şi atrăgătoare chiar dacă numai un şal destul de sărăcăcios de culoarea levănţicii fusese aruncat în grabă peste cămaşa de noapte care-i flutura în jurul trupului. În spatele ei, Beth, înfăşurată într-un cearşaf albastru de damasc, cu părul împletit în două cozi lungi, se opri brusc după ce trecu de pragul uşii, să se uite insistent la Wickham.

— Marcus *sângerează,* spuse ea.

Urmă un cor de gemete, când ochii tuturor se concentrară pe Wickham. Pentru o clipă, cu toţii rămaseră înţepeniţi. Apoi se repeziră înainte aproape în acelaşi timp, mirându-se şi vociferând în timp ce se adunau în jurul lor. Gabby se trezi înghiontită şi se uită în jur, văzând cum era încercuită din toate părţile.

— O, Marcus, gemu Claire, apucându-se de braţul lui Gabby când îl văzu mai de aproape pe bărbatul rănit, al cărui sânge curgea acum în voie pe covor, de vreme ce poalele cămăşii, care erau ude leoarcă, nu mai puteau absorbi nicio picătură.

— Milord! Twindle începu să-şi frângă mâinile îngrozită când îşi dădu seama de adevăratele dimensiuni ale dezastrului. O, Doamne, milord, sunteţi palid ca o stafie.

Smulgându-şi scufia de noapte pe care o purta legată peste părul ei cărunt împletit şi rotit în jurul

capului, i-o dădu lui Barnet. Barnet o luă cam în ciuda voinţei lui, şi totuşi împături pânza albă ca zăpada într-un bandaj şi îngenunche din nou ca să-l apese pe rană.

— Sigur că e palid. Uite, are o gaură mare cât toate zilele în el, spuse dispreţuitor unul dintre valeţi, care apoi se făcu roşu ca focul sub privirea nimicitoare a lui Twindle.

— Trebuie chemat imediat un paznic. Spune-ne numai cine a făcut asta, milord, ţipă doamna Bucknell, care se uita frenetic în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să dea cu ochii de vreun spărgător ascunzându-se în umbră.

— Mi-e teamă că e numai vina mea: am fost foarte neîndemânatic cu pistolul, le spuse Wickham tuturor, cu o voce surprinzător de puternică. Mi-e ruşine să recunosc că am pus-o în buzunarul de la haină, crezând că era descărcată, şi când am băgat mâna să o scot s-a descărcat.

— Stivers, după cum vezi, domnul conte este rănit. Tocmai îl trimiteam pe Jem să te aducă.

Gabby preluă controlul cu uşurinţa dată de o practică îndelungată. În mod clar, dacă trebuiau luate nişte măsuri constructive, ea trebuia să se ocupe de tot.

— Trebuie trimis imediat după un medic. Sunt sigură că ştii unde e de găsit unul.

— Da, domnişoară Gabby.

Clar zguduit de priveliştea stăpânului sângerând, dar cu aerul cuiva care se ridica cu nobleţe la înălţimea situaţiei, Stivers îi urmă instrucţiunile făcând o scurtă plecăciune. Cu un gest imperios spre valetul care era încă roşu ca focul, se retrase în hol, cu valetul pomenit pe urmele lui.

— Ţi-am spus că nu am nevoie de niciun doctor. Barnet poate face tot ce e necesar.

Wickham, practic complet aplecat peste scaun acum, se uită poruncitor la Gabby.

— Nu fi idiot, răspunse Gabby răstit, trecând haina lui Wickham în mâinile unui servitor.

Wickham închise gura îndârjit la acest semn de nesocotire crasă a ceea ce el considera un ordin clar, dar nu răspunse nimic. Poate că, se gândi Gabby, judecând după faţa lui devenită pământie, era din ce în ce mai slăbit, prea slăbit ca să se poată certa.

— Barnet – uriaşul mohorât ghemuit lângă Wickham îi întoarse privirea temător – cu siguranţă că poate ajuta, dar un medic este cel care trebuie să vadă rana aia şi un medic o va face.

Wickham rămase tăcut. Barnet ezită un moment foarte scurt, apoi mormăi fără voia lui:

— Aş spune că aici ai dreptate, domnişoară.

— Pentru tine, Lady Gabriella, mârâi Jem.

Gabby îi aruncă o privire foarte aspră lui Jem, avertizându-l fără cuvinte să aibă grijă ce spune.

Mica adunare de servitori şi membri ai familiei se uită instinctiv la Gabby, aşteptând instrucţiuni. O privire aruncată spre Wickham dezvălui că transpira din abundenţă şi se aplecase şi mai mult peste spătarul scaunului, în timp ce picăturile de sânge de la picioarele lui deveniseră atât de numeroase, încât începeau să se unească pentru a forma o băltoacă.

— Barnet, cred că cel mai bine ar fi dacă l-ai ajuta pe domnul conte să urce în camerele lui ca să-l aştepte pe medic. Francis, i se adresă Gabby valetului care le însoţise de la Hawthorne Hall, poţi să-l ajuţi pe Barnet. Doamnă Bucknell, vă rog să aduceţi nişte vată, prosoape curate şi apă fierbinte la etaj, o să văd eu ce se poate face pentru a opri sângerarea până la venirea medicului.

Obişnuită de mult timp să conducă o gospodărie,

Gabby vorbi cu autoritate. Toţi cei cărora li se adresă se apucară de treabă.

— Domnişoară Claire, domnişoară Beth, cred că cel mai bine ar fi ca noi să ne întoarcem în camerele noastre. Aici nu facem decât să le stăm în drum.

Twindle se uită de la una la alta la surorile mai mici.

— Nu mai dorm eu…

Vocea lui Beth se stinse sub privirea severă a lui Twindle.

— Gabby, dar *tu* cum de erai aici? Şi Jem…

Claire, în continuare în picioare lângă Gabby, întrebă încruntându-se nedumerită, în timp ce Twindle încerca să o tragă de acolo.

Înainte ca Gabby să poată răspunde, se auzi geamătul colectiv al servitorilor.

— A leşinat, spuse Barnet ritos.

Uitându-se în jur, Gabby văzu spre groaza ei că într-adevăr Wickham îşi pierduse cunoştinţa. Faţa îi era pământie, ochii închişi şi atârna peste Barnet, care îl prinsele cu ambele mâini în jurul mijlocului. Chiar în timp ce Gabby se uita, Barnet se mişcă, modificându-şi strânsoarea, apoi îl ridică pe Wickham ca pe un bebeluş.

Cu teama citindu-i-se pe faţă, Barnet se uită de la stăpânul lui, al cărui trup atârna inert în braţele lui, la Gabby.

— Domnişoară, eu… ăăăă… gemu el.

— Du-l pe domnul conte sus, îl îndemnă ea, calmă.

Barnet dădu din cap, părând uşurat că cineva îi spunea ce să facă, şi o luă spre uşă, purtându-l pe Wickham neclintit în braţe. Gabby se întoarse să-l urmeze, aruncând o privire peste umăr ca să adauge:

— Doamnă Bucknell, aduceţi-mi ce v-am cerut

acum, vă rog. Jem, s-ar putea să am nevoie şi de tine. Voi, restul, aţi face foarte bine să mergeţi înapoi la culcare.

Capitolul 9

Până când sosi medicul, veniră şi zorile. Primele raze palide de lumină începeau să se ivească parcă timid pe la marginile draperiilor bine trase din camera contelui, iar jos, în stradă, se auzea zăngănit de roţi şi clopoţelul omului cu brioşe. Servitorii, care abia fuseseră trimişi înapoi în pat, începură să se agite din nou. Wickham, dezbrăcat până la brâu, descheiat la pantaloni şi cu betelia uşor trasă în jos ca să lase la vedere rana, cu cizmele scoase, zăcea culcat pe spate în mijlocul patului larg – cu patru stâlpi susţinând un baldachin cu perdele stacojii, elementul central al camerei sale cu capul acoperit de păr negru sprijinit pe o pereche de perne moi. Cuverturile fuseseră trase la picioarele patului şi, în ciuda nuanţei uşor cenuşii pe care o căpătase faţa lui, pielea îi părea foarte bronzată în contrast cu cearşafurile albe.

Având în vedere cât de mare era patul din lemn de trandafir frumos sculptat, măsura în care reuşea să îl acopere era de-a dreptul surprinzătoare, se gândi Gabby. Umerii i se întindeau pe aproape jumătate din lăţimea saltelei şi picioarele încălţate cu şosete ajungeau aproape de capătul lui.

Chiar aşa, rănit şi dezbrăcat, tot arăta formidabil. Gabby se cutremură când îşi aminti cât de neajutorată se simţise când el îşi înfăşurase mâinile acelea mari în jurul gâtului ei.

Se gândi din nou la faptul că jocul acesta pe care

îl juca ea era unul destul de periculos. Dar pentru moment, în afară de cazul în care era dispusă să pună în pericol tot ce avea mai scump, nu vedea o altă cale de scăpare.

În viitorul apropiat cel puţin, nu se gândea că acordul de a-i fi complice îi punea viaţa în pericol. Pudoarea era însă o cu totul altă poveste. Adevărul era că situaţia în care fusese aruncată fără voia ei i se părea neliniştitoare. Ajutase la îngrijirea tatălui ei în timpul fazei finale a bolii de care suferise şi, ocazional, mai fusese chemată să se ocupe de unul sau altul dintre locuitorii de la Hawthorne, când fusese vorba de vreo boală sau vreun accident, aşa că trăsăturile caracteristice masculine nu reprezentau chiar un secret pentru ea. Dar ca domnişoară bătrână, destul de înaintată în vârstă, nu se aşteptase niciodată să se trezească atât de aproape de un străin aproape gol, în mod evident extraordinar de viril.

Făcând tot ce-i stătea în putinţă să nu bage în seamă umerii laţi şi goi, pieptul larg acoperit cu păr negru şi des, abdomenul musculos sau – ce ruşine! - buricul lui care era aproape în întregime expus, oricât de mult s-ar fi străduit, Gabby nu putea să se concentreze pe deplin asupra a ceea ce avea de făcut. Trebuind să-l îngrijească, degetele ei erau obligate să simtă textura uşor aspră a părului de pe pieptul lui, căldura şi netezimea de satin a pielii lui, muşchii puternici de dedesubt, simţurile ei înregistrând mirosul vag de mosc pe care el îl emana. Cu toate acestea, era hotărâtă să nu-i ia în seamă goliciunea. Pentru moment, el era pacientul ei, nici mai mult, nici mai puţin de-atât.

Aşa că, deşi se cocoţă destul de circumspectă chiar pe marginea patului, mişcările îi erau calme şi eficiente, încercând să facă tot ce putea pentru a-l

împiedica să mai piardă sânge, ceea ce reprezenta, după judecata ei, cea mai mare ameninţare pentru starea lui. Ambele mâini, una deasupra celeilalte, păstrau o presiune continuă asupra bandajului gros format din vată şi prosoape pe care îl pusese pe rana care sângera în continuare, iar ea avea grijă să nu-şi lase privirea să rătăcească dincolo de propriile mâini şi bandajul de dedesubt – cel puţin nu prea des. Era al doilea astfel de bandaj pe care îl folosise în ultima oră. Primul se îmbibase complet.

Atâta sânge… întrebarea care o chinuia acum era cât de mult îşi mai permitea să piardă…

— Dacă încerci să mă torturezi, domnişoară, să ştii că îţi reuşeşte de minune.

Wickham, care îşi recăpătase cunoştinţa cam la câteva minute după ce fusese întins pe pat, o urmărea cu ochii îngustaţi. Vocea îi era slabă, dar se simţea cât se poate de evident nota ironică. Cu fruntea acoperită de sudoare, se mişca încontinuu, într-o deşartă încercare de a scăpa de manevrele ei.

— *Tratamentul* tău doare mai tare decât rana propriu-zisă.

— Stai liniştit, se răsti Gabby. Îţi face rău să te agiţi atâta.

— Având în vedere faptul că tu eşti cea care a băgat un glonţ în mine, sunt sigur că mă vei ierta dacă-ţi spun că preocuparea ta pentru mine mi se pare mai puţin decât convingătoare.

— În mod evident, nu ai luat în considerare şi asta: dacă mori, după ce te-ai dat drept Wickham, atunci nu mă voi afla deloc într-o poziţie mai bună decât cea în care eram cu adevăratul meu frate mort.

— Ah. Zâmbi uşor, deşi în mod evident efortul îl costa destul de mult. Atunci să înţeleg că-mi pot lăsa fără nicio grijă sănătatea în mâinile tale.

— Îmi pare rău să-ţi spun că da.

— Au!

Exclamaţia veni când ea îşi modifică poziţia ca să aplice presiune direct deasupra locului unde sângele începuse din nou să ţâşnească îmbibând bandajul. Sub palma ei se simţea pata udă care începuse să se întindă…

— Leagă nenorocita aia de rană odată şi termină cu ea!

Se mişcă din nou, căci ea apăsa neobosită pe bandaj.

— Mă doare ca dracu’ dacă apeşi aşa pe ea.

— Atunci aş spune că bine-ţi fac.

Vocea îi sună calmă şi netulburată, în timp ce continua să apese. El se strâmbă de durere şi trase adânc aer în piept, şuierând printre dinţi.

— O, nu-i aşa? Cu siguranţă că ţi-ar face plăcere să-mi strângi degetele într-o menghină şi poate şi să mă tai bucăţele?

Privirea i se îndreptă spre valetul lui, care stătea lângă pat cu o expresie neajutorată pe chip.

— Adu-mi ceva de băut, Barnet. Sunt secat ca un deşert.

— Da, dom’ căp… adică, milord.

Când Barnet o luă din loc să îndeplinească ordinul, se auzi un ciocănit uşor în uşa camerei. Jem, cu o expresie de dezaprobare cruntă pe faţă, care se accentuase din momentul în care Gabby afirmase să impostorul era fratele ei, se duse să răspundă. Se auzi un schimb de replici pe un ton scăzut şi apoi Jem deschise larg uşa.

— A venit doctorul, spuse el morocănos.

Când medicul impunător, cu părul alb şi o atitudine pătrunsă de propria importanţă intră în cameră, Gabby dădu cu ochii de Stivers şi de doamna

Bucknell, cu feţe îngrijorate, în mijlocul unei adevărate mulţimi de servitori care păreau să se fi strâns în holul din faţa dormitorului contelui. Date fiind circumstanţele – cine ştie ce putea dezvălui aşa-zisul ei frate într-o stare de semiconştienţă sau sub influenţa durerii? -, se gândise că cel mai bine era ca numai ea, Jem şi Barnet să se ocupe de rănit.

— Apă? Apă?

Wickham scuipă, protestând pe un ton indignat, în timp ce Gabby întoarse capul pentru a observa intrarea medicului.

— Vreau vin sau o tărie. Ia asta de-aici şi adu-mi ceva decent de băut.

Barnet, care ridicase cu blândeţe capul stăpânului de pe pernă ca să-l ajute să soarbă din paharul pe care-l adusese, abia reuşi să împiedice zdrobirea lui de podea, smulgându-i-l lui Wickham exact la timp, ceea ce îl făcu să lase capul bărbatului să cadă cu ceva mai puţină grijă decât arătase când îl ridicase.

— Fir-ar al dracului, Barnet. Şi tu încerci să mă omori?

— Iertare, dom’ că… ăăăă, milord.

Medicul ajunse lângă pat chiar în momentul acela, frecându-şi mâinile şi înclinându-se în faţa lui Gabby.

— Eu sunt doctorul Ormsby, milady. Acum, să vedem, ce avem aici? O rană produsă de glonţ, mi s-a spus? Da. Mă scuzaţi, milady, dacă aş putea să arunc o privire…

Gabby îi cedă locul ei fără să scoată o vorbă şi se ridică.

— Pleacă de-aici. Nu am niciun chef să fiu măcelărit de unul ca tine.

Wickham se uită urât la medicul care tocmai

ridicase bandajul pătat de sânge ca să se uite sub el. Surprins, Ormsby îl lăsă să cadă şi se dădu înapoi părând foarte ofensat.

— Milord.

— Nu te purta ca un bebeluş, interveni Gabby, vorbindu-i cu asprime lui Wickham. Sigur că medicul trebuie să se uite la rană. Nu mă surprinde deloc dacă îţi este teamă că o să te doară, dar trebuie să înduri, nu ai ce face.

Wickham îşi îndreptă căutătura cruntă înspre ea.

— *Nu* îmi este teamă că o să mă doară.

— O, eu aşa am crezut, răspunse Gabby.

El se uită la ea ca şi când i-ar fi venit să-i arunce cu ceva în cap.

— Foarte bine, îi spuse el printre dinţi medicului. Atunci, examinează-mă. Dar ai grijă cum umbli.

Gabby se strădui să nu zâmbească atunci când Ormsby, cu o expresie uşor circumspectă, ridică încă o dată bandajul de pe rană. Strânse din buze, apăsă şi verifică osul şoldului şi abdomenul pacientului. Când ridică ochii din nou, Wickham era deja cu câteva nuanţe mai palid şi transpira din greu. Deşi nu-i scăpase niciun sunet de pe buze, Gabby era foarte sigură că îl duruse foarte tare consultaţia.

Date fiind circumstanţele – la urma urmei, omul îi ameninţase viaţa şi pe cea a lui Jem, pe lângă multe alte fapte reprobabile –, nu putea spune că îi părea foarte, foarte rău.

— Glonţul este în continuare în rană, se pronunţă Ormsby, îndreptându-şi spatele şi adresându-i aceste cuvinte lui Gabby. Va trebui să fac o operaţie ca să-l scot.

Pe chipul lui Wickham se citea groaza pură.

— Nu o să las niciun nenorocit de felcer să mă taie.

— Blue Ruin, milord.

Barnet reapăru la marginea patului chiar în acel moment, ţinând la vedere un recipient argintiu. Wickham, cu buzele strânse, aruncă o privire înspre valet şi dădu din cap. Îi puse sticla în mână, îi ridică uşor capul şi rănitul bău.

— O să fie mai uşor dacă e beat, spuse Ormsby aprobator, scoţându-şi deja haina.

— Ţi-am spus că n-o să…

Vocea lui Wickham suna ca un mormăit. Fu din nou lăsat pe perne, cu ochii ca nişte lame tăioase şi strălucitoare, cu fălcile încleştate.

Gabby strânse şi ea din buze. Trebuia să facă un efort să-şi aducă aminte că recuperarea lui era la fel de importantă pentru ea ca şi când ar fi fost cu-adevărat fratele ei.

— Dacă glonţul este acolo, atunci trebuie scos ca să se poată vindeca rana, spuse ea ferm.

— Dacă glonţul rămâne unde e acum, fără îndoială că rana va putrezi, încuviinţă şi medicul, întinzându-i haina lui Jem şi suflecându-şi mânecile.

— Aceea ce e, apă fiartă? Excelent.

Gabby îi arătase cu un gest urciorul şi lighenaşul.

— Nu avem de ales, îi spuse lui Wickham.

El se uită în ochii ei un moment îndelungat, în timpul căruia îi dădu de înţeles, fără a rosti vreun cuvânt, că din punctul lui de vedere toată situaţia asta era numai şi numai din vina ei. Pe urmă se uită la Ormsby şi dădu din cap cu multă curtoazie.

— Foarte bine. Dar să fii al dracului de atent la ce faci.

Medicul dădu din cap.

— Ca întotdeauna, milord.

Barnet scoase din nou sticluţa în timp ce Ormsby, cu gesturi pline de importanţă, începu să-şi scoată

instrumentele şi să le alinieze pe o mică masă pe care îl pusese pe Jem să i-o aducă lângă pat.

De data asta Wickham bău zdravăn. Apoi se uită din nou la Gabby.

— E timpul să pleci, spuse el.

Gabby, care nu putuse găsi în ea nici cea mai mică dorinţă să asiste la procedura chirurgicală ce avea să urmeze, în ciuda unei dorinţe arzătoare să fie cumva răzbunată pentru tot prin suferinţa falsului conte, dădu din cap. Dar Ormsby se uită în jur chiar în momentul acela şi, dând cu ochii de ea, clătină din cap.

— O să am nevoie de cineva să mă ajute, milady. Desigur, dacă vreţi, puteţi să trimiteţi una dintre cameriste…

— Barnet poate să ofere orice ajutor e nevoie, mugi Wickham, care tocmai băuse iarăşi din sticlă.

Medicul se uită expresiv la Gabby.

— La dracu’ omule, nu mai face feţe în spatele meu. Dacă ai o obe… obiecţie faţă de Barnet, spune-mi de-a… de-a dreptu’.

Uşoara poticneală din vocea lui Wickham era un indiciu că lichidul din sticlă deja funcţiona, îşi dădu seama Gabby.

Ormsby părea jenat.

— S-ar putea să fie nevoie, milord, să-l folosim pe servitorul domniei voastre – aşa cum e el, mare şi puternic – să vă ţină, ăăă, nemişcat. Nu aş vrea să alunece cuţitul.

În mod evident, gândul acesta îl oripilă pe Wickham.

— Dacă se va întâmpla să alunece, bunul meu domn, te pot asigura că vei suferi consecinţe dintre cele mai neplăcute.

Wickham aproape că rânji la Ormsby, care făcu

instinctiv un pas înapoi, înainte să fie distras de Barnet care întinsese sticla încă o dată, fără să spună vreun cuvânt.

— Foarte bună ideea, spuse Ormsby cu voce scăzută, înspre Gabby, când Wickham mai trase o înghiţitură bună de tărie. E un bărbat foarte, hmmm, puternic, soţul dumneavoastră.

— Nu e soţul meu.

Ormsby îi aruncă o privire destul de surprinsă. În mod evident, în opinia lui, nici nu se punea problema ca o doamnă să se afle în camera unui bărbat – în special a unui bărbat pe jumătate dezbrăcat – care nu era soţul ei.

— Este fratele meu.

Vocea lui Gabby sună destul de răstit, căci fusese forţată să spună o minciună. Deşi, îşi spuse în sinea ei, ar fi fost bine să se obişnuiască cu asta. În viitorul apropiat, cel puţin, pentru toţi cei interesaţi şi neinteresaţi, banditul neruşinat din pat *era* fratele ei.

— Dragă… dragă soră, mă simt nevoit să-ţi mai cer o dată să părăseşti camera.

În mod evident, Wickham auzise pretinsul grad de rudenie pe care ea fusese nevoită să-l invoce şi i se părea amuzant. La fel de evident era că lichidul din sticlă îşi făcea treaba: bărbatul avea obrajii uşor îmbujoraţi, iar membrele îi zăceau întinse pe saltea.

— Servitorul tău – Jem – poate face tot ce trebe… trebuie ca asistenţă. Nu am nici… nici cea mai mică dorinţă să fii de faţă la măce… măcelărirea care urmează.

— Nici pomeneală de aşa ceva, milord, replică Ormsby ofensat. Aş vrea să ştiţi…

Milord îi aruncă o privire ameninţătoare, iar Ormsby înghiţi în sec.

— Dar nu are importanţă. Îşi coborî vocea şi se

uită din nou la Gabby. Milady, dat fiind că fratele dumneavoastră e un bărbat vânjos, şi în mod clar destul de puternic, mi-e teamă că – în vâltoarea acţiunii, ştiţi – s-ar putea să fie nevoie de mai mult decât un servitor să îl ţină.

Gabby aruncă o privire spre Wickham, care se uita la cei doi cu suspiciune, dar era prea ocupat să golească sticla pe care Barnet încercase să i-o ia. Ar fi putut, desigur, să cheme un servitor să-i ia locul, se gândi Gabby, dar, date fiind circumstanţele, oare era înţelept?

Dacă ieşea totul la iveală, ea avea de pierdut la fel de mult ca şi Wickham.

— Pleacă acum, spuse Wickham, coborând sticla de la buze şi uitându-se urât la ea.

— Este mai bine să rămân, răspunse Gabby fermă, întâlnindu-i privirea cu o hotărâre menită să înăbuşe orice împotrivire.

Aparent, Wickham fie îi descifră mesajul, fie nu se mai simţi în stare să o contrazică. În orice caz, nu mai protestă deloc.

După ce-şi termină pregătirile, doctorul aruncă o privire spre Barnet şi dădu din cap. Posomorât, Barnet puse sticla deoparte şi apoi se aşeză greoi pe marginea patului.

— Muşcă asta, milord, spuse el, răsucind o batistă de pânză între degete până o făcu un fel de laţ strâns.

În ciuda beţiei din ce în ce mai accentuate, Wickham păru să înţeleagă semnificaţia acestui gest. Se strâmbă, apoi deschise gura astfel încât Barnet să-i poată vârî batista între dinţi. Apoi, Barnet îşi înfăşură braţele lungi în jurul braţelor şi a pieptului stăpânului său.

Ceea ce urmă fu cât se poate de neplăcut.

Ormsby începu să sape după glonţ; Wickham se agită şi scoase sunete guturale de durere prin batista strânsă între dinţii încleştaţi. Sângele curgea în valuri precum vinul la nuntă. După cum prevăzuse Ormsby, Barnet de unul singur nu era suficient pentru a-l ţine nemişcat pe pacient. Jem, cu o expresie de îndărătnicie întipărită pe chip, fu chemat să se aşeze pe gleznele lui Wickham şi să apese bine cu ambele mâini peste genunchii lui.

Până când medicul extrase glonţul, Gabby era aproape la fel de leoarcă de sudoare ca şi Wickham.

— Ha! L-am prins.

Ormsby ridică triumfător afurisita de biluţă de oţel însângerată, apoi o puse în lighenaşul pe care i-l ţinea Gabby.

Wickham, mârâind şi gemând, după ce îşi arcuise spatele desprinzându-l de pat în momentul crucial, în ciuda eforturilor combinate ale lui Barnet şi Jem de a-l ţine jos, se cutremură când glonţul îi ieşi din carne. Apoi se prăbuşi inert pe saltea, în timp ce sângele îi ţâşnea ca dintr-o fântână arteziană din gaura lăsată în urmă de Ormsby şi dădu pe dinafară. Cloncănind plin de importanţă, Ormsby începu să oprească sângerarea. Gâfâind, cu capul rezemat de umărul lui Barnet, Wickham scuipă bucata de pânză răsucită din gură.

— Cred că o să-mi vină rău, spuse el pe un ton gutural.

Când Jem îi eliberă gleznele şi Barnet îi întinse capul peste marginea patului, într-adevăr fu cuprins de spasme violente ce anunţau că va vărsa. Gabby reuşi cu greu să ajungă cu lighenaşul unde trebuia, în timp util.

Capitolul 10

Când Gabby ieşi din camera contelui, era complet ameţită din cauza epuizării. După ce cauterizase rana, presărase pudră de basilicum pe ea, o bandajase bine şi lăsase o mulţime de poţiuni care să fie administrate la diverse intervale, în diverse situaţii, Ormsby plecase, cu promisiunea de a se întoarce a doua zi. Wickham, istovit din cauza tratamentului la care fusese supus şi aflat în continuare în foarte bună măsură sub influenţa băuturii Blue Ruin, deja adormise. Barnet îşi exprimase intenţia de a rămâne alături de stăpânul lui tot timpul. Jem o urmă pe Gabby afară pe hol, care din fericire era gol, după ce mulţimea de servitori care fuseseră acolo mai devreme probabil îl escortaseră în masă până la ieşire pe Ormsby, dornici de noutăţi.

— Dacă vrei să spui ceva, şi-mi dau seama că vrei, ai face foarte bine să te abţii până mai târziu. Sunt prea obosită să te ascult acum, îi spuse Gabby morocănoasă lui Jem, citindu-i în ochi intenţiile.

O vânătaie stacojie se vedea foarte clar printre perii cărunţi de pe obrazul lui. Gabby îşi aminti de lovitura pe care i-o dăduse Wickham. Foarte pătimaş pentru statura lui mică, Jem probabil că nu avea să uite sau să ierte asta prea curând.

— Foarte frumoasă trebuşoara asta în care ai intrat, domnişoară Gabby, şi o ştii foarte bine.

Şi Jem vorbi tot cu o voce scăzută, dar cuvintele lui nu sunară mai puţin vehement din cauza aceasta.

— În camera aia e o pereche de ticăloşi buni de spânzurat, cea mai adevărată pe care am văzut-o io. Ai

făcut mare treabă când l-ai împuşcat pe nemernicu' ăla. El…

— Poţi să crezi ce vrei, dar va trebui să-ţi ţii gura, îl întrerupse Gabby cu severitate. Indiferent cine e, nu are cum să fie mai rău pentru noi decât vărul Thomas.

— Se prea poate ca domnul Thomas să fie un idiot, dar măcar de el nu trebuie să ne temem că o să ne ucidă în pat, replică Jem. Tâlharii ăştia merită să fie duşi la puşcărie, dacă nu chiar spânzuraţi din prima. Lasă-mă să trimit pe cineva pe Bow Street…

Se întrerupse brusc, căci apăru Mary pe coridor, cu o carafă de apă fierbinte. Spionând-o pe Gabby, îi făcu o scurtă plecăciune.

— Bună dimineaţa, Mary.

— 'Neaţa, milady. Doamna Bucknell s-a gândit că s-ar putea să doriţi carafa asta în cameră acum, doamnă, spuse Mary.

— Da, îmi va face foarte bine, mulţumesc, Mary. Poţi să o duci înăuntru. Vin şi eu imediat.

În timp ce Mary făcea ceea ce i se spusese, Gabby se mai uită o dată la Jem.

— Dacă noi dezvăluim faptul că bărbatul de acolo nu este Wickham, el va da la iveală că Wickham e mort, îi spuse Gabby sec. Cu Wickham mort, vărul Thomas obţine titlul. Iar tu ştii bine cum e vărul Thomas: cu el conte, noi – noi toţi, eu şi surorile mele, tu, tot restul personalului – vom fi curând săraci lipiţi, lăsaţi de izbelişte. Aşa cum stau lucrurile acum nu spun că este neapărat bine, dar măcar e mai bine decât ar fi altfel, crede-mă.

Jem se încruntă, apoi clătină din cap, îndoindu-se.

— Dacă trebuie şi trebuie şi simţiţi că asta aveţi de făcut, domnişoară Gabby, atunci ştiţi foarte bine că aşa o să fac şi eu, spuse Jem. Da', după părerea mea, facem o mare greşeală. Tâlharii ăştia nenorociţi…

O cameristă apăru în capul scărilor, mergând spre ei cu spatele plecat sub greutatea găleţii cu cărbuni pe care o ţinea cu ambele mâini. Jem se întrerupse brusc din ce spunea. Profitând de ocazia care i se oferea astfel, Gabby o luă înspre uşa de la apartamentul ei.

— Mă duc la culcare, îi spuse lui Jem în timp ce fata trecu pe lângă ea, făcând o plecăciune rapidă. Şi îţi sugerez să faci şi tu acelaşi lucru.

— Mă îndoiesc că voi mai putea vreodată să închid ochii şi să dorm în pace cu atâţia tâlhari şi pungaşi în casă, spuse Jem amar. Şi dacă io mă duc să mă culc la grajduri, cine va sta cu ochii pe ei, ia să-mi spuneţi?

— Din fericire, nu e nevoie ca nimeni să stea cu ochii pe ei în acest moment. Sunt legaţi de mâini şi de picioare. Unul este rănit, iar celălalt trebuie să-l îngrijească. Ceea ce înseamnă că în niciun caz nu vor avea la dispoziţie timpul şi posibilitatea să se preocupe în legătură cu noi.

Terminând în această notă optimistă, Gabby puse mâna pe mânerul uşii.

— Da, asta e adevărat, în afară de cazul în care se hotărăsc mai repede să-i omoare pe cei care ar putea depune mărturie privind faptele lor rele decât să se îngrijească de răniţi, caz în care o să fim luaţi ca din oală. Fii atentă şi io o să fiu la fel, şi să nu ai încredere în ei câtuşi de puţin, domnişoară Gabby, m-auzi?

Cu avertismentul acela sumbru răsunându-i în urechi, Gabby ajunse în sfârşit în camera ei şi se lăsă în grija lui Mary. Curând după asta, se lăsă pradă epuizării totale şi se întinse pe pat. În câteva minute dormea dusă.

*

— O s-o trezeşti. Hai să mergem de aici.

— Dar e trecut de miezul zilei.

Şoapta exasperată îi aparţinea lui Beth.

— Atunci, în mod clar este foarte ostenită.

Şi Claire vorbi tot în şoaptă, deşi cuvintele ei fură însoţite de o tonalitate mai aspră.

— Gabby nu doarme *niciodată* atâta timp.

— Dar de obicei odihna nu îi este tulburată de o împuşcătură în miez de noapte.

— Hm. Gabby nu e aşa de moale, încât să doarmă toată ziua din cauza asta. Şi tu, şi eu am fost deranjate de asta şi noi ne-am trezit. Sunt convinsă că nu ar vrea să ratăm prima noastră zi în oraş.

— Pe tine te preocupă doar să ajungi cât mai repede în oraş, ripostă Claire.

Pleoapele lui Gabby se ridicară doar cât să le zărească pe surorile ei care erau aplecate deasupra patului ei. Claire o ţinea pe Beth de braţ, încercând să o tragă de acolo. Beth, care se strâmba la Claire, nu se dădea dusă. Sigur că niciuna dintre ele nu avea habar că fusese trează noaptea întreagă. Claire continuă:

— Nu-ţi pierde timpul, nu plec nici să mă pici cu ceară.

— Şi când mă gândesc că Twindle mă tot ceartă *pe mine* că folosesc termeni colocviali. Beth clătină din cap. Nu îi foloseşti niciodată când e ea de faţă.

— Haide, să mergem, te rog. Dând dovadă de o adevărată nobleţe, după cum cugetă Gabby, Claire ignoră tentaţia de a lansa o salvă de răspuns. Las-o pe Gabby să doarmă. Putem merge mâine la cumpărături.

— La cumpărături? izbucni Beth. Dacă asta e ideea ta de zi petrecută ca lumea, eu cred că e destul de plictisitoare. Eu…

— Bine, bine, m-am trezit, interveni Gabby

gemând, deschizând ochii şi întinzându-se.

Perdelele erau încă bine trase, iar dormitorul – întunecat. Cu toate acestea, era evident, judecând după razele care se iţeau pe marginile ferestrelor şi după zgomotele pe care le putea acum auzi destul de clar din stradă, că ziua aceea începuse de o bună bucată de timp. Pentru o clipă, simţi un mic fior de încântare care reuşi în mare măsură să îi şteargă epuizarea: adevărul era că erau la Londra…

— Vezi ce-ai făcut?! spuse Claire dojenitor către Beth când ambele se întoarseră să se uite la Gabby. Ce te costa să o laşi să mai doarmă?

— Adevărul este că am prea multe lucruri de făcut ca să-mi permit să dorm toată ziua. Oricum, cât e ceasul? întrebă Gabby, frecându-şi cu ambele mâini ochii obosiţi.

— E trecut de *unsprezece.*

Tonul lui Beth era scandalizat, de parcă avea de-a face cu cel mai ruşinos păcat de care auzise vreodată. Într-adevăr, tatăl lor, suferind de ani buni de insomnie cronică, nu îngăduise niciodată cuiva aflat sub acoperişul lui să doarmă prea mult după ivirea zorilor. Şi chiar dacă nu mai era cu ele de mai bine de un an, obiceiurile vechi erau, după cum descoperiseră şi ele, foarte greu de schimbat.

— Atât de târziu, spuse Gabby luând-o în zeflemea şi făcându-i semn lui Beth să tragă perdelele.

Beth o ascultă şi curând camera fu inundată de lumina strălucitoare a zilei, iar ea clipi de câteva ori să-şi obişnuiască ochii şi să se scuture de ultimele rămăşiţe de somnolenţă, apoi se ridică să se sprijine de tăblia patului. Părul ei care-i face; tot timpul probleme, refuzând să se lase bine fixat cu agrafe, îi atârna pe umeri, scuturându-se din cauza mişcării, iar ea îşi dădu seama brusc că o chinuiau dureri şi

junghiuri noi, acesta fiind în mod clar efectul celor petrecute noaptea trecută. Şi cel mai rău lucru era durerea surdă care-i zvâcnea în şold şi în picior. Clipi de câteva ori să se obişnuiască oarecum cu durerea, retrăind momentul căzăturii care i-o provocase. Şi legată de amintirea aceasta mai era una, şi mai neplăcută: în încăperea de alături se afla un bărbat care se dădea drept fratele ei, dar mai cu seamă un om care o ameninţase şi încercase să o intimideze, şi pe care îl împuşcase într-un gest cât se poate de meritat. Un bărbat care era un bandit periculos, şi al cărui secret întunecat îl cunoştea bine…

Gândul acesta o făcu pe Gabby să se cutremure. Presupunea că ar trebui să se considere norocoasă că fusese trezită de surorile ei şi nu de valetul lui, care să intre peste ea în dormitor să o ucidă.

Dar era mai bine să păstreze astfel de gânduri pentru altă dată. Deocamdată, nu era nimic de făcut în privinţa bărbatului din camera de alături. Şi cea mai rapidă cale de a scăpa de el era, în mod evident, să-şi urmeze planul original de a-i asigura viitorul lui Claire. După aceea, lucrurile aveau să stea cu totul şi cu totul altfel, iar pungaşul acela ar fi făcut bine să-şi păzească spatele.

— Uită-te la ea cât de obosită pare. Trebuie să înveţi să te gândeşti şi la ceilalţi, Beth.

Beth înghiţi în sec, indignată.

— Beth are dreptate, Claire. *Nu* mi-ar plăcea să ratez prima noastră zi în oraş, spuse Gabby în grabă, înainte să se aprindă cearta între cele două.

— Vezi? spuse Beth cu o demnitate suverană spre Claire.

Claire, părând să uite pentru moment de calitatea ei de tânără lady, scoase limba în loc de răspuns.

— Sunaţi clopoţelul, una dintre voi? Am să mă scol îndată. Trebuie să îi facem o vizită mătuşii Salcombe, asta în primul rând, dacă nu chiar azi, atunci cât se poate de repede, şi fără îndoială foarte curând vom începe să primim şi noi vizite…

Gabby le cercetă cu privirea. Amândouă erau înveşmântate în rochii demodate de doliu, aşa cum de altfel era şi rochia în care avea să se îmbrace ea însăşi. Situaţia aceasta deplorabilă trebuia remediată fără întârziere. Cu cât era Claire mai repede îmbrăcată cum se cuvine, văzută, curtată şi cerută în căsătorie, cu atât mai repede avea să poată şi ea răsufla uşurată. Indiferent cât încerca să caute justificări în mintea ei, nu avea cum să evite senzaţia că se afla pe un munte de pulbere gata să-i explodeze în faţă în orice moment.

— Claire, ai nevoie de haine. Şi adevărul este că toate avem. De haine multe şi frumoase, incomparabile cu ce avem acum.

Claire, care tocmai traversa încăperea ca să ajungă la cordonul clopoţelului, dădu din cap, total de acord cu ea.

— Să nu-mi spui că mergem la cumpărături, mârâi Beth.

Gabby aruncă deoparte pledurile şi-şi coborî picioarele peste marginea patului, ignorând în mod intenţionat durerea din şold şi din genunchi atunci când picioarele îi atinseră covorul.

— Ba exact asta vom face.

Până se îmbrăcă, Gabby reuşi să potolească protestele lui Beth în legătură cu itinerarul acelei zile, promiţându-i că vor vizita tot ce era de vizitat în Londra imediat ce ea şi surorile ei aveau să aibă o înfăţişare potrivită, adecvată pentru a fi văzută. Ceea ce, date fiind veşmintele lor actuale – trebui să recunoască până şi Beth, care se uita pe furiş pe

fereastră cercetând trecătoarele îmbrăcate la modă într-un mod cât se putea de necuviincios, după cum se exprimă Claire –, era departe de a fi aşa. Apoi, pentru a răspunde la întrebarea lui Claire, Gabby fu obligată să povestească cu lux de amănunte, aproape în întregime false, cum de ea şi Jem ajunseseră primii la locul unde se rănise Wickham. Când cele trei tocmai ieşeau din apartamentele lor şi o luau în jos pe scări, avură ghinionul să se întâlnească cu Barnet, care ieşea din camera contelui, încruntat şi ţinând în mâini un bol neatins de supă şi un pahar de bere.

— Cum se simte Wickham? îl întrebă Beth, când Gabby ar fi preferat mai degrabă să treacă pe lângă el cu un simplu gest din cap, politicos.

— Nu prea bine.

Barnet părea îngrijorat.

— E slăbit ca un pisoi şi, după cum vedeţi, nu vrea să mănânce.

— Vrei să spui că nu vreau să mănânc spălătura aia de vase, se auzi prin uşa deschisă vocea slabă, dar arţăgoasă a lui Wickham.

Barnet se uită neajutorat la Gabby.

— L-aţi auzit pe doctorul Ormsby cu urechile dumneavoastră, domnişoară: a zis să nu-i dăm nimic în afară de lichide până nu vine să-l vadă el din nou.

— Poate că dacă… începu Claire, întinzându-se să ia tava din mâinile lui Barnet.

— Gabriella! Tu eşti? Vino aici, ordonă Wickham imperativ.

Gabby se încruntă. Dacă era după ea, l-ar fi ignorat pe ticălosul acela lipsit de orice maniere, dar o astfel de atitudine puţin curtenitoare din partea ei, care îi era total necaracteristică, le-ar fi făcut curioase pe surorile ei. La urma urmei, se presupunea că bărbatul rănit era fratele lor.

— Gabriella!

— Dă-mi asta, spuse Gabriella scurt, luând tava de la Claire.

Era surprinzător de grea, îşi dădu ea seama când privirea ei o întâlni pe cea a surorii ei.

— Camera în care boleşte Wickham nu este locul potrivit pentru tine şi Beth. Duceţi-vă jos şi spuneţi-i lui Stivers să servească gustarea şi vin şi eu în câteva minute.

— Dar, Gabby…

Beth aruncă o privire curioasă prin uşa care rămăsese deschisă din cauza staturii masive a lui Barnet, care se oprise în cadrul ei. Însă mobilierul din apartamentele contelui era în aşa fel aranjat, încât tot ce se vedea erau două fotolii tapiţate cu brocart auriu din faţa căminului.

— Mergeţi, spuse ea ferm, întorcându-se să intre în cameră.

— Domnişoară, puteţi să mergeţi înapoi cu aia dacă vreţi, dar mie mi-a spus să cer la bucătărie câteva felii bune de carne de vită şi poate nişte budincă. Dom’ e… adică, domnul conte mi-a zis că-mi ia gâtu’ dacă nu-i ascult ordinele.

— Mie n-o să mi-l ia, spuse Gabby mult mai sigură pe ea decât era de fapt.

Aruncându-i o privire plină de respect, Barnet ţinu uşa lăsând-o să intre. Păşi în încăpere, iar Barnet închise uşa în urma ei.

Vag, ea auzi paşii bărbatului şi ai lui Claire şi Beth, din ce în ce mai departe pe hol.

Rămăsese singură cu un om de care avea toate motivele să se teamă. Gândul o făcu să ezite. Făcu o pauză, aruncând o privire spre pat, conştientă că se simţea cum trebuia să se fi simţit Daniel când păşise în groapa cu lei.

Capitolul 11

Părea slabă, delicată şi emoţionată ca un subaltern într-o încăpere plină de generali. Ochii i se măriseră fixându-l cu privirea. Pielea îi era palidă. Bine, se gândi el cu o senzaţie de satisfacţie. Spera că îi dădea o stare de agitaţie. Voia să o facă să se simtă agitată. Sau cel puţin suficient de emoţionată şi de nesigură pe ea ca să se gândească de două ori înainte de a dezvălui şi altcuiva adevărul în ceea ce-l privea.

Faptul că era ţintuit la pat recuperându-se după rana pe care i-o provocase ea era, în opinia lui, reţeta perfectă pentru dezastru. În primul rând, nu avea cum să o oblige să respecte înţelegerea pe care o făcuseră. Putea avea încredere în ea numai în măsura în care propriul interes dicta că trebuia să-şi ţină gura.

Dar acea încredere era, în cel mai bun caz, doar un lucru extrem de fragil. Sârma subţire pe care păşea de când îi luase locul lui Marcus se transformase, acum că şi ea, şi servitorul ei ştiau despre înşelăciune, în cel mai fin fir de mătase. Mai înainte nu-şi făcuse griji decât să nu dea peste cineva care să-l cunoască pe Marcus sau pe el însuşi. Cum Marcus îşi trăise viaţa în Ceylon şi nu pusese piciorul în Anglia decât într-o scurtă vizită cu mulţi ani înainte, iar el îşi petrecuse anii copilăriei şi ai primei tinereţi în Ceylon înainte de a se muta în India, posibilitatea era una reală, dar, considera el, suficient de puţin probabilă, încât această înşelăciune putea să funcţioneze. Cu toate astea, avea senzaţia că merge pe coji de ouă de când îşi asumase identitatea lui Marcus.

Evenimentele nopţii trecute transformaseră cojile

de ouă în lichid, iar lui îi era teamă că acum se ducea la fund, şi-ncă repede.

— Vino încoace, îi spuse cam cu acelaşi ton pe care l-ar fi folosit cu unul dintre oamenii aflaţi sub comanda lui.

Ea-şi înţepeni spatele, ridică bărbia, sprâncenele înălţându-i-se trufaş. În ciuda rochiei negre care nu i se potrivea deloc, arătând de parcă fusese făcută pentru o femeie care avea de două ori vârsta ei şi era şi de două ori mai grasă, ea deveni brusc, în fiecare centimetru al trupului, o mare doamnă, iar el, judecând după expresia de pe faţa ei, nu era mai presus decât ţărâna de sub picioarele ei.

Dacă nu s-ar fi simţit atât de groaznic de slăbit şi de puţin confortabil, chiar i-ar fi venit să zâmbească.

— Te rog, vino încoace, draga mea Gabriella, rectifică el înainte ca ea să aibă răgaz să se răsucească pe călcâie şi să plece din cameră, aşa cum expresia ei sugera că era foarte posibil să o facă. Aş vrea să-ţi spun ceva.

— Ce este?

Tonul ei era total neprietenos, dar se apropie totuşi. El bănui însă că ascultarea ei se datora mai degrabă greutăţii tăvii pe care o avea în mână decât să exprime vreun act de supunere în faţa voinţei lui.

— Aş vrea să-ţi reamintesc de târgul nostru.

Ea păru să înţepenească din nou, iar paşii îi şovăiră puţin. Vocea îi sună foarte rece când răspunse:

— Poţi fi sigur că nu am nevoie să-mi reamintească nimeni. Nu o să-mi iau cuvântul înapoi.

— Nu trebuie să spui nimănui, nu uita!

— De ce, crezi c-o să mă duc să strig asta în patru zări? Nu o s-o fac. Nu părea deosebit de fericită în legătură cu asta. Să fac public faptul că am fost de acord cu aşa ceva nu-mi va face prea multă cinste în

faţa nimănui, de asta poţi fi sigur.

— Dacă te face să te simţi mai bine în vreun fel, cu siguranţă asta îţi face cinste în faţa mea.

— Nu mă face să mă simt mai bine.

Puse tava jos, pe măsuţa de lângă pat, cu mai multă forţă decât era necesar, astfel că lingura zăngăni şi supa se mişcă în bol, ameninţând să dea pe-afară. Când observă că tava era exact aceeaşi cu cea pe care tocmai o refuzase, el se posomori.

— I-am spus lui Barnet să ducă asta înapoi la bucătărie şi să-mi aducă ceva comestibil.

Tonul îi era din nou răstit, mai răstit decât intenţionase el.

— Barnet nu făcea altceva decât să urmeze recomandările domnului Ormsby când a adus asta.

Ea se încruntă la el. Perdelele erau trase la ferestrele înalte care dădeau înspre curtea din spatele casei, şi razele soarelui strălucitor îi atinseră faţa. Ochii ei erau într-adevăr limpezi şi gri ca apa de ploaie, observă el în trecere, iar profilul îi era la fel de delicat precum cel de pe o camee. Avea de fapt, aşa cum observase el noaptea trecută când o ţinuse în braţe, mult mai mult farmec feminin decât părea la prima vedere. Discrepanţa dintre imaginea pe care o prezenta lumii şi femeia pe care o întrezărea când şi când pur şi simplu îl intriga.

— Porcăria asta mă va ucide mai degrabă decât rana pe care mi-ai făcut-o, spuse el amar, mirându-se cât de mult îi plăcea să privească lumina soarelui jucându-se pe chipul ei.

Aşa cum intenţionase el, pe faţa femeii se întipări o expresie vinovată. Bun. Voia ca ea să regrete faptul că-l împuşcase. Putea folosi sentimentul de vină în avantajul lui.

— Totuşi, trebuie să mănânci asta sau nimic până

ce domnul Ormsby ne va spune altceva, spuse ea pe un ton sever.

Era foarte posibil – îşi dădu el seama brusc – ca, pentru ea, să nu reprezinte nici pe departe o privelişte atâta de intimidantă pe cât ar fi dorit. Stând întins în pat, cu capul proptit pe câteva perne, nebărbierit, fără îndoială palid, înveşmântat doar într-o cămaşă de noapte, cu aşternuturile (netezite recent de Barnet) strânse în jurul mijlocului, nu era tocmai în postura de a sili pe cineva să-i respecte ordinele pe care le-ar fi putut da foarte uşor. Cu siguranţă, Gabriella nu mai părea să îl privească cu teamă. Mai degrabă, se uita la el de parcă ea ar fi fost guvernanta, iar el băieţelul neastâmpărat aflat în grija ei.

— *Poţi* să mănânci asta singur?

— Nu sunt copil, spuse el mijindu-şi ochii spre ea. Sigur că pot să mănânc singur. Dacă hotărăsc să fac asta, iar eu nu am nici cea mai mică intenţie.

— Atunci, arată-mi. Cuvintele ei sunau foarte mult a provocare. Ridică tava şi o aşeză în poala lui, apoi se îndreptă de spate, cu mâinile în şolduri şi o privire necruţătoare în ochi. Haide, dă-i drumul, ia lingura.

El o măsură din ochi.

— Nu am hotărât să…

— Nu poţi, nu-i aşa? Cât de tare trebuie să enerveze pe cineva, care este atât de obişnuit să-i intimideze pe cei mai slabi decât el, să fie atât de slăbit el însuşi, încât să nu poată să ridice nici măcar o lingură!

Strângând din dinţi, el se ridică să muşte momeala, deşi vedea cât se putea de limpede că undiţa era în apă şi firul întins. Ceea ce înrăutăţi lucrurile fu că, în momentul când vârî lingura în fiertură şi dădu să o ridice la gură, muşchii braţelor se făcură

brusc ca de marmeladă, iar mâna începu să îi tremure. Supa se vărsă pe tavă.

— Dă-mi voie să te ajut.

Părând resemnată, ea îi luă lingura din mână şi o cufundă din nou în supă, în timp ce braţul lui trădător se supuse şi rămase inert pe saltea. Apoi, aşezându-se pe marginea patului, umplu din nou lingura cu fiertură şi i-o ridică spre gură.

El nu ştiu dacă să se simtă amuzat, jignit sau recunoscător pentru faptul că era tratat ca un copil bolnav. Uitându-se lung la ea, expresia de pe faţa lui era o combinaţie din toate trei, îşi spuse în sinea lui.

— Deschide gura, spuse ea pe tonul cuiva care era la fel de obişnuit să dea ordine ca şi el.

Mirându-se şi el însuşi de cât de ascultător putea fi, se supuse, iar ea îi turnă lingura de supă caldă pe gât, rapid şi eficient. Lichidul sărat avea un gust surprinzător de bun, iar el îşi dădu seama că de fapt îi era foame. Înghiţi mult mai cu poftă decât era dispus să lase să se vadă, în timp ce ea continua să-i ducă supa la gură.

— Spune-mi ceva: cum se face că ai ştiut că fratele meu este mort?

Întrebarea rostită pe un ton uşor îl luă prin surprindere şi aproape că se înecă. Tuşind, reuşi în cele din urmă să înghită şi se uită la ea circumspect.

— Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru, spuse el când reuşi să vorbească.

— Îţi voi răspunde cât se poate de sincer, măcar ţie: îl trimisesem pe Jem la Marcus să-i ducă un mesaj. El era acolo când… s-a întâmplat.

— Chiar era?

În cazul acesta era surprinzător faptul că nu-l văzuse pe servitor. Pe de altă parte, el se dusese să-l urmărească pe ucigaş într-un acces paroxistic de

durere şi furie, în timp ce Jem rămăsese la faţa locului. Mesajul lui Marcus spunea „am găsit ce cauţi”. Ceea ce căuta cu atâta ardoare, încât trebuise să abandoneze şi ideea de a se întoarce alături de Marcus. Marcus era mort; nu avea cum să mai schimbe asta. Tot ce putea face acum era să îl caute pe ucigaş: unul pentru care, dacă Marcus avusese dreptate, iar faptul că fusese asasinat arăta aproape sigur că avusese, crima era cea mai neînsemnată dintre nelegiuirile de care se făcea vinovat. Să urmărească indiciile legate de uciderea lui Marcus era singurul fir pe care îl avea; nu-şi putea permite să îl piardă.

Cu toate astea, îi era foarte teamă că şi de data aceasta avea să se lovească de eşec, aşa cum i se întâmplase de mai multe ori în ultimele luni. În cel mai bun caz, rolul pe care şi-l asumase era o chestie extrem de hazardată. Dacă ucigaşul nu făcea nicio mişcare pentru a remedia ceea ce spera el că avea să fie interpretat drept o greşeală, el putea să continue cercetările cu câtă tenacitate voia, fără însă a avea sorţi de izbândă. Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân.

— Ei bine?

Gabriella îl privea nerăbdătoare, chiar când îi ducea la gură ultima lingură de zeamă aurie. El înghiţi, dându-şi seama că se simţea mult mai bine acum că mâncase ceva – chiar şi o fiertură călâie şi fără gust – şi îşi umpluse cât de cât stomacul. Întrebarea ei nu avea răspuns, desigur. Niciodată nu ar fi putut şi nici nu ar fi avut cum să dezvăluie ceva din motivele care îl aduseseră în locul acesta.

— Ai o gură… tocmai bună de… sărutat, spuse el în schimb, gânditor, lăsându-se pe spate pe perne şi închizând pleoapele pe jumătate.

Să o tachineze părea o răsplată necuvenită

pentru faptul că avusese atâta grijă de el, dar avu exact efectul scontat: ea făcu ochii mari şi buzele i se depărtară, în timp ce se uita la el, şocată. El continuă cu un zâmbet din ce în ce mai larg:

— Ca desert, mi-ar plăcea să gust puţin. Ce zici?

Ea se ridică brusc în picioare. Mişcarea făcu vasele să zăngănească şi, pentru o clipă, el se temu că o să se verse toată berea pe el. Rapid, puse mâna pe pahar să nu se mai clatine, bucuros să descopere că îşi recuperase suficient puterile încât să-i permită să o facă, şi privi în sus pentru a întâlni ochii ei ce aruncau sclipiri violente, ca nişte peşti argintii într-un lac, şi îl priveau crunt.

— Eşti obraznic, vulgar, desfrânat, spuse ea printre dinţi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu are rost să-mi pară rău pentru tine. Ar fi trebuit să te las să flămânzeşti.

Şi rostind aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi o luă foarte demn înspre uşă. El zâmbi slab, admirând mişcarea uşoară a posteriorului ei sub fustele prea largi. Nu era nici pe departe atât de lipsită de forme cum i se păruse lui la început.

Capitolul 12

Gabby fierbea încă, atunci când li se alătură surorilor ei. Şi când te gândeşti că îi păruse rău pentru el, că se aşezase pe patul lui şi-l hrănise cu supă şi că începuse să simtă un anumit grad de confort în prezenţa lui… Ar fi trebuit să ştie că nu era cazul. De fapt, ştia că nu e cazul. Dar el avea suficient farmec încât să ademenească şi porumbiţele din găoace, iar ea îi căzuse victimă.

Nu avea să se mai întâmple.

— Ce a vrut Marcus? întrebă Beth când Gabby se aşeză lângă ele la masă.

Luată prin surprindere, pentru o clipă Gabby nu putu face altceva decât să clipească spre sora mai mică. Apoi se strădui să-şi şteargă din minte scena pe care tocmai o trăise şi reuşi să încropească o expresie plăcută, care să se potrivească oarecum cu un răspuns agreabil şi cuviincios.

— A vrut doar să întrebe dacă totul e în regulă cu noi. L-am asigurat că suntem cât se poate de bine.

Beth păru că voia să mai întrebe ceva, iar Claire părea pe punctul de a interveni şi ea în discuţie. Astfel că, pentru a imprima o nouă direcţie gândurilor comune, Gabby o întrebă în grabă pe Twindle, care li se alăturase în sufragerie, unde se găseau, după părerea ei, cele mai la modă magazine. Această diversiune funcţionă; Claire şi Twindle începură să discute pline de interes despre subiectul acesta, Beth interveni în discuţie din când în când, iar ele cerură chiar şi părerea lui Stivers. La rândul lui, acesta se ocupă de tot ce era nevoie în timp ce doamnele luară un prânz rapid şi uşor. În sfârşit, se ajunse la o concluzie ce păru cât de cât clară, iar surorile plus Twindle se lansară în prima lor zi de explorări pe străzile Londrei.

În ochii lor de fete crescute la ţară, priveliştile care le asaltau la tot pasul erau absolut extraordinare. Pe de-o parte erau edificiile, monumente şi muzee şi clădiri ale căror înălţimi şi faţade decorate le făceau să se minuneze. Pe de altă parte erau zonele întinse acoperite de verdeaţă şi atât de îmbietoare, descrise într-un ghid – pe care întreprinzătoarea Beth îl scoase din săculeţul ei de mână – drept Hyde Park şi Green Park. Peste tot mişunau oameni, în trăsuri, pe cai, pe

jos, iar o mulţime de vehicule aglomerau străzile. Până când ajunseră pe Bond Street, despre care şi servitorii, şi ghidul de buzunar le dăduseră asigurări că era cel mai select bulevard din oraş, locul potrivit pentru achiziţionarea de lucruri elegante şi la modă, chiar şi Gabby simţi că, dacă nu era atentă, avea să rămână cu gura căscată întocmai cum păţise

Beth, înainte de a-i atrage Claire atenţia să închidă gura, ca să nu arate ca nişte ţărăncuţe ignorante.

La început, conştiente de lipsa lor de experienţă şi de cunoştinţe în domeniu, ezitară să intre în locurile unde se aflau cei mai la modă croitori. Acele buticuri elegante erau pline de doamne îmbrăcate cu rochii frumoase, din lumea bună, aflate în căutarea ultimelor tendinţe, iar Gabby se simţea la fel de nelalocul ei între ele, cum s-ar fi simţit o tânără puritană ajunsă din întâmplare la curtea regelui George. Dar mătăsurile, şi satinul, şi muselina, şi şifonul expuse aveau nişte culori şi texturi atât de minunate, iar modelele rochiilor erau atât de atrăgătoare, încât nu se putură abţine să nu intre. Curând descoperiră că se simţeau şi se distrau extraordinar. Chiar şi Beth. Când intrară în atelierul extrem de select al lui Madame Renard, despre care se spunea că este cea mai de vază croitoreasă de haine de damă din oraş, erau destul de prinse în discuţii despre cele mai frumoase elemente ale modelelor actuale şi aproape că nici nu băgară în seamă unde se aflau. Apoi, o remarcă aparent întâmplătoare a lui Claire îi dezvălui uneia dintre asistentele cu nasul pe sus ale proprietarei că acele trei provinciale demodate, îmbrăcate în negru, erau de fapt surorile contelui Wickham, nou-sosite în oraş pentru începerea sezonului. Astfel, *madame* însăşi ieşi să le servească, aproape frecându-şi mâinile de mulţumire şi lăcomie.

Apoi fură învăluite de un vârtej de materiale şi de tipare, încât şi Gabby însăşi se trezi în pericol să-şi piardă capul. *Madame* înţelese foarte bine când Gabby îi spuse că Lady Claire era elementul principal al preocupărilor lor. O femeie mică de statură, vioaie ca o pasăre şi, cu un coc imens în părul prea negru ca să fie natural şi cu ochi negri vicleni, *madame* văzu din prima în Claire o frumuseţe care, îmbrăcată corespunzător de ea, nu ar fi făcut decât să-i sporească extraordinara reputaţie. Celelalte surori ofereau mai puţin spaţiu de lucru talentului ei, recunoscu în faţa asistentei ei într-un moment de intimitate. Dar cea mai mare, deşi era cam trecută de o anumită vârstă ca să mai fie încă necăsătorită, avea totuşi un nu ştiu ce la fel de rar şi de valoros ca şi frumuseţea. Era vorba despre *calitate,* asta spuse *madame* accentuând ultimul cuvânt ca să arate ce voia să spună. Lady Gabriella era *o doamnă de calitate.* Cât despre sora mai mică, aceasta fiind din păcate pufoasă ca o budincă, nu rămânea decât să spere că timpul avea să facă vrăji asupra siluetei ei. În orice caz, *madame* nu putea decât să simtă că le făcuse nobilelor ei cliente un serviciu subliniind faptul că Lady Gabriella, în rolul de soră mai mare şi potenţială însoţitoare peste tot, avea nevoie şi ea, fără îndoială, de o mulţime de veşminte noi. Lady Elizabeth nu trebuia uitată nici ea; deşi era prea tânără ca să onoreze cu prezenţa ei petrecerile de sezon, i se permitea totuşi să fie prezentă la vizitele pe care aveau să le primească şi să le facă, petrecându-şi timpul printre persoanele de o vârstă cu ea, pe care urma să le cunoască fără îndoială în cel mai scurt timp. Din acest motiv, garderoba ei, deşi simplă aşa cum se cuvenea unei domnişoare de pension, trebuia să fie, de asemenea, destul de cuprinzătoare.

Când, în sfârşit, orgia de cumpărături se încheie,

doamnele, la recomandarea lui *madame,* se retraseră la Guenther, pentru a se răcori cu îngheţată. Extenuate, dar fericite, fiecare dintre ele era conştientă de suprema plăcere feminină de a fi îmbrăcată în rochii noi şi la modă. Iar *madame,* mişcată de dimensiunile comenzii pe care o primise şi de natura ilustră a clientelor ei, fusese de acord să se despartă de unele veşminte care fuseseră deja confecţionate pentru alte doamne, dar nu fuseseră livrate încă. Rochiile de doliu pe care le dăduseră jos şi pe care *madame se* oferise să le pună pe foc, fuseseră puse deoparte pentru a fi date săracilor. Le promisese alte rochii pentru ziua următoare şi garderobe complete în timpul săptămânii următoare.

— Şi dacă nu o să observăm noi o creştere remarcabilă a numărului de cliente când sora cea drăgălaşă îşi va ocupa locul în înalta societate, atunci nu am motiv să mă numesc modistă, îi spuse *madame* cu satisfacţie asistentei ei, când doamnele părăsiseră incinta.

Iar asistenta se arătase de acord, convinsă.

Doar trei sferturi de oră mai târziu, surorile Banning îşi terminară îngheţatele şi hotărâră să lase pentru altă zi restul de cumpărături pe care le mai aveau de făcut, lucruri minore dar necesare, cum ar fi panglicile sau evantaiele.

— Ei bine, spuse Beth senină şi sinceră când urcară din nou în trăsură pentru a se întoarce acasă, trebuie să spun că nu a fost prea rău. Să faci cumpărături la Londra este cu totul şi cu totul altfel decât să faci cumpărături în York.

— Da, pentru că am avut bani de cheltuit, aşa cum nu ni s-a mai întâmplat niciodată până acum, iar modelele de aici îţi taie răsuflarea, răspunse Claire cuibărindu-se pe locul ei.

Se uită cam îngrijorată spre Gabby, care stătea în faţa ei.

— Crezi că Marcus o să se supere şi o să ne taie toate fondurile când va primi nota de plată? Mi-e teamă că am fost nepermis de extravagante. Mie nici nu-mi trecea prin cap că avem nevoie de atâtea rochii, dar ţie?

— Şi de mănuşi, şi de bonete, şi de şaluri, ca să nu mai vorbim despre botinele acelea cochete cu năsturaşi într-o parte, ciripi şi Beth, intervenind în discuţie.

Entuziasmul ei pentru cumpărături sporise considerabil de când i se arătase cât de bine putea să arate în haine noi.

— Cu siguranţă nu era nevoie să comandaţi rochii noi şi pentru *mine,* domnişoară Gabby, spuse Twindle.

Ca şi Claire, Twindle părea uşor îngrijorată din pricina micii averi ce fusese cheltuită.

— După cum v-am spus, eu am deja suficiente rochii pentru ce-mi trebuie mie, iar stăpânul – pe bună dreptate – ar putea să aibă ceva de obiectat dacă e pus să plătească pentru ca eu să mă preumblu pe-aici gătită ca o ducesă.

— Prostii! pufni Beth indignată. Tot ce ţi-ai ales a fost fie gri, fie maro, şi cu nişte modele atât de simple şi plicticoase... Aş vrea să văd eu ducesa care le-ar îmbrăca.

— Culorile şi materialele pe care le-am ales sunt pe deplin potrivite pentru vârsta şi poziţia mea, domnişoară Beth, iar când vor fi terminate, rochiile vor fi mult mai frumoase decât orice am avut eu până acum.

— E trist să spun aşa ceva, dar asta e valabil şi în ceea ce ne priveşte pe noi toate, Twindle, spuse Claire cu o privire îndurerată.

— Pentru că *papa* era aşa un zgârie-brânză! exclamă Beth. Muşcându-şi buza de jos, se uită înspre Gabby. Doar nu crezi că şi fratele nostru seamănă cu el în privinţa asta, nu? Cât de umilitor ar fi să trebuiască să trimitem totul înapoi.

— Fratele nostru Wickham, spuse Gabby ferm, refuzând să permită ca fie şi o singură imagine a odioasei fiinţe să-i pătrundă în minte, va fi încântat ca noi să arătăm cât mai bine.

Nu ştia ce părere va avea pungaşul dacă se întâmpla, cine ştie cum, să vadă ceea ce cu siguranţă urma să fie o notă de plată uriaşă, şi nici nu-i păsa. Deşi nu erau, strict vorbind, banii lor, în mod clar erau în mult mai mare măsură ai lor decât ai lui. Desigur, dacă era să fie cinstită, toată averea, până la ultimul bănuţ, îi aparţinea de drept vărului Thomas. Dar Gabby era hotărâtă să nu se gândească la asta. Nu avea niciun rost să se lase influenţată de ce era drept sau nedrept în legătură cu acea problemă. Făcuse deja o alegere şi intenţiona să meargă până la capăt. Claire avea să-şi facă debutul cu mult stil, aşa cum merita, şi asta era tot. Date fiind circumstanţele, cu siguranţă nu-i va permite lui *Wickham* să-i controleze baierele pungii. Se putea considera norocos că, în momentul acela, nu-şi odihnea ţurloaiele la răcoare, într-o temniţă. În orice caz, era foarte puţin probabil şi să vadă măcar facturile. Ea dăduse ordin să-i fie trimise direct domnului Challow pentru a fi achitate.

Zâmbind hotărâtă, spuse:

— Rochia aceasta cafeniu-deschis de plimbare îţi vine absolut admirabil, Claire.

— Da, nu i-ai văzut pe acei doi gentlemeni făcându-i ochi dulci pe stradă? Trebuie să recunosc, Claire, în ciuda tuturor defectelor tale, te afli în posesia unei frumuseţi absolut *răpitoare.*

Beth vorbi ca şi cum ar fi enunţat o lege nescrisă a universului, nicidecum de parcă ar fi fost animată chiar şi de cel mai neînsemnat sentiment de invidie.

— Defecte? Eu?

Claire ridică nasul trufaş în vânt, se uită în jos spre Beth, şi apoi izbucni în râs.

— Şi tu eşti foarte frumuşică, Beth, iar acea nuanţă deosebită de verde pe care o are rochia ta îţi face părul să pară de culoarea aramei.

— Chiar aşa? Beth străluci de bucurie la auzul complimentului şi netezi cu palma pliurile noii ei rochii de muselină olive cu evidentă plăcere. Crezi că s-ar putea să se mai închidă la culoare? Mi se pare că să fii blestemată să ai un păr de culoarea morcovului este cel mai groaznic lucru din lume.

— Să fii fericită că nu ai şi pistrui care să se asorteze cu el, o sfătui Claire.

Beth era exact de aceeaşi părere, astfel încât cele două îşi urmară conversaţia într-o înţelegere perfectă pe drumul de întoarcere.

Când ajunseră acasă, îl găsiră pe vărul Thomas aşteptându-le în salonaş. Înalt, slab şi cu un început de chelie, cu o expresie de îngrijorare perpetuă pe faţa lui cam lungă, vărul Thomas se ridică brusc de pe canapeaua cu mânere aurite când intrară ele. Deşi ultima lor întâlnire nu fusese prea cordială, Gabby îl salută cu un zâmbet şi o strângere de mână. Văzând-o, Claire şi Beth, îi urmară exemplul.

După ce schimbară amabilităţile obişnuite, vărul Thomas trecu la chestiunea pentru care venise de fapt.

— Am auzit – ştiţi cum circulă veştile de felul acesta – că Wickham a sosit din Ceylon ca să-şi preia locul de cap al familiei şi, cumva, a reuşit să se aleagă cu o rană provocată de o împuşcătură. Vreţi să-mi spuneţi voi cât adevăr este în toate astea?

Gabby se gândi cu disperare că, de-acum, minciuna ar fi trebuit deja să-i fie ca o a doua natură, dar nu era aşa. Simţi mustrări de conştiinţă când îi confirmă că Wickham era într-adevăr sus, chiar atunci, şi era doar uşor rănit din pricină că se împuşcase accidental. Dacă nu ar fi fost ajutorul inocent al lui Claire şi Beth, probabil că vărul Thomas ar fi ghicit, din modul ezitant şi dezlânat în care ea povesti ce se întâmplase, că, de fapt, nu spunea deloc adevărul, se gândi Gabby îngrijorată şi îşi promise să se descurce mai bine pe viitor. La urma urmei, se vârâse prea adânc în chestia asta, mult prea adânc, să mai poată ieşi acum.

Vărul Thomas plecă, nu însă înainte de a le da asigurări că le va trimite pe Lady Maud şi pe fiicele lui în vizită, imediat ce se vor înapoia de la noii socri ai fetei mai mari. Apoi, Gabby mai făcu un ultim efort şi îi scrise un bilet lui Lady Salcombe, anunţând-o că ea şi surorile ei erau în oraş, şi cerându-i permisiunea să o viziteze fără întârziere. Apoi, istovită din cauza evenimentelor din ultimele două zile, disperată să scape de sporovăiala lui Beth şi a lui Claire, Gabby se retrase la culcare curând după masa de seară. Odată întinsă în pat însă, îşi dădu seama că, în ciuda epuizării, nu putea dormi. Piciorul şi şoldul o dureau ca un dinte stricat. Faptul că le bruscase când căzuse se adăuga la prelungita plimbare din ziua aceea, înrăutăţindu-i starea. În plus, nici sunetele vagi ce veneau din camera de alături nu o lăsau să se odihnească, amintindu-i de personajele de joasă speţă de care o despărţea numai bariera prea puţin substanţială reprezentată de o uşă zăvorâtă. Însă pentru că aflase de la Stivers că doctorul Ormsby trecuse pe acolo, şi că stăpânul era departe de a fi în cea mai bună formă, se consideră la adăpost de un

atac, cel puţin din partea *stăpânului.* Cu toate acestea, cuvintele amare de avertizare ale lui Jem îi răsunau în urechi. Din pricina servitorului ei credincios, de fiecare dată când închidea ochii, o bântuiau imagini cu silueta uriaşă a lui Barnet strecurându-se în camera ei şi punându-i o pernă pe faţă. În cele din urmă fu silită să se scoale, să găsească un borcănel de sticlă pe măsuţa de toaletă pe care să-l golească de conţinut şi să-l aşeze în echilibru pe clanţa uşii de legătură între camera contelui şi dormitorul ei. Ca ultimă măsură de precauţie, apucă vătraiul de lângă cămin şi-l aşeză în pat, lângă ea. În sfârşit, după ce luase toate aceste măsuri de siguranţă, reuşi să adoarmă.

Numai pentru a fi trezită, chiar în crucea nopţii – după cum judecă ea – de borcanul care căzu pe podea şi se făcu ţăndări. Sărind ca arsă, clipi în direcţia din care se auzise zgomotul şi văzu îngrozită, în cadrul uşii de la garderoba ei, o siluetă bărbătească uriaşă care se îndrepta cu paşi mari spre patul ei.

Icnind, cu ochii cât cepele, bâjbâi înnebunită printre aşternuturi după vătrai.

Capitolul 13

Dacă era o întrecere, Gabby era hotărâtă să o câştige. Cu inima bătându-i cu putere şi cu degetele încleştate pe vătrai, Gabby se eliberă din cearşafuri, se prăbuşi practic pe partea cealaltă a patului şi se ridică în picioare înainte ca bărbatul – pe care acum îl recunoştea drept Barnet – să poată să pună mâna pe ea. Ţinând vătraiul cu ambele mâini – chestia asta era surprinzător de grea – şi ridicându-l mult deasupra capului, se confruntă cu intrusul, cu pulsul gonindu-i la maximum şi cu dinţii dezgoliţi.

— Înapoi. Înapoi sau ţip!

Vocea îi tremura. De fapt, nu era chiar sigură că *putea* să ţipe. Gura i se uscase dintr-odată atât de tare din cauza fricii, încât i se păru dificil chiar şi doar să articuleze aceste cuvinte.

— Domnişoară! Domnişoară, e dom' căpitan.

Dacă Barnet îi auzise ameninţarea, asta nu îl opri. Uriaş şi ameninţător, nici măcar nu se uită pe unde merge şi înconjură patul în grabă, înghesuind-o într-un colţ şi împiedicând-o să agite vătraiul chiar dacă i se făcuse părul măciucă de frică.

— Ieşi afară de-aici. Te lovesc…

Dar era prea târziu. El era deja deasupra ei, iar ea nu-l putea lovi, nu-i putea crăpa capul în două, nu putea să i-l separe de trup cu o lovitură de vătrai aşa cum îşi dorea cu disperare, pentru simplul motiv că el apucă bara de fier aproape fără să observe ce face şi o ţinu nemişcată într-un pumn de oţel.

Gabby îşi ţinu respiraţia.

— I-e foarte rău, domnişoară, tre' să m-ajutaţi.

Spatele ei era lipit de tencuiala rece a peretelui. Capul îi era ridicat într-o poziţie nefirească şi se uita

înfricoşată în sus la uriaşul care se afla deasupra ei, şi care controla cu atâta uşurinţă, cu o singură mână, singurul mijloc de apărare de care dispunea ea. Agăţându-se disperată de mânerul vătraiului, privi înnebunită într-o parte căutând ceva, orice ar fi putut folosi ca armă împotriva lui.

— Domnişoară, vă rog. E dus complet, aiurează şi nu vreau să chem pe altcineva să mă ajute, că mi-e frică de ce-ar putea spune.

Barnet era ca pe ace, incapabil să stea locului, mişcându-se de pe un picior pe altul şi aruncând priviri înfricoşate spre uşa contelui chiar în timp ce vorbea. Tensiunea pe care Gabby o simţea în muşchi se risipi rapid când îşi dădu în sfârşit seama că, în ciuda intrării lui precipitate, Barnet nu o ameninţa. De fapt, chiar o implora să facă ceva.

— Am nevoie să veniţi cu mine *acum,* domnişoară. Nu-ndrăznesc să-l mai las singur.

— Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă Gabby precaută.

În afara luminii vagi pe care o arunca focul pe cale să se stingă din cămin, dormitorul ei era cufundat în întuneric. Era imposibil să vadă ceva din Barnet în afara contururilor butucănoase ale siluetei sale. Stătea atât de aproape de ea, că deja o durea gâtul de cât se uitase în sus. Mâna lui era în continuare strânsă pe vătrai şi, dându-şi seama că nu avea absolut niciun rost să continue să se ţină de el, în cele din urmă Gabby îi dădu drumul.

Un geamăt stins şi alte sunete înăbuşite ce se auziră din apartamentele contelui îi răspunseră înainte ca Barnet să o poată face.

— Mai are puţin şi dă ortu’ popii, spuse Barnet disperat.

Aruncând vătraiul pe pat, bărbatul se întoarse şi

o luă rapid înapoi spre camera contelui. Îşi dăduse jos cizmele, observă Gabby şi se trezi gândindu-se în trecere la posibila întâlnire dezastruoasă dintre picioarele lui în şosete şi cioburile de pe jos. Înainte să dispară în garderobă, el aruncă o privire peste umăr către ea.

— *Haideţi,* domnişoară.

Recuperând vătraiul – nu că îi fusese de prea mare ajutor până acum, dar nu se ştia niciodată –, Gabby înşfăcă şalul de la capul patului şi îl urmă încet, cu grijă să nu calce pe cioburile împrăştiate peste tot pe podeaua garderobei. O cheie ce se vedea pe partea lui Wickham în uşa ce făcea legătura dintre apartamentele lor îi confirmă lui Gabby cât de uşor îi fusese uriaşului să intre în camera ei.

Avusese dreptate să pună o capcană la uşa aceea.

În faţa priveliştii ce i se înfăţişă când se opri pentru o clipă în prag, Gabby făcu ochii mari. Dormitorul era luminat de o mulţime de lumânări aşezate pe măsuţa de lângă pat, iar focul ardea viu în cămin. În încăpere era cald, mult mai cald decât în camera ei, iar în aer plutea un miros uşor înţepător de medicamente. Fără să mai semene absolut deloc cu bestia insolentă care o insultase mai devreme, Wickham zăcea lat în mijlocul patului, zbătându-se, cu mâinile şi picioarele întinse în patru direcţii, legate cu cârpe de stâlpii patului. Avea pe el doar o cămaşă de noapte, care i se ridicase mai sus de genunchi.

Gabby observă, deşi se sili să nu fie prea atentă, că picioarele îi erau lungi şi musculoase şi acoperite de păr negru şi des.

„Ai o gură numai bună de sărutat.” Cuvintele lui îi răsunară brusc în minte. Ce om detestabil! Trebuia să-l dispreţuiască fie şi numai pentru că îndrăznise să îi

spună aşa ceva. Şi aşa era. Îl dispreţuia. Numai că părea incapabilă să-şi şteargă vorbele din minte.

— Marcus! La dracu', Marcus! O, Doamne, prea târziu…

În mod evident, Wickham delira, răsucindu-se şi zbătându-se, ţinut strâns de bucăţile de cârpă care îl legau de stâlpii patului.

— Cine e el?

Întrebarea îi apăru involuntar pe buze în timp ce ea se holba uluită la silueta care se contorsiona în faţa ei. Îl cunoscuse pe fratele ei, măcar asta era cât se poate de limpede. Îl cunoscuse pe fratele ei şi ştia despre moartea lui. Privirea i se mută înapoi la Bamet.

— Cine sunteţi *voi?*

Vocea îi sună aspru.

— Gata, gata, dom' căpitan. Nu te mai frământa, m-auzi?

Barnet o ignoră şi se aplecă deasupra patului, apucând umerii stăpânului său cu ambele mâini, într-o încercare zadarnică de a-l linişti.

— A trebuit să-l legi?

Gabby îşi dădu seama că nu avea să obţină un răspuns la întrebarea ei, cel puţin pentru moment, şi renunţă. Oare chiar se aşteptase să o lumineze Barnet? Nu.

— N-am ştiut să fac altceva. Nu ştie unde este. Tot voia să se ridice.

Barnet îi întâlni privirea. Vocea îi suna răguşit. Era în pantaloni şi cămaşă, cu mânecile suflecate, cu faţa buhăită de epuizare, cu o vânătaie pronunţată sub unul dintre ochii speriaţi.

— Nemernicu' ăla de – îmi cer iertare, domnişoară – de doctor a văzut că e febră pe el când a venit ultima oară, da' n-a fost în stare să facă altceva decât să-i ia sânge şi să lase un medicament să i-l dau

eu. Da’ nu mi se pare că medicamentu’ ajută la ceva şi…

Barnet continuă să vorbească, dar ultimele cuvinte îi fură acoperite de ţipătul pe care îl scoase Wickham.

— A, Marcus. Ar fi trebuit să… Nu, nu. Am venit cât de repede am putut…

Wickham se lupta cu toată puterea, trăgând de legături, pieptul ridicându-i-se de pe saltea, arcuindu-se cu violenţă.

— Stai, dom’ căpitan, nu…

Barnet se aruncă peste trupul care se zbătea al stăpânului său, forţându-l să se lase în jos, vorbindu-i tot timpul ca unui cal sau unui copil scos din minţi.

— Gata, gata, stai liniştit, nu s-a întâmplat nimic.

Barnet se uită în sus când Gabby, după ce pusese jos vătraiul, îşi trase mai bine şalul pe umeri, îl legă şi veni şi ea la marginea patului. Wickham arăta devastat, văzu imediat. Era mai degrabă pământiu la faţă decât palid, chipul îi era acoperit, pe obraji şi pe bărbie, cu un început de barbă deasă; părul lui negru era ciufulit, pleoapele cu gene dese fluturau incontrolabil peste ochii închişi, iar buzele i se mişcau fără a scoate vreun sunet.

Oare în dimineaţa aceleiaşi zile îi dăduse să mănânce supă?

— Starea i s-a înrăutăţit simţitor, spuse ea pe un ton impacientat.

— Da, mi-e teamă că l-aţi aranjat, domnişoară, gemu Barnet în timp ce Wickham continua să se agite ca şi până atunci.

Gabby simţi cum o cuprinde un sentiment puternic de vinovăţie. *Chiar* trebuise să-l împuşte pe omul acela? Apoi îşi aminti ameninţările şi senzaţia mâinilor lui în jurul gâtului ei şi îşi confirmă: „Da,

trebuise”.

— Îmi pare foarte rău pentru starea în care e, desigur, dar după cum ştii foarte bine, el a fost de vină pentru ce s-a întâmplat. Vocea lui Gabby sună mai ferm de data asta. Nu ajuta la nimic să se învinovăţească pentru asta şi, în mod clar, era nevoie de cineva care să preia comanda aici.

Barnet îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— Arde tot, domnişoară. Felceru’ ăla a spus că trebuie să ne aşteptăm la nişte febră, da’ cred că acuma e mai mult decât atâta.

Gabby dădu din cap.

— Şşşşşş, totul e în regulă, spuse ea către bărbatul de pe pat.

Apoi, încet, îndepărtând şuviţele negre, cârlionţate şi ude din cauza febrei de pe fruntea lui Wickham, Gabby îşi aşeză palma pe ea. Pielea lui era uscată şi fierbinte ca o sobă încinsă. Răceala atingerii ei păru să străpungă ceaţa în care se pierduse bărbatul, căci mişcările lui încetară şi chiar dădu să deschidă ochii. O secundă, nu mai mult, Gabby se trezi privind pierdută în adâncimile violet ale ochilor lui.

— Consuela, spuse el răguşit ca şi când l-ar fi durut gâtul. Iubita mea cea prihănită, aş face-o dacă aş putea, draga mea, dar nu acum. Mi se pare… că sunt un pic cam în… indispus.

Gabby îşi smuci mâna iute, de parcă ar fi plesnit-o. Pleoapele lui coborâră din nou peste ochi. Scoase un oftat prelung şi îşi întoarse capul într-o parte, părând să adoarmă.

— Ăăă, nu ştie ce spune, domnişoară, rosti Barnet pe un ton împăciuitor, deşi vârfurile urechilor i se făcuseră roşii ca focul. Se ridică cu grijă. Adică, inventează chestii…

— Trebuie să îi scădem febra. Gabby alese să

ignore şi spusele lui Wickham, şi scuzele ruşinate ale lui Barnet. Trebuie trimis după doctor.

Barnet clătină din cap.

— Domnişoară, nu îndrăznim. Lucrurile pe care le zice… e prea riscant, domnişoară. Nu-s numai secretele lui, care ar fi oricum şi alea destul de rele, dar… şi alte lucruri, şi-ar putea să vorbească despre ele.

Încrucişându-şi braţele peste piept, Gabby îl privi în ochi când el se ridică în picioare lângă pat.

— Ce alte lucruri? Cine e el, Barnet? Am dreptul să ştiu.

Barnet îi întâlni privirea şi păru că ezită.

Gabby insistă:

— Îi spui căpitan, ceea ce, după mintea mea, înseamnă că e în armată şi este evident faptul că l-a cunoscut pe fratele meu. Iar acum vorbeşti de secrete. M-aş simţi mult mai uşurată dacă mi-ai spune adevărul despre ce se petrece. Altfel, am descoperit că am tendinţa să fac cele mai rele presupuneri – cum ar fi că voi doi sunteţi evadaţi de la Newgate sau poate de la un spital de nebuni.

Un zâmbet uşor străpunse expresia îngrijorată de pe figura împietrită până atunci a lui Barnet.

— Nu e chiar aşa de rău, domnişoară, vă dau cuvântu’ meu. Da’ dom’ căpitan de-aci, nu eu, trebuie să vă spună restu’ când crede el că e căzu’.

— Doamne, ce cald e. Soare blestemat. Atât de fierbinte… Wickham începu din nou să se zbată şi să murmure. Apă. Te rog, apă…

— O să primeşti apă, îi promise Gabby, înmuindu-se fără să vrea, când îi atinse obrazul fierbinte, într-o încercare de a-i opri din nou delirul. Aruncă o privire spre Barnet. Doctorul trebuie chemat şi va fi chemat.

Barnet îi întâlni privirea, păru că ar vrea să o

contrazică în continuare, apoi îşi lăsă capul în jos a supunere. După ce-l ajută pe servitor să toarne câteva linguri de apă în gura lacomă a lui Wickham, Gabby se întoarse în propria încăpere. Acolo sună clopoţelul şi o trimise pe Mary, pe jumătate adormită, să cheme un valet care să-l aducă pe Ormsby de acasă. După ce se gândi mai bine, trimise alt valet să-l ia pe Jem din patul lui din grajduri, gândindu-se că exista posibilitatea, destul de probabilă, să fie necesară mai multă forţă brută decât putea oferi Barnet pentru a-l stăpâni pe Wickham. Apoi se apucă să se îmbrace, deşi zorile abia îşi trimiteau crâmpeie de lumină peste orizont. Pentru a sta în camera bolnavului, îi spuse lui Mary, care căsca de-i trosneau fălcile, veşmintele de doliu care-i mai rămăseseră din cele aduse din Yorkshire erau tocmai potrivite.

Jem sosi înaintea lui Ormsby. Barnet îl lăsă să intre în camera contelui. Când Jem păşi înăuntru, cei doi servitori îşi aruncară priviri crâncene şi, pentru o clipă absolut ridicolă, dădură să se învârtă unul în jurul celuilalt ca nişte câini priponiţi. În cele din urmă, ca răspuns la porunca răstită a lui Gabby, amândoi se postară de-o parte şi de alta a patului. Cu voce joasă, Gabby îi expuse situaţia lui Jem, care nu încetă niciun moment să arunce priviri întunecate către Barnet cel posomorât. Dar înainte ca Jem să insiste, cu o voce scăzută dar pornită din inimă, să o avertizeze în ce se băgase, sosi Ormsby.

— Rana s-a infectat, spuse medicul după o examinare rapidă. Nu voi încerca să vă ascund faptul că situaţia fratelui dumneavoastră este destul de gravă. Totuşi, nu disper în ceea ce priveşte posibilitatea de a-i salva viaţa… Ultimele cuvinte fură spuse în grabă, probabil ca răspuns la expresia de pe faţa lui Gabby şi la geamătul înfundat al lui Barnet şi

continuă:… *dacă* instrucţiunile mele sunt urmate întocmai. Rana trebuie spălată o dată la două ore cu poţiuni fierbinţi făcute cu pudra aceasta pe care v-o las; trebuie să-şi primească medicamentul fără greş la ora stabilită; trebuie să primească foarte multe lichide şi trebuie să fie ţinut într-o încăpere bine încălzită şi să nu se mişte.

— O să am eu grijă, răspunse Gabby, având în vedere că instrucţiunile îi fuseseră adresate.

Nu era de aşteptat ca Ormsby să nu-i ia sânge lui Wickham. Asta şi făcu, pentru că trebuia să elibereze umorile rele din sânge, care fără îndoială îi provocau febra, după spusele sale. Apoi prima porţie de pudră fu turnată pe gâtul lui Wickham sub supravegherea lui Ormsby; tot atunci, bandajul fu schimbat şi rana spălată. Cum asta, la rândul ei, implica dezvăluirea unei bucăţi mai mari din trupul pacientului decât era dispusă Gabby să vadă, se retrase într-un colţ al camerei, unde începu să pregătească o carafă de apă cu vin.

— … Atâta sânge. Dumnezeule, Marcus. Marcus.

Când îi curăţară rana, păru să îl doară, iar Wickham, pe jumătate treaz, ţipă ca din gură de şarpe şi se luptă, încercând să se elibereze din legăturile ce-i ţintuiau membrele. Jem şi Barnet erau amândoi acolo, ajutându-l pe doctor. Când Wickham începu să se zbată şi să ţipe, Barnet se arătă din ce în ce mai îngrijorat. Şi Gabby se trezi din ce în ce mai alarmată de ceea ce dezvăluia Wickham în delirul lui. Când el rosti, cât se poate de clar, „la dracu’, vrăjitoarea asta mică m-a împuşcat”, fu sigură, din căldura pe care o simţi că-i încinge obrajii, că faţa i se făcuse stacojie din cauza vinovăţiei. Iar când el începu să geamă din nou despre sânge şi despre Marcus, spaima care o cuprinsese nu fu domolită decât de gândul că,

neavând nimic de-a face cu familia, medicul nu ar fi avut cum să-şi dea seama de importanţa celor auzite.

Dar se dovedi că se înşela asupra acestui aspect.

— Îmi cer scuze, Lady Gabriella, spuse Ormsby în timp ce-şi aduna lucrurile şi se pregătea să plece. Dar nu este… vreau să spun că aveam impresia că Marcus era numele de botez al domnului conte.

Gabby simţi că-i îngheaţă sângele în vine în faţa acestei demonstraţii nedorite de perspicacitate, dar reuşi să-şi controleze expresia feţei.

— Aşa este, spuse ea rece, ca şi cum se întreba, dar era prea politicoasă să întrebe, de unde şi până unde avea impresia că această chestiune era în vreun fel problema lui.

— Dar pe urmă… cum tot strigă după cineva pe nume Marcus, care înţeleg că a fost rănit grav sau ucis…

Medicul se încruntă nedumerit, apoi se întrerupse brusc sub imperiul privirii nimicitoare pe care i-o aruncă Gabby.

— Nu că ar conta, absolut deloc. Doar că mi s-a părut ciudat… Dar nu contează.

— Întâmplarea face că fratele meu a avut un prieten bun, numit tot Marcus, care din nefericire a suferit un accident fatal nu cu multe luni în urmă. Fratele meu a fost de faţă.

Dacă nu ar fi vrut cu tot dinadinsul să îndepărteze orice suspiciune pe care ar fi putut să o aibă medicul, nu ar fi spus atât de multe lucruri. Cu siguranţă, dacă ar fi fost fratele ei Marcus cel care zăcea acolo în pat, nu ar fi simţit nicio obligaţie să răspundă curiozităţii lui Ormsby în vreun fel.

— Atunci, asta explică totul, spuse Ormsby, părând uşurat.

Gabby îi aruncă un zâmbet destul de reţinut şi-l

conduse personal până la uşa dormitorului.

— A fost cât pe-aci, spuse Barnet după ce Ormsby ieşi.

Wickham, fără îndoială istovit din cauza tratamentului dureros pe care trebuise să-l îndure, acum, că nu mai erau de faţă decât cei din cercul de apropiaţi să-l audă, ca o ironie a sorţii, nu mai spuse nimic şi chiar păru că adormise. Barnet continuă, uitându-se cu reproş la Gabby:

— Nu v-am avertizat că gura căpitanului o să ne joace festa? Tre' să vă spun că am fost tot timpu' ud leoarcă de sudoare.

— Nu am fi *noi* implicaţi în toată povestea asta, nerodule, spuse Jem furios, de pe partea cealaltă a patului, dacă nu aţi fi fost voi. Aţi fi numa' voi, bandiţii, singuri, iar biata mea stăpână n-ar fi implicată decât ca un suflet milostiv care dă o mână de ajutor unui rănit.

— Tu să vorbeşti politicos cu mine, piticule, sau… Barnet îşi încleştă pumnii.

— Destul! strigă Gabby, uitându-se urât, pe rând, la fiecare dintre cei doi combatanţi. Nu vor mai fi certuri dintr-acestea între voi doi. Indiferent dacă vă place sau nu, trebuie să rămânem uniţi dacă nu vrem să ne ducem cu toţii de râpă. Barnet, când ai dormit ultima oară?

Trăsăturile i se îmblânziră doar foarte puţin după expresia cruntă pe care o avusese vorbindu-i lui Jem, iar apoi Barnet se încruntă, cugetând.

— Am aţipit puţin pe scaun, nu cu mult înainte să vin să vă trezesc, domnişoară.

— Atunci, fă-mi plăcerea şi du-te frumos la culcare. Întoarce-te peste opt ore, dacă eşti amabil.

— Dar, domnişoară… dar, domnişoară…

Barnet aruncă o privire hăituită spre Wickham, care părea că doarme liniştit.

— Jem sau eu vom sta cu el până te întorci. Îmi este foarte clar că va trebui ca noi trei să luăm asupra noastră povara îngrijirii lui. Ai dreptate, e mult prea probabil să spună ce nu trebuie când aiurează, ca să-l putem lăsa în preajma cuiva care nu cunoaşte… aceste circumstanţe deosebite.

Jem înţepeni demn şi indignat, aruncându-i o privire care spunea la fel de clar ca şi nişte vorbe că, după părerea lui, ea-şi pierduse complet minţile.

Barnet încremeni şi el exact în acelaşi moment şi, uitându-se lung la Jem, spuse:

— Dacă nu vă deranjează, domnişoară, eu nu o să plec. Oricum, vă mulţumesc pentru bunătate şi pentru că v-aţi gândit la mine.

— Ba mă deranjează, se răsti Gabby. Vei face cum ţi se spune, te rog. Şi deşi mă doare să spun asta, nu la confortul tău mă gândesc în primul rând, ci la supravieţuirea stăpânului tău.

Barnet păru speriat.

— Dar, domnişoară…

— Nu îi vei fi de niciun folos dacă o să pici aici de oboseală. Haide, poţi fără grijă să-l laşi în grija nesmintită a lui Jem şi a mea.

— Da, domnişoară, spuse Barnet, bosumflat.

— Atunci, du-te.

Barnet aruncă o privire îndurerată spre stăpânul său, îndreptându-se spre uşă. Înainte să ajungă în prag, se întoarse şi îl privi ameninţător pe Jem.

— Dacă se întâmplă ceva în timp ce eu nu sunt aici…

— Du-te.

Gabby îl întrerupse, cu ochii scăpărând de mânie.

— Nu mai trage de timp!

Barnet închise gura, înghiţi o dată în sec şi plecă.

— Aşa trebuie să vorbeşti cu el, domnişoară

Gabby, spuse Jem exultând, când rămaseră singuri.

— Dacă nu vrei să mă vezi cuprinsă de cele mai rele istericale, te rog să încetezi războiul ăsta cu Barnet. Nu vezi că trebuie să-l suportăm şi pe el, şi pe *el,* dădu Gabby din cap spre silueta nemişcată a lui Wickham, aşa cum şi ei trebuie să ne suporte pe noi?

Capitolul 14

Starea lui Wickham nu suferi prea multe modificări în timpul următoarelor două zile. Rana era înconjurată de o bucată rotundă de carne ce era îngrijorător de fierbinte şi de tare la pipăit; gaura neagră de unde fusese scos glonţul răspândea o duhoare de putreziciune şi sângera de fiecare dată când era tratată. Wickham rămase la fel de inconştient din cauza febrei. Ceea ce poate că era mai bine, reflectă Gabby în timp ce apăsa o compresă cu poţiune aburindă pe rana lui pentru a suta oară în ultimele trei ore, sau cel puţin aşa i se părea ei. Măcar, în cea mai mare parte a timpului, nu-şi dădea seama ce i se făcea – iar sentimentele de jenă care o încercau fuseseră, într-o anumită măsură, alinate. Dacă el ar fi fost treaz şi ar fi urmărit-o făcând toate operaţiunile – ei bine, nu le-ar mai fi putut face deloc, asta era tot.

Să-l ţină complet acoperit şi să-i administreze tratamentul în acelaşi timp nu era deloc uşor, iar ea, una, nu reuşise să stăpânească pe deplin această tehnică. Deşi purta cămaşă de noapte, şi-ncă una curată – Barnet o schimbase pe cea scăldată în sudoare chiar înainte ca ea să-i preia îndatoririle era ridicată mult deasupra brâului pentru a i se putea pune compresa. Îi acoperiseră – şi reacoperiseră – părţile intime cu o pătură, dar mişcările lui haotice îndepărtau

tot timpul materialul ce trebuia să ascundă ce era de ascuns. Ceea ce se dezvăluia astfel privirii o intriga în mod ruşinos, dar refuza să cedeze în faţa pornirilor instinctive de a-şi satisface curiozitatea uitându-se într-acolo.

Detaliile pe care le prindea când privirea îi aluneca într-acolo erau şi aşa destul de stânjenitoare.

Cum stătea pe marginea patului aplicând compresa cu tratamentul, îşi fixă cu hotărâre privirea numai asupra zonei din jurul rănii şi de deasupra, care era suficientă pentru a-i ţine ocupaţi ochii – şi simţurile. Deja descoperise cu groază că, în mod ciudat, contururile muşchilor de pe toracele lui o afectau. Uneori se uita la el pierdută, cu mintea în altă parte, când frumuseţea masculină pură a trupului lui numai muşchi i se insinua în subconştient, făcându-i pulsul să o ia razna şi respiraţia să i se înteţească înainte ca măcar să-şi dea seama ce se petrecea, în astfel de cazuri, îşi ferea imediat privirea şi îşi silea gândurile să se îndrepte într-o direcţie cuviincioasă. Dar adevărul ruşinos era că îl găsea pe ticălosul acesta uneltitor foarte atrăgător din punct de vedere fizic şi, indiferent cât de tare încerca să ascundă asta de el, în sufletul ei ştia bine că exact aşa stăteau lucrurile.

Iar partea cea mai rea era că nu avea cum să nu-l atingă când se ocupa de el. Oricât de mult încerca să se abţină, se trezi că îi făcea plăcere – o plăcere ce nu avea nimic de-a face cu actul de caritate de a avea grijă de un bolnav – senzaţia mâinilor ei pe carnea lui. Burta lui, descoperi ea aproape simţindu-se vinovată, era fermă şi elastică, acoperită cu o piele netedă şi bronzată care era la fel de plăcută la pipăit precum pielea tăbăcită cea mai fină. Era traversată de o cărare de păr negru şi fin care se lăţea spre partea de jos, acolo unde ea se străduia să nu se uite. Părul acela de

pe burtă, după cum îşi dădu seama din greşeală, era considerabil mai mătăsos decât, să zicem, părul de pe piept. Buricul lui era un oval secret, curbat în interior, în care nu doar o dată fusese silită să înmoaie o cârpă înfăşurată pe un deget ca să absoarbă poţiunea ce se scurgea până acolo. Avea şoldurile înguste şi doar puţină carne acoperea oasele puternice.

Urmărind linia de păr întunecat în sus – era necesar să îl usuce după ce îi curăţa rana cu poţiune – descoperise că pieptul lui se lăţea în forma literei V în partea de sus spre umeri, şi era de asemenea acoperit cu muşchi sub pielea netedă. Linia de păr întunecat se lăţea şi ea în locul unde începeau coastele, iar părul se făcea mai aspru şi mai creţ. Deşi cămaşa de noapte ascundea vederii partea superioară a pieptului lui, ca şi braţele şi umerii, se dezvăluia suficient ca ea să ştie că erau acoperite de o pătură de păr creţ – şi aspru la pipăit – şi negru.

Deodată, în timp ce mintea îi rătăcea în aceeaşi direcţie în care i se îndreptau şi mâinile, şi ochii, Gabby simţi o dorinţă aproape irezistibilă să-şi treacă degetele prin desişul de păr.

„Ruşine să-ţi fie”, se dojeni singură, smulgându-şi mâinile şi punându-le împreună cu prosopul şi cu tot restul în poală, ca să fie în siguranţă. Îngrijorarea şi epuizarea probabil că îi făcuseră subconştientul să o ia razna; altfel nu s-ar fi iţit neîncetat, trimiţându-i tot felul de imagini nepotrivite în minte, care o luau total pe nepregătite.

„Ai o gură numai bună de sărutat.”

Chiar atunci Wickham murmură ceva, întorcând capul spre ea, cu pleoapele zbătându-i-se, şi pentru o clipă oribilă, Gabby crezu că gândise cu voce tare, iar el se trezise tocmai la timp să audă. Dar nu, îşi dădu seama uşurată, când genele lui îi închiseră din nou

pleoapele peste ochi, era numai şi numai conştiinţa ei care se simţea vinovată. El rămase la fel de inconştient.

— Eşti un mare ticălos, ştii, îi spuse ea supărată. Şi nu mă simt absolut deloc vinovată că te-am împuşcat.

Ba se simţea, desigur, şi ştia că avea să se simtă chiar şi mai vinovată – de fapt ca o criminală de-a dreptul – dacă cumva el murea. Dacă otrava din rană i se răspândea în întreg trupul sau dacă nu-i puteau scade febra…

Ei bine, nu avea să se gândească la asta.

De undeva de jos se auzi un ceas bătând ora. Era unu noaptea. Toţi ceilalţi, ba chiar şi servitorii, dormeau. Îi fusese destul de greu să găsească un pretext pentru a-i ţine departe de dormitorul lui Wickham, sigur, în afară de perioadele scurte în care se îndeplineau îndeletnicirile casnice cele mai obişnuite. De fapt, pe toţi în afară de fete, cu care mersese destul de uşor. Gabby spusese doar că îngrijirea lui Wickham presupunea vederea unor privelişti care nu erau potrivite pentru nişte ochi tineri. Îi fusese mai greu să explice de ce nu li se permitea servitorilor să se implice în această îngrijire. În cele din urmă, Gabby fusese silită să pretindă că nu avea încredere în nimeni, în afară de ea însăşi, de Jem şi de servitorul personal al lui Wickham, Barnet, ca să se ocupe de Wickham aşa cum se cuvenea.

Şi trebuise să suporte multe priviri rănite din cauza asta.

Îi fusese teamă să-l ţină pe Wickham legat de stâlpii patului în permanenţă – nu se putea odihni bine legat astfel, iar circulaţia din membre era o problemă – Gabby îl pusese pe Barnet să-l dezlege cu o zi înainte, spre seară. Rezultatele erau admirabile: el dormi, şi

Gabby puse lipsa lui de agitaţie pe seama confortului sporit produs de senzaţia că nu mai este supus nici unei constrângeri.

— Fierbinte, spuse Wickham destul de clar, mişcându-se din nou.

Pentru o clipă, Gabby se uită la el cu respiraţia întretăiată.

Din nou se întrebă dacă era pe punctul de a se trezi; i se păruse de mai multe ori gata să o facă de când îl înlocuise pe Barnet la căpătâiul lui. Dar bolnavul se linişti din nou şi păru să doarmă. Câteva secunde nu se auziră alte sunete decât respiraţia lui uşoară şi trosnetul vreascurilor din foc.

În cameră era într-adevăr foarte cald, îşi dădu seama Gabby uitându-se în jur, căci uşa fusese ţinută închisă de multă vreme, iar focul ardea în permanenţă în cămin. Adevărul era că şi ea simţea căldura puternică. Brusc, i se păru că se înăbuşă în rochia ei de doliu cu guler înalt pe gât şi cu mâneci lungi, şi descoperi mărgele mici de umezeală la baza părului când vârî un cârlionţ rătăcit înapoi în cocul greu pe care-l avea la ceafă. Făcu o grimasă şi-şi făcu vânt cu prosopul din poală. În plus, fiind mult prea cald, camera era şi plină de mirosuri nu chiar plăcute, inclusiv mirosul iute şi puternic de muştar al poţiunii, şi pe lângă el, mirosul mai stins, dar la fel de persistent, de trup bărbătesc suferind de febră, în afară de foc, lumina venea de la sfeşnicele cu lumânări de pe măsuţa de lângă pat, care adăugau mirosul de seu fierbinte peste toate celelalte.

Cele trei lumânări arseseră aproape de tot, văzu Gabby aruncând o privire, şi bălţi lichide de seu sclipeau lângă fitilurile negre şi schimonosite. Aplecându-se, suflă în lumânări, una câte una. Nu era nevoie de lumină în plus şi chiar dacă ele contribuiau

doar în mică măsură la căldura de cuptor şi la mirosul neplăcut din cameră, îi convenea să scape fie şi de un singur miros în plus. Se ocupase deja de rana lui de atâtea ori, încât era destul de sigură că ar fi putut s-o facă, dacă era nevoie, şi pe întuneric.

— … briella, spuse Wickham brusc, iar ea-şi întoarse imediat ochii spre el.

Oare chiar îi rostise numele sau doar murmura alte prostii în somn?

— Eşti treaz? spuse ea destul de răstit.

Niciun răspuns. Nu că ar fi aşteptat unul. Ochii lui rămaseră închişi, iar respiraţia îi era profundă şi regulată. Poate că se simţea într-adevăr mai bine, se gândi ea şi verifică temperatura poţiunii punând mâna cu grijă pe ea. Nu mai era atât de roşu la faţă cum fusese şi părea mai puţin agitat în noaptea aceasta.

Încă o oră, se gândi ea oftând, mai punând încă o dată mâna pe poţiune, şi venea Jem să o înlocuiască. Uimit peste poate şi speriat de hotărârea ei nestrămutată de a-l ajuta pe „banditu' ăla sadea", după cum îl numise Jem, acesta îşi făcuse totuşi datoria încrâncenat, dar eficient.

Desigur, când venea să-şi preia schimbul petrecea fiecare minut până ce ea părăsea încăperea încruntându-se şi mormăind şi amărând-o cu remarci de avertizare, care mai de care mai sumbră. Cu toate astea, avea să se bucure să îl vadă; era atât de îngrozitor de obosită şi… iritată într-un fel pe care nu voia să încerce să-l analizeze. Bărbatul care zăcea pe jumătate gol şi neajutorat în mâinile ei era un străin, un delincvent, şi mai mult decât atât, unul care o insultase şi o ameninţase, ba chiar se manifestase violent la adresa ei. Dar era şi deranjant de chipeş, fermecător în felul acela în care presupunea că sunt toţi ticăloşii de succes, şi mult prea evident masculin.

Cu siguranţă nu ar fi trebuit să o surprindă atât de tare că i se părea atrăgător, dar ea *era* surprinsă şi nu avea cum să îi placă asta. Era o chestie… deconcertantă, asta în cel mai bun caz.

Capul i se mişcă într-o parte şi-n cealaltă pe pernă, părul lui negru şi încâlcit contrastând puternic cu bumbacul alb de care se freca. Începu să mormăie ceva, să spună o frază lungă şi rostită foarte încet, atât de încet încât ea nu putu să înţeleagă nici măcar o silabă. Privirea ei se mută asupra gurii lui într-o încercare instinctivă de a-i înţelege cuvintele. Chiar şi aşa, arsă de febră, era o gură frumoasă, observă ea, uşor prea subţire, poate, dar cu buze având o formă foarte atrăgătoare şi foarte ferme, aşa cum ştia de când se străduise să-i toarne o mulţime de lichide printre ele în ultimele două zile.

„Ai o gură numai bună de sărutat.”

Şi la fel avea şi el, se gândi ea. Oare ce senzaţie ar fi avut dacă şi-ar fi apăsat gura pe buzele acelea atât de frumoase?

El se mişcă din nou, cu pleoapele-i zbătându-se, în timp ce în mintea ei se forma gândul respectiv fără ca ea să-i poată rezista mai mult decât rezistă norii de furtună înainte de a fi atraşi într-o tornadă. Când îşi dădu seama la ce se gândea şi, pe urmă, colac peste pupăză, mai şi dădu de ochii lui, brusc, larg deschişi, Gabby sări în sus ca şi când ar fi fost împuşcată. Pentru o clipă, speriată, se holbă în adâncurile indigo. Dar la o privire mai atentă, descoperi că ochii lui aveau în continuare aceeaşi căutătură sticloasă ce însemna că nu era conştient, iar pleoapele i se închiseră imediat, ca şi cum ar fi vrut să-i pecetluiască impresia.

Lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Îngrozită să descopere că mintea îi era capabilă să scoată un asemenea gând, cum ar fi să-şi apese gura pe buzele

lui, îşi îndreptă din nou atenţia spre ceea ce trebuia să facă, apăsă cârpa udă cu un deget nerăbdător, consideră că tratamentul fusese suficient şi strânse poţiunea pe care acum o considera destul de rece de pe rană. Recunoscătoare că terminase, puse cârpa în lighenaşul pe care-l pusese tocmai pentru acest scop pe măsuţa de lângă pat. Într-o clipă avea să se poată aşeza fără grijă lângă foc şi să aştepte acolo, poate frunzărind cartea pe care şi-o adusese cu ea, până ce venea Jem să o înlocuiască.

Măcar, dacă citea din *Marmion,* poate că nu avea să se mai trezească aruncând priviri în direcţia lui Wickham.

Grăbindu-se să plece de lângă el, presără peste rană pudra de busuioc pe care o lăsase Ormsby şi începu să o panseze, legând fâşii de pânză peste tot în jurul rănii şi fixându-le cum trebuie. Să-şi treacă braţul pe sub trupul lui necesita destul efort, dar dacă bandajul nu era prins în felul acesta, inevitabil el reuşea să îl deplaseze.

Reacţionând, poate, la braţul ei care-i săpa pe sub şale, el se mişcă mai iute decât înainte. Picioarele i se mutară – pătura fu din nou dată la o parte, desigur; nu că ea se uită în jos ca să fie sigură – iar el spuse „te rog” destul de clar. Cum Gabby habar nu avea la ce se referea el şi se grăbea să termine cu el şi să plece, pe deasupra, ignoră rugămintea mormăită şi continuă să strângă bandajul fără să-şi lase ochii să rătăcească nici deasupra, nici sub imediata vecinătate a rănii.

— Te rog, rosti el din nou, cu o voce răguşită dar perfect clară.

Gabby nu avu ce face. Privi în sus. Pleoapele lui fluturau, dar ochii nu i se deschiseseră. Gura lui – buzele acelea frumoase – erau curbate, aducând vag a zâmbet.

Voia apă, presupuse ea destul de impacientată. Era un pahar pe jumătate plin pe masă; îi dăduse mai multe linguri la fiecare oră. Când termina cu bandajul avea să-i mai toarne printre buze câteva linguri înainte să se retragă lângă foc şi la carte.

— Fir-ar să fie, ce pacoste, spuse ea printre dinţi, aruncându-i o privire severă pe care el, desigur, nu o văzu.

Mâinile îi trecură peste pielea prea caldă a abdomenului său în timp ce trase ultima fâşie de pânză la locul ei şi făcu o fundă cu capetele.

Într-un fel sau altul probabil că el percepu atingerea ei, căci mâna i se mişcă în acel moment, o găsi pe a ei şi se închise în jurul ei. La fel ca tot restul, şi mâna îi era fierbinte ca focul, mare şi puternică. Gabby mai aruncă o privire rapidă spre faţa lui. Oare încerca poate să comunice? Posibil. Era greu să fie sigură. În orice caz, ochii îi avea în continuare închişi.

Puţin agitată, Gabby îşi lăsă mâna să fie strânsă, ridicată – *şi pusă exact pe locul acela cu cele mai intime părţi masculine.*

Gabby icni, îşi smulse mâna şi ţâşni de lângă pat ca dopul unei sticle bine agitate de bere de ghimbir. I se părea că-i luase foc mâna – chestia chiar se mişcase şi se mărise sub ea! — şi nu se putu abţine: rămase holbându-se la mădularul dintre picioarele lui. Acum era uriaş, se înălţase faţă de poziţia corpului lui la aproape nouăzeci de grade – iar ea chiar pusese mâna pe el.

Se cutremură, ştergându-şi mâna de câteva ori, fără să se poată controla, de fustă. O, Doamne, putea simţi în continuare senzaţia că i se mişca în palmă.

Ochii lui rămaseră închişi. Expresia de pe faţă îi era senină. Mâna lui, pe care ea o aruncase cât acolo fără să-i pese absolut deloc de starea lui slăbită,

rămase inertă pe saltea, lângă el, cu degetele uşor îndoite.

Sigur că nu-şi dădea seama ce făcuse, îşi spuse ea din nou. Era pierdut undeva, într-un vis cauzat de febră.

Slavă Domnului. Îşi încetini ritmul respiraţiei. Pulsul îi reveni la normal. Agăţându-se de gândul acesta cu tărie, Gabby îşi adună tot curajul pe care îl mai avea. Ferindu-şi privirea, se întinse uşor după pătură să îl acopere…

În momentul acela, el îi prinse încheietura şi o trase în pat lângă el. Luată pur şi simplu pe sus, ateriză gemând pe şoldul care o durea în continuare. Înainte să poată face măcar o mişcare ca să scape, se trezi pe spate, cu el rostogolit deasupra ei şi trupul lui uriaş strivind-o pe saltea.

Capitolul 15

Corpul ei, întins sub al lui, îi dădea o senzaţie de bine şi căldură, şi mirosea a… vanilie. Îngropându-şi faţa între gâtul şi umărul ei, trase adânc aer în piept.

Gabriella. Ştia cine este. Ştiuse asta, într-un ungher al minţii, de ceva timp încoace.

Parfumul ei era înnebunitor. La fel şi atingerea ei, o fiinţă atât de subţire şi de delicată şi, în momentul acesta, ţeapănă din cauza tensiunii.

El se mişcă peste ea, împingându-şi zona pelviană în a ei, sărutându-i gâtul, aşteptându-se în orice secundă să o simtă cum se luptă să se elibereze, să o audă poruncindu-i să-i dea drumul.

Până se întâmpla asta, era hotărât să savureze momentul, îşi trecu gura peste punctul care pulsa în

spatele urechii ei şi rămase acolo o clipă, simţind tic-tacul agitat, în timp ce şi pulsul lui o lua razna.

Indiferent ce gândea ea – iar lui îi era groază şi să încerce să ghicească trupul ei reacţiona la al lui cu o moliciune instinctivă care-i încorda simţurile la maximum. Respiraţia i se înteţi. Îi simţea sânii împingându-se în pieptul lui când încerca să tragă aer în plămâni.

Îi trase lobul urechii în gură şi începu să-i ronţăie carnea delicată.

Mâinile ei se încleştară pe umerii lui. Unghiile i se înfipseră în piele. Ea tremură, mişcându-se sub el, şi scoase un geamăt uşor. Reacţia ei îl făcu să se înfierbânte.

Voia să facă dragoste cu ea cu o intensitate care i se părea aproape dureroasă, O voia goală şi gemând în braţele lui, sărutându-l cu patimă şi încolăcindu-i mijlocul cu picioarele.

Voia să intre înăuntrul ei.

Nu putea să aibă ceea ce îşi dorea, desigur. Chiar şi aşa ameţit cum era, ştia asta foarte bine. Sau, cel puţin, nu putea să aibă *tot* ce îşi dorea. La o ultimă analiză, nu era un nemernic chiar atât de mare. Dar putea avea ceva.

Îşi trecu mâna peste sânul ei.

— O, exclamă ea cu o notă de surprindere în glas.

Şi din felul cum rosti această interjecţie, el ştiu că şi ei îi plăcea senzaţia mâinii lui pe sânul ei aproape la fel de mult ca şi lui.

Oare nu era cumva o vorbă despre drumul spre iad care e pavat cu bune intenţii?

Capitolul 16

Când faţa lui fierbinte şi ţepoasă i se cuibărise în curba sensibilă dintre umăr şi gât, urechea lui ajunsese chiar lângă gura ei. Aşa cum stătea ţintuită dedesubt, iar el îşi apăsa buzele pe un locuşor extrem de vulnerabil, aflat chiar sub urechea ei, i se păru că, probabil, cântărea cât un cal adult.

Dar nu putea rezista. Căldura umedă a gurii lui chiar acolo o făcea să respire din ce în ce mai repede. Se simţea… Se simţea…

Minunat.

Ce făcea el atingea o coardă din adâncul ei despre care nici măcar nu ştiuse vreodată că există. În toţi cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă, niciun bărbat nu o mângâiase în felul acesta. Nici măcar nu fusese sărutată vreodată de un bărbat şi nici nu-i lipsise asta. Într-adevăr, crezuse că ea şi, foarte posibil, cele mai multe doamne din clasa ei erau imune la genul de emoţii şi trăiri animalice despre care ştia, căci le văzuse ea însăşi, că erau o caracteristică greu de invidiat a sexului masculin. Când era mai tânără, iar căsătoria părea încă o parte aproape sigură a viitorului ei, speculase din când în când asupra detaliilor din cadrul relaţiilor maritale, pe care le cunoştea numai vag, în linii mari. La urma urmei, era o domnişoară crescută la ţară. Cât despre îndatoririle patului conjugal, se aştepta ca, în cel mai bun caz, să i se pară numai uşor inconfortabile. Le considerase drept un preţ ce trebuia plătit pentru a obţine un soţ şi, când venea timpul, copii.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că atenţiile

fizice ale unui bărbat faţă de ea s-ar putea dovedi chiar… plăcute.

Nu, nu plăcute, se corectă ea cu sinceritatea care o caracteriza atât de bine, în timp ce unghiile i se înfigeau în muşchii tari ai umerilor lui: divină. Acesta era singurul cuvânt care ilustra pe deplin fiorii care-i străbăteau trupul. Convinsă de propriile simţuri amorţite de plăcere să rămână imobilă, îşi permise un moment, doar un moment, în care să experimenteze ceva cu care era foarte probabil să nu se mai întâlnească absolut niciodată.

Obrazul lui neras zgârie suprafaţa moale şi fină a gâtului ei în timp ce el îşi trecea buzele fierbinţi şi ferme pe pielea ei. Gura lui îi găsi urechea, trăgând lobul în peştera udă şi toridă, sugându-l, ronţăindu-l cu dinţii. Buzele ei se deschiseră; se chinuia să respire. Senzaţia era foarte ciudată şi în acelaşi timp înnebunitoare. Mici fiori îi treceau de-a lungul terminaţiilor nervoase din locul în care gura lui săvârşea magia, până în vârful degetelor de la picioare. Nici chiar greutatea lui care o ţinea ţintuită de pat nu era atât de zdrobitoare cum ar fi presupus, dată fiind diferenţa dintre dimensiunile lor. Sau cel puţin, dacă era zdrobitoare, era zdrobitoare în sens bun – în sens excitant. De fapt – iar ea nu ştia de ce era surprinsă să descopere asta – trupul ei părea conceput exact pentru scopul de a-l primi pe el. Dintr-un instinct neştiut până atunci dar înnăscut, părea gata să cedeze, să se conformeze, să-şi modeleze forma ei moale şi feminină după forma lui tare, masculină, în funcţie de necesităţi.

Gabby îşi dădu seama, având un nou şoc, că el îşi… îşi împingea membrul acela uriaş în partea cea mai secretă a feminităţii ei.

Slavă Domnului, gândi ea în timp ce se bucura de

senzaţia pe care o simţea cu buzele deschise şi ochii din ce în ce mai mari, că era complet îmbrăcată. Altfel… altfel…

Baldachinul stacojiu cu pliseuri complicate la care se uita ea păru să se piardă în ceaţă când presiunea pelvisului lui lovindu-se ritmic de al ei provocă cele mai uimitoare reacţii înlăuntrul femeii. Adânc în cele mai intime părţi femeieşti ale ei, totul păru să se contracte, să se strângă. Simţea o… *furnicătură* caldă… delicioasă. Pântecul ei începu să se încordeze şi să zvâcnească într-un ritm care răspundea ritmului lui.

Se făcea din ce în ce mai fierbinte. Foarte, foarte fierbinte. Mai fierbinte chiar şi decât îl simţea pe el, iar el părea că arde de-a dreptul.

De nicăieri, un sunet slab îi ieşi din gât. Uluită, îşi dădu seama că nu putea fi caracterizat altfel decât drept… drept un geamăt.

Şocată, Gabby clipi, îşi închise buzele cu îndârjire ca să nu-i mai scape şi alte sunete neavenite şi îşi dădu seama că experienţa senzorială pe care îşi propusese să o aibă o dată în viaţă era pe punctul de a-i scăpa complet din mână.

Era timpul să se oprească, îşi spuse ferm. De-ndată. Prin pura forţă a voinţei mai degrabă decât printr-o dorinţă reală de a scăpa, îşi întoarse capul brusc, eliberându-şi lobul urechii.

Cu aerul care-l răcori rapid, simţi aproape o reacţie de reproş în lobul ud. Între timp, gura lui fierbinte alunecă în jos pe gâtul ei.

Ea trase câteva guri de aer, tremurând. Pleoapele îi fluturară şi, de parcă ar fi avut o voinţă proprie, voiră să se închidă. Hotărâtă, se sili să-şi ţină ochii deschişi. Mâinile ei începură să împingă în umerii lui, mototolind pânza moale ce le acoperea carnea fermă şi elastică. Era timpul să se elibereze din acest vârtej neaşteptat

de plăcere, înainte să poată fi atrasă şi mai departe de-atât.

El îşi mută greutatea uşor într-o parte; partea pe care nu fusese rănit, îşi dădu ea seama, întrebându-se dacă nu fusese cumva o mişcare instinctivă ca răspuns la durere. Oricum, dacă nu se mai afla complet deasupra ei, trebuia să fie ceva mai uşor să-şi câştige libertatea.

Dacă asta era ceea ce dorea.

Era un gând răzleţ care îi trecu prin minte, unul cu implicaţii şocante, iar Gabby îl respinse imediat. *Sigur* că dorea să se elibereze. Oricum, indiferent dacă aşa stăteau lucrurile sau nu, începuse să se elibereze.

Aşa.

Trase adânc aer în piept, să se liniştească. Dacă ar fi putut să-l mişte încă puţin ca să se lase mai tare pe partea teafără…

O căldură grea i se aşeză pe sân, distrăgând-o de la gândurile proprii. Era mâna lui, descoperi ea aruncând o privire în jos. Ritmul respiraţiei i se înteţi iar, la vederea mâinii lui, cu degete lungi şi piele bronzată, desfăcută pe corsajul rochiei ei austere de caşmir negru. În viaţa ei nu văzuse ceva mai necuviincios. I se uscă gura numai privind-o.

— O! exclamă ea.

El îi mângâie sânul, îl strânse, îl frământă de parcă ar fi fost o bucată de aluat, apoi îşi apăsă degetul cel mare peste sfârcul ei.

Iar ei îi plăcu. Dumnezeule mare, cât îi plăcu! Sânul ei păru să se încordeze şi să se umfle sub mâna lui. Sfârcul i se întări înfiorat în timp ce el îl frecă şi apoi îl prinse între degetul mare şi arătător rotindu-le. Părţile ei femeieşti părură să tremure şi să se transforme în… în lichid.

Spre groaza ei, îşi dădu seama că, probabil, ceva

dinlăuntrul ei se topea. Îi era imposibil să confunde senzaţia: era din ce în ce mai udă între coapse.

Asta o excită, dar o şi înspăimântă.

Sânul ei se potrivea tocmai bine în palma lui, descoperi ea cu o anumită fascinaţie când el îl acoperi cu mâna. Începu să traseze cercuri în jurul sânului ei, cu nişte degete aproape jucăuşe.

Cercuri concentrice care se făceau din ce în ce mai mici, cu sfârcul fiindu-i în mod evident, ţinta finală. Până când ajunse el acolo, mângâind miezul ridicat, ciupindu-l destul de ferm prin straturile de material, întregul ei trup era cuprins de fiori.

Senzaţia era delicioasă. Atât de delicioasă, că până şi degetele de la picioare i se strânseră în ciorapii groşi de lână. Atât de delicioasă, că începu să respire cu greutate, de fapt aproape gâfâind, şi scrâşnind din dinţi ca să nu scoată încă un sunet din acela jenant. Senzaţia de topire era acum însoţită de un fel de dorinţă fierbinte şi profundă.

El se mişcă, mutându-şi greutatea din nou, apăsându-şi genunchiul între genunchii ei. Fustele, descoperi ea, erau răsucite undeva în jurul coapselor ei. Iar picioarele lui se lipiseră de ale ei. Prin ciorapi, putea simţi genunchiul lui gol şi osos şi căldura coapsei lui musculoase.

Coapsa lui cu muşchi tari se cuibări între ale ei de parcă acolo i-ar fi fost locul. Ea se simţi brusc invadată de un sentiment de panică. Era greşit să facă asta, se gândi. Despre asta ştia. Membrul lui bărbătesc îi intra între picioare şi… şi…

O, Doamne, Dumnezeule, ce făcea acum?

Mâna lui îi părăsise sânul ca să se mişte încet şi senzual în josul trupului ei, mângâind tot ce întâlnea în cale, înainte să înceapă să-i tragă de fustă.

Fusta îi era pe la jumătatea coapselor şi, uşor-

uşor, începu să se ridice înainte ca Gabby să-şi recupereze suficient prezenţa de spirit ca să se poată opune cu adevărat.

— Îmi place când te agiţi aşa, îi spuse el în ureche, rostind cuvintele foarte clar.

Şocată să audă o frază normală de la cineva pe care îl considerase complet inconştient, ea rămase nemişcată.

Spre groaza ei, el ridică uşor capul, iar ea se trezi uitându-se în ochii aceia indigo sclipitori.

— Eşti treaz, spuse ea, vocea ascuţindu-i-se de indignare.

— Te-ai îndoit vreo clipă?

Îi zâmbi – era un zâmbet lent, senzual, care ei îi făcu stomacul să i se strângă. Apoi, înainte ca ea să poată reacţiona, înainte să-l poată lovi sau să-i ceară să fie eliberată sau să facă unul dintre miile şi miile de lucruri care-i trecură prin minte în acelaşi timp, el îşi plecă iar capul şi-şi apăsă gura pe pieptul ei.

Ea simţea căldura şi umezeala gurii lui prin toate straturile de material ale rochiei şi cămăşuţei. O simţea arzând în jurul sfârcului ei deja excitat, udându-l, punându-l pe jar. Un val de căldură o inundă. Trupul ei se înfioră şi începu să tremure. Un alt geamăt, din cele mici şi umilitoare, îi scăpă de pe buze. Spatele i se arcui instinctiv; mâna ei se mişcă involuntar până la ceafa lui, apăsându-i capul şi gura şi mai tare, şi mai aproape, pe sân.

Groaza propriei reacţii o şocă pe Gabby într-atât, încât îşi veni în simţiri. Însufleţită, ştiind bine că nu putea, nu avea cum, şi îi era absolut imposibil să lase povestea asta să meargă mai departe, începu să se lupte cu sălbăticie, împingându-se în umărul lui într-o încercare de a se elibera. Iar când asta nu funcţionă, se aplecă în faţă, rapidă ca o viperă, şi îl muşcă de

umăr, adânc.

Capitolul 17

— Au! scheună el, rostogolindu-se pe spate, ducându-şi mâna la locul rănit. Un zgomot înfundat şi un geamăt de durere îl făcu să se uite în jur. Se părea că ea alunecase pe o parte a patului şi aterizase în patru labe pe podea, Privirea lui se îngustă, zărind un cap cu un coc castaniu cam dezordonat care se îţi ca un dop ţâşnind dintr-o sticlă. Ai fi putut măcar să mi spui ceva de genul: „Lasă-mă să mă ridic”.

Spre surprinderea lui, vocea îi suna ciudat de gâtuită.

— Şi tu ai fi ascultat?

Gabriella nu părea să găsească nimic neobişnuit în vocea lui. Ochii cenuşii îi aruncau o privire aprigă, peste marginea saltelei. Sprâncenele frumoase, întunecate, se încruntau pe deasupra nasului ei.

În mod ridicol, în ciuda durerilor şi a înţepăturilor şi a slăbiciunii inexplicabile care îl făceau parcă să plutească, descoperi că se amuza.

— Sigur că aş fi ascultat. Drept cine mă iei?

Expresia de pe faţa ei era atât de grăitoare, că nu mai trebui să spună vreun cuvânt. Chipul i se vedea în întregime, iar răspunsul la întrebarea lui, pe scurt, în mod clar nu era unul prea flatant.

— Domnişoară Gabby?

Uşa camerei lui se deschise fără veste. Uitându-se în jur, el îl văzu pe Jem intrând fără măcar să ceară permisiunea. Se încruntă. Slavă Domnului că omul nu venise cinci minute mai devreme. Gabriella ar fi fost umilită peste orice închipuire, iar el descoperi că nu i-

ar fi plăcut deloc asta.

Servitorul închise uşa şi se apropie de pat, uitându-se peste el la Gabriella. Între timp, ea se chinui să se ridice în picioare, trecându-şi vinovată mâna peste părul care se desfăcuse din agrafe şi acum îi atârna în cel mai atrăgător mod cu putinţă.

— Vă simţiţi bine? se încruntă Jem întrebător înspre ea.

— Da. Doar că… mi-am pierdut echilibrul.

Se lăsase destul de greu, sprijinindu-se de stâlpul patului din dreptul ei, la picioarele lui, şi părea că avea respiraţia întretăiată. Dacă stătea bine să se gândească, şi el respira cam gâfâit, iar situaţia nu se îmbunătăţea deloc în timp ce o măsura cu privirea. Să descopere comoara ascunsă – iar el considera trupul ascuns sub rochia aceea oribilă o comoară ascunsă – era mai excitant decât ar fi putut visa vreodată.

— Nu-mi aduc aminte să fi auzit un ciocănit şi nici să-ţi fi spus cineva să intri.

Vocea lui părea vag poruncitoare în timp ce i se adresă lui Jem. În acelaşi moment, o privire rapidă aruncată în jos îl asigură că, aşa încâlcit în aşternuturi cum se găsea, cel puţin avea o ţinută decentă.

— Te-ai trezit, nu? Jem îi aruncă o privire nimicitoare.

— Da, s-a trezit, răspunse Gabriella înainte ca el să poată zice ceva, cu o voce calmă, ca şi cum şi-ar fi petrecut ultimele cinci minute brodând în faţa căminului şi nu tăvălindu-se în patul lui.

Privirea ei trecu uşor peste privirea lui înainte să o întâlnească pe cea a servitorului. Ochii îi erau limpezi şi reci, de culoarea ploii. Ce păcat, se gândi el impasibil, că nu-şi putea controla la fel de uşor şi roşeaţa din obraji care o dădea de gol.

Ea nu se mai uita la el, dar bătrânul da. Să zacă

lat pe spate, în timp ce servitorul strâmba din buze privindu-l, nu i se potrivea absolut deloc; îşi înfipse coatele în saltea, hotărât să se ridice şi să se sprijine de tăblia de la capul patului, stând în fund.

Când se ridică în capul oaselor, simţi un junghi înfiorător străpungându-l ca un vătrai încins. „Ce dracu'…?" Strângând din dinţi ca să-şi înăbuşe un geamăt, se opri din mişcare imediat şi căzu pe spate înapoi pe saltea, luptându-se să-şi recapete suflarea. Cum durerea nu îl slăbi, ca o lamă de cuţit ce i se răsucea în tot corpul, se încordă să-i reziste, simţind cum fruntea i se acoperă de sudoare. Când se relaxă suficient ca să deschidă din nou ochii, dădu cu ei de Gabriella şi de lacheul ei, amândoi aflaţi lângă pat şi uitându-se în jos la el. Jem, cu braţele încrucişate peste piept, se încrunta cu vădită neplăcere; Gabriella îl cerceta îngrijorată.

— Nu ar trebui să încerci să te mişti. E posibil ca rana să înceapă din nou să sângereze.

Grija ei, dacă într-adevăr asta era ceea ce detectă el în vocea ei, părea reticentă.

— M-ai împuşcat.

Întins din nou pe spate, fiindu-i frică să se mişte ca să nu apară din nou durerea, se uită în sus spre ea, în timp ce îşi aminti ce se întâmplase.

— Ai meritat-o, spuse ea.

Jem încuviinţă din cap cu putere.

— Dumnezeule, mă simt de parcă a trecut poştalionul peste mine.

Se auzise ca un vaiet. Având în vedere lipsa totală de compasiune a auditoriului, ar fi fost mai bine să nu se plângă, îşi dădu el seama imediat ce rosti cuvintele. Dar îl durea prea tare şi era prea dezorientat ca să mai fie la fel de stoic cum îi era obiceiul.

— Ai fost foarte bolnav.

Răceala de neconfundat din vocea ei atrase o privire piezişă din partea lui Jem. Văzând-o, şi dându-şi fără îndoială seama că atitudinea ei dădea naştere unor noi întrebări, ea reuşi, strict pentru servitor, să alunge privirea încruntată şi să afişeze o expresie firească pe chip.

— De cât timp?

Descoperi că se simţea mai bine dacă respira adânc. Durerea începea să pălească.

— Asta este a treia zi.

Nu încăpea îndoială. Tonul ei era cât se poate de elocvent. Doamna era ostilă, supărată fie pentru modul în care trupul ei reacţionase în contact cu al lui, fie pentru faptul că el *văzuse* modul în care trupul ei reacţionase în contact cu al lui, nu era prea sigur. Dar dacă ar fi pus rămăşag, cu siguranţă ar fi ales varianta a doua.

— Deci tu ai avut grijă de mine.

O mulţime de înţelesuri se ascundeau sub învelişul acelor cuvinte, aparent nevinovate, şi reuşi să zâmbească sugestiv, deşi simplul efort de a vorbi începea să i se pară uriaş. Îşi simţea limba încărcată şi umflată, iar vocea care îi suna atât de slăbită începea să-l îngrijoreze. La fel şi ameţeala care îl cuprindea de fiecare dată când sălta capul de pe saltea. Durerea dintr-o parte, deşi nu mai era junghiul agonizant care-l făcuse să se teamă că o să leşine, era în continuare cât se putea de prezentă. Singura dată când îşi amintea să se mai fi simţit la fel de rău fusese în peninsulă, atunci când armăsarul pe care călărea fusese împuşcat. Animalul căzuse pe piciorul lui, rupându-i-l în trei locuri, dezastrul fiind atât de mare, încât medicul voise în cele din urmă să-i taie membrul. Numai refuzul lui îndârjit, şi devotamentul de câine de pază al lui Barnet în momentul în care îşi pierduse

cunoştinţa, îl împiedicase pe medic să-i taie piciorul. Amintindu-şi de asta, îi privi cu destul de multă suspiciune pe cei doi care stăteau aplecaţi asupra sa.

— Ce aţi făcut cu Barnet? El nu m-ar fi lăsat singur de bunăvoie, sunt absolut încredinţat.

Având grijă să nu mişte mai mult din el decât era nevoie, ridică o mână ducând-o la rană. Când apăsă, îl duru.

— L-am trimis la culcare. Era istovit. Şi ar trebui să laşi rana în pace.

Gabriella se uita urât la el, răsplătindu-l fără îndoială pentru zâmbetul de mai devreme.

— Deci l-ai convins să aibă încredere în tine, nu? Complimentele mele. Având în vedere circumstanţele, mi se pare chiar o realizare.

Abandonând explorarea tactilă a bandajului pe care îl avea înfăşurat în jurul mijlocului, rămase nemişcat un moment, adunându-şi puterile pentru a încerca încă o dată să se ridice în capul oaselor. Îşi aţinti privirea asupra ei. Deasupra unui sân avea o pată foarte vagă de umezeală, descoperi el cu interes, un cerculeţ mai închis la culoare pe materialul negru, care ar fi trecut neobservat de cineva care nu ştia ce să caute. Dar el ştia, şi îi făcu plăcere să o vadă uimită şi încrucişându-şi apoi rapid braţele peste piept, când observă unde zăboviseră ochii lui şi îşi dădu seama, în plus, şi de ce.

— Dacă-i musai, cu plăcere, cum se spune.

Ochii i se îngustaseră iar vocea îi suna cât se poate de rece.

Jem încuviinţă din cap. Era amuzant să remarce că, dintre cei doi, servitorul avea o mină mai prietenoasă. Sigur că asta era ca şi cum ar fi spus că între o aspidă şi o cobră, primul era un şarpe letal mai prietenos.

Ne-am ocupat de tine în schimburi. Ne-ai pus pe jar şi ne-ai istovit peste poate, mai ales pe domnişoara Gabby aici de faţă. Cât despre mine, io aş spune că nu meriţi.

— De ce tu? De ce nu servitorii?

Ignorându-l pe Jem, îşi adresă întrebarea Gabriellei.

— Pentru că îţi ieşiseşi din minţi din cauza febrei şi, în plus, erai foarte vorbăreţ. Date fiind circumstanţele, m-am gândit că ar fi mai bine ca servitorii să nu fie părtaşi la toate secretele tale.

Era rândul ei să-i zâmbească. Iar zâmbetul îi era cât se poate de răutăcios. Sugestia implicită era că acum *ea* îi ştia toate secretele. El îi zâmbi înapoi şi, la naiba cu efortul pe care-l implica asta.

— Foarte înţelept din partea ta. Într-adevăr, dacă ei sau oricine altcineva, şi îi aruncă o privire încărcată de semnificaţii, ar afla *toate* secretele mele, probabil că aş fi nevoit să-i ucid.

Asta o făcu să-i piară zâmbetul, după cum fusese şi intenţia lui. Şi ea, şi Jem se uitară la el cu nişte priviri reci şi feţele împietrite.

— Ruşine să-ţi fie, pungaşule, că te-apuci s-o ameninţi pe cea care ţi-a salvat viaţa. Dacă domnişoara Gabby nu ar fi…

— Destul, Jem. Nu te poţi aştepta la cineva de teapa lui să fie recunoscător pentru îngrijirea pe care a primit-o.

Dispreţul vorbelor ei îi reaminti cât de trufaşă putea fi. Şi reamintindu-şi cât de trufaşă putea fi, ajunse să se gândească şi la alte lucruri despre ea – cum ar fi cât de absolut *lipsită* de trufie devenise când el fusese cu mâna şi cu gura pe sânul ei.

Dacă ar fi fost singuri, exact asta i-ar fi replicat.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Iar ceva în expresia

lui probabil că îi dădu un indiciu despre gândurile lui în momentul acela, căci faţa ei căpătă culoarea trandafirilor vara.

— E apă pe-aici? întrebă el brusc.

Nu avea nicio intenţie să o facă să se simtă prost în faţa servitorului, iar ea nu părea capabilă să mai ţină ascunse prea multe dacă el continua să o tachineze. În plus, chiar îi era sete. Îşi simţea limba ca o bucată de piele tăbăcită, iar gâtul îi era ars de sete şi-l zgâria de parcă ar fi înghiţit nisip.

— Da, desigur.

Faptul că era supărată pe el nu-i afectase instinctele de infirmieră, descoperi el cu bucurie. Gabby se mişcă spre măsuţa de lângă pat, aruncând în acelaşi timp o privire peste umăr, spre servitorul ei.

— Pune-i o pernă sub cap, te rog. O să-l ajute să bea mai uşor.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Jem şi, pentru o clipă, el şi servitorul se măsurară din priviri. Bătrânul mai degrabă l-ar fi lăsat aşa cum era; asta i se citea în ochi. În ceea ce-l privea, în general nu prea era dispus să primească ajutor, şi mai ales nu din partea cuiva care se uita la el ca la un fazan căruia abia aştepta să-i rupă gâtul. Dar faptul că stătea întins pe spate îl făcea să se simtă vulnerabil, senzaţie cu care nu era deloc obişnuit, şi care nu-i făcea nicio plăcere. Şi să bea din poziţia culcat pe spate implica într-adevăr anumite dificultăţi.

Hotărându-se să facă un compromis, atunci când Jem se întinse după o pernă, mormăind ceva neinteligibil, dar în mod evident foarte puţin măgulitor la adresa lui, el îşi ridică uşor capul. Când o a doua pernă fu apăsată şi vârâtă la locul ei sub prima, iar servitorul le aranjă cum trebuia, cei doi se priviră cu aversiune vădită.

— Ar trebui să mai arunci nişte cărbuni în foc. Este gata să se stingă.

Dându-i aceste instrucţiuni lui Jem, Gabriella îi luă locul servitorului lângă pat. Se aşeză pe margine, destul de puţin confortabil, se gândi el, şi luă o lingură pe care o introduse într-un pahar pe care îl ţinea în cealaltă mână, ducându-i cu grijă ustensila plină ochi până la gură.

— Te pricepi foarte bine la asta, murmură el provocator, amintindu-şi cum îi dăduse nu demult să mănânce supă şi neputându-se abţine să nu o tachineze.

Gabriella strânse din buze – după cum observase mai înainte, erau chiar voluptuoase, atunci când nu le transforma ea într-o linie subţire din cauza furiei –, dar continuă să-şi vadă de treabă.

După ce bău cât îi trebuise, îşi încleştă degetele în jurul încheieturii ei, prinzându-i mâna în aer, în timp ce ţinea în continuare lingura goală. Pielea ei era mătăsoasă la atingere, iar oasele îi erau atât de delicate, încât păreau făcute din sticlă turnată.

Ea înţepeni. Încheietura îi deveni brusc rigidă sub mâna lui. Ochii ei priviră cu îngrijorare în ai lui.

— Îţi mulţumesc că ai grijă de mine, spuse el încet, aşa încât să nu-l poată auzi servitorul.

Brusc, aerul păru să se încarce de electricitate între ei. Când ea deveni conştientă de asta, în ochi i se citi confuzia şi poate chiar un grăunte de panică. Iar el simţi, sub propriile degete, cum pulsul începea să-i crească.

Parcă mânată de o voinţă proprie, privirea lui se lăsă în jos până la buzele ei. Erau uşor deschise, iar ea respira pe gură. Îşi amintea clar cum îi mai spusese la un moment dat: „Ai o gură numai bună de sărutat”. Şi dacă fusese adevărat atunci, cu siguranţă era adevărat

şi acum. Chiar în momentul în care el se concentra asupra buzelor ei, acestea se uniră formând o linie arogantă. Ridicând ochii să-i întâlnească privirea, el îşi dădu seama că şi ea îşi amintea. Apoi se ridică brusc, smulgându-şi încheietura din strânsoarea lui.

— Cu plăcere, spuse ea cu o voce calmă, după care se îndepărtă fără nicio altă vorbă.

Puse paharul şi lingura pe măsuţa de lângă pat şi i se adresă lui Jem:

— Mă duc să mă culc, spuse ea. Noapte bună.

Apoi, fără ca măcar să mai arunce o privire sau un cuvânt spre el, se întoarse şi se făcu nevăzută pe uşa care făcea legătura între camerele lor. El o urmări cu o privire din ce în ce mai întunecată în timp ce închidea cu grijă uşa în spatele ei. Un moment mai târziu, un zăngănit hotărât îi spuse că o încuiase bine.

Rămas singur cu Jem, îl privi pe bărbat cu nişte ochi reci şi apoi spuse:

— Poţi să îl chemi pe Barnet.

Capitolul 18

Până la lăsarea serii, Wickham era simţitor mai bine, dormind mai tot timpul, dar fiind foarte vorbăreţ când era treaz. În mod evident, pericolul trecuse. Aceasta era o informaţie pe care tot restul lumii o considera cea mai bună veste din lume, şi pe care Gabby o avea de la Barnet, căci refuzase ferm să se mai apropie de el şi nu mai voia în ruptul capului să aibă de-a face cu supărătorul „frate”. El era clar un libertin fără conştiinţă, iar ea era mult prea vulnerabilă în faţa dorinţelor lui. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să stea departe de el. Acum că viaţa

pacientului nu mai era în pericol, se scuză fără nicio remuşcare de la îndatoririle ei de infirmieră. Cum Wickham era conştient, consideră că era suficient de sigur să instruiască un grup de servitori să se ocupe de îngrijirea lui. Potrivit lui Barnet, care insista să o pună periodic la curent cu progresele lui, indiferent dacă ea voia să le afle sau nu, domnul conte nu mai vorbea ce nu trebuia, aşa că nu mai exista teama că secretele lui ar fi putut fi dezvăluite din greşeală.

Chiar în timp ce Wickham zăcuse bolnav la etaj, vizitatorii, despre care se presupunea că ar fi trebuit să stea deoparte din respect pentru durerea celor din casă, veniseră în grupuri, imediat ce vestea despre accidentul nefericit al contelui se răspândise cu viteza luminii prin întreaga Londră. De asemenea, sosise o misivă din partea lui Lady Salcombe, în care le cerea nepoatelor ei să vină în vizită la o anumită oră, trei zile mai târziu. Fuseseră lăsate duzini de cărţi de vizită. Apoi, după ce Wickham îşi revenise, iar Gabby era disponibilă să-i primească personal, vizitatorii se înghesuiau şi mai mulţi la porţile lor. Lord Denby, pretextând o prietenie strânsă cu contele convalescent, fu unul dintre primii primiţi, în după-amiaza zilei în care Gabby îşi abandonase îndatoririle de infirmieră. După ce se interesă politicos de starea prietenului său, acesta petrecu un sfert de oră cât se poate de agreabil flirtând nebuneşte cu Claire.

În acest demers i se alăturară curând şi onorabilul domn Pool, Lord Henry Ravenby şi Sir Barty Crane. Aceşti vizitatori veniseră neanunţaţi, dar Gabby, gândindu-se că măritişul lui Claire era obiectivul suprem al tuturor maşinaţiunilor ei, şi că, odată realizat acest obiectiv, ar fi putut să se elibereze mai ales de orice obligaţie faţă de pungaşul de la etaj, îi primi cu toată ospitalitatea cuvenită din partea

gazdelor de la conacul Wickham.

Nu atât de bine-venită se dovedi a fi Lady Ware, care părea că pluteşte în salonaşul deja aglomerat tocmai când domnii mai sus-menţionaţi îşi luau rămas-bun, le trimisese bezele lui Gabby şi lui Claire, de parcă ar fi fost prietene la cataramă, şi se alăturase micului grup de doamne strânse laolaltă, lamentându-se puţin în legătură cu accidentul contelui înainte să se aşeze şi să afle ultimele mondenităţi. Deşi nu stătu mai mult de un sfert de oră, potrivit uzanţelor, când se ridică să plece, Gabby deveni conştientă de sentimentul disproporţionat de uşurare care o cuprinse. Admiraţia manifestată în şoaptă de Claire cu privitoare la rochia doamnei – o rochie simplă albastră ca azurul croită în mod evident pentru a expune un piept despre care până şi Gabby trebuise să recunoască faptul că era magnific – o irită, dar nici pe departe la fel de mult ca biletul pe care Lady Ware i-l strecură în mână înainte să plece.

— Ceva care să-l înveselească pe bietul şi dragul de Wickham, spuse Lady Ware cu un zâmbet obraznic.

Gabby, acceptând misiva sigilată pentru că nu se putu gândi la un motiv cât de cât decent pe care să-l invoce ca să o refuze politicos, reuşi doar să-şi lipească un zâmbet pe buze în timp ce se lupta cu pornirea de a face ghemotoc respectivul *billet doux.*

Chiar şi mai iritant era faptul că, şi după ce îi dădu scrisoarea de dragoste lui Stivers, cu instrucţiuni pentru a fi transmisă destinatarului de drept, Gabby nu putu să scape de parfumul dulce şi greu cu care fusese stropită. Chiar şi după ce se spălă frecându-şi mâinile de câteva ori şi, în cele din urmă, după ce se schimbă complet de haine, tot nu reuşi să-şi scoată parfumul din nări.

Ceea ce poate că nu era în sine vina lui Wickham,

dar cu siguranţă era ceva pentru care Gabby îl învinuia.

Identităţile unora dintre cei care le vizitară în zilele următoare se dovediră dintre cele mai flatante: Lady Jersey, care aparent era o prietenă veche a mătuşii ei şi veni însoţită de Contesa Lieven, îşi lăsă cartea de vizită. Faptul că aceste doamne erau patroanele de la Almack's, cel mai select şi la modă dintre cluburile din Londra, şi prin urmare, relaţiile cu ele trebuiau cultivate cu cea mai mare grijă, fu dezvăluit de Twindle cu mare încântare.

— Doar cele mai selecte persoane sunt primite acolo, ştiţi, le spuse Twindle lui Gabby şi lui Claire în timp ce acestea se uitau destul de uimite prin grămada de cărţi de vizită primite. Oamenii obişnuiţi îi spun Târgul de Căsătorii. Nimic nu ar putea fi mai fatal pentru şansele unei tinere decât să îi fie refuzat accesul acolo. Dacă patroanele de acolo nu te văd cu ochi buni... Dar e imposibil să se întâmple asta, desigur. Nimeni nu ţi-ar putea reproşa nimic *ţie,* domnişoară Claire, nici domnişoarei Gabby sau domnişoarei Beth, că veni vorba. Nu e nimic în neregulă *cu voi,* sunteţi de cât se poate de rafinate.

— Poate că aşa stau lucrurile, Twindle, dar este foarte probabil ca, în cazul în care mătuşa noastră nu ne vede cu ochi buni, nici Lady Jersey sau prietenele ei să nu ne acorde prea multă atenţie, spuse Gabby.

Era obosită din cauză că mai petrecuse încă o noapte de insomnie. O încerca şi o durere de cap, dar nimic din toate astea nu conta când erau puse în balanţă cu nevoia lor de a-şi asigura sprijinul mătuşii.

În consecinţă, ora patru în ziua fixată le găsi pe Gabby şi Claire urcând treptele casei lui Lady Salcombe din Berkeley Square. Beth, care nu ieşise încă în lume, fusese scutită să ia parte la această

expediţie, fapt pentru care nu putea fi decât recunoscătoare. Totuşi, când află despre programul pe care i-l pregătise Twindle ca s-o distreze în schimb – să viziteze nişte muzee îmbâcsite ca să vadă nişte bucăţi de marmură grecească ce puteau fi considerate de interes, spuse ea sumbru, numai pentru că era foarte probabil să te facă să roşeşti, şi mai erau, pe deasupra, şi *sparte* – îşi manifestă deschis lipsa de entuziasm şi mormăi că numai nişte ucenici de zidari erau buni pentru aşa o expediţie. Aceasta îi atrase o altă predică din partea lui Twindle privind relele care cu siguranţă aveau să se abată asupra tinerelor domnişoare care foloseau limba vulgară a oamenilor de rând în loc de engleza regelui, aşa că Beth avusese într-adevăr o faţă foarte lungă când ea şi Twindle îşi luaseră rămas-bun.

Cum tocmai terminase să-i povestească această întâmplare lui Claire, Gabby zâmbea când cele două surori fură poftite în salon să-şi vadă mătuşa, după ce valetul care le deschisese venise cu răspunsul că era acasă.

Claire zâmbea şi ea, când intrară în salon, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când venea vorba despre frecuşurile continue dintre Beth şi Twindle. Gabby sperase că povestea ei va avea întocmai acest efect, astfel încât Claire să nu pară chiar înmărmurită de frică în momentul în care apărea pentru prima oară în faţa mătuşii lor. Trucul funcţionă, deşi, în ciuda zâmbetului, Claire tot era palidă de emoţie. Cu toate astea, se gândi Gabby mândră, nici că s-ar fi putut închipui o imagine mai adorabilă decât cea pe care o reprezenta Claire. Într-o rochie simplă de muselină trandafirie, prinsă sub piept cu panglici aurii şi completată de cea mai fermecătoare bonetă cu pană, era o încântare pentru ochii şi inima oricui ar fi privit-o.

Cu excepţia, poate, a acelei doamne impozante

care, lăsându-şi broderia deoparte, se ridică atunci când ele intrară în salon şi începu să le măsoare pe amândouă cu o privire cât se poate de critică.

— Ei bine, spuse ea pe un ton baritonal, grav, atât de asemănător cu vocea răposatului lor tată, încât până şi Gabby tresări uşor. Bănuiesc că trebuie să mă consider onorată că aţi ales să mă înştiinţaţi că aţi venit în oraş.

Capitolul 19

O singură privire pe care o aruncă înspre ochii măriţi de uimire şi teamă ai lui Claire o făcu pe Gabby să-şi ridice bărbia. Indiferent cum avea să se sfârşească vizita aceasta, refuza absolut categoric să permită ca ea şi sora sa să se lase intimidate. Avuseseră parte de acest tratament din partea tatălui cât să le ajungă pentru mai multe vieţi.

— Bună ziua, mătuşă, spuse Gabby rece, întinzând mâna. Îmbrăcată într-o rochie de mătase portocaliu-închis, cu o bonetă albă de dantelă cocoţată în vârful capului, era conştientă că arată foarte bine şi ea însăşi, deşi nici pe departe cât Claire.

Augusta Salcombe îşi miji ochii mici şi albăstrui la nepoatele ei. Se vedea că nici chiar în tinereţe nu fusese o mare frumuseţe, iar acum, la mai mult de şaizeci de ani, după cum estimă Gabby, era genul de femeie pentru care părea că se inventase un nou sens pentru cuvântul „bărbăţoi”. Înaltă de aproape un metru optzeci şi foarte voinică, avea o faţă tăiată parcă în unghiuri drepte, nasul mare şi o coroană de cozi argintii. Parcă pentru a le accentua culoarea, era îmbrăcată într-o rochie gri pal lucios, croită într-un stil

vechi de câteva sezoane.

— Ei bine, mă bucur să văd că cel puţin *ţie* nu îţi curge apă de ploaie prin vene, domnişoară. În plus, ai şi bunul-simţ să te îmbraci potrivit vârstei tale, ceea ce multora dintre fetele bătrâne le lipseşte.

Îi strânse mâna lui Gabby rostind complimentul acesta ciudat, apoi îşi întoarse privirea, scrutând-o pe Claire. Biata Claire aproape că se cutremură vizibil şi instinctiv făcu o mică reverenţă. Lady Salcombe îşi drese glasul, afectată.

— Ai înfăţişarea mamei tale, fetiţo. Era o frumuseţe, într-adevăr, dar în rest o gâsculiţă perfectă. Ceea ce probabil că era firesc. S-a căsătorit cu Wickham, nu-i aşa?

Râse scurt şi puternic ca un lătrat.

— Să sperăm că nu eşti la fel de prostuţă cum a fost ea.

Privirea i se mută înapoi la Gabby.

— Şi tu ai înfăţişarea mamei tale, dar dacă Sophia a avut vreodată coloană vertebrală, *eu,* una, nu am văzut vreo dovadă în acest sens. Dar am impresia că tu ai, totuşi. Bine, staţi jos, staţi jos amândouă.

Ele se aşezară şi li se aduseră gustări. În timp ce sorbeau ceai din ceşti micuţe de porţelan, Lady Salcombe se uită la Gabby.

— Am auzit că Wickham s-a împuşcat sau ceva în genul chestiei ăsteia prosteşti. Care e adevărul?

Gabby îi povesti versiunea pe care o inventaseră şi o povestiseră publicului larg, iar Lady Salcombe cloncăni dezaprobator.

— Ce berbec! Cum să faci aşa ceva?! E de sperat că are ceva mai multă minte decât ce-a dovedit prin prostia asta. El e capul familiei noastre, la urma urmei, şi dacă e aşa un tăntălău, cum pare din povestea asta, e foarte probabil să fie o mare ruşine pentru noi toţi.

Bine. E un neisprăvit chipeş, din câte am auzit, dar asta nu exclude faptul că *este* un neisprăvit: e în oraş de mai bine de două săptămâni, dar nu a dat dovadă de minima politeţe de a o vizita pe mătuşa lui. Ce ai de spus despre asta, ei?

Privirea o fixă acuzator pe Gabby.

— Ei bine, nu mi-ar plăcea deloc să fiu considerată responsabilă pentru păcatele fratelui meu, doamnă, răspunse Gabby liniştită, sorbind din ceai.

Lady Salcombe râse.

— Îmi placi, Gabriella, şi asta mă surprinde. Tatăl tău – ei bine, nu mai contează acum, de vreme ce s-a dus, tatăl tău şi cu mine, trebuie să ştii, nu ne-am înţeles niciodată. Adică, nu am fost nici măcar la înmormântarea lui. Ar fi trebuit să vezi scrisoarea pe care mi-a trimis-o când m-am oferit să te scot în lume. Ce chestii! Doamne!

Lady Salcombe clătină din cap, apoi se încruntă. O măsură cu privirea pe Gabby din cap până în picioare.

— Mi-a spus ceva cum că ai fi infirmă.

— Gabby nu e infirmă, interveni şi Claire, cu o nuanţă de indignare în voce.

Ştiind cât de intimidată era – Claire nu putuse niciodată să facă faţă cuiva de care se temea –, Gabby zâmbi vag către sora ei, apoi îşi îndreptă ochii spre mătuşa lor.

— Şchiopătez, doamnă.

— Nu am observat.

— Se observă numai când este obosită sau… sau bolnavă, sau trebuie să meargă pe jos distanţe lungi. Cu siguranţă nu este infirmă.

Obrajii lui Claire se îmbujoraseră frumos în timp ce vorbea luându-i apărarea surorii ei.

Lady Salcombe se uită fix la Claire.

— Deci şi tu ai limbă. Începeam să mă întreb. Nu mai e cumva încă o soră? Am crezut că Matthew are trei fiice.

— Beth este cu guvernanta ei astăzi. Are cincisprezece ani.

— Hmm. Aş vrea să o văd.

— Am fi foarte fericite să vă invităm să ne vizitaţi în Grosvenor Square, spuse Gabby cu amabilitate.

— Chiar s-ar putea să o fac. Salcombe e mort de zece ani, ştiţi asta, şi nu am copii. În afară de voi două şi sora şi fratele vostru, rudele mele cele mai apropiate sunt Thomas şi fiicele lui. *Nu* sunt chiar rudele cu care aş avea chef să-mi petrec prea mult timp, după cum vă puteţi închipui dacă îi cunoaşteţi. Am intenţia să ajung să vă cunosc mai bine pe voi patru.

— Am fi onorate, doamnă, îi zâmbi Gabby mătuşii ei.

Lady Salcombe îşi puse jos ceaşca şi o privi pe Gabby cu viclenie.

— Ei bine, eu nu am obiceiul să o iau pe după cireş, aşa că ai putea foarte bine să îmi spui direct: aţi venit în oraş sperând să faceţi vâlvă?

Gabby îşi puse jos ceaşca.

— Da, doamnă, într-adevăr.

Lady Salcombe o mai măsură o dată din cap până în picioare pe Claire, care se simţea vizibil stingherită, după care se uită înapoi la Gabby.

— Ei bine, ea va da lovitura destul de uşor şi chiar poate ţinti cât de sus vrea, dacă nu mă înşel. Va fi mai greu să găsim un soţ pentru tine, dar în niciun caz nu cred că trebuie să disperi din cauza asta. Un văduv cu copii, poate. *Îţi plac* copiii, nu?

Claire făcu ochii mari şi scoase un sunet înfundat pe care Gabby, cel puţin, îl recunoscu drept un chicotit înăbuşit în grabă. Când însă Lady Salcombe se uită

spre ea încruntându-se uşor, Claire transformă cu prezenţă de spirit sunetul respectiv într-o tuse.

— Da, doamnă, răspunse Gabby, reuşind să-i distragă atenţia lui Lady Salcombe de la mica scăpare a lui Claire. Îmi plac foarte mult copiii, dar eu nu mă aflu în căutarea unui soţ pentru mine. Ne aflăm aici, la Londra, pentru a-i face un rost lui Claire.

— Hmm. Toate femeile îşi caută soţi, draga mea. Asta e menirea sexului nostru. Dar asta nu contează. Bănuiesc că aţi venit să mă rugaţi să vă ajut să debutaţi în înalta societate pe tine şi pe sora ta, nu-i aşa?

Gabby intenţionase să abordeze subiectul cu tact. Lady Salcombe, care era departe de orice aşteptase ea, părea să nu aibă absolut niciun fel de tact. Singurul mijloc de apărare pe care îl avea, gândi Gabby, era să fie la fel de directă ca şi ea.

— Da, doamnă.

Lady Salcombe chiar zâmbi. Era ca şi cum ai fi privit soarele răsărind deasupra unui peisaj foarte posomorât, aruncând asupra lui o căldură de care, altfel, nu ar fi avut vreodată parte. Cu colţul ochiului, Gabby o prinse pe Claire zgâindu-se pe faţă la mătuşa lor, cu un fel de surprindere plăcută. Claire probabil că simţise privirea lui Gabby, căci se controlă aproape imediat şi se uită în altă parte.

— Ai mult bun-simţ, spuse Lady Salcombe aprobator spre Gabby, care, spre deosebire de Claire, reuşise să-şi păstreze o expresie senină. Îmi place asta la o fată. Detest domnişoarele timide şi mieroase din ziua de azi, dă-mi voie să-ţi spun. Spunând asta, aruncă o privire încruntată către Claire. Ei bine, o s-o fac. Am să vă ajut să vă faceţi debutul în înalta societate, *cu condiţia* să vă lăsaţi călăuzite întru totul de mine. Sally Jersey o să vă ofere accesul la Almack’s

– spunea că vrea să vină în vizită la voi, apropo; mă bucur că ai avut înţelepciunea să vii să mă vezi înainte să treacă ea pe la voi, căci acum îi puteţi spune că sunteţi sub protecţia mea –, iar Wickham va da un bal pentru debutul vostru. Va fi nevoie de multă muncă din partea mea – şi să aveţi grijă să-mi fiţi recunoscătoare pentru asta, domnişoricilor –, dar am senzaţia că datorez asta numelui pe care îl purtaţi. Plus că mă aştept să mă distreze foarte bine toată afacerea. O strălucire răutăcioasă îi sclipi în ochi. Maud îşi scoate în lume fata mai mică anul acesta: o cheamă Desdemona, sau alt nume idiot de genul acesta, nu ştiu dacă ştiţi. Nu o să se înverzească de ciudă când o să o vadă pe ea?

Dădu din cap spre Claire şi brusc păru aproape veselă. Claire se îmbujoră dându-şi seama ce voise să spună mătuşa.

Gabby îi zâmbi lui Lady Salcombe.

— Mulţumim, doamnă. Vă suntem foarte recunoscătoare şi vă mulţumim din suflet pentru oferta pe care ne-aţi făcut-o, nu-i aşa, Claire? Sunteţi prea bună. Dar în ceea ce-l priveşte pe Wickham şi balul pe care să-l dea pentru noi…

— V-am spus că trebuie să mă lăsaţi pe mine să vă îndrum. Lady Salcombe o străfulgera cu privirea pe Gabby. Dacă eu spun că trebuie să fie un bal, atunci va fi unul. Se va face totul cum spun eu sau nu se va face deloc. Voi vorbi eu însămi cu Wickham.

Imaginea irezistibilă a lui Lady Salcombe stropşindu-se la presupusul ei nepot ca să-l convingă să dea un bal pentru „surorile” lui nedorite o făcu pe Gabby să zâmbească. Zâmbea încă în momentul când se ridică în picioare, având în vedere că se scursese deja timpul cuvenit unei vizite şi că obţinuse tot ce sperase venind aici.

— Nu o să poată să vă refuze, doamnă. Nimeni nu ar putea vreodată, sunt sigură.

Claire se ridică şi ea urmând exemplul lui Gabby, şi la fel procedă şi Lady Salcombe.

— Ar trebui să vă avertizez de la bun început că urăsc peste poate orice formă de flatare, spuse Lady Salcombe fixând-o pe Gabby cu o privire fermă. Deşi este adevărat că *am* calitatea de a fi extrem de convingătoare, cred. Bine. Atunci presupun că trebuie să ne pornim fără întârziere. Sezonul a început deja. O să trec pe la voi să vă iau cu trăsura mea în seara asta şi vom merge împreună la Operă. Puteţi să o luaţi cu voi şi pe cea mică dacă vreţi. *Asta* le va spune tuturor că sunteţi în oraş şi v-am luat sub aripa mea. Deja începând de mâine ciocănelul de la uşa voastră ar trebui să ajungă să facă o gaură de la prea mulţi vizitatori. Ce mai era, ce mai era? Aş vrea să-ţi faci o coafură mai la modă, Gabriella, dacă eşti amabilă. O să trimit eu pe cineva la voi să se ocupe de asta. Tu, Claire, ar trebui să te străduieşti mai mult să stăpâneşti arta conversaţiei politicoase. Incapacitatea de a lega mai mult de două vorbe odată ar putea fi considerată un trist defect, crede-mă. Ştiu că niciuna dintre voi nu va avea nimic împotrivă să-i dau eu câte un sfat. Şi-mi puteţi spune mătuşa Augusta, amândouă.

— E o onoare pentru noi, doamnă, spuse Gabby cu sinceritate, înghiţind toate celelalte posibile răspunsuri care-i trecură prin minte, şi sărută ascultătoare obrazul ofilit care se întinse spre ea.

Claire făcu şi ea acelaşi lucru fără comentarii, şi astfel fu expediată cu o admonestare viguroasă cum că trebuie să-şi găsească limba înainte să mai iasă din casă. Astfel, surorile plecară din Berkeley Square, răsunându-le în urechi promisiunea mătuşii de a trece

pe la ele la ora nouă în aceeaşi seară.

— Ce femeie îngrozitoare, oftă Claire când ajunseră la adăpostul trăsurii. Trebuie să spun că simplul gând că va trebui să mergem în diverse locuri cu ea mă face să-mi vină să intru în pământ.

— Nu trebuie să o bagi în seamă, răspunse Gabby. Într-adevăr, consider că e un mare noroc că a fost de acord să ne ajute. Sub protecţia ei, vei fi cea mai mare atracţie a Londrei, Claire.

— Dar, Gabby, mă îngrozeşte. Îmi aminteşte atât de tare de *papa* că abia pot să gândesc când e aproape de mine.

Gabby, trezită din reverie de această mărturisire, îşi îndulci privirea, întorcându-se către sora ei, şi recunoscu şi ea că asemănarea era într-adevăr ciudată şi nefericită. Pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, se gândi ea, Claire fusese întotdeauna prea sensibilă să reacţioneze bine când era supusă unui tratament aspru, iar Lady Salcombe – mătuşa Augusta – era duritatea întruchipată.

— Nu o s-o las să se poarte urât cu tine, îţi promit. Nu uita că ea nu are nicio autoritate asupra noastră. La urma urmei, nu este tutorele nostru.

— Nu, Wickham e tutorele nostru, nu-i aşa? spuse Claire mai relaxată la acest gând.

Gabby, care nu văzuse niciodată situaţia în lumina aceasta, se trezi brusc îngrozită. Era prea oribil de adevărat: în ochii lumii, şarpele în haine de conte care în momentul de faţă zăcea bolnav în încăperea de lângă dormitorul ei era tutorele lor şi avea autoritatea de a le comanda vieţile după bunul-plac.

Chiar în momentul acela trăsura ajunse în Grosvenor Square. Gabby şi Claire intrară în casă şi urcară în camerele lor să-şi scoată hainele de oraş. Simţindu-se încă tulburată din cauza revelaţiei lui

Claire, Gabby îşi scotea mănuşile şi se gândea la lucruri neplăcute în timp ce străbătea coridorul spre apartamentul ei.

Un strigăt înfundat auzit din camera lui Wickham o opri cu doar câţiva paşi înainte de a ajunge la propria uşă. Un ţipăt înfundat scos *de o femeie.* Gabby îngheţă, încordându-şi auzul. Nu se mai auzi altceva. Imediat ce strigătul se stinse, se aşternu din nou liniştea caracteristică unei case ordonate şi bine conduse.

Dar nu avea cum să nege ceea ce tocmai auzise.

Oare omul era atât de depravat, încât se apucase să atace cameristele? Sau era atât de lipsit de bună-cuviinţă, încât… încât să se distreze cu cineva cum ar fi Lady Ware în dormitorul lui?

Oare chiar în momentul acesta se deda – sau încerca să se *dedea* – la genul de practici vicioase pe care încercase să i le impună şi ei?

Ziua în amiaza mare? În *conacul Wickham?*

Gabby nu se putea abţine. Trebuia să ştie. Dacă *era* vorba despre o cameristă, o biată creatură neajutorată, trebuia să-i sară în ajutor, să o salveze. Dacă era Lady Ware sau o alta de teapa ei – ei bine, asemenea practici imorale nu-şi aveau locul în casa unui nobil şi intenţiona să-i atragă atenţia asupra acestui aspect cât putea de politicos. Numai că bărbatul din camera contelui nu era nobil, îşi aminti ea, şi nici nu era un gentleman, după cum aflase pe propria piele.

Cu toate astea, în ochii tuturor, era conte.

Înainte să poată judeca ce era mai bine să facă, dacă putea face ceva, date fiind circumstanţele, un alt sunet de dincolo de uşă o lăsă cu gura căscată. Un alt strigăt, poate, de data asta complet *înăbuşit?*

Oare *era* într-adevăr posibil s-o necinstească pe

una dintre cameriste?

Simţindu-se destul de vinovată, şi chiar şi mai nătângă, se apropie încet de uşa de la dormitorul contelui. Privind rapid în susul şi-n josul coridorului ca să se asigure că nu o vedea nimeni, se aplecă înainte şi-şi lipi urechea de bucata netedă de lemn.

În dormitor erau în mod clar două persoane: un bărbat şi o femeie. Putea să audă murmurul vocilor lor destul de clar, deşi nu suficient încât să înţeleagă ceea ce spuneau. Bărbatul era, desigur, Wickham. Întrebarea era cine era femeia şi ce făcea el cu ea?

Imaginaţia îi oferi o gamă foarte bogată de posibilităţi.

Gabby îl auzi pe Wickham spunând ceva ce se termină cu un hohot de râs, apoi îşi încordă foarte tare auzul ca să prindă replica femeii. Dacă suna normal, ca şi cum fiinţa, indiferent cine era ea, nu se afla într-o situaţie nefericită, cel mai bun lucru pe care l-ar fi avut de făcut ar fi fost pur şi simplu să plece pe nesimţite şi să pretindă că acest interludiu jenant nu avusese loc niciodată.

La urma urmei, indiferent cât ar fi stingherit-o promiscuitatea lui, nu prea ar fi avut cum să-i poruncească unei femeiuşti să iasă din ceea ce, în ochii tuturor în afară de ai ei şi ai lui Jem, era casa celui care o chemase aici.

Dându-şi seama de acest lucru, Gabby practic scrâşni din dinţi.

Apoi, cea care era cu Wickham vorbi. Gabby ascultă chicotelile din voce şi simţi cum i se face părul măciucă. Cunoştea vocea aceea de parcă ar fi fost a ei înseşi. Femeia care se afla în dormitor cu Wickham era *Beth.*

Capitolul 20

Din fericire, uşa nu era încuiată. Gabby învârti mânerul şi făcu trei paşi rapizi în interiorul apartamentului contelui imediat ce identitatea posesoarei vocii respective îi explodă în minte. Beth – dacă îi făcuse ceva lui Beth…

Cu inima bătându-i nebuneşte, cu o mână în continuare pe mâner, se opri brusc cu ochii cât cepele la perechea de pe pat.

Beth stătea pe marginea saltelei imense, cu spatele la uşă, cu părul ei roşu, pe care îl purta legat cu o panglică albă în vârful capului, căzându-i în cârlionţi de şcolăriţă în jurul umerilor. Rochia ei delicioasă, galben pal, de muselină, i se trăsese în sus din cauza poziţiei neglijente în care stătea – era aplecată înainte, cu un picior sub ea – dezvăluind privirii un picior durduliu într-o şosetă albă, până aproape de genunchi. Dacă era cumva în pericol, nu dădea niciun semn în sensul acesta. În schimb, părea să fie foarte absorbită, dând toate semnele de intensă concentrare, de studierea unor cărţi de joc care erau întinse în faţa ei pe cuvertură.

— Beth!

Nu reuşi să scoată decât un fel de icnet strangulat. Auzindu-l, Beth, care era în mod clar foarte preocupată de ce făcea, îi aruncă în grabă o privire peste umăr.

— Bună, Gabby, spuse ea dând din mână relaxată şi cu o vădită lipsă de orice griji.

Îşi îndreptă imediat din nou atenţia spre cărţile de joc.

— Aţi văzut-o pe mătuşa noastră?

Gabby trase adânc aer în piept, cutremurându-se. Inima începu să-şi revină la ritmul normal. Avea o mare slăbiciune în genunchi. Dincolo de Gabby, Wickham îi întâlni privirea cercetând-o răutăcios din ochi. Gabby simţi cum începe să se înfierbânte amintindu-şi circumstanţele în care se întâlniseră ultima oară. Bestia josnică o folosise într-un mod de neiertat – iar ea îl lăsase să o facă. Nu, dacă era să se spună adevărul, chiar îi plăcuse ca el să o facă.

Hotărâtă să nu-l lase să ghicească cât de groaznic i se părea şi simplul fapt că se afla din nou în prezenţa lui, ridică din sprâncene şi-i susţinu privirea cu mult calm.

— *Aşadar,* ai văzut-o pe mătuşa noastră? întrebă el cât se poate de interesat şi de politicos.

Gabby însă, nu se lăsă înşelată. Îşi dădea seama când era tachinată.

— Cu siguranţă, spuse ea blând, bucuroasă să descopere că îşi putea stăpâni foarte bine vocea. Şi este într-adevăr o femeie remarcabilă. Va trece pe la tine mâine, apropo, şi vrea să-ţi adreseze nişte reproşuri că nu ai avut încă amabilitatea să o vizitezi.

— Din păcate, sunt ţintuit la pat şi nu pot încă să primesc vizitatori, replică el cu aplomb. Mătuşa noastră va trebui să-şi păstreze dojenile pentru altă ocazie.

— Pe mine m-ai primit, preciză Beth pe un ton absent în timp ce continua să studieze cărţile. Şi pe Gabby, dacă tot veni vorba.

— Ah, dar voi sunteţi surorile mele, ceea ce denotă un cu totul şi cu totul alt grad de rudenie. Şi nici nu se poate spune că pe vreuna din voi v-am primit în adevăratul sens al cuvântului, deşi sunteţi bine-venite, desigur. Voi amândouă aţi – ăăă – venit pur şi simplu.

Gabby îl străfulgeră cu o privire nimicitoare. Ochii lui sclipiră la ea şi pentru o secundă, doar pentru o secundă, farmecul neaşteptat şi extraordinar al bărbatului o prinse pe nepregătite. Gabby aproape că uită ce ticălos era fiind atrasă, predându-se aproape cu totul, privirii lui amuzate, minunate. Era un pungaş atât de chipeş…

Gândul avu asupra simţurilor ei amorţite efectul unei găleţi cu apă rece şi îşi reveni suficient încât să se încrunte ameninţător la el. El stătea în pat, în capul oaselor, rezemat de perne, cu o mulţime de cărţi într-o mână. Măcar, constată Gabby uşurată, era îmbrăcat decent, într-un halat de casă maroniu, elegant, legat neglijent peste cămaşa de noapte. Pledurile îi acopereau partea de jos a corpului până la talie. Părea surprinzător de sănătos pentru cineva care fusese atât de curând aproape pe patul de moarte; pentru asta nu încăpea îndoială că trebuia să-i mulţumească pielii lui atât de călite. Părul lui cel negru, crescut prea lung din cauza perioadei în care nu se ocupase de el, îi era pieptănat pe spate, uşor ondulat şi într-o oarecare dezordine, iar câteva zile de nebărbierire adăugau o imagine de pirat la zâmbetul şăgalnic pe care-l avea pe buze.

— Aveai nevoie de mine pentru ceva anume, Gabby? întrebă Beth fără să privească în jur.

— Beth, copila mea, mi-e teamă că te flatezi singură. Fără îndoială, *Gabby* a intrat atât de intempestiv în camera mea fiindcă mă căuta *pe mine.*

Ochii lui sclipeau a tachinare când îi întâlniră pe ai ei. Gabby realiză că el era cât se putea de conştient de suspiciunea care o făcuse să dea buzna în felul acela în camera lui.

— Consideră că sunt la ordinele tale, soră.

Ea se uită urât la el înainte de a-şi îndrepta toată

atenţia spre Beth.

— Beth, draga mea, ce faci?

Această întrebare rostită de Gabby fu urmată de o schimbare de poziţie a surorii ei. Cu o nepăsare sublimă pentru cum arăta, cum stătea şi cât de mult îşi dezvelea din picior, Beth se întinse acum pe o parte de-a curmezişul patului, cu capul rezemat într-o mână, în timp ce părea să numere cărţile aliniate în faţa ei.

— Marcus mă învaţă să joc pichet, spuse ea în mod evident neînţelegând deloc rostul real al întrebării lui Gabby. E o chestie foarte enervantă. Deja mi-am pierdut inelul, medalionul de la gât şi toţi banii din puşculiţă pe care îi mai aveam după cumpărăturile pe care le-am făcut de curând. Nu e suficient de gentleman să mă lase să câştig şi până acum s-a folosit răutăcios de orice truc pe care l-a ştiut.

Urmărind gesturile comic disperate ale lui Beth, privirea lui Gabby se îndreptă asupra micii grămăjoare de lucruri ale ei pe care le pusese într-un fel de vale formată în aşternut.

— Ţi-am spus când am început că nu te poţi aştepta la niciun fel de milă din partea mea.

Wickham zâmbi uşor în timp ce o măsura cu privirea pe Beth.

— Da, dar mie nu mi-a venit să cred că vorbeşti serios. La urma urmei sunt surioara ta mai mică.

— Foarte adevărat. Ar fi trebuit să-mi aminteşti mai devreme. Atunci poate că ţi-aş fi arătat că ai un şapte ascuns sub damă, astfel dându-ţi un treiar şi un joker.

Beth se uită, văzu şi chiţăi indignată bătând în cartea în chestiune.

— Ai trişat! Ar fi trebuit să-mi spui. O, dă-mi medalionul înapoi! Nu l-am pierdut într-un joc cinstit.

Wickham îi zâmbi în timp ce ea-şi smulse

medalionul din grămadă şi şi-l puse la loc la gât. Urmărindu-i, Gabby se uimi de cât de interesat şi *implicat* părea în timp ce glumea cu Beth. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, nu l-ar fi considerat niciodată şarlatanul lipsit de principii care era de fapt.

De fapt, l-ar fi luat chiar drept contele de Wickham, îngăduitorul frate mai mare al lui Beth.

— Am crezut că Twindle urma să te ducă să vezi Elgin Marbles în după-amiaza asta, îi spuse Gabby surorii ei pe un ton destul de ţâfnos datorat faptului că dezaproba profund situaţia în care o descoperise.

— O, da, aşa e, dar ce crezi că s-a întâmplat? Muzeul era închis. Şi pe urmă ne-am dus să ne plimbăm în parc, iar ea a călcat greşit şi şi-a făcut ceva la gleznă aşa că a trebuit să ne întoarcem acasă. Imediat ce am ajuns, ea s-a dus în camera ei să-şi pună o compresă. Eu nu aveam nimic de făcut, aşa că m-am gândit să trec pe la Marcus să văd ce face. A fost şi el foarte bucuros să mă vadă. Era destul de plictisit, nu-i aşa?

Ridică ochii spre Wickham aşteptând confirmarea.

— Şi el mi-a povestit despre cum era viaţa în Ceylon.

— Chiar aşa? întrebă Gabby, descoperind că îi făcea plăcere ideea că Beth îl pusese într-o situaţie dificilă pe Wickham.

— Sigur că da, spuse el cu aplomb.

Când Beth îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţilor, el privi peste capul ei la Gabby.

— Ştiu că sunt nou în familia asta, dar *m-am aşteptat* ca surorile mele să se intereseze măcar din când în când de starea mea.

Reproşul ce i se citea în voce – un reproş făcut *în derâdere,* Gabby ştia bine acest lucru – era cât se

putea de inutil în ceea ce o privea. Cu toate acestea, Beth se uită la el compătimitor.

— E doar faptul că nu suntem *obişnuite* să avem un frate, îi explică ea. Probabil că foarte curând o să ajungem să ne obişnuim şi chiar să ne placă.

— La fel cum şi eu, ăăă, *mă voi obişnui* foarte curând şi o să-mi placă să am surori, răspunse el grav.

Beth dădu din cap ca şi cum era de acord cu partea ei dintr-o înţelegere.

Gabby, pe de altă parte, îl urmări pe Wickham cum se juca cu sentimentele lui Beth şi fu cuprinsă de o furie neputincioasă.

— Beth, ridică-te imediat. Nu e deloc cuviincios să stai în felul acela lungită pe patul lui Wickham.

Enervarea ei pe Wickham îi făcu vocea să sune şi mai ascuţită decât intenţionase.

Ocupată să-şi rearanjeze cărţile, Beth îi aruncă o privire neatentă.

— Haide, Gabby, nu mai fi atât de formală. Pe cinstea mea, eşti chiar mai rea decât Twindle când mă baţi la cap cu ce se cuvine şi ce nu. Nu uita, te rog, că Marcus este fratele nostru.

Gabby se uită la soră-sa, deschise gura să spună ceva şi o închise la loc imediat. Ce ar fi putut riposta la aşa ceva? Adevărul avea să le aducă pieirea tuturor.

Wickham o urmărea. Când Beth îşi îndreptă din nou atenţia spre cărţi, spuse încet:

— Adevărul este că nu e nimic nelalocul lui în asta, ştii.

Întâlnindu-i privirea, Gabby se trezi, în bună măsură împotriva ei, cumva mai liniştită.

Beth scoase un chiţăit brusc de încântare şi privi în sus.

— Marcus, am patru de acelaşi fel.

Wickham aruncă o privire în jos la propriile lui

cărţi.

— Nu e bine. Oricât mi-ar displăcea să pierd în faţa unei novice, se pare că m-ai bătut din nou.

Beth chiui de bucurie. Zâmbind vag, Wickham îşi coborî mâna, apoi pescui o monedă dintr-o grămadă de lângă cotul lui şi i-o dădu.

Gabby îi privi pe amândoi gânditoare. Soră-sa stătea acum cu totul pe pat, cu ambele picioare sub ea, cu trupul suficient de apropiat de cel al lui Wickham ca să se atingă de picioarele lui acoperite cu un pled de fiecare dată când se mişca vreunul din ei. Pentru doi oameni care nu aveau nicio legătură de rudenie, să fie prinşi într-o asemenea postură ar fi fost pur şi simplu un dezastru. Chiar şi pentru un frate şi o soră – ceea ce, îşi aminti ea, cei doi nu erau nici măcar – postura lor nu era întocmai un etalon de bună-cuviinţă. Dar în mod clar, în ciuda propriei avertizări, Beth habar nu avea că era ceva nelalocul lui în chestia asta şi deşi Gabby îl considera pe Wickham un nemernic de proporţii, acum era gata să-l absolve de orice vină în ceea ce privea anumite gânduri necurate în legătură cu Beth. Cu toate astea, tot nu putea cu inima uşoară să o lase pe Beth să se simtă ca acasă în patul lui.

— Beth, e timpul să te pregăteşti de cină, ştii. Şi s-ar putea să trebuiască să ai mai multă grijă ce rochie îţi alegi. După aceea vom merge la Operă.

Rosti aceste cuvinte cu aerul cuiva care scutura o tingire cu porumb sub nasul unui cal înfometat.

— La Operă! Serios?

Cum Beth nu mai fusese niciodată la operă, nu era neapărat o mare admiratoare; era însă bucuroasă de orice ocazie avea să experimenteze plăcerile aparent nelimitate pe care le oferea metropola. Se întoarse să se uite la Gabby cu încântare.

— Ce minunat!

Wickham, pe de altă parte, se încruntă uşor la Gabby.

— Nu prea puteţi merge la Operă fără să vă însoţească cineva, să vă supravegheze. Şi am înţeles că domnişoara Twindlesham aproape că nu poate pune piciorul în pământ.

Gabby îi zâmbi strălucitor în aceeaşi manieră, şi cu aceleaşi semnificaţii în minte, ca şi cum ar fi scos limba la el. Să audă un ticălos ca el predicând despre buna-cuviinţă era *aproape* amuzant.

— Dacă s-ar întâmpla să fie cazul, eu sunt suficient de bătrână să le pot însoţi şi supraveghea pe surorile mele, te asigur.

— Eşti? Şi, adică, cât de bătrână eşti, rogu-te?

— Ei, are douăzeci şi cinci de ani. Tu nu ştii ce vârste avem noi, Marcus?

Beth înălţă capul din cărţi, părând scandalizată.

— Uneori memoria îmi joacă feste, se scuză Wickham, revenindu-şi cu graţie.

— Gabby are douăzeci şi cinci, Claire o să aibă nouăsprezece în iunie, iar eu am împlinit cincisprezece.

— O să mă străduiesc să reţin toate astea.

Ochii i se întoarseră la Gabby.

— Oricum, indiferent dacă ai douăzeci şi cinci de ani sau nu, să ştii că nu merge. Voi trei nu puteţi merge singure. Nu e un loc în care să meargă nişte doamne neînsoţite.

Tonul lui presupunea o familiaritate cu opera despre care Gabby nu avu cum să-şi închipuie că venea de la o prea mare dragoste pentru muzică. Cum tatăl ei şi oaspeţii lui aduceau o mulţime de femei să-i însoţească la Hawthorne Hall de-a lungul anilor fără să facă un mister neapărat din originile lor şi scopul pentru care se aflau acolo, Gabby ştia bine că opera

era unul dintre principalele locuri în care gentlemenii – sau cei care treceau drept gentlemeni – îşi agăţau amantele.

Îşi curbă buzele batjocoritor înspre el.

— Atunci e un mare noroc, nu-i aşa, că mătuşa noastră vine cu noi? Aşa am putea fi sigure că nu vom avea parte de atenţiile celor care sunt prea puţin gentlemeni.

Îi zâmbi.

— Mă scuzi, dar trebuie să mă duc să văd ce face Twindle. Beth, sunt sigură că Wickham a cam obosit şi ar avea nevoie să se odihnească. Nu uita că se reface după o rană gravă.

— Ştiu, ştiu.

Cum soră-sa îi făcu nepăsătoare semn să plece, Gabby îi aruncă numai o privire cruntă lui Wickham înainte să îi lase să se întoarcă la jocul lor. Situaţia devenea din ce în ce mai complicată, reflectă ea încruntându-se. Când luase hotărârea să fie de acord cu farsa asta, nu prevăzuse faptul că surorile ei, neştiind adevărul, puteau de fapt să-l trateze pe nemernic ca şi cum ar fi fost propriul lor frate. Nici nu prevăzuse că Wickham putea să încerce să joace acest rol. Acum putea să prevadă tot felul de complicaţii pe viitor, dar nu vedea ce putea face în legătură cu ele.

În afară, desigur, de a-şi face griji, ceea ce era de la sine înţeles.

Trecu prin camera ei, unde o găsi pe Mary aşteptând-o. Îi luă puţin timp să-şi schimbe rochia şi să se primenească. Aruncând apoi o privire în oglindă, făcu o faţă lungă. Mătuşă-sa credea că avea nevoie de o coafură nouă, nu? Ei bine, probabil că avea, într-adevăr.

Cam o jumătate de oră mai târziu, după ce se dusese la Twindle şi îi oferise toată compasiunea ei şi o

mulţime de comprese reci, se întoarse pe holul ei şi găsi uşa de la camera lui Wickham întredeschisă, exact cum o lăsase. Cum deja era aproape ora pentru cină, se gândi că Beth chiar merita cu vârf şi îndesat săpuneala pe care avea de gând să i-o tragă. Gabby strânse din buze, aruncă o privire în cameră – şi o descoperi pe Claire, făcând veselă piruete în rochia ei roz de mătase, aşteptând să audă părerea lui Wickham.

Primul lucru pe care îl observă Gabby, când se grăbi din nou în camera lui ca să-i sară în ajutor uneia dintre surorile ei, fu acela că expresia din ochii lui Wickham când se uita la Claire era foarte diferită de cea pe care o avea când se uita la Beth. Privindu-l cum se uita la frumoasa ei soră. Gabby simţi cum orice instinct de protecţie pe care îl avea intrând în alertă maximă.

Capitolul 21

Poate că lupul era mulţumit să se ascundă în blana de miel când era cu Beth, dar acum că era Claire pe orbita lui, îşi scotea încă o dată la iveală caracterul de bestie adevărată pe care îl avea, se gândi Gabby furioasă.

— Claire, draga mea, ce faci aici?

Oricât de mult ar fi încercat, tonul lui Gabby nu putuse fi altfel decât tăios.

Wickham o salută cu un rânjet răutăcios ce i se lăţi încet pe buze.

— O, Gabby, Beth tocmai a avut cea mai bună idee. În loc să îl lase pe Wickham să mănânce singur, vom mânca noi cu el, aici, în camera lui. Se întoarce şi

ea imediat ce-şi schimbă rochia.

Pe Gabby asta o luă prin surprindere. Nu se aştepta la aşa ceva. Şi cu siguranţă nu era o idee bună. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca surorile ei, oricare dintre ele, să petreacă mai mult timp decât era absolut necesar cu ticălosul acela uneltitor. Şi pericolul pentru Claire putea fi absolut iminent. După toate dovezile pe care le avea, fratele lor cel fals nu numai că era un criminal fără scrupule, era şi un afemeiat libidinos.

Hotărâtă, Gabby clătină din cap.

— Nu, spuse ea pe tonul acela ascuţit pe care îl folosea când îşi exercita autoritatea ca stăpână a casei. Mi-e teamă că asta nu va fi posibil. Vom mânca în sufragerie, ca de obicei. Fără îndoială, Wickham va supravieţui fără compania noastră.

Văzând cum Claire face ochii mari de uimire, Gabby încercă să caute rapid în minte o scuză, ceva, ca să îndulcească ceea ce probabil pentru sora ei suna ca o sentinţă ritoasă, total necaracteristică ei.

— La urma urmei, nu s-a restabilit pe deplin, şi sunt sigură că niciuna dintre noi nu vrea să îi răpească prea mult din puteri, în plus, asta ar însemna să le dăm mult prea mult de lucru servitorilor, adăugă ultimul argument ca şi cum ar fi fost o chestie capitală.

Wickham îi zâmbi.

— Dar eu deja le-am dat permisiunea să o facă, spuse el, mult prea îndatoritor. Şi i-am spus lui Stivers să aranjeze o masă în camera mea. Nu trebuie să-ţi faci tu atâtea griji pentru mine, ştii. Să mă bucur de compania surorilor mele în timpul unei mese încântătoare *en famille* se va dovedi, fără îndoială, o experienţă terapeutică, nici pe departe să-mi dăuneze.

Gabby îl privi lung. El îi susţinu privirea cu o siguranţă calmă, ca şi cum ar fi fost cu adevărat

contele. În acel moment Gabby îşi dădu seama de enormitatea gestului ei. Prin faptul că îl recunoscuse pe impostorul acesta drept Wickham, ea îi garantase autoritate deplină asupra casei acesteia şi asupra a tot ce se afla în ea. Asupra Hawthorne Hall. Asupra tuturor proprietăţilor contelui de Wickham. Asupra surorilor ei, ale căror tutore legal era acum.

Asupra ei înseşi.

Lui Gabby îi venea să ţipe. Îi venea să-şi smulgă părul din cap cu ambele mâini. Era cât se putea de prinsă în capcana în care căzuse, capcana pe care ea însăşi o construise. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse?

Pungaşul putea dicta şi aranja totul după pofta inimii, iar ea nu putea face absolut nimic ca să-l împiedice.

Doar să spună adevărul, iar prin asta să se condamne şi pe ea la fel ca şi pe el.

În pofida aşteptărilor lui Gabby, momentul în sine se dovedi, în afara a două schimburi de replici, o masă foarte plăcută.

Prima excepţie se întâmplă atunci când Claire îl întrebă pe Wickham dacă rana îl supăra în continuare foarte tare.

Cu ajutorul lui Barnet, se mutase din pat într-unul dintre fotoliile mari ce fusese tras lângă o măsuţă pătrată pe care o aduseseră înăuntru doi valeţi. Acoperită cu o faţă de masă din în, plină de porţelanuri şi cristal şi argint care sclipeau în lumina lumânărilor, măsuţa era un loc încântător pentru a lua cina. Claire, care arăta excepţional aşa cum se întâmpla întotdeauna când se afla într-o companie faţă de care se simţea în largul ei, avea obrajii trandafirii, potrivindu-se de minune cu culoarea rochii ei, căci parcă înflorise toată datorită prezenţei lui fermecătoare. Stătea lângă mâna dreaptă a lui

Wickham, râzând foarte des şi părând că-i soarbe cu nesaţ orice vorbă; Beth, pe de altă parte, chicotind şi trăncănind, şi într-adevăr foarte tânără în rochia ei de muselină albă, stătea în stânga lui. Ochii îi străluceau cu o însufleţire care nu ar fi putut fi descrisă decât drept un caz serios de venerare a eroului de fiecare dată când se uita la el, ceea ce se întâmpla practic tot timpul. Gabby, într-o rochie de crep moale, gri-bleu, stătea de partea cealaltă a puternicului ei inamic, simţindu-se cât se putea de în plus, urmărindu-l cu invidie cum le vrăjea pe surorile ei. Spre meritul lui, era atent la amândouă în aceeaşi măsură, şi dacă în privirea lui se citea o notă de apreciere în plus atunci când se uita la Claire, Gabby se gândi că era un detaliu care ar fi trecut neobservat de către oricine ar fi fost mai puţin atent la amănunte deranjante sau posibile probleme decât ea. Dintre surori, ea fu singura care primi un tratament total diferit din partea lui. Îi adresă doar câteva remarci în timpul mesei şi, când se întâmpla să arunce o privire în direcţia ei, o măsura cu o expresie distantă, în locul căldurii amuzate pe care o revărsa asupra lui Claire şi a lui Beth. Cât despre ea, asta era perfect în regulă, îi convenea. Era, se gândi ea, o recunoaştere din partea lui a statutului lor actual de adversari. Era foarte probabil ca, prin ticăloşie şi folosindu-se de lucruri neadevărate, să farmece nişte fete mai tinerele, dar pe ea, una, nu avea cum să o cucerească vreodată, şi era foarte bine că-şi dădea şi el seama de asta şi nici nu încerca.

În timpul mesei, prin urmare, ea rămase ca o oază de linişte într-o furtună de veselie. Vorbi când cineva vorbea cu ea, le zâmbi surorilor ei când acestea se uitau înspre ea, îşi mâncă mâncarea şi ascultă cu o iritare crescândă cum nemernicul mincinos răspundea cu o bună dispoziţie imperturbabilă la toate întrebările

despre viaţa lui din Ceylon cu care îl asaltaseră fetele mai tinere. Refuză să bage în seamă cât de chipeş era când râdea, sau cât de bine se asorta halatul lui de culoarea castanei cu tenul lui creol, sau cât de laţi îi erau umerii ce păreau să umple aproape de tot spaţiul de la un mâner al fotoliului la celălalt. Dar ceva din privirea ei tăcută probabil că îi străpunsese totuşi atitudinea de faţadă pe care o afişa şi în cele din urmă îl enervă, fiindcă privirile lui către ea deveniră din ce în ce mai dese pe măsură ce masa se apropia de sfârşit, şi mai puţin prietenoase. Când Claire îl întrebă despre rană, se lăsă pe spate pe scaun, începu să-şi rotească paharul de vin în mână şi răspunse într-o manieră prin care intenţiona în mod evident – cel puţin pentru urechile lui Gabby – să-i plătească pentru că nu se arătase atât de preocupată de el ca şi surorile ei.

— Ca să spun adevărul, spuse el cu un zâmbet scânteietor pentru Claire şi fără să arunce vreo privire spre Gabby, am descoperit că mă deranjează mai tare o muşcătură pe care o am în umăr. De la o creatură suficient de temerară ca să se strecoare în patul meu, fără îndoială.

Gabby înţepeni când o izbi înţelesul adevărat al spuselor lui. Şi doar asta putu să facă pentru ca nu cumva să reacţioneze în alt fel. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei pentru un moment plin de semnificaţii, chiar când în mintea ei se derulară evenimentele ce conduseseră la acea muşcătură. „Bădăranule! Mojicule! Necioplitule!” răcni ea furioasă la el din priviri. Apoi, spre groaza ei şi în ciuda faptului că încercase să-şi folosească şi ultimul grăunte de voinţă pe care îl mai avea ca să împiedice să se întâmple asta, simţi cum faţa începe să i se înroşească atunci când amintirea deveni prea vie ca s-o mai poată îndura. Ca să-şi mascheze stânjeneala, ridică paharul şi luă o

înghiţitură. Vinul i se păru dulce, cu aromă de fructe, şi practic fără niciun gust în gura ei.

Ochii lui sclipeau spre ea. Un zâmbet uşor, satisfăcut, îi curbă buzele. Gabby, clocotind, îmbujorată şi incapabilă să facă ceva în legătură cu oricare dintre aceste aspecte, îşi dădu seama, spre marea ei furie, că i se întinsese cu bună ştiinţă o momeală.

— O ploşniţă, vrei să spui? întrebă Beth cu inocenţă.

Aruncă o privire spre Gabby, care se rugă ca strălucirea roşie a focului să fie suficientă pentru a justifica fierbinţeala din obrajii ei pentru nişte ochi ce nu suspectau nimic.

— Nu ai spus niciodată că avem şi noi dintr-astea aici.

— O ploşniţă. Da.

Zâmbetul lui Wickham era în continuare foarte slab, dar ochii lui râdeau la Gabby când îi întâlniră privirea furioasă, îngrozită. Şi ca să adauge şi o insultă la ofensa pe care i-o adusese deja, se frecă aparent îndurerat pe locul de pe umăr unde-l muşcase ea.

— Cu siguranţă asta a fost. Şi-ncă una deosebit de-a naibii. Ploşniţele astea sunt nişte creaturi cu adevărat rapace.

— Doamna Bucknell trebuie pusă să aerisească aşternuturile, spuse Claire cu spaimă, uitându-se şi ea la Gabby.

Gabby făcu tot ce putu ca să-şi controleze pornirile. Să le dea frâu liber ar fi însemnat să dezvăluie prea multe.

— Sunt sigură că Wickham se înşală. Cu siguranţă doamna Bucknell ar fi foarte mâhnită dacă i-ar pune cineva la îndoială calitatea menajului de care se ocupă cu atâta pricepere. Cred că putem scoate din

discuţie posibilitatea apariţiei unei ploşniţe în orice loc de care se ocupă ea. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Wickham. Poate că ai confundat muşcătura asta despre care vorbeşti cu altceva. Cu o altă rană pe care ţi-ai provocat-o singur, poate.

— Poate, admise el, zâmbind răutăcios.

Intenţia lui nu era, realiză Gabby cu un amestec de furie şi uşurare, să dezvăluie ruşinea ei în faţa surorilor. În schimb, voia să reţină pe veci amintirea lucrurilor ruşinoase pe care le făcuse el – şi a modului şi mai ruşinos în care reacţionase ea – între ei doi. Asta ca să poată continua să o chinuie în particular, reflectă Gabby sumbru, asemenea unui băieţel care înfigea un bold într-o insectă.

Datorită ei, conversaţia luă o turnură mai puţin periculoasă. Claire era cât se putea de doritoare să vorbească despre modă, despre numărul absolut flatant de invitaţii care se primiseră deja şi de informaţia absolut interesantă că fiica vărului Thomas, Desdemona, avea să-şi facă debutul în acest an. Cât despre Beth, ea găsise absolut încântător parcul în care-şi făcuse plimbarea neterminată cu Twindle, şi le recomandă surorilor ei să-l exploreze fără întârziere.

— Ora cea mai potrivită să fii văzut acolo este între cinci şi şase, spuse Wickham.

Gabby, care-şi îngăduise să nutrească speranţa răutăcioasă că el va fi plictisit de moarte de vorbăria surorilor ei despre lucruri care se presupunea că în general erau de interes numai pentru femei, începu să-şi dea seama că era pe cale să plătească pentru asta când el îi aruncă o privire însoţită de un rânjet şi apoi, cu o mişcare studiată, îşi mută ochii la Claire.

— Când voi fi în stare să fac asta, ceea ce sper din inimă că se va întâmpla în următoarele câteva zile, o să te duc în parc. Am primit o cabrioletă nouă cu doi

armăsari chiar în ziua accidentului meu şi nu am avut încă prilejul s-o încerc.

— Ar fi minunat, spuse Claire cu un zâmbet strălucitor, în timp ce Gabby făcea tot ce îi stătea în putinţă să-şi ascundă exasperarea; apoi Claire se uită spre sora ei mai mică. Beth ar putea merge cu noi şi să ne arate locul de observaţie spre care ea şi Twindle încercau să se caţăre când Twindle şi-a luxat glezna.

— De fapt, *eu* am vrut să mă caţăr, spuse Beth pe un ton de scuză. Twindle încerca să mă împiedice. Mi-a spus că o să cad.

— Şi aşa că a căzut ea, dovedind astfel că, într-adevăr, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, murmură Wickham, cu o expresie imposibil de citit în faţa presupunerii lui Claire că Beth era la fel de binevenită în expediţia pe care o propusese el, cum era şi ea însăşi.

Gabby îl străpunse cu o privire strălucitoare de satisfacţie în care se ghicea fără putinţă de tăgadă sentinţa *şah-mat* şi, împingându-şi scaunul în spate, se ridică în picioare.

— Minunata noastră cină de familie a fost încântătoare, dar acum trebuie să ne scuzi, Wickham, spuse Gabby cu o amabilitate afectată, şi le aruncă o privire surorilor ei. Lady Salcombe – mătuşa Augusta – va trece pe la noi la ora nouă, nu uitaţi. Vă aştept pe amândouă jos în trei sferturi de oră.

În timp ce Beth începu să se scuze din inimă pentru faptul că erau nevoite să-l lase pe Wickham singur să-şi vadă de ale lui tot restul serii, Gabby traversă camera. Ajunsese aproape la uşă când Wickham strigă după ea.

— Gabriella.

Ea se întoarse uitându-se la el cu sprâncenele ridicate.

— Te-ai lovit la picior? Am observat că şchiopătezi.

Întrebarea o izbi pe Gabby cu forţa unei lovituri. De ce Dumnezeu o deranja atât mult că el observase şi comentase asupra problemelor de deplasare pe care ea încerca să le mascheze cu multă grijă? Nu ştia şi nici măcar nu voia să cerceteze. Dar o deranja; nu se putea abţine, deşi ştia foarte bine că să-şi facă griji că nu era perfectă era la fel de util ca şi cum şi-ar fi dorit să poată zbura. Dacă ar fi încercat totuşi să se mişte normal, mereu exista o anumită piedică, un moment în care pasul i se poticnea uşor, şi asta era pur şi simplu ceva ce făcea parte din ea şi din viaţa ei.

Cu toate acestea, cu privirea cercetătoare a lui Wickham aţintită asupra ei, nu se putu împiedica să nu audă vocea tatălui ei ca un ecou din trecutul înceţoşat: „Biată creatură patetică, acum cine o să mai aibă nevoie de tine? Ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă te-aş fi înecat pur şi simplu când te-ai născut”.

Chiar după atâta amar de timp, chiar după ce tatăl ei era mort şi îngropat de optsprezece luni, cuvintele acelea mai aveau încă putere să rănească. Şi la fel şi privirea lui Wickham aţintită asupra ei, cântărind cauza mersului ei foarte puţin graţios, recunoscând şi subliniind chiar defectul ei.

Dar exact la fel cum refuzase să se sustragă cumva dispreţului tatălui ei, acum refuză să-i îngăduie lui Wickham să vadă cum întrebarea lui o făcuse să se crispeze toată.

Îşi împinse bărbia înainte şi îl privi drept în ochi.

— Şchiopătez aproape dintotdeauna. Mi-am rupt piciorul când aveam doisprezece ani şi niciodată nu s-a vindecat cum trebuie.

— Dar tu nu ştiai că Gabby e *şchioapă,* Marcus? întrebă Beth, minunându-se.

Ştiind că Beth îi accepta suferinţa ca fiind parte din ea şi că nu intenţionase în niciun fel să scoată o remarcă ce-ar fi putut-o răni pe Gabby mai mult decât dacă, de exemplu, ar fi spus că are ochii cenuşii, lui Gabby i se strânse totuşi inima la auzul descrierii atât de desluşite a infirmităţii ei. Beth, pe lângă toate celelalte trăsături minunate ale personalităţii ei, nu fusese niciodată omul care să nu spună lucrurilor pe nume. Ceea ce era şi bine, şi rău.

— Gabby nu e *şchioapă,* sări Claire vehementă, uitându-se urât la sora mai mică. Doar are un picior mai slab. Dacă eşti şchiop, atunci ai nevoie de un baston ca să te mişti, sau de un scaun cu rotile, sau… sau de cineva care să te însoţească în permanenţă. Privirea ei se mută la Wickham. Poate că Gabby mai şchiopătează din când în când, dar se poate mişca fără nicio problemă singură, te asigur.

Gabby aruncă o privire către sora mijlocie şi zâmbi, cu o privire plină de tandreţe. În momentul acela, în locul tinerei de o frumuseţe răpitoare, cum era acum Claire, o văzu pe sora ei mai mică, cu părul ei numai bucle încâlcite, aşa cum era la cinci ani. Claire fusese prima care ajunsese la ea după accident, cea care se ghemuise lângă ea şi o ţinuse de mână în timp ce una dintre slujnice alergase după ajutor. Gabby ştiuse mereu, deşi niciodată nu-i plăcuse să se gândească la asta, că accidentul ei avusese un efect profund asupra lui Claire.

— Nu fi aşa încuiată, Claire. Nu o insultam pe Gabby. Este sora mea la fel cum este şi a ta.

— Eşti o mare fraieră dacă poţi să crezi că nu o deranjează să o facă cineva şchioapă.

Claire se ridică brusc în picioare, scaunul ei făcând un zgomot puternic atunci când îl împinse în spate.

Beth se ridică şi ea.

— Ei bine, *tu…*

— Ajunge. Wickham întrerupse cu autoritate conflictul ce era pe cale să escaladeze rapid, de parcă făcea acest lucru de când lumea. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Gabby. Iar în ei, ea nu putu să descifreze niciun fel de milă pentru ea, ceea ce o făcu să răsufle puţin – foarte puţin – uşurată. El continuă: Lumea este plină de coincidenţe, se pare. Şi eu am un picior beteag. A fost rupt în trei locuri când un cal m-a prins dedesubtul lui. A durat foarte, foarte mult să se vindece şi mă mai doare încă atunci când plouă.

— În general, piciorul mă doare numai atunci când îl forţez. Dacă aş cădea şi m-aş lovi la el, sau dacă ceva greu ar cădea pe el, cu siguranţă m-ar durea câteva zile bune după aceea.

Zâmbetul politicos cu care rosti aceste cuvinte fu însoţit de o privire întunecată care sublinia în mod evident că şchiopătatul ei foarte pronunţat din momentul acesta avea evident de-a face cu el.

El îi zâmbi. Mesajul tăcut spunea: „Asta e părerea ta”.

Atenţia lui Gabby se îndreptă asupra surorilor ei.

— Dragele mele, dacă nu ne grăbim mai tare, vom întârzia şi în niciun caz nu s-ar cuveni să o facem pe mătuşa noastră să aştepte.

Reamintindu-li-se acest lucru, Claire şi Beth uitară complet de piciorul lui Gabby, care pentru ele era într-adevăr ceva absolut obişnuit, şi urându-i foarte graţios „noapte bună” lui Wickham, se repeziră afară din cameră. Gabby mai rămase numai o clipă, cât să tragă clopoţelul pentru a-i anunţa pe valeţi să vină să strângă masa.

Apoi şi ea o luă spre ieşire, către camera ei.

— Gabriella.

Tocmai ieşea pe uşă când vocea lui o opri. Uitându-se înapoi, văzu că el se ridicase şi stătea singur în picioare, ţinându-se pentru sprijin de spătarul scaunului pe care şezuse până atunci. Din instinct îi veni să-l avertizeze, să-i spună să stea jos, să nu-l lase să-şi solicite aşa puterile. Dar nu era treaba ei să-şi facă griji pentru el, îşi spuse singură în sinea ei, şi în loc să facă ceva de genul acesta, pur şi simplu îşi ridică sprâncenele la el, întrebătoare.

— Poate că, într-una din zilele astea, noi doi ne putem arăta unul altuia cicatricile.

Felul molcom în care rosti aceste cuvinte, le făcu să sune exact ca o simplă remarcă de curtoazie. De-abia după câteva secunde deveni evidentă lascivitatea ascunsă a sugestiei. Şi când se întâmplă, ea îşi simţi coloana înţepenind şi ochii mărindu-i-se de indignare.

El zâmbi spre ea, cu acel zâmbet în mod intenţionat ironic, aşa cum făcea mereu când voia să-i provoace temperamentul năvalnic.

— Eşti un desfrânat dezgustător, şuieră ea către el. Stai departe de mine şi stai departe de surorile mele.

Şi cu asta îşi întoarse spatele şi păşi atentă, plină de demnitate, până ce ieşi din raza lui vizuală. De-abia mai târziu, când îşi ocupa locul în loja mătuşii sale de la Operă în timp ce Claire şi Beth se extaziau datorită minunatelor lucruri ce se vedeau în hăul de sub ele, îşi dădu seama că acea impoliteţe crasă fusese intenţionată şi că avusese un scop foarte util: o făcuse să nu se mai simtă o „creatură amărâtă şi patetică”, aşa cum o numise tatăl ei, şi îi redase demnitatea.

Capitolul 22

Planurile lui concepute cu grijă se duseseră dracului, cugetă el crispat în timp ce, în efortul de a-şi recăpăta puterile, mergea cu paşi mărunţi de-a lungul şi de-a latul dormitorului său. Ştia bine că timpul era o coordonată esenţială, şi ideea că fusese pus în imposibilitatea de a progresa în cercetările sale îl înnebunea de-a dreptul. Iar Gabriella era vinovată de tot acest fiasco nenorocit. Din momentul în care dăduse cu ochii de ea, îmbrăcată în rochia aia neagră şi urâtă, şi cu nasul pe sus, ştiuse că îi va aduce necazuri. Ceea ce nu ştiuse însă era cât de multe.

Îi pusese în pericol acoperirea, îl sfidase, îl împuşcase, îl excitase şi, în plus, acum îl mai făcea şi să se simtă vinovat.

Dacă ar fi ştiut că şchiopătatul ei se datora unei infirmităţi permanente, niciodată nu ar fi atras atenţia asupra ei în maniera aceea, gândi el, vag mâhnit *că nu* ştiuse. Dar când îi văzuse ezitarea din mers când ea traversase dormitorul, simţise un junghi de spaimă că se putea ca el însuşi să-i fi provocat vreo suferinţă. Oare o rănise când o înşfăcase şi o ridicase în hol în acea primă noapte, sau poate mai târziu, când căzuse din patul lui? Gândul acesta îl deranjase nespus. Indiferent ce altceva se mai petrecuse, în niciun caz nu voia să o rănească pe Gabriella. Dar *o rănise,* şi o făcuse tocmai atrăgând atenţia asupra şchiopătatului ei care, oricum, în majoritatea timpului, nu era sesizabil. Văzuse suferinţa din ochii ei şi aşa se hotărâse să o îndepărteze făcând comentariul cel mai deplasat care-i trecuse prin minte. Şi îi ieşise. În schimb, o înfuriase. Ceea ce era mai bine, presupunea el.

— Aăă, dom’ căpitan, ce’aţ vrea să fac cu ăstea?

Barnet, care tocmai schimba aşternuturile, ridică

una dintre misivele impregnate cu parfum de mosc ale Belindei. Un valet i-o adusese când sosise mai devreme şi, cum la momentul acela se afla în pat, o citise rapid acolo. Când Beth intrase peste el fără niciun avertisment, o îndesase între pleduri şi apoi uitase imediat de ea.

— Pune-o în sertar alături de celelalte, spuse el ridicând din umeri.

Belinda fusese o corespondentă foarte devotată, cugetă el. Fără îndoială, era aproape sigur că trebuia să-i mulţumească doar prezenţei descurajatoare a Gabriellei în casă pentru faptul că Belinda nu apucase să-l viziteze în persoană în timpul convalescenţei. Genul de obrăznicie pe care o presupunea vizitarea unui gentleman suferind, aflat la pat – şi posibilităţile de a-l distrage acolo cât se putea de bine de la suferinţa lui – era ceva ce i se potrivea mănuşă Belindei. Numai prezenţa unei stăpâne a casei cu o înfăţişare extrem de rezervată, cu postura unei ducese şi ochii unui uliu – aşa cum avea pentru toţi „sora” lui mai mare – ar fi fost singurul lucru care o putea ţine pe Belinda departe.

— Patu’ e gata, dom’ căpitan.

Barnet mai trase o dată de aşternuturi şi apoi se îndreptă de spate, aşteptând cu ochii la el.

El se strâmbă.

— M-am plictisit de moarte să zac în pat. Dacă mai stau mult aşa, o să ajung la fel de slăbit ca un pisoi abia născut. Vrăjitoarea aia cu un băţ în fund aproape că mi-a venit de hac, Barnet.

Acum prins în mijlocul activităţii de a strânge paharele goale de pe măsuţa de lângă pat, Barnet îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa despre don’şoara Gabby, dom’ căpitan. N-a fos’ de vină ea c-ai speriat-o

atât de tare ca să te-mpuşte.

El se opri din mers şi îşi privi lung complicele.

— Dar pe tine cu ce vrăji te-a îmbrobodit?

— Îmi pare rău, dom' căpitan, da' eu le zic aşa cum le văd. Don'şoara Gabby e o lady adevărată şi nu o să te-ascult nici pe tine, nici pe nimeni să vorbească urât despre ea.

Tonul îi devenise sever, în timp ce aşeza paharele pe o tavă.

— Ia te uită unde stătea domnia.

Mai mult amuzat decât mâniat, îşi reluă plimbarea domoală prin cameră.

— E o mare pacoste, Barnet, ditamai pacostea, asta e.

Barnet se întoarse şi o luă înspre uşă, cu tava plină în mâini, aruncându-i în trecere o privire dojenitoare.

— Problema ta, dom' căpitan, este că eşti aşa de obişnuit ca femeile să cadă pe spate de fiecare dată când le faci ochi dulci, că dacă nu se întâmplă aşa, te uiţi urât la ele.

— Păi nu mă uit frumos la ele dacă mă împuşcă, se răsti el, în timp ce Barnet scoase tava afară din cameră şi apoi se înapoie.

Când Barnet o luă înspre el cu intenţia evidentă de a-l ajuta să se întoarcă în pat, el îi făcu ţâfnos semn din mână că nu vrea.

— Pot să mă bag în pat şi singur când termin. Poţi să pleci şi să revii dimineaţă.

Barnet se opri, încruntându-se.

— Da', dom' căpitan…

— Pleacă, trădătorule.

Un zâmbet şiret îi curbă buzele drept răspuns la mutra jignită pe care o făcu Barnet la auzul apelativului.

— Nu, n-a fost decât o glumă. Am trecut prin prea multe împreună, ca să mă îndoiesc acum de loialitatea ta. Poţi să o susţii cât pofteşti pe *domnişoara Gabby* şi ai şi binecuvântarea mea.

Barnet se mai contrazise cu el alte câteva minute, dar în cele din urmă fu convins să îl lase să se înapoieze singur în pat. Rămas singur, Wickham se uită către pat cu groază, mai măsură camera în sus şi-n jos de câteva ori, şi apoi se aşeză lângă foc cu o carte pe care o descoperise pe poliţa şemineului: *Marmion.* Părea o mare aberaţie, dar se temea că nu era încă în stare să se aventureze până jos, în bibliotecă, pentru a face rost de ceva de citit mai pe gustul lui. Nu-şi putea imagina cum de ajunsese un asemenea roman în camera lui: nu era, din câte ştia el, genul de carte pe care ar fi citit-o el. Prefera cărţile istorice, mai ales cele care aveau de-a face cu milităria, sau poate o biografie…

Cartea îi aparţinea Gabriellei. Răsfoind-o, descoperi numele acesteia pe prima pagină, scris cu cerneală, cu litere frumoase, îngrijite, care îi evocau imaginea ei. Desigur, se gândi el, ar fi trebuit să ghicească. Era genul de carte de care erau atrase femeile. Sau, cel puţin, majoritatea femeilor. Cumva nu i-ar fi trecut prin cap că Gabriella poseda măcar o fărâmă de romantism, dar dacă gusturile pe care le avea la cărţi erau un indiciu în acest sens, în mod clar adevărul era altul.

Tocmai începuse să se uite prin ea cu mai mult interes, citind pasaje ici şi colo, din ce în ce mai amuzat de înfloriturile de limbaj şi revărsarea de sentimente ce, după câte se părea, ei îi făceau plăcere, când auzi zgomotul imposibil de confundat ce-l avertiza că ea intrase în cameră. Asta însemna că opera se terminase. Ascultă într-o doară murmurul

vocii ei adresându-se cameristei. Avea o voce joasă şi muzicală – asta până ce o supăra ceva. Atunci putea să devină la fel de rece şi ascuţită ca un pumnal. Gândul o făcu să zâmbească. Cel mai adesea, vocea ei era ca un pumnal în momentul în care i se adresa lui.

Sigur că, în bună măsură, el era vinovat, trebuia să recunoască. Descoperise că avea o predilecţie deosebită şi total condamnabilă pentru a o tachina.

Întotdeauna, ea muşca momeala atât de frumos.

Vocile din cameră se stinseseră. Cu siguranţă, acum ea era singură şi se băgase în pat. Îi trecu prin minte că era posibil să-i lipsească cartea. Un rânjet i se întinse uşor pe faţă. Ideea de a i-o duce personal îl captivă cu totul, încet dar sigur. Deşi se luptă să reziste, ştiind că era pură nebunie să se implice în ceva cu „soră-sa” mai mult decât o făcuse deja, ideea se dovedi, în cele din urmă, imposibil de alungat din minte.

Se ridică cu grijă în picioare, cu cartea în mână, şi o luă spre uşa ce făcea legătura dintre apartamentele lor. Era la numai câţiva paşi de uşă când un hârşâit aspru pe lemn, urmat de sunetul inconfundabil al cheii învârtindu-se în încuietoare, îl făcu să încremenească pe loc.

Urmări cu un amestec de interes şi plăcere cum se învârte mânerul şi se deschide uşa. Gabriella se ivi în cadrul uşii, înfăşurată în ceea ce, din câte îşi putea da el seama, era o cămaşă de noapte lungă, pe gât, cu mâneci lungi, un şal roz şi un pled albastru strălucitor cu un capăt aruncat pe un umăr. Pledul îi acoperea aproape în întregime veşmintele de noapte şi îi ascundea complet silueta, ceea ce şi intenţionase de fapt, gândi el. Avea părul prins la spate, aşa cum îl purta mereu, în acel coc făcut cu stângăcie, care nu îi punea deloc în valoare trăsăturile; era încruntată şi

avea o privire întunecată. Când îl zări, ochii i se măriră mai întâi de mirare, după care se îngustară a neîncredere.

El aşteptă să audă ce avea ea de spus cu o nerăbdare pe care nu o mai simţise pentru absolut nimic de foarte multă vreme.

*

Ea nu se aşteptase ca el să fie atât de aproape. Luată prin surprindere, Gabby clipi din ochi înspre el, apoi se pregăti mental pentru luptă. Hotărârea care se i se formase în minte în timpul operei nu avea să dispară numai pentru că el stătea la un metru în faţa ei în loc să fie întins în pat, la o distanţă de siguranţă, jumătate de cameră mai încolo. Indiferent de postura în care îl găsea, era absolut decisă să dea lucrurile pe faţă în ceea ce-l privea, chiar acum.

— Bună seara, Gabriella.

Neras şi cu părul răvăşit, înveşmântat în continuare în halatul lui de culoarea castanei şi înnebunitor de chipeş în ciuda hainelor de casă, el era mult mai înalt decât ea, chiar şi aşa în papucii turceşti fără niciun toc pe care îi purta. Senzaţia că era dezavantajată din punct de vedere fizic o nelinişti; se obişnuise cu el bolnav şi întins pe spate în pat, O salută cu o plecăciune uşoară, de gentleman, apăsându-şi palma deschisă pe piept, atitudine contrazisă din plin de ochii jucăuşi. Gabby se încruntă la el. El părea nemaipomenit de amuzat, iar ea nu avea deloc încredere în asta, căci nu se putea amuza decât pe seama ei, de bună seamă. Să-l lase să spună primele cuvinte, se gândi ea supărată, fusese probabil o greşeală, dar acum nu mai avea ce face în privinţa aceasta. Oricum, de când avusese ghinionul să se

asocieze cu el, mult prea multe lucruri merseseră după bunul lui plac. În seara asta ea voia să pună lucrurile la punct, să-i arate cum stătea treaba, dincolo de orice posibilitate de confuzie.

— Dacă mai vrem să continuăm cu şarada asta, trebuie să ne asigurăm că anumite lucruri sunt cât se poate de clare între noi, spuse ea fără niciun fel de alte remarci sau ocolişuri, cu privirea oţelită, în momentul în care întâlni privirea lui.

— Chiar aşa trebuie să facem? Nu era decât un murmur politicos, dar din nou Gabby avu impresia că o lua în zeflemea, îl măsură din ochi, suspicioasă. Cum aşa?

— În primul şi-n primul rând, dă-mi voie să clarific un lucru: te *voi* denunţa drept impostor, exact aşa cum meriţi, dacă nu stai departe de surorile mele, mai ales de Claire.

Era o afirmaţie îndrăzneaţă, care nu admitea niciun fel de contrazicere.

— Ah, Claire. Cea mai uşoară umbră de zâmbet păru să i se aştearnă pe buze. Este o frumuseţe rară. Un adevărat diamant neşlefuit.

Privirea cruntă a lui Gabby se întunecă şi mai tare.

— Să nu avem dubii: chiar aşa am să fac.

— Ce anume? Vei spune întregii lumi că eu nu sunt fratele tău? Oare asta nu va părea cam ciudat, de vreme ce m-ai acceptat deja în această postură?

— Nu mă interesează absolut deloc cât de ciudat ar putea să pară, dacă e în joc viitorul lui Claire.

Tonul lui Gabby era cât se putea de aspru.

— Chiar aşa?

Ochii lui trecură pe deasupra ei. Încă o dată, un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

— Dacă vrei să discutăm despre asta, nu am

putea să luăm loc? Graţie grabei tale în mânuirea pistolului, am descoperit că, mai nou, obosesc mult mai repede decât mi-ar plăcea.

Gabby ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Prea bine.

— Apropo, ţi-ai lăsat cartea în dormitorul meu.

Îi întinse cartea, apoi traversă camera şi se aşeză într-unul din cele două scaune de lângă foc.

— *Marmion?*

Gabby luă cartea şi merse după el. Se mişca greoi din cauza pledului pe care, probabil din motive de decenţă, ţinuse să-l înfăşoare şi să-l ţină strâns în jurul trupului. Nu avea cum să se simtă bine dacă el o vedea îmbrăcată ca pentru somn, mai ales după ce… Dar nu avea să-şi amintească asta. Orice amintire a ceea ce se petrecuse o făcea să se sufoce de ruşine, iar ruşinea îi dădea lui un avantaj asupra ei. Nu-şi îngăduia să fie atât de slabă. Aşezându-se în faţa lui, îşi aşeză cartea pe genunchi.

— Mulţumesc. Mă întrebam unde am lăsat-o. Acum, să consider că ne-am înţeles? Dacă vrei să continui cu farsa asta fără ca eu să te împiedic în vreun fel, trebuie să o laşi obligatoriu în pace pe Claire şi, bineînţeles, pe Beth.

— Cu siguranţă nu te-ai gândit, spuse el cu un ton gânditor – rezemându-şi capul de tapiţeria de pluş a scaunului şi privind-o cu nişte ochi strălucitori care pe ea o deranjară –, cât de dificil ţi-ar fi de fapt *să dovedeşti* că nu sunt contele de Wickham, acum că toată lumea mă cunoaşte ca atare. În plus, m-aş simţi prost dacă nu ţi-aş atrage atenţia că, în eventualitatea puţin probabilă că ai dovedi un astfel de adevăr, s-ar putea foarte bine să fii considerată complicea mea, pentru că, de o săptămână încoace, unelteşti alături de mine să-i uzurpăm drepturile contelui legitim.

Gabby înghiţi în sec, plină de indignare.

— Nu am făcut aşa ceva. Auzi, să uneltesc cu tine!

— Nu?

Îi zâmbi cu blândeţe.

— Nu că te-aş învinovăţi pentru asta, înţelegi tu. Din câte am putut să aflu de la Claire şi Beth – bine, mai ales de la Beth, care are încântător de multă încredere în oameni –, ca şi din bucăţelele de informaţii pe care Barnet le-a adunat de la servitori, am înţeles că te-ai trezit într-o poziţie foarte dificilă după moartea tatălui tău. De fapt, totul îi fusese lăsat fratelui vostru. Nu se făcuse nicio specificare în vreun fel în legătură cu voi, fetele. Ca să spunem lucrurilor pe nume, fără bunăvoinţa fratelui vostru, sunteţi de fapt fără niciun sfanţ; iar bărbatul care ar urma să moştenească averea în cazul morţii fratelui vostru este un văr îndepărtat despre care nu se poate spune că ar ţine prea mult la niciuna dintre voi. Până aici am dreptate?

— Şi dacă ai dreptate, ce-i cu asta?

Gabby stătea acum ţeapănă, cu spatele foarte drept, măsurându-l cu o privire plină de resentimente.

— Păi, în cazul acesta, se explică misterul motivului pentru care ai fost de acord să mă acoperi în mascarada asta şi adevărul este că tu, draga mea, ai nevoie de mine chiar mai tare decât am eu nevoie de tine.

Zâmbetul extrem de fermecător pe care-l revărsase asupra ei era destul ca să determine să-i arunce cartea în dinţii ăia albi sclipitori.

— Nu aş fi aşa de sigură.

— Ba eu *sunt* sigur, aşa că nici să nu te gândeşti să mă ameninţi că mă vei da în vileag. Nu-ţi va folosi la nimic. Dacă te face să te simţi mai bine, atunci poţi să

te consolezi cu gândul că am sentimente destul de fraterne faţă de Claire şi Beth.

Ochii îi sclipiră brusc, jucăuş, pentru un moment.

— Sau, cel puţin faţă de Beth.

Gabby se ridică imediat în picioare. Pledul îi alunecă şi trebui să-şi încleşteze pumnul pe o bucată de material ca să-l ţină cât de cât la locul lui. În cealaltă mână strângea inconştient cartea. Îl fixa cu privirea în care ardeau văpăi de mânie.

— Cine *eşti* tu? Doar *ai* un nume adevărat, nu-i aşa? Îţi cer să mi-l spui imediat. Şi vreau să-mi spui şi care sunt motivele pentru care te dai drept fratele meu. În afară de acela de a duce o viaţă de huzur la care nu ai avea altfel dreptul, bineînţeles.

Rămaseră aşa pentru o clipă, măsurându-se din priviri fără să vorbească. În cele din urmă, când el răspunse, tonul lui era calm, aproape firesc.

— Nu văd absolut niciun motiv pentru care ar trebui să ştii ceva despre mine.

Remarca lui, rostită fără grabă, o făcu pe Gabby să spumege de furie.

— Domnule, eşti un mare bădăran.

— O, dar recunosc de bunăvoie că aşa este.

Tonul lui potolit, ca şi cuvintele în sine o făcură pe Gabby să tremure de indignare.

— O *vei* lăsa în pace pe Claire.

El râse şi clătină din cap ca şi cum s-ar fi minunat de ceva.

— Vai, Gabriella, eşti aşa de aprigă. Să ştii că nu poţi să mă sperii şi să mă ţii departe de sora ta cea frumoasă, dar ai putea – hai să zicem că ai putea – să fii capabilă să-mi oferi ceva care să mă determine s-o fac.

Gabby îşi miji ochii către el.

— Să-ţi ofer ceva, ca un fel de mită? întrebă ea,

neîncrezătoare.

El dădu din cap. Ochii îi erau jucăuşi, dar vocea îi sună suficient de solemn.

— Preţul meu ca să-mi ţin mâinile departe de sora ta este… un sărut.

Capitolul 23

— *Poftim?*

— M-ai auzit.

— Nu.

Gabby era indignată. Din cauza sentimentelor amestecate de mânie şi jenă pe care le trăia, cu siguranţă chipul ei devenise la fel de roşu ca părul lui Beth.

El ridică din umeri, ca şi cum refuzul ei îl lăsa complet indiferent.

— Foarte bine, atunci. De multă vreme aştept să o cunosc mai îndeaproape pe Claire. Postura mea de „frate” îmi oferă îndeajuns de multe prilejuri pentru asta, ştii şi tu. Ea – aşa încântător de inocentă cum este – nu are nimic împotrivă să fie singură cu mine în dormitorul meu, sau…

— Tu… tu, *afemeiat…* Gabby aproape că se înecă rostind epitetul.

— Haide, haide. La urma urmei e o copilărie să ne insultăm în felul acesta.

— N-ai să mai ajungi în apropierea ei. N-o să mai ai prilejul. O s-o avertizez eu…

— Împotriva fratelui ei? Mă îndoiesc sincer că o vei convinge. Din câte am observat eu, Claire e genul de persoană care crede cele mai bune lucruri despre toată lumea – spre deosebire de sora ei mai mare.

— O să-i spun adevărul despre tine, desigur.

— Şi o să speri în continuare să păstrezi secretul? Haide, Gabriella. Ştii foarte bine cum stau lucrurile. O să-i scape la un moment dat şi atunci o să fim cu toţii în cofă.

— Atunci dă-mi cuvântul tău că o să stai departe de ea.

— Bine, o s-o fac – cu preţul unui sărut. Pe gură, ia aminte. Nu o pupătură din aia de pisică pe obraz, cum faceţi voi de obicei.

Strângându-şi în continuare pledul în jurul umerilor, Gabby se uită dispreţuitoare dar neputincioasă la el, căci îşi dădea seama că nu mai avea cum să-l contrazică. Ochii lui păreau aproape negri în lumina jucăuşă a flăcărilor şi, în mod evident, toată povestea asta îi făcea enorm de multă plăcere.

— Ţi se pare că ar fi chiar atât de oribil să mă săruţi? Gândeşte-te la riscurile pe care ţi le-ai asumat deja pentru surorile tale. În comparaţie cu ele, asta mi s-ar părea o nimic toată.

— Nu.

— Bineînţeles, este cu totul şi cu totul alegerea ta.

Gabby nu mai avea ce să spună. „Ai o gură numai bună de sărutat.” Nedorite, dar imposibil de oprit, cuvintele i se iviră în minte. Îşi feri privirea, muşcându-şi buza de jos. Un sărut. Un sărut, ca să o protejeze pe Claire. Un pupic pe gura lui şi asta era tot. La urma urmei, exact cum spusese şi el, nu era mare lucru. Ceea ce o deranja cel mai mult în legătură cu asta, îşi dădu ea seama cu mâhnire, era că ea însăşi voia să îl sărute, că îşi tot imagina buzele lui pe buzele ei, îşi închipuia întreaga scenă încă de când spusese el prima oară acel lucru despre gura ei.

Tot ce trebuia să facă acum era să încheie încă

un târg cu diavolul şi avea în sfârşit să afle.

Îi era aproape imposibil să reziste tentaţiei. Gabby se simţea aşa cum probabil că se simţise Eva când stătuse mai întâi să se uite o bucată de vreme la măr, ispitită, dar înspăimântată.

Înghiţi în sec şi îl privi din nou în ochi.

— Un sărut şi îmi dai cuvântul tău de onoare că vei sta departe de Claire?

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că o voi trata pe Claire la fel de cast şi de nevinovat ca şi cum ar fi cu adevărat sora mea, rosti el rar. Acum, nu pot promite că voi sta departe de ea, de vreme ce în viitorul apropiat vom locui cu toţii sub acest acoperiş.

Gabby cugetă la asta. Părea un compromis destul de acceptabil, cu condiţia ca…

— De unde ştiu că pot avea încredere că îţi vei ţine promisiunea? Delincvenţii, în general, nu se disting în mod deosebit prin onestitate.

El îi aruncă un zâmbet uşor, intim, care provocă o reacţie neaşteptată din partea pulsului ei.

— Fiind complicea mea în infracţiunea asta, va trebui pur şi simplu să ai încredere în mine.

— Eu nu sunt…

Vocea i se stinse. Având în vedere circumstanţele, ca să nu mai vorbim despre privirea lui ironică, nu prea avea niciun rost să protesteze. Indiferent cât de deplasată era alăturarea celor două fapte de înşelăciune, bănuia că în momentul acela chiar era exact ceea ce spunea el: complicea lui.

Era o idee îngrozitoare.

— Ei bine? El ridică din sprâncene. Te-ai hotărât? Nu cred că ar fi o idee bună să stăm aici toată noaptea şi să întoarcem pe toate părţile nişte cuvinte. Există moduri mult mai plăcute în care mi-aş putea petrece timpul – cum ar fi să îmi plănuiesc atacul asupra virtuţii

încântătoarei tale surori.

Gabby încremeni.

— Eşti cea mai josnică vieţuitoare care trăieşte pe pământul acesta.

El scoase un chicotit.

— Se prea poate, dar întrebarea este, vrei să mă săruţi? Ca să-ţi salvezi sora?

Gabby se uită crunt la el şi, dându-şi seama că era absolut inutil să tot încerce să-l nimicească din priviri sau să-l facă să se ruşineze din cauza comportamentului lui nedemn de un gentleman, strânse din buze… şi se aplecă să-l sărute.

O simplă apăsare pe gură. O clipită şi totul se termină. Adevărul era că, după ce se frământase atâta, nimic nu ar fi putut fi mai uşor – sau mai dezamăgitor. Abia, abia îi simţise buzele calde şi uscate sub buzele ei. Nu o cuprinsese niciun vârtej de emoţii. Inima, şi pulsul, şi respiraţia îi rămăseseră absolut la fel. În cele din urmă, toate fanteziile ei se reduceau doar la asta: la fel cum se întâmpla cu multe alte lucruri în viaţă, sărutatul unui bărbat era doar mult zgomot pentru mai nimic.

Mulţumită de sine însăşi pentru că avusese curajul de a face faţă diavolului pe care îl ştia atât de bine, uşurată că se terminase totul şi, prin urmare, îndreptăţită să se simtă chiar arogantă, îl privi de sus, zâmbind uşor.

— Poftim, spuse ea. Am pecetluit afacerea.

El râse şi, întinzându-se în sus, îi apucă încheietura cu o mână înainte ca ea să-şi dea seama de intenţia lui. Încheietura era tocmai a mânii ce ţinea pledul strâns şi, fiind luată prin surprindere, degetele ei se relaxară. Cele două margini se despărţiră, iar pledul îi alunecă şi căzu fără zgomot pe podea.

Fără el, în ciuda faptului că avea şi cămaşa de

noapte şi şalul pe deasupra, ea se simţi goală. Nu-şi putea şterge din minte gândul că el ştia cum arată pe sub cămaşa de noapte. Încercând să-şi elibereze braţul, îşi trecu celălalt braţ peste sâni.

Înregistrându-i gestul, ochii lui sclipiră cu viclenie. Ea încercă să-şi elibereze încheietura.

— Ce faci? Dă-mi drumul.

— O, nu, spuse el clătinând din cap. Nu încă. Nu înainte să-ţi plăteşti datoria. Pupicul acela nu se poate numi sărut, la fel cum o firimitură nu se poate numi o masă întreagă.

— Ţi-ai dat cuvântul.

Se încruntă la el, acum stând perfect neclintită, căci prefera să nu-şi rişte demnitatea luptându-se să-şi elibereze încheietura când îi era foarte limpede că nu avea nicio şansă să-l învingă.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu o să-ţi ţii cuvântul.

— Şi tu ţi-ai dat cuvântul, îi aminti el. Iar regula spune că joci sau plăteşti, draga mea.

Apoi, fără niciun avertisment, o smuci de încheietură, ceea ce o făcu să i se prăvălească în braţe. O prinse ca într-o capcană şi se trezi cu groază stând pe genunchii lui.

— Lasă-mă să mă ridic.

Cartea îi căzuse şi ea şi acum era înţepenită între coapsa ei şi burta lui. Panicată, ea o apucă pe post de armă, singura la îndemână, gândindu-se că-l putea lovi cu ea în coaste dacă era nevoie să se elibereze.

— Ah, ah! exclamă el dojenitor când trebui să se ferească de lovitură cu un cot. Vrei să pui în pericol toate lucrurile bune pe care le-ai făcut şi să mă răneşti din nou? Nu-mi vine să cred ce fiinţă însetată de sânge eşti.

În timp ce vorbea, îi smulse cartea din mâini cu o uşurinţă ridicolă. Micul zgomot înfundat care se auzi

când volumul lovi podeaua îi întări parcă hotărârea de a se elibera. Deposedată de armă, îi trase un cot puternic în piept, ceea ce îl făcu să *scoată* un geamăt de durere, şi dădu să o zbughească. Atunci braţele lui se închiseră în jurul ei, blocându-i braţele de-o parte şi de alta a trupului şi imobilizând-o cu totul pe genunchii lui. Se trezi complet neajutorată asemenea unui ostatic, şi extrem de furioasă. Hotărâtă să păstreze puţina demnitate care-i mai rămăsese, sfidătoare, abandonă orice luptă. Rămase ţeapănă, în capcana braţelor lui, tremurând de nervi.

— Îmi pare rău că, atunci când te-am împuşcat, nu am ţintit mai bine!

— A, ce să-i faci… uneori este cu adevărat trist că trebuie să trăim cu greşelile pe care le facem.

— Nenorocitule!

Cuvântul şocant pe care nu-l mai rostise niciodată în viaţă exprima exact sentimentele care-o însufleţeau.

— Vorbele nu mă pot răni, Gabriella, spuse el încet.

Ca să-l poată privi în ochi, ea trebuia să-şi lase capul pe spate. Lăsându-şi capul pe spate, veni în contact cu antebraţul lui. Nu se putu abţine să nu remarce că braţul lui se dovedea un suport solid, plin de muşchi viguroşi, pentru capul ei. Iar faptul că ea remarcă asta nu făcu decât să mai adauge alte paie pe foc.

— Ştiam că nu pot avea încredere în tine.

Amărăciunea îi făcea vocea tăioasă.

— Dimpotrivă, tu eşti cea care nu s-a ţinut de partea ei de înţelegere.

Apoi îi zâmbi plin de tandreţe. În ciuda mâniei, zâmbetul acela îi tăie răsuflarea.

Era cu adevărat bărbatul cel mai groaznic – şi

date fiind circumstanţele, exact acesta era cuvântul de care avea nevoie – de atrăgător.

— Te-am sărutat. Ştii bine că am făcut-o.

Cu capul rezemat de braţul lui, faţa sa era atât de aproape, încât Gabby putea să vadă fiecare fir de barbă ce-i întuneca maxilarul. Putea să vadă micile riduri pe care le făcea în colţul ochilor când zâmbea în jos spre ea. Putea să-i vadă textura pielii, forma urechilor, sclipirea de amuzament ce-i mocnea în adâncul ochilor albaştri.

Acea sclipire o lămuri, îi spuse că el nu încerca decât să o tachineze. În plus, elimină şi orice urmă a fricii instinctive ce o cuprinsese când el, un bărbat, o prinsese forţat în braţele lui. Dar asta nu însemna că nu era în continuare supărată pe el, pentru că era. Era îngrozitor de furioasă că fusese aşa, vrând-nevrând, aruncată pe genunchii lui, indignată că se afla în continuare în strânsoarea lui, şi cât se putea de neliniştită de faptul că era atât de lipită de el. În plus, nu-i plăcea prea mult nici să fie luată în râs.

— Un sărut ca acela ar fi fost potrivit pentru o mătuşă fată bătrână, aflată pe patul de moarte. Nu se pune.

— Este exact genul de sărut pe care i l-aş da *oricui.* Şi ştii bine că se pune.

Amuzamentul din ochii lui se accentuă.

— Dar, stai puţin, ce ştii tu despre săruturi, oricum? Aş fi dispus să pun pariu pe tot ce am că nu ai mai sărutat un bărbat până acum.

Să se uite în sus în ochii aceia jucăuşi avea cel mai uimitor efect asupra ei, descoperi ea. Aproape că simţea cum furia i se risipea încet, încet. Conştientă de asta, se redresă suficient încât să se poată răsti:

— Şi eu aş spune că e un pariu cât se poate de sigur, pentru că nu mi se pare că tu ai avea ceva al

tău. Tot ce e aici îi aparţine contelui de Wickham, iar tu nu eşti el.

El alese să ignore această înţepătură banală şi să rămână la subiectul iniţial.

— Acum, spune adevărul, Gabriella. Nu ai mai sărutat niciodată un bărbat, nu-i aşa?

Gabby se zbârli, ridicându-şi capul de pe braţul lui, unde stătuse rezemat până atunci.

— Ce te face să crezi asta?

— Sărutul pe care mi l-ai dat nu este genul de sărut pe care o femeie îl dă unui bărbat. Iar eu la genul acela de sărut mă refeream.

Vocea lui era cât se putea de fermă.

— Nu-mi amintesc să fi existat anumite specificaţii legate de înţelegerea noastră, spuse Gabby cu nasul în vânt, ca expresie a superiorităţii.

Acum era rezemată de pieptul lui şi braţele lui erau în continuare – deşi nu atât de strânse ca înainte – în jurul mijlocului ei, imobilizându-i şi mâinile. Probabil ar fi putut să şi le elibereze dacă ar fi vrut, dar nu descoperi în adâncul sufletului ei o dorinţă prea mare să facă asta. În schimb, stătea aproape… confortabil în poziţia asta şocantă, îşi dădu ea seama, şi, ceea ce era la fel de rău, îi plăcea schimbul acesta de replici cu el.

— Ai fost de acord că, dacă te sărut o dată pe gură – ceea ce am făcut – te vei purta cu Claire ca şi cum ar fi sora ta cu adevărat. *Eu* mi-am respectat partea de înţelegere. Acum depinde de tine să o respecţi pe a ta.

— Gabriella.

Îi zâmbea din nou cu expresia aceea tandră în ochi, iar căldura privirii lui o făcu să se simtă delicios de sfârşită.

— Hmm?

— Dacă vrei ca eu să-mi respect partea de înţelegere va trebui să mă săruţi exact aşa cum vreau să fiu sărutat. Altfel, nu mai avem niciun târg.

Rămaseră uitându-se ochi în ochi. Inima ei bătea mai repede decât de obicei, şi respiraţia i se accelerase şi ea. Muşchii începuseră să o lase, iar pe dinăuntru parcă se transformase în gelatină. Era conştientă că se simţea foarte relaxată şi, în acelaşi timp, destul de confuză.

Bărbatul acesta era periculos; ceea ce făcea el era o infracţiune; îi pusese viaţa în pericol; o tratase într-un mod ce ar fi trebuit să umple orice femeie cuviincioasă de ruşine cât să-i ajungă o viaţă întreagă.

Şi cu toate astea – tot ce trebuia să facă era să respire, iar mirosul lui o făcea pur şi simplu să ameţească. Tot ce trebuia era să-şi sprijine capul pe braţul lui, şi tăria muşchilor lui îi topea parcă propriii muşchi. Nu trebuia decât să se cuibărească la pieptul lui, şi căldura şi puterea ce emanau din el îi anihilau parcă propria putere.

Să stea aşa în poala unui bărbat era, fără îndoială, un păcat. Poate nu era ceva ce ar fi făcut o prostituată. Însă, cu siguranţă nicio doamnă de calitate nu s-ar fi dedat la asemenea practici – sau da? În orice caz, niciodată, nici în cele mai erotice scene pe care le putuse zugrăvi imaginaţia ei, nu se văzuse într-o asemenea ipostază. Şi totuşi… îi plăcea. De fapt, nu ar fi avut nimic împotrivă să rămână acolo ore în şir.

Oare cum ar fi fost să îl sărute aşa cum voia el? Cum ar fi fost să vadă ea însăşi ce însemna „genul de sărut pe care o femeie îl dă unui bărbat”?

Dacă în cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă ai ei nu sărutase niciodată un bărbat în felul acela, atunci era destul de probabil să nu o facă niciodată. Era deja fată bătrână, ştia bine. Dragostea trecuse pe lângă ea.

Niciun cavaler nu avea să apară pe calul lui alb şi să o facă să se îndrăgostească până peste cap de el.

Dacă voia să afle ce însemna să sărute un bărbat, asta era cea mai bună şansă pe care o avea. Poate singura. Şi descoperi, cu o ultimă rămăşiţă de teamă, că voia foarte tare să profite de ea.

— Foarte bine, spuse ea cu o asprime forţată în glas, care să-i mascheze tremurul din interior. Ce anume vrei să fac?

Capitolul 24

— Mai întâi, pune-ţi braţele în jurul gâtului meu.

Gabby privi lung în ochii lui întunecaţi, traversaţi de o licărire de amuzament.

Apoi înghiţi în sec şi, ridicându-şi braţele, le strecură aproape cu tandreţe în jurul gâtului lui. Brocartul de mătase al halatului lui i se păru foarte moale sub degete. Sub el, umerii lui laţi şi puternici, extrem de masculini, ofereau un contrast captivant. Părul lui, aspru şi rece, îi mângâia degetele. Aproape ca o reacţie inconştientă, şi le încleştă pe ceafa lui.

— Aşa e bine.

Dacă vocea lui suna puţin mai răguşită decât înainte, ea aproape că nu observă.

— Acum?

Iar motivul pentru care aproape că nu observă era acela că şi ea însăşi se chinuia să respire normal.

— Apleacă-te înainte, pune-ţi buzele peste buzele mele şi deschide gura.

Gabby se încruntă.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce să deschid gura?

— Ca să-mi pot eu vârî limba înăuntru.

— *Cum?*

Gabby se trase înapoi. El trebui să-i prindă braţele ca să le ţină unde erau.

— Nu da înapoi acum, o avertiză el.

— Tu… să-ţi vâri limba în gura mea?

Era o şoaptă îngrozită.

— Mm… Îhâm. Şi tu să-ţi vâri limba în gura mea.

— O, Doamne!

Gabby se uită la el, încercând cu disperare să întrezărească vreo sclipire în ochii lui care să-i spună că glumeşte. Era însă, decise ea după ce-i aruncă acea privire cercetătoare, cât se putea de serios.

— Nu cred că pot.

— Sigur că poţi. Haide, haide, Gabriella, nu am toată noaptea la dispoziţie. Ai fost de acord cu această înţelegere. Acum fă ce îţi spun şi sărută-mă.

Gabby se uită în sus spre el, la chipul acela, cu trăsături masculine atât de frumoase, aflate la doar câţiva centimetri de faţa ei, la ochii lui indigo care, cine ştie cum, în timpul schimbului lor de replici, se întunecaseră până ajunseseră aproape negri, la gura lui frumoasă care acum nu mai zâmbea.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Palmele i se umeziseră. El voia să-şi vâre limba în… Era atât de şocant, că nici nu putea să-şi termine gândul. Oare cum avea să fie realitatea?

Adunându-şi ultimele fărâme de hotărâre, se apucă de partea din faţă a halatului lui şi se aplecă în faţă. Sânii ei trecură peste pieptul lui şi simţi furnicături în vârfurile sensibile care i se întăriră. Mâinile îi alunecară pe braţele ei, coborând pentru a se rezema uşor de o parte şi de alta a taliei, fără să o mai ţină prizonieră şi fără să o forţeze în vreun fel,

rămânând pur şi simplu în aşteptare. Gabby pricepu. Pentru ca înţelegerea să fie respectată, trebuia ca ea să facă asta.

Îşi apăsă sânii mai tare pe pieptul lui, apoi îşi ridică gura spre gura lui.

Buzele li se atinseră la fel ca data trecută, repede şi ezitant. Gabby nu se putu abţine. Îl atinse şi înregistră căldura uscată a buzelor lui şi asprimea obrazului neras pe pielea ei, apoi se trase înapoi.

Îi era imposibil să desluşească ceva în ochii lui.

— Tot nu a fost suficient de bine. Mai încearcă. Şi de data asta închide ochii, Gabriella, şi deschide gura.

Cuvintele erau şoptite, rostite din gât. Simţi căldura respiraţiei lui când le rosti. Doar o idee mai aproape, doar un fir de păr, şi ar fi putut să-i simtă buzele mişcându-i-se pe buzele ei.

La gândul acesta, o fierbinţeală fără margini păru să-i inunde venele.

— O, nu… nu pot.

Dar nu se trase înapoi. În loc de asta, degetele i se încleştară chiar şi mai puternic pe materialul halatului lui. Îşi simţea corpul ciudat, de parcă n-ar mai fi avut oase deloc. Sânii ei se umflară, lipiţi de pieptul lui. Locaşul dintre picioare i se încordă dureros.

El îi mângâiase şi îi sărutase sânii, îşi trecuse mâna peste bazinul ei, îi ridicase fusta… Amintirea îi dădu senzaţia că era gata să leşine. Trupul îi păru să ia foc. Disperată, ruşinată dincolo de limită, îşi dădu seama că voia ca el să o facă din nou.

Genul de sărut dorit de el conducea exact la asta.

— Ba da, poţi. Pune-ţi buzele peste buzele mele şi pe urmă strecoară-ţi limba în gura mea.

Gabby trase adânc aer în piept, tremurând. Nu avea ce să facă, îşi dădu ea seama… şi nici măcar nu voia să dea înapoi. Agăţându-se în continuare de

halatul lui ca de un colac de salvare, îşi ridică faţa şi-şi lipi buzele de buzele lui. Apoi, amintindu-şi instrucţiunile lui, închise ochii şi-şi împinse ezitant limba înainte.

Dădu de bariera buzelor lui închise. Imediat ce le atinse, acestea se deschiseră, iar ea-şi făcu curaj şi-şi strecură limba în gura lui.

Era umedă şi foarte fierbinte, şi avea un gust uşor de brandy fin şi de trabuc. Limba lui o atinse pe a ei, o mângâie şi apoi îi invadă gura cu o mişcare năvalnică ce o lăsă fără suflu. Buzele lui se mulară perfect pe buzele ei, iar ea simţi cum începe să i se învârtă capul. Şi cum i se face pielea de găină. Şi cum i se strânge stomacul.

Niciodată nu-şi închipuise că un bărbat putea săruta în felul acesta. Era şocant, copleşitor, extraordinar. Mâna lui se ridică spre capul ei ca să-l sprijine, iar el îşi modifică poziţia astfel încât ea să se lase pe umărul lui puternic. De parcă ar fi avut o voinţă proprie, mâinile ei alunecară pe pieptul lui în sus până ce-şi încleştă degetele la ceafă. Se simţea complet neajutorată în faţa puterii lui şi îşi dădu seama că îi plăcea foarte mult această senzaţie.

Buzele lui se mişcară peste ale ei, forţând-o să-i răspundă. Limba lui explora cele mai ascunse cotloane ale gurii ei. Aşezată în poala lui, cu braţele în jurul gâtului lui, Gabby savura senzaţia aşa cum un gurmand ar fi savurat aromele şi aspectul unui ospăţ deosebit. Timidă, îi mângâie şi ea limba cu limba ei, şi ca răsplată îl simţi trăgând brusc aer în piept.

Era bine de ştiut că nu era singura afectată de sărutul lor.

Atunci îi simţi mâna pe sânul ei.

Era rândul ei să-şi recapete suflarea. Deşi două straturi de material – cămaşa de noapte şi şalul – se

aflau între pielea ei şi atingerea lui, îi simţi fierbinţeala şi forţa mâinii cu o acuitate ce o şocă. Sfârcul ei se umflă în palma lui ca şi cum i-ar fi cerşit atenţia, ca şi cum trupul ei, amintindu-şi atingerea lui, tânjea să primească mai mult. Pântecul i se contractă şi apoi începu să pulseze în ritmul acela dureros, înnebunitor, pe care şi-l amintea prea bine.

El îşi trecu degetul mare peste sfârcul ei, îl apăsă, iar corpul ei parcă izbucni în flăcări.

Simţurile îi erau copleşite. Nu se mai putea gândi la nimic, putea doar să simtă. Se agăţă de gâtul lui, întorcându-i sărutul, abandonându-i-se din ce în ce mai firesc, îngăduindu-i mâinii lui să-i mângâie sânul – nu, plăcându-i la nebunie ca mâna lui să-i mângâie sânul. Tremura, îşi dădu ea seama ameţită, iar trupul ei se arcuia înfometat spre pieptul lui, iar locul dintre coapse începu din nou să se topească…

Îşi dădu seama că bărbăţia lui era între coapsele ei, şi-o simţi tare şi plină de dorinţă. Incapabilă să se abţină, se foi peste ea, simţind-o cum apăsa viguros în posteriorul ei.

Asta voia să simtă în ea… Şi când îşi dădu seama de asta, îi scăpă un mic geamăt involuntar care se pierdu pe buzele lui.

Apoi, gura lui o părăsi pe a ei ca să-i presare săruturi de-a lungul liniei bărbiei. Ochii lui Gabby se deschiseră brusc când îşi dădu seama, cu mica parte a creierului ei care mai era încă în stare să funcţioneze raţional, că înţelegerea fusese respectată cu vârf şi îndesat. Dar descoperi că nu-i mai păsa de înţelegere, şi părea că aspectul era la fel de absent şi din mintea lui, în timp ce îi săruta linia delicată a gâtului. Gura îi era fierbinte şi udă pe pielea ei, iar mâna lui pe sânul ei era caldă şi puternică…

Înţelegerea fu dată uitării cu totul în momentul în

care el trase de partea din faţă a cămăşii ei de noapte ca să-i dezvelească un sân. Ochii ei rămaseră deschişi suficient de mult, cu un fel de anticipaţie şocată, când el descoperi curbura pielii albe cu vârful ei rozaliu şi ferm. Niciun bărbat nu o mai văzuse goală înainte – dar dintr-odată ea simţi că dorea cu ardoare ca el să o privească, să o atingă. El ridică atunci capul, uitându-se în continuare la sânul ei, şi îl cuprinse cu blândeţe în palmă de parcă ar fi vrut să-l cântărească.

Buzele lui Gabby se desfăcură. Mâna lui era mare şi întunecată pe pielea ei sensibilă. O simţea caldă şi uşor aspră şi…

Capul lui coborî brusc. Ochii ei se făcură mari de uimire când îşi dădu seama că era pe cale să-i sărute sânul gol. Simţi atingerea blândă a buzelor lui când începu să o atingă şi senzaţia aspră a bărbiei lui nerase pe pielea ei, cu câteva secunde înainte ca el să se apuce să-i sugă sfârcul, pârjolindu-l parcă cu gura lui fierbinte.

Toate simţurile lui Gabby explodară. Era cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată, pe care îl trăise vreodată. Incapabilă să se abţină, scoase un mic ţipăt înăbuşit când limba lui îi găsi sfârcul şi unghiile ei se înfipseră adânc în umerii lui în timp ce-l privea cum îi sugea sânul ca un bebeluş. Ceea ce făcea el era complet indecent, ştia, peste măsură de desfrânat, şi cu toate acestea îi puse tot trupul pe jar.

Nu visase vreodată că un bărbat i-ar putea face aşa ceva, nici măcar că ar fi vrut cineva să o facă. Totul era atât de minunat, de nemaipomenit, de… obscen.

Nici măcar nu ştia cum îl cheamă.

Gândul acesta veni de undeva, din partea încă treză a creierului ei ce era acum preocupată cu instinctul ei de conservare şi o şocă atât de tare, încât

o obligă să revină la realitate.

Era un seducător experimentat, folosindu-i cu lascivitate trupul. Permiţându-i să o facă, ea nu era mai brează decât o depravată, o femeiuşcă uşoară la fel ca toate cele care îi încălziseră patul tatălui ei.

— Nu! spuse ea, sunetul de protest sunând extraordinar de slab în propriile urechi.

Începu să se lupte, împingându-i capul departe de pieptul ei, încercând să se elibereze. Nu avea încredere că va reuşi să se elibereze. Când încercă să-şi acopere sânul cu mâna, să o vâre cumva între buzele lui şi carnea ei, el ridică uşor capul şi se uită la ea. Ochii îi străluceau şi se înroşise la faţă într-un mod care o făcu să se teamă de ceea ce urma.

— Nu! spuse ea din nou, cu şi mai multă vehemenţă.

Se priviră îndelung. El strânse din dinţi, îşi miji ochii – şi îi dădu drumul.

Gabby se împletici, ridicându-se imediat în picioare şi trăgându-şi la loc, cu degete tremurânde, cămaşa de noapte.

El rămase în continuare aşezat, cu mâinile abandonate peste rezemătoarele scaunului, cu capul sprijinit de spătar, uitându-se în sus spre ea cu o expresie imposibil de descifrat. Întâlnindu-i privirea, îşi dădu şi ea seama, parcă pentru prima oară, de enormitatea faptei sale. Îl lăsase pe bărbatul acesta, pe străinul acesta, să o ţină în poala lui şi să o sărute şi să-i dezgolească, să-i mângâie şi să-i sărute sânul. Nici măcar nu putea invoca în apărarea ei faptul că o forţase el – pentru că nu se întâmplase aşa. Ea nu ar fi consimţit niciodată să se lase sărutată dacă ea însăşi – undeva în adâncul ei – nu ar fi *vrut* să îl sărute. Nici măcar de dragul lui Claire.

Hainele îi erau răvăşite, iar părul, care îi scăpase

din agrafe fără să-şi dea seama în decursul ultimelor câteva minute încinse, îi căzuse bogat pe umeri. Oare ce credea el despre ea? se întrebă Gabby dându-se de ceasul morţii. Se îmbujoră de durere, dându-şi seama că era foarte posibil să-i pară o femeie fără morală, o uşuratică, o târfă.

Ceea ce, într-o anumită măsură, în prezenţa lui, era adevărat.

Dar nu voia să se gândească la asta, nu acum. Ar fi fost o umilinţă şi mai mare să permită ca el să-şi dea seama cât de profundă era ruşinea pe care o simţea acum.

Aşa că trase adânc aer în piept şi-şi ridică bărbia.

— Cred că vei fi de acord că mi-am respectat partea de înţelegere, spuse ea, mândră de răceala din tonul ei.

Apoi, întorcându-se cu spatele la el, păşi demnă, trecând de uşa dintre camerele lor, o închise şi o încuie în urma ei, după care aproape că o zbughi la fugă până în patul ei gol şi rece.

Capitolul 25

După cum prezisese Lady Salcombe, în ziua următoare fură pur şi simplu asaltate de vizitatori, dintre care unii le văzuseră la Operă, iar alţii doar auziseră că erau acolo. Printre aceştia se numărau diverse rubedenii, inclusiv unul dintre verii Hendred ai lui Gabby şi câteva dintre rudele din familia Dysart ale lui Claire. Printre ultimii sosiţi se numărară şi soţia vărului Thomas, Lady Maud Banning, împreună cu cele două fiice ale ei, Thisby şi Desdemona. Thisby fusese scoasă în lume cu succes cu un an înainte, iar acum

era onorabila doamnă căsătorită cu Charles Fawley. Când Stivers le anunţă pe nou-venite, Gabby, care împreună cu Claire se aflau în salonaş făcând conversaţie cu musafirii sosiţi mai devreme, se ridicară să le întâmpine.

— Lady Maud Banning, onorabila doamnă Fawley şi domnişoara Banning, în ciuda răcelii ce exista de foarte mult timp între cele două familii, Gabby acceptă cu un zâmbet sărutările în aer ale lui Lady Maud şi ale fiicelor ei, oferindu-se să le prezinte celorlalţi musafiri, pe care se dovedi că deja îi cunoşteau. După câteva momente de conversaţie generală, cei care veniseră devreme îşi luară rămas-bun şi plecară, iar cei care rămaseră se separară în două grupuri: Gabby şi Lady Maud, pe scaune în faţa ferestrelor lungi care dădeau înspre piaţă, iar Claire, Desdemona şi Thisby se aşezară pe sofa lângă cămin.

Aruncând o privire spre cele trei fete, Gabby nu se putu împiedica să nu simtă un acces de mândrie cât se putea de lipsit de nobleţe. Lady Maud era o blondă subţire care odinioară fusese considerată o frumuseţe, iar fiicele ei erau şi ele blonde, una cu părul de culoarea grâului copt, cealaltă cu părul ca un fuior de în, şi fuseseră înzestrate şi cu silueta subţirică a mamei lor. Din nefericire însă, feţele fetelor moşteniseră o bună parte din trăsăturile vărului Thomas: ochii lor albaştri erau cam bulbucaţi, iar bărbiile erau trase înapoi într-un mod destul de supărător privirii. Desdemona, cea cu părul ca inul, avea o faţă rotundă şi, în plus, avea tenul îngrozitor de plin de pistrui, în timp ce faţa lui Thisby era atât de lunguiaţă că semăna foarte bine cu un cal. În compania lor, frumuseţea lui Claire era de neegalat. Cu verişoarele ei blonde de-o parte şi de cealaltă, frumuseţea ei întunecată strălucea ca un far într-o noapte furtunoasă.

— Ei bine, trebuie să-ţi spun că nu m-am gândit niciodată că o să te văd arătând atât de bine, spuse Lady Maud cu tonul acela al ei nemulţumit, măsurând-o în mod critic pe Gabby în rochia ei de crep azuriu, simplă, dar cu o croială la modă.

Cum coafeza pe care o angajase mătuşa Augusta fusese pe la ea mai devreme, Gabby se simţea destul de încrezătoare că toţi cârlionţii ei, până atunci imposibil de domolit – care fuseseră tunşi şi coafaţi astfel încât numai câteva şuviţe cârlionţate scăpau din cocul înalt, în modul cel mai avantajos pentru forma feţei ei nu îi ofereau soţiei vărului său niciun motiv să găsească vreun defect important pe care să-l critice.

— Mulţumesc, răspunse Gabby amabilă, deşi tonul pe care fuseseră rostite cuvintele le făcuse să pară chiar şi mai puţin măgulitoare decât erau ele înseşi.

În timp ce căuta în minte un subiect de conversaţie cu cineva care nu făcuse niciodată un secret din faptul că îi displăceau fiicele contelui decedat, ochii îi rătăciră din nou până la fetele de pe sofa.

— Am înţeles de la vărul Thomas că aţi fost plecată în vizită la noii socri ai lui Thisby?

— O, da, ce oameni drăguţi! Charles – soţul ei – are opt mii de lire pe an, ştii, aşa că a fost o partidă foarte bună în ciuda absenţei unui titlu. Mă gândesc însă să ţintesc puţin mai sus pentru draga de Mona.

Privirea mulţumită pe care o aruncă spre fiică-sa mai mică se întunecă, după cum remarcă Gabby, când se opri asupra lui Claire.

— Thisby merită felicitări, desigur, spuse Gabby. Şi sunt sigură că în curând vă voi oferi felicitări şi pentru Desdemona.

— Da, aşa este. Sora ta este foarte drăguţă, nu-i

aşa? Dacă nu ar fi părul ei brunet – atât de demodat la momentul acesta, din păcate – şi faptul că provine dintr-o familie nu chiar de cea mai bună calitate din partea mamei, sunt sigură că ar face vâlvă în înalta societate.

— Eu încă nutresc speranţa că o va face, răspunse Gabby uşor, nefiindu-i deloc greu să recunoască un acces de gelozie atât de evident şi fiind capabilă de suficientă nobleţe, ca să nu îi răspundă printr-o insultă mascată în aceeaşi manieră.

— Apropo, Desdemona arată foarte bine astăzi.

Ultima remarcă nu era, reflectă ea, în totalitate nesinceră. Mona arăta într-adevăr mai bine decât ultima oară când Gabby avusese prilejul să o vadă. Poate că, se gândi ea cu o umbră uşoară şi absolut regretabilă de maliţiozitate, Lady Maud aplicase loţiune de albire pe pistruii fiicei ei, aşa cum Twindle, în spiritul îndeplinirii sarcinilor pe care le avea, îi recomandase şi ei să o facă.

Lady Maud păru satisfăcută.

— Ei bine da, şi eu cred asta. Îşi mută privirea din nou la cele trei fete.

— Îmi place să-mi văd fetele în rochii de culori pale şi cu modele potolite, mai ales când abia că au ieşit în lume.

Deşi rostită cu zâmbetul ce se stingea uşor atât de specific pentru Lady Maud, aceasta era în mod evident o altă înţepătură la adresa lui Claire, a cărei rochie strâmtă, cu talia înaltă, de culoare galben aprins, părea la fel de strălucitoare şi aerisită ca razele soarelui printre nori, alături de pastelurile palide ale verişoarelor ei. Mânecile scurte şi puţin bufante şi decolteul destul de adânc dezvăluiau în bună măsură carnaţia creolă a lui Claire. Dar asta, cu siguranţă, fără să depăşească limita bunei-cuviinţe – şi nu mai mult

decât lăsau să se vadă şi Desdemona şi Thisby, însă cu un efect mult mai puţin plăcut vederii.

Gabby făcu o remarcă în mod intenţionat deosebit de agreabilă, iar ea şi Lady Maud continuară să converseze câteva minute despre nişte subiecte neutre. Apoi, Lady Maud, cu un zâmbet conspirativ, îşi coborî glasul:

— Ar trebui să te felicit pentru această norocoasă schimbare de circumstanţe de la ultima noastră întâlnire, cred. Ce minunat că Wickham ţi-a îngăduit să vii la Londra să o scoţi pe Claire în lume. Să înţeleg că nu şi-a revenit după accidentul pe care l-a suferit? Noi am fost şocaţi – absolut *şocaţi* – când am auzit că s-a împuşcat accidental. Ca o persoană foarte interesată de aceste lucruri – la urma urmei, Thomas este moştenitorul lui Wickham – eu, una, l-aş sfătui să nu mai fie atât de neîndemânatic. Râse uşor, considerându-şi replica foarte spirituală. Este în proces de recuperare, presupun, nu?

— Da, desigur. Gabby refuză să-şi îngăduie să se gândească prea mult la cât de bine se simţea deja Wickham. De fapt, refuză să se gândească la Wickham în vreun fel. Este mult mai bine, vă mulţumesc.

— Ar trebui să fii recunoscătoare că dragul de el nu a apucat-o pe aceleaşi căi ca şi vărul Matthew – şi nu aş spune asta nimănui în afară de tine – în ceea ce priveşte zgârcenia. Ba, chiar dimpotrivă, dacă ce am auzit eu este adevărat! Înţeleg că Wickham urmează să dea un bal pentru Claire, cu Augusta Salcombe pe post de gazdă, aşa este?

— Foarte adevărat, răspunse Gabby zâmbind, percepând în spatele nuanţei de vagă neîncredere din vocea lui Lady Maud invidia cuiva despre care se ştia prea bine că era la fel de zgârcită – aşa cum se exprimase ea – ca şi răposatul conte.

De asemenea, din spusele ei, Gabby ghici şi adevăratul scop din spatele acestei vizite neaşteptate şi nedorite, anume să se asigure că Lady Maud şi fiicele ei erau invitate la bal.

— Şi va fi un bal cu adevărat grandios, dacă e să se facă voia mătuşii Augusta, şi cu siguranţă aşa va fi. Puteţi fi sigură că veţi primi invitaţii în timp util, apropo.

— Desigur, nu m-am îndoit niciodată că ni se vor trimite invitaţii. Doar facem parte din familie, nu? întrebă Lady Maud pufnind. Ar părea într-adevăr foarte ciudat să nu-ţi inviţi propriile verişoare la bal.

Râse tare şi cristalin, apoi se uită din nou înspre fete şi ridică vocea.

— Ei bine, mai avem de făcut şi alte vizite. Thisby, Mona, sărutaţi-vă verişoarele şi hai să mergem!

După ce plecară ele, Claire îşi dădu ochii peste cap spre Gabby.

— Da, *sărutaţi-vă verişoarele,* spuse ea mimând dulcegăria falsă din vorbele lui Lady Maud într-un fel care o făcu pe Gabby să izbucnească în râs. Dacă-ţi aduci aminte, ne tratau ca pe nişte leproase când locuiam la Hawthorne Hall. Îţi închipui că se poate gândi că am uitat?

Zâmbind în continuare, Gabby clătină din cap.

— Păi, a părut foarte dornică să fim prietene, nu? Ei bine, nu ne-ar folosi nici uneia dintre noi să se ştie cum că ne-am certat. Indiferent cât de urât s-au purtat în trecut, la urma urmei sunt verişoarele noastre. Nu ne costă nimic să zâmbim şi să fim politicoase.

— Eu va trebui să-mi muşc limba de fiecare dată când se apropie de mine, spuse Claire strâmbându-se, apoi o luă pe scări în sus ca să se alăture grupului de fete foarte tinere care râdeau şi discutau cu însufleţire

cu Beth, în vechea cameră a copiilor.

Dacă era să recunoască adevărul, mustăci Gabby, Claire ar fi fost probabil mult mai fericită să se joace diferite jocuri şi să stea de vorbă cu musafirele mai tinere decât să se alăture adulţilor în salonaş, deşi nu ar fi admis niciodată aşa ceva. În ciuda celor optsprezece ani ai ei, Claire era, la urma urmei, foarte tânără încă.

Gabby încă mai avea să caute în garderoba ei o rochie potrivită pentru evenimentul din seara aceea: o serată muzicală organizată în casa uneia dintre prietenele mătuşii Augusta, la care ea şi Claire fuseseră invitate printr-un bilet pe care-l adusese cineva chiar în acea dimineaţă. Încă nu se obişnuise cu faptul că trebuia să-şi schimbe hainele şi de şase ori pe zi, iar simplul fapt de a se gândi la asta şi la seara lungă pe care avea să o petreacă conversând cu prietenele mai în vârstă ale mătuşii ei, cel mai probabil, o făcea să se simtă deja obosită.

Desigur, nu ajuta nici faptul că practic nu dormise aproape deloc în noaptea de dinainte. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea în minte faţa lui Wickham. Şi indiferent cât de tare încercase să se relaxeze, să se odihnească, trupul ei rămăsese dureros de treaz, tânjind să primească mai mult. „Ai o gură numai bună de sărutat.” O, Doamne, la fel şi el.

Nu putea permite ca asemenea lucruri să se mai petreacă din nou, îşi spuse cu asprime. Şi ca să se asigure că nu se vor mai petrece, avea de gând, pe viitor, să se ţină departe de Wickham.

Rămase jos câteva minute după ce plecă Claire, aruncând o privire peste cărţile de vizită ce sosiseră în ultimele câteva zile.

Astfel, se afla încă în salonaş, în picioare lângă cămin, fără nicio posibilitate de a se ascunde, când pe

urmele lui Stivers intră următorul vizitator.

— Ducele de Trent este aici să vă vadă, domnişoară Gabby, anunţă Stivers cu o voce sumbră.

La auzul acelui nume, pe care ea crezuse că… sperase că nu avea să-l mai audă vreodată rostit, Gabby simţi un gol imens în stomac. Ridică panicată capul, hotărâtă să îi ceară lui Stivers să spună că nu este disponibilă, când dădu cu ochii de Trent însuşi, care îl urma îndeaproape pe majordom.

Camera începu să se învârtă cu ea şi, pentru o clipă îngrozitoare, holbându-se la faţa aceea descărnată, cu o paloare aproape cenuşie, care îi bântuia coşmarurile de ani şi ani, se simţi pe punctul de a leşina.

Capitolul 26

— Gabby, spuse Trent, înclinându-şi capul în timp ce venea spre ea. Sau acum, că ai parte de atâta mărire, ar trebui să îţi spun Lady Gabriella?

La un gest al lui Trent, Stivers făcu o plecăciune şi ieşi înainte ca lui Gabby să-i poată trece prin minte să-i ceară să rămână. Desigur, Stivers nu ar fi lăsat-o niciodată singură dacă ar fi ştiut… Dar tot ce ştia el era că Trent fusese un prieten al tatălui ei, unul dintre mulţii ticăloşi pe care Stivers nu-i putuse suferi. Rămasă singură în salonaş cu un bărbat pe care-l urâse şi de care se temuse mai mult decât de oricine altcineva aproape toată viaţa ei, Gabby se luptă să-şi ţină firea.

— Aş prefera să nu-mi spuneţi nicicum, domnule duce, spuse ea cu o voce glacială, reuşind să se apuce de ultima bucăţică de respect de sine înainte să-i

scape printre degete.

Copilului din ea i-ar fi venit să alerge şi să se ascundă; femeia din ea simţea un dispreţ atât de mare, încât nu şi-ar fi permis nici măcar să clipească, de teamă să nu pară slabă în faţa acelui animal.

— Mă veţi ierta dacă vă spun drept în faţă că mă surprinde foarte tare că aveţi îndrăzneala de a vă prezenta aici.

El chicoti, venind mai aproape. Era, văzu ea acum cu ochii neutri ai cuiva care se afla în siguranţă, undeva unde el nu o mai putea ajunge, un bărbat relativ scund, nu cu prea mulţi centimetri mai înalt decât ea şi cu o siluetă subţire. Părul îi era cărunt şi acum începuse să se rărească, acolo unde odinioară fusese blond strălucitor, şi o mulţime de riduri îi brăzdau faţa care arăta ca şi cum văzuse de prea puţine ori lumina zilei. Nasul îi era ca un cioc de şoim; ochii aveau pleoape grele, dar erau încă vii. Într-o mână avea acelaşi – era sigură că era acelaşi – baston cu mâner de argint.

Ea se întrebă dacă venise cu el în mod intenţionat.

— Atitudinea ta mă răneşte, Gabby, mă răneşte nespus. Nu suntem noi cei mai vechi prieteni? Eram sigur că voi fi bine-venit. Când v-am văzut pe tine şi pe Claire la Operă, aseară, am fost cuprins de ambiţia de a reînnoi una dintre cele mai minunate relaţii pe care le-am avut în toată viaţa mea.

Oricât ar fi încercat să-şi păstreze o expresie încrezătoare pe figură, Gabby simţi că încep să-i tremure genunchii. Îşi lăsă greutatea pe piciorul mai puternic, temându-se că cel beteag ar putea s-o trădeze chiar într-un moment în care nu ar fi suportat să se întâmple asta. Brusc, i se păru greu şi să respire, iar palmele, descoperi ea când strânse pumnii, i se

făcuseră reci şi umede. Dar circumstanţele erau altele acum, îşi aminti ea cu hotărâre. Tatăl ei era mort. Trent nu mai avea nicio putere asupra nici uneia dintre ei.

— Nu am absolut nicio dorinţă să am de-a face cu dumneavoastră. Vă rog să plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi.

El zâmbi. Ea-şi amintea acel zâmbet. Pur şi simplu buzele acelea foarte subţiri se întindeau fără urmă de umor, dându-i feţei mai mult decât oricând aparenţa unei măşti mortuare. O măsură la fel de deschis şi cu o privire la fel de rapace cum îşi măsoară un uliu prada.

— Apropo, trebuie să-ţi prezint complimentele mele. Ai devenit o făptură foarte atrăgătoare, deloc asemănătoare cu cea care erai. Iar Claire – ea este o bijuterie rară. Orice colecţionar ar fi mândru să fie a lui.

Gabby nu se putu abţine. O copleşiră nişte amintiri care-i aduseră fiori pe şira spinării. Făcu un mic pas înapoi şi îngheţă. Ochii lui sclipiră.

Rămase pur şi simplu ca o stană de piatră, aşa încât zgomotul paşilor care traversau holul în spatele lui abia, abia dacă-i ajunse la creier. Ar fi fost însă mult mai dificil să nu remarce silueta înaltă, cu umeri laţi, care apăru fără veste în uşa salonaşului, apoi îi trecu pragul pentru a măsura scena ce se derula în faţa lui cu o privire brusc scrutătoare şi dură.

— Wickham.

Îi înregistră prezenţa cu o recunoştinţă oarbă, şi-şi întinse mâna. Ochii lui se mişcară rapid de la faţa ei la cea a musafirului ei, care se întorsese să-l privească printr-un monoclu ridicat încet, iar postura sa detaşată dispăru complet când veni spre ea.

— Te rog să mă prezinţi, spuse el aspru, trecând

pe lângă Trent ca şi cum nu ar fi existat, ca să-i apuce mâna şi să o treacă pe sub braţul său, aşezând-o în căuşul cotului.

Primi cu plăcere căldura degetelor lui când îi cuprinse mâna rece. Muşchii fermi ai braţului său se dovediră şi ei foarte liniştitori. Pentru o clipă, el se uită în jos la ea, încruntându-se. Întâlnind privirea aceea albastru-închis, Gabby se simţi inundată de o senzaţie aproape fizică de uşurare. Trase adânc aer în piept să se liniştească. Simpla prezenţă a lui Wickham îi dădu putere. Aşa cum era el, un ticălos şi-un pungaş şi un seducător îngrozitor, avea să o apere – avea să le apere pe ele toate – de Trent. Asta ştia cu absolută certitudine.

Se îndreptă de spate şi aruncă o privire spre Trent.

— Nu este nevoie, spuse Trent, făcând un pas în faţă şi întinzând mâna spre Wickham.

Zâmbetul rapace îi dispăruse de pe faţă şi la fel şi privirea aceea de animal de pradă. Trent era acum doar un bărbat în vârstă, îmbrăcat elegant şi cu un comportament care denota un rang înalt şi multă bogăţie, fără a lăsa impresia în vreun fel că este o ameninţare la adresa cuiva. În comparaţie cu Wickham, a cărui statură impresionantă inspira putere, vigoare, el părea într-adevăr slab, aproape intrat la apă.

— Eu sunt Trent, un bătrân… foarte bătrân prieten al tatălui vostru.

Wickham dădu mâna cu el, dar îi păstră mâna lui Gabby strânsă pe braţul lui în timp ce-l măsura pe vizitator din priviri, fără să zâmbească.

— Eu l-am cunoscut prea puţin pe tatăl meu, din păcate.

Trent zâmbi uşor.

— Da, îmi dau seama. Ar trebui să ştii că de-a lungul întregii noastre vieţi, eu şi tatăl tău am fost, practic, prieteni la cataramă.

Mâna lui Gabby înţepeni involuntar pe braţul lui Wickham. Acesta aruncă o privire spre ea şi se încruntă.

— Ducele tocmai pleca, spuse ea cu o voce ascuţită şi clară care nu sună deloc ca vocea ei.

Totuşi, privirea îi rămase neclintită când o întâlni pe cea a ducelui. Acum nu îi mai putea face niciun rău, aşa că voia ca el să ştie că ea îşi dădea seama de asta.

— Da, foarte adevărat, spuse el şi zâmbi din nou. La revedere, Gabby. La ordinele tale, Wickham.

Apoi *le* făcu o plecăciune foarte elegantă şi plecă.

Când zgomotul paşilor lui se pierdu în depărtare, Gabby dădu drumul braţului lui Wickham, traversă camera până la canapea şi se aşeză. Nu avea de ales. Din moment în moment, picioarele ameninţau să nu o mai asculte.

Oricât ar fi încercat să se folosească de raţiune ca să scape de acest sentiment, nu se putea scutura complet de cea mai mare şi mai oribilă teamă pe care o simţea de-o viaţă.

Wickham o urmă şi rămase cu braţele încrucişate privind gânditor în jos spre ea. Deşi se chinuia în continuare să-şi facă trupul să revină la normal, Gabby observă totuşi, când privi în sus, că el era complet îmbrăcat cu nişte pantaloni sclipitori de husar cu canafi, de culoare crem, care se mulau pe muşchii puternici ai coapselor şi cu o redingotă albastră elegantă, din stofa cea mai fină, croită aşa încât să-i evidenţieze conformaţia umerilor.

— Ce faci aici, jos? reuşi ea să rostească, bucuroasă să-şi dea seama că vocea îi suna aproape normal acum.

— Vrei să-mi spui de ce omul acela te sperie de moarte? întrebă el fără să ia în seamă întrebarea ei şi tratând-o ca pe o simplă remarcă fără importanţă, aşa cum era de fapt.

Gabby mai trase încă o dată adânc aer în piept ca să se calmeze. Acum că nu se mai afla în prezenţa lui Trent, se simţea mai bine şi chiar îi era puţin ruşine de reacţia atât de intensă pe care o avusese. La urma urmei, acum că tatăl ei nu mai era, tot ce trebuia era să îi ceară lui Trent să plece.

— Ce te face să crezi că mă sperie de moarte?

Wickham pufni dezaprobator.

— Pentru început, când am intrat în camera aceasta, pentru prima oară de când ne ştim ai părut cu-adevărat bucuroasă că mă vezi.

Ochii lui Gabby îi întâlniră pe ai lui.

— Pentru prima oara de când ne ştim chiar *am fost* bucuroasă să te văd, recunoscu ea.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet uşor ironic, în timp ce cântărea spusele ei.

— Continuă tu să mă flatezi în felul ăsta şi s-ar putea să mi se urce la cap.

Gabby râse şi brusc simţi că-şi revenise aproape complet.

Trent făcea parte dintr-un trecut întunecat şi intenţiona să-l lase acolo. Nu avea cum să o deranjeze decât dacă îi permitea ea. Era o prostie să reacţioneze în prezenţa lui ca şi cum ar fi fost din nou un copil neajutorat.

— Ce te-a adus în salonaş într-un moment atât de oportun? întrebă ea pe o notă mai veselă.

— M-a trimis Stivers să te salvez. Stătea în mijlocul holului frângându-şi mâinile când am coborât eu. Când m-a văzut, aproape că m-a implorat să vin după tine în salonaş. Bineînţeles că am făcut-o, fie şi

numai pentru a descoperi care era urgenţa.

Ea îi zâmbi cu o reală recunoştinţă.

— Mulţumesc.

— Acum, vrei să-mi spui de ce un bătrân prieten al tatălui tău te înspăimântă în felul acesta?

Înainte ca Gabby să poată rosti un răspuns nevinovat fabricat pe moment, Stivers apăru în cadrul uşii, anunţându-şi sosirea cu un tuşit discret.

— Cabrioleta dumneavoastră este la uşă, domnule.

— Mulţumesc, Stivers.

Wickham se uită în jos spre Gabby, apoi vorbi către Stivers din nou, înainte ca acesta să se poată retrage.

— Pune să se aducă şi îmbrăcămintea de exterior pentru Lady Gabriella.

— Da, domnule.

Stivers făcu o plecăciune în timp ce Gabby ridică ochii, surprinsă, spre Wickham.

— Judecând după cum arăţi, ai chiar mai multă nevoie de aer curat decât mine, fetiţo, spuse el înainte ca ea să poată zice ceva. Te duc în Hyde Park, unde vei putea să te făleşti şi să le faci cu mâna condescendent tuturor cunoştinţelor, iar eu le voi demonstra o dată pentru totdeauna, tuturor, că fac parte încă din lumea celor vii.

Gabby zâmbi şi îi îngădui să o ridice în picioare, dar clătină din cap spre el.

— Stai puţin. Nu ar trebui nici măcar să fii aici, jos, darămite să conduci o cabrioletă. Eşti încă în perioada de recuperare după ce ai fost împuşcat, îţi mai aminteşti?

— Şi acesta este motivul pentru care vreau să conduc, nu să călăresc. Nu m-am vindecat chiar pe deplin, dar nu mai am mult. Crede-mă, mă va ajuta

foarte tare să ies din casa asta. Dacă nu o fac, s-ar putea să o iau razna complet.

— Lucrurile dumneavoastră, domnişoară Gabby, apăru din nou Stivers.

Câteva minute mai târziu, după ce-şi legă boneta sub bărbie, îi permise lui Francis, valetul, să o ajute cu mantia şi îşi puse mănuşile, apoi ieşi afară, în după-amiaza însorită de primăvară, fără nicio urmă de nor pe cer. Aerul era proaspăt şi uşor rece; plin de parfumul florilor şi al frunzelor înmugurite. Trase adânc aer în piept şi-şi dădu seama cât de bucuroasă era să se afle afară.

Zâmbind la o prostie spusă de Wickham, păşi cu atenţie, din obişnuinţă, în jos pe scări.

O cabrioletă neagră strălucitoare, trasă de o pereche de armăsari suri magnifici aştepta la curbă. Jem era lângă capetele lor, mângâindu-i botul celui mai apropiat dintre ei, murmurându-i ceva în timp ce animalul dădea din urechi înainte şi înapoi ca şi cum ar fi răspuns. Făcu ochii mari când o văzu, apoi îi îngustă când privi dincolo de ea şi îl văzu pe Wickham.

— Bună, Jem.

În ciuda faptului că simţi un sentiment absurd de vinovăţie sub privirea dezaprobatoare a servitorului ei, Gabby îşi luă un aer nonşalant.

Mutra îmbufnată pe care o primi ca răspuns nu fu deloc neaşteptată şi se datora, Gabby ştia, prezenţei bărbatului care o ţinea de brat.

— Domnişoară Gabby.

Jem se îmbufnă şi mai tare când ea, cu ajutorul lui Wickham, se urcă în cabrioletă fără a mai trage deloc de timp.

Wickham veni, urcă şi el în spatele ei şi luă frâiele.

— Depărtează-te de lângă capetele lor, îi strigă

lui Jem, luând biciul în mână.

În continuare îmbufnat, Jem făcu ce i se spuse, apoi, când armăsarii se avântară înainte la pocnetul din bici al lui Wickham, se grăbi să se retragă din calea lor.

— Nu mai avem nevoie de tine, îi strigă Wickham peste umăr şi apoi porniră la drum, iar Jem rămase cu mâinile în şolduri, în mijlocul străzii, uitându-se urât în urma lor.

— Servitorului tău nu prea-i place de mine, spuse Wickham.

Conducea bine, observă Gabby mulţumită, manevrând vehiculul cu dexteritate printre o căruţă supraîncărcată şi o caleaşcă greoaie şi lentă. Armăsarii erau de rasă, tineri şi jucăuşi, şi aveau nevoie de o mână puternică să-i strunească. Gabby râse.

— Şi asta ţi se pare surprinzător? Nici *mie* nu îmi place de tine. Şi spune-mi, rogu-te, dacă vrei, cum ai reuşit să-l vrăjeşti să aibă grijă de caii tăi când la mine se uită ca şi cum aş fraterniza cu duşmanul doar pentru că merg cu tine la plimbare?

Wickham aruncă o privire spre ea şi ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Îi plac caii mai mult decât îi displac eu. Barnet m-a informat că a avut grijă de ei ca o mamă de pruncii gemeni încă de când au sosit de la Tattersall.

— Sunt cumpăraţi de curând, desigur. Şi cabrioleta la fel. Îl privi încruntându-se din ce în ce mai tare căci asta îi amintea încă o dată ce pungaş fără scrupule era el de fapt. Mi se pare că dispui cu o uşurinţă şocantă de banii altora.

Buna lui dispoziţie rămase neperturbată.

— Nu mai mult decât tine, draga mea. O, da, sunt cât se poate de informat în legătură cu cheltuielile

tale, crede-mă. Challow se pricepe foarte bine să mă informeze. Iar banii pe care îi cheltuieşti nu sunt de drept ai tăi mai mult decât sunt ai mei.

Era atâta adevăr în ceea ce spuse el, încât Gabby nu putu face altceva decât să-şi muşte buza şi să se uite într-o parte. Deci Challow îl informa în legătură cu toate cheltuielile ei. Simţea cum o cuprinde enervarea, însă îşi dădu seama că Challow credea, aşa cum credea şi restul lumii, că aveau de-a face cu adevăratul conte de Wickham. Dacă nelegiuitul de lângă ea ar fi fost într-adevăr Marcus, ea nu ar fi avut nimic împotrivă ca el să ştie până şi de ultima centimă cheltuită de ea.

Cabrioleta zornăi iute prin Mayfair şi curând le apărură în faţa ochilor porţile de la Hyde Park. O briză plăcută unduia pana albastră de păun ce îi împodobea boneta, făcând-o să-i gâdile obrazul. Absentă, o împinse înapoi, trecându-şi mâna înmănuşată peste obraz.

— Oricum, rezultatul merită cu siguranţă cheltuielile făcute, adăugă el urmărindu-i strădania cu un mic zâmbet pe buze. Boneta aia îţi vine de minune.

Privirea pe care i-o aruncă ea fu şi uşor uimită, şi uşor timidă. Indiferent la ce se aştepta din partea lui, cu siguranţă nu erau nişte complimente uşoare – poate prea uşoare?

— Încerci să mă îmbunezi, spuse ea ironic. Cu siguranţă ai un scop dubios în minte.

Auzind-o, zâmbetul îi pieri de pe buze.

— O să fac o înţelegere cu tine, începu el, dar Gabby, cu ochii larg deschişi, se întoarse spre el cu o asemenea privire îngrozită, încât el se opri brusc.

— O, nu, asta niciodată, rosti ea involuntar, clătinând din cap.

Apoi, dându-şi seama în ce măsură lăsase să i se

vadă ruşinea pe care o simţea şi încercând să dea lucrurilor o tentă de glumă – deşi mult prea târziu –, se sili să zâmbească chiar atunci când lăsă ochii în jos, spre mâinile ei împreunate.

Dar chiar dacă ar fi avut toată tăria din lume nu ar fi putut să se împiedice să roşească până la rădăcinile părului când cuvintele lui – nişte cuvinte rostite din nechibzuinţă, era sigură – îi aduse în faţa ochilor detaliile îngrozitoare ale întâlnirii lor de noaptea trecută din dormitorul lui. Cu siguranţă că nu uitase nimic, într-adevăr, până la apariţia în scenă a lui Trent, nici nu ar fi crezut că era posibil să se gândească la altceva. Dar sosirea lui Trent o bulversase, iar răsturnarea completă a emoţiilor ei o făcuseră să îl privească pe Wickham în primul rând ca pe un prieten şi protector. Acum i se reamintea cum stătuse pe genunchii lui şi îl sărutase; cum se întâmpla de ştia că gura lui zâmbitoare mirosea a brandy şi trabuc şi era fierbinte ca focul în interior; cum aflase că putea s-o determine să devină la fel de neruşinată ca o femeie de stradă, atât de neruşinată încât să-i permită să îi dezgolească şi să îi sugă sfârcul…

— Dacă o să te faci mai roşie de-atât, o să-ţi ia părul foc.

Remarca rostită o făcu să-şi ridice imediat ochii spre el.

— Eu… tu…

De data asta o părăsi de tot inspiraţia şi se trezi cu limba încâlcită în timp ce încerca să găsească o insultă pe care să i-o adreseze. El îi susţinu privirea însă, iar ea trăi un sentiment de jenă atât de intens, încât îşi simţi degetele de la picioare crispându-i-se.

Capitolul 27

— Nu fi neroadă, Gabriella. Vocea lui era tăioasă. Şi să ştii că eşti o neroadă dacă te-ai înroşit aşa de ruşine. Nimic din ce am făcut noi nu ar trebui să te facă să te ruşinezi. La urma urmei, nu a fost altceva decât un simplu sărut.

Dar ea nu părea capabilă să se abţină. Deşi încercă să se întărească, imaginea capului lui întunecat aşa cum i se păruse în timp ce îi săruta sânul fu deodată tot ce putu să vadă în faţa ochilor. Amintindu-şi, Gabby se simţi cuprinsă de un val de căldură atât de puternic, încât i se păru, cu adevărat, că era pe punctul de a lua foc. Îşi apăsă mâinile înmănuşate pe obraji şi închise ochii.

— Am putea să nu vorbim despre asta, te rog? întrebă ea cu o voce gâtuită.

El chicoti, iar la auzul acestui sunet ea deschise brusc ochii, aruncându-i o privire încruntată.

— Departe de mine dorinţa de a stânjeni o doamnă. Dar să ştii că sărutatul este ceva perfect normal. Şi e chiar distractiv.

— Distractiv!

Exclamaţia îi scăpă de pe buze înainte ca Gabby să o poată opri.

Ochii lui o cercetară răutăcioşi.

— Dacă nu ai fost de aceeaşi părere, va trebui să mai lucrez puţin la tehnica mea. Haide, Gabriella, mărturiseşte: ţi-a plăcut să te sărut. Ţi-a plăcut să-ţi sărut…

— Dacă mai rosteşti un singur cuvânt o să sar din cabrioleta asta, îţi jur că o fac.

Gabby se apucă de marginea vehiculului cu o mână şi se uită spre el cu flăcări în priviri.

— Bine, nu mai rostesc, spuse el, neaşteptat de amabil.

Gabby se întrebă ce l-a apucat până privi în jur şi văzu că se aflau la intrarea în parc. Presupuse că voia să-i dea şansa să se calmeze înainte să dea peste cineva cunoscut. Privind dincolo de el, de-a lungul pajiştii verzi, când intrară pe poartă, ea speră că briza cu parfum atât de frumos avea să fie suficient pentru a-i răcori obrajii în timp util.

— Acum eşti doar fermecător de îmbujorată, observă el încurajator.

Gabby îi aruncă o privire şi mai întunecată.

— Nu mai râde de mine.

El râse.

În parc mai erau destule vehicule, inclusiv câteva faetoane şi o mulţime de alte cabriolete împrăştiate peste tot. Erau şi destui călăreţi care tropăiau pe aleile de pe marginea drumului. Wickham îşi ducea din când în când mâna la pălărie ca să salute cunoştinţele, iar Gabby le făcea cu mâna. Dar nu se opri, deşi câţiva oameni le făcură semn şi strigară după ei. În sfârşit, după ce îmboldise caii şi ieşise din partea cea mai aglomerată a parcului, îşi întoarse din nou atenţia asupra ei.

— Până la urmă, nu mi-ai spus de ce îţi este frică de Trent.

Gabby crezuse că subiectul acela fusese uitat. Ar fi trebuit să se aştepte că nu era aşa. Începea să suspecteze că el nu uita niciodată nimic. Pentru o clipă, cumpăni în minte dacă nu era mai bine să îi spună pur şi simplu adevărul. Povestea însă era prea sordidă şi îi făcea prea mult rău să şi-o amintească şi să înceapă să o dezvăluie.

— Este un bărbat extrem de dezagreabil, spuse ea în cele din urmă cu vocea gâtuită. Îl vizita adesea pe tata când eram noi mici, apoi mai rar, dar totuşi destul de regulat, până la moartea lui. Ultima dată l-am văzut la înmormântarea tatei. După aceea, i-am interzis să mai intre în casa noastră. Servitorii m-au sprijinit, aşa că a stat departe de noi. Până astăzi.

— Dar asta totuşi nu explică ce-a făcut să-ţi fie atât de frică de el.

Lăsă frâiele moi o clipă ca să treacă de o cabrioletă care se mişca încet. Pelerina de peste haina lui de călătorie flutură în timp ce cabrioleta lor prindea viteză.

— Este una dintre puţinele fiinţe de pe faţa pământului despre care pot afirma cu mâna pe inimă că sunt cu adevărat malefice.

Simţea deja acea senzaţie de gheaţă ce-i picura prin vene ori de câte ori se gândea la Trent. Clătină din cap, indicându-i cu un gest că nu voia să mai vorbească despre asta. În efortul de a schimba subiectul, se uită ţintă la Wickham.

— Dacă e să ne spunem povestea vieţii, acum este rândul tău. Poţi începe prin a-mi dezvălui numele tău adevărat.

— Ah, dar dacă ţi-aş spune asta, atunci s-ar putea să-ţi scape şi să-l dezvălui şi tu la rândul tău, spuse el cu un zâmbet chinuitor de sexy. Pentru moment, va trebui să te mulţumeşti cu Wickham. Personal, eu m-am ataşat destul de tare de el. Sunt multe de spus când vine vorba să trăieşti viaţa unui conte adevărat.

— Mai ales când tu nu eşti altceva decât un pungaş profitor, murmură sec Gabby.

Zâmbetul i se lăţi pe buze când se uită la ea.

— Râde ciob de oală spartă. O, nu te aprinde. Nu

prea multe cunoştinţe feminine de-ale mele ar avea curajul să scuipe soarta în ochi aşa cum faci tu. Acesta e unul dintre lucrurile pe care le admir în mod special la tine.

Înainte ca Gabby să poată riposta, dădu cu ochii de o redutabilă doamnă în vârstă, într-o trăsură demodată, care le făcea semne frenetice în timp ce se apropiau.

— O, nu, spuse ea. Uite-o pe mătuşa Augusta şi ne face semne. Va trebui să opreşti.

Wickham opri, trăgând lângă trăsură şi răspunzând la salut cu un farmec deosebit când Gabby îl prezentă lui Lady Salcombe şi prietenei ei, o anumită doamnă Dalrymple.

După ce primi o mustrare serioasă pentru că nu trecuse pe la mătuşa lui în primele zile petrecute în oraş, Wickham scăpa totuşi cu o remarcă uşor domolită: „Ei bine! Măcar ai o ţinută potrivită şi un comportament adecvat din câte văd!” Discuţia se îndreptă apoi spre planurile pentru balul ce urma, şi trenă până ce Wickham, motivând că o mulţime de trăsuri încercau să treacă de ei, plecă mai departe.

După aceea, trebuiră să se oprească de mai multe ori. Lady Jersey, însoţită de doamna Brooke, le făcu semn mai apoi, privindu-l pe Wickham cu mult interes când îi ceru să audă povestea accidentului chiar din gura lui. Când o lămuri, destul de nesincer dar într-o manieră ambiguă şi glumeaţă ce provocă multe râsete în rândul ascultătoarelor, primi în schimb istorisirea unei întâmplări similare căreia îi căzuse victimă unchiul mamei lui Silence. Când în sfârşit se despărţiră, lui Gabby îi mai răsuna încă în urechi promisiunea lui Lady Jersey de a le oferi invitaţii pentru balul de la Almack’s.

— Formează cea mai fermecătoare pereche, nu-i

aşa? o auzi Gabby pe Lady Jersey spunându-i însoţitoarei ei în timp ce plecau. Şi sora mai mică – ei bine, e ca un diamant de primă clasă. Sunt nepoatele şi nepotul Augustei Salcombe, aşa că nu e nimic de obiectat aici.

— Claire va face furori, spuse Gabby, lăsându-se pe spate, pe spătarul de piele şi zâmbind, în timp ce trăsura intra în rândul celor care se îndreptau spre porţile parcului.

— Şi tu? Te bucuri la gândul că vei participa la Târgul de Căsătorii? întrebă Wickham curios.

Gabby râse. El avusese dreptate, se gândi ea, ieşirea asta fusese tocmai înviorarea de care avusese nevoie. Deja vizita lui Trent se izolase undeva într-un ungher al minţii ei rezervat special pentru amintirile neplăcute. Iar Wickham – deşi nu uita absolut deloc lucrurile mai puţin bune despre el – i se părea, cu fiecare moment care trecea, mai degrabă un aliat decât un adversar.

— Mătuşa Augusta mi-a atras atenţia că, în cel mai bun caz, pot spera la un matrimoniu fericit alături de un văduv cu copii, relată ea făcând o grimasă comică ce-l făcu zâmbească. Şi am înţeles, din ce spunea ea, că nu se referea neapărat la un văduv prea bătrân cu foarte mulţi copii. Aşa stând lucrurile, vei înţelege de ce nu sunt atât de încântată de participarea la Târgul de Căsătorii. Adevărul este că sunt cât se poate de conştientă că am trecut de prima tinereţe. Mă duc numai pentru a o însoţi pe Claire.

— Da, eşti foarte bătrână, spuse el în râs. Eu ţi-aş da opt ani, să ştii.

Ea se uită la el ridicând din sprâncene.

— Dar tu câţi ani ai, treizeci şi trei? Asta ar mai fi o informaţie pe care aş putea să o adaug la celelalte câteva pe care le-am adunat deja. Un căpitan cine ştie

de unde, de treizeci şi trei de ani, care l-a cunoscut pe fratele meu. Dacă mai laşi să-ţi scape încă vreo informaţie de genul acesta, s-ar prea putea să reuşesc să o depăşesc pe regina din basmul cu Rumpelstiltskin şi să-ţi ghicesc numele.

Orice răspuns îi dădu el, se pierdu din cauza zgomotului făcut de doi călăreţi care apărură de pe o alee de lângă poartă, îi studiară şi apoi le făcură semn să oprească. Zâmbetul de pe faţa lui Gabby pieri când o recunoscu pe Lady Ware îmbrăcată într-un costum verde de călărie, cu o croială cochetă. Mijindu-şi ochii la ea involuntar, schimbă câteva cuvinte de circumstanţă destul de încordate cu însoţitorul doamnei, Lord Henderson, şi în acelaşi timp urmări cu colţul ochiului cum Wickham duce mâna „înamoratei" lui la gură, sărutându-i degetele ceva mai mult timp decât se cuvenea şi apoi reţinându-i mâna în mâna lui în timp ce se angajau într-o conversaţie purtată pe o tonalitate redusă, din care Gabby, oricât de mult încercă, nu reuşi să surprindă nimic. Cu toate acestea, nu avea nevoie să ştie ce-şi spuneau ca să recunoască intimitatea ce exista între ei. Şi dacă ar fi sărutat-o pe Lady Ware chiar pe buze în mijlocul tuturor oamenilor ce treceau pe acolo, se gândi Gabby, dezgustată, tot nu ar fi putut să arate mai clar de atât că era amanta lui.

Îşi aminti remarca lui cum că era distractiv să te săruţi şi simţi că-i vine să leşine. Era bine că i se reamintea astfel că bărbatul era un ticălos afemeiat, gândi Gabby în timp ce toată lumea îşi luă la revedere, iar cabrioleta ieşi în sfârşit în viteză pe poartă. Dacă fusese pe cale să se lase cucerită de nişte maniere fermecătoare şi o faţă atrăgătoare, cu prilejul acesta totul se terminase. El nu avea s-o mai prindă vreodată pe picior greşit, astfel încât să se lase pradă poftelor

lui.

— Eşti foarte tăcută, observă el după câteva minute în care galopă prin trafic, făcând slalom printre diverse vehicule, iar ea rămase uitându-se în gol la privelişte a ce se derula în faţa ei.

— Eu? Mi se pare că mă apucă o migrenă, spuse ea zâmbind mecanic.

El o privi cu atenţie.

— Aşa, dintr-odată?

Ea ridică din umeri.

— Da, aşa se întâmplă cu migrenele.

— Dacă aş fi un tip îngâmfat, aş face observaţia că migrena a apărut imediat ce ne-am despărţit de Lady Ware şi prietenul ei.

Ruşinată de intuiţia lui, Gabby se redresă rapid şi îl privi cu trufie.

— Doar pentru că-ţi trece prin minte aşa ceva înseamnă că eşti foarte îngâmfat.

El îi zâmbi ca şi cum răspunsul ei îi eliminase orice îndoială.

— Recunoaşte, Gabriella: eşti geloasă.

— Eşti nebun.

— Belinda este doar o prietenă.

Gabby pufni ironic, incapabilă să se abţină la o asemenea ipocrizie.

— Vrei să spui, o femeie uşoară.

— Haide, haide, Gabriella, chiar nu ar trebui să-mi spui asemenea lucruri. Mă şochezi, draga mea.

Privirea pe care i-o aruncă era foarte jucăuşă.

— Ai putea măcar să ai decenţa să nu îţi faci de cap cu înamorata ta în timp ce sunt eu de faţă. Îmi dau seama că probabil nu eşti familiarizat cu elementele particulare ale comportamentului unui gentleman adevărat, dar să ştii că un gentleman nu i-ar face ochi dulci amantei lui în prezenţa surorii lui, ceea ce se

presupune că sunt eu.

— Dar eu nu i-am făcut ochi dulci Belindei, protestă el, dar fără prea multă convingere.

Gabby râse uşor şi cristalin. Ajunseseră de-acum în Grosvenor Square, iar el ţinea strâns frâiele, impunând un ritm mai potolit cailor.

— Poţi să-i spui cum vrei, dar te rog foarte mult să nu o mai faci în public. Ţin foarte mult să nu pătez numele familiei noastre cu vreun scandal până ce Claire nu reuşeşte să încheie o căsătorie aşa cum trebuie.

— Ştii, Gabriella, că am descoperit că eşti o scorpie extrem de frumoasă?

În privirea lui se ghicea veselia când rosti aceste cuvinte aruncându-şi ochii spre ea.

Când îşi dădu seama că el găsea supărarea ei pe deplin justificată de comportamentul lui drept o sursă de amuzament nerostit, ea-şi pierdu cumpătul. Ochii i se aprinseră şi-ncepură să arunce flăcări, în timp ce bărbatul trăgea cabrioleta în faţa casei.

— Iar dumneata domnule, am descoperit că eşti însăşi întruchiparea fidelă a unui ţap insolent şi vulgar, de care m-aş descotorosi cât ai bate din palme dacă mi-ar sta în putinţă!

Cu fiecare fibră a corpului ei, tânjea să sară şi s-o ia la goană de lângă el fără alte discuţii. Din cauza piciorului şubred, însă, era forţată să aştepte până venea el să o ajute. În tăcere dar clocotind de nervi, în timp ce el sărea jos să o ajute, ea se ridică în picioare şi veni la marginea cabrioletei, pregătită să se sprijine de mâna lui. În loc să i-o ofere însă, aşa cum ar fi ştiut şi cel mai needucat dintre ţărănoi, şi sub ochii valetului Francis, care stătea în uşa deschisă, şi a oricărui alt servitor sau trecător care se întâmpla să îi privească, îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a taliei ei, o ridică

şi o aşează jos.

Până să atingă pământul cu picioarele, deja tremura de indignare.

— O, nu, nu poţi face aşa ceva, îi spuse el încet zâmbind în jos către ea. Îţi place prea mult de mine.

Apoi îi dădu drumul. Cu ochii în flăcări, Gabby îşi strânse intenţionat buzele, mult prea conştientă de publicul pe care îl aveau ca să se poată năpusti asupra lui. Cu o demnitate regală, se întoarse cu spatele spre el şi o luă în sus, şchiopătând – chiar nu se putea folosi alt cuvânt pentru asta – pe trepte şi apoi intră în casă.

Ca să mai adauge încă o măsură la jena pe care o simţea deja, Jem o aştepta înăuntru. Abia închisese Francis uşa în urma ei, că el şi apăru cine ştie din ce cotlon al casei, cu ochii îngrijoraţi şi cu multe vorbe de dojană pe buze.

Gabby se uită crunt la el, înainte să apuce să zică ceva.

— Să nu îndrăzneşti să spui niciun cuvânt, îl avertiză.

Deşi rostise cuvintele pe un ton destul de scăzut, în niciun caz nu se putea spune că fuseseră mai puţin feroce decât dacă le-ar fi ţipat. Aruncând o privire spre faţa ei, Jem îşi dădu seama că era mai prudent să nu zică nimic. Gabby îl străfulgeră cu privirea şi apoi, scoţându-şi mănuşile cu mişcări furioase, începu să urce scările ca să se pregătească pentru seara ce abia începea.

Mult mai târziu în noaptea aceea, când se auzi ciocănitul în uşa de legătură dintre ei, nu se putea spune că ea nu era pregătită să o audă. Într-adevăr, tocmai se retrăsese la culcare şi putea ghici că el ascultase ca să audă când plecase camerista. Se strâmbă, încruntându-se în direcţia uşii, încrucişându-şi

braţele peste piept acolo, în pat, şi jurându-şi că mai repede avea să îngheţe locul acela cu lavă şi pucioasă de unde venea el, înainte să o poată convinge ceva să-i deschidă *lui.*

Se dovedi că nici nu era nevoie. Făcând ochii mari, auzi sunetul inconfundabil al unei chei întorcându-se în încuietoare şi apoi scârţâitul uşor al uşii care se deschidea, urmat de nişte paşi abia intuiţi. Fără niciun fel de gest de curtoazie, el se afla acum în interiorul dormitorului ei, cu ochii aţintiţi la ea, aşa cum stătea acolo în pat, din fericire acoperită până la subţiori cu o grămadă de aşternuturi, şi privindu-l furioasă.

Capitolul 28

— Cum îndrăzneşti să intri aşa în dormitorul meu, fără ca măcar să-mi ceri voie? se răsti Gabby ridicându-se în capul oaselor în timp ce se străduia să-şi ţină cearşafurile strânse la piept.

Părul, aşa cum dăduse indicaţii femeia care i-l aranja – care era de părere că să-şi ţină părul în agrafe când dormea îi slăbea buclele delicate –, îi era prins într-o coadă împletită groasă, care îi atârna pe spate. Cămaşa de noapte era din batist alb, subţire, cu mâneci lungi şi dantelă la baza gâtului. Ochii ei, ştia, erau probabil foarte strălucitori din cauza mâniei. Avea maxilarul încordat.

El îi zâmbi jucăuş. Luminat numai de strălucirea difuză a focului, înveşmântat în halatul lui maroniu peste o cămaşă de noapte care-i lăsa partea de jos a picioarelor goale, părea înalt, bine clădit şi tulburător de chipeş. Doar cu câteva zile în urmă, se gândi ea, s-

ar fi simţit ameninţată de simpla lui prezenţă. Acum nu se mai simţea absolut deloc ameninţată de el. În schimb se simţea agitată ca o mâţă într-o cameră plină de balansoare şi gata, dornică şi perfect capabilă să-l apuce şi să-l tragă de urechi.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi lipsească romanul.

Ţinu în sus *Marmion,* timp ce se îndrepta înspre pat.

Obrajii lui Gabby se înroşiră când rememoră circumstanţele exacte în care îşi uitase cartea la el.

— Dă-mi-o şi dă-mi cheia, şi niciodată, absolut niciodată să nu mai intri în camera mea fără permisiune.

— Mă mâhneşti, Gabriella. Eu am crezut că o să-mi fii cât se poate de recunoscătoare că ţi-am adus cartea.

Râdea de ea, bestia. Gabby se uită urât la el când ajunse la marginea patului, şi-i smulse cartea pe care i-o întindea cu o foarte mare lipsă de graţie.

— Poftim. Mi-ai dat-o, aşa că poţi să-mi dai şi cheia şi să pleci.

— Când ai părul prins aşa zici că ai cincisprezece ani, ca Beth.

Ochii îi sclipiră glumeţi.

— Ieşi din camera mea.

— Sau începi să ţipi?

Ce om îngrozitor. Ştia foarte bine că nu o va face.

— Sau voi avea grijă ca pe viitor să împart camera cu Mary, spuse ea demnă.

El ridică din sprâncene.

— Şi nu primesc nici măcar un mulţumesc pentru că ţi-am înapoiat cartea?

— Nu!

— Atunci văd că va trebui să mi-l iau singur.

Înainte ca ea să-şi poată da seama de intenţiile lui, el se aplecă şi trecându-şi o mână pe sub ceafa ei, îi dădu un sărut fierbinte şi apăsat pe buze.

Gabby rămase cu gura căscată, luată prin surprindere. Având astfel calea liberă, limba lui se strecură înăuntru. Ea rămase vrăjită un moment, dar imaginea lui Lady Ware era prea proaspătă în mintea ei. Nu avea s-o folosească în felul acesta. O cuprinse o furie şi mai mare şi îşi trase gura brusc, trăgându-i şi o palmă zdravănă cu mâna dreaptă care răsună puternic pe obrazul lui.

— Au!

Sări înapoi unde ea nu-l mai putea ajunge, ţinându-se cu mâna de falcă, dar fără să pară prea descumpănit. Mai mult decât atât, zâmbea.

— Ce creatură violentă eşti, Gabriella, spuse el dezaprobator.

— Ieşi din camera mea.

Uitând de cuverturi, se ridică în genunchi avântându-se spre el. El făcu un pas înapoi zâmbind.

— Ce temperament, ce temperament!

Ea mârâi şi, amintindu-şi de cartea pe care o avea în mână, o azvârli spre el. El făcu ochii mari când o văzu zburând şi abia, abia avu timp să se dea la o parte. Cartea se izbi de perete chiar dincolo de umărul lui. Izbucni în râs.

— Şi când te gândeşti că întotdeauna am fost învăţat că o adevărată doamnă de viţă nobilă se distinge prin blândeţe, bunătate şi vorba uşoară.

Scoasă din minţi, ea aruncă o privire spre noptieră şi apucă obiectul cel mai la îndemână: o foarfecă de alamă pentru fitiluri. O aruncă şi pe ea şi apoi mai înşfăcă şi o perie de păr, aruncând-o de asemenea. El se retrase înainte să fie măcelărit, cu o mână ridicată ca să-şi protejeze capul, râzând.

Gabby sări din pat, ridică un ceas mic de cristal şi îşi luă avânt să-l arunce. Nu era nevoie. El se ghemui, intrând în garderobă.

— Vise plăcute, micuţa mea ploşniţă răutăcioasă, strigă el.

Ea scrâşni din dinţi şi o apucă spre el, decisă să-i dea cu ceasul în cap nemernicului, dar auzi închizându-se uşa dintre apartamentele lor. Apoi, chiar când intră în garderobă, auzi cheia învârtindu-se în broască.

Ticălosul acela laş se încuiase, lăsând-o pe dinafară.

Când în sfârşit se întoarse spumegând în pat, avu grijă să înţepenească un scaun cu spătarul solid de lemn sub clanţă.

*

Următoarele două săptămâni trecură într-un vârtej de activităţi. Sezonul era în plină desfăşurare, şi curând fură acaparaţi cu totul de ritmul acela frenetic. Erau petreceri şi dans şi invitaţii la cină şi la micul dejun, ieşiri la teatru şi plimbări prin parc, vizite pe care le făceau şi le primeau. Claire şi Beth curând îşi făcură propriul cerc de prieteni compus din tinere necăsătorite, cu temperamente compatibile şi cam de aceeaşi vârstă. Gabby făcu şi ea cunoştinţă cu multe persoane agreabile, dar descoperi că cel mai adesea nu se potrivea în niciun grup de doamne. Era prea în vârstă ca să se numere printre fetele nemăritate, dar doamnele tinere care erau de-un leat cu ea vorbeau inevitabil despre soţi şi copii, ceea ce ei nu-i prea dădea prilejul să spună nimic. Nu că nu i-ar fi convenit statutul ei. Avea acum şi un admirator foarte respectabil – un văduv cu copii, spre amuzamentul ei secret – care îi era foarte devotat şi, mai important

decât atât, Claire avea un succes răsunător. În fiecare după-amiază, salonaşul lor era plin de tineri domni eligibili care-şi disputau locurile mai bune pe sofa, lângă Frumoasă; iar Claire primea atâtea buchete şi alte mici simboluri ale aprecierii de care se bucura, încât Gabby, nu fără o anumită mândrie, se trezi în situaţia de a arunca chiar o mulţime dintre ele. În acelaşi ritm susţinut continuară şi pregătirile pentru propriul bal, ce urma să aibă loc pe cincisprezece mai. În plus, cum invitaţiile pentru balul de la Almack's sosiră aşa cum le fuseseră promise, se implicară în organizarea primei apariţii a lui Claire acolo. Aceste pregătiri induseră remedierea unei lipse teribile în educaţia lui Claire: deşi putea să-şi facă numărul în dansurile populare cu suficient aplomb, mulţumită îndrumărilor lui Twindle şi a petrecerilor din York, nu fusese niciodată învăţată să danseze vals. Părăsind Londra cea modernă pentru a se muta cu mama lui Claire la Hawthorne Hall, Twindle nu apucase să înveţe paşii, aşa că nu avusese cum să le înveţe pe ele cum se dansează.

— Desigur, nu vi se îngăduie să valsaţi până ce stăpâna casei nu v-a acordat permisiunea de a o face, le avertiză mătuşa Augusta când află despre această omisiune şocantă. Dar când una dintre ele – Lady Jersey, să spunem, sau doamna Drummond-Burrell – îţi prezintă un gentleman drept un partener agreabil, să nu fii în stare să accepţi din cauză că nu cunoşti paşii ar însemna să rişti să fii catalogată ca fiind de la ţară. Şi nimic nu s-ar putea dovedi mai fatal, asta pot să vă asigur. Bine. În cazul acesta, trebuie angajat imediat un profesor de dans.

Zis şi făcut. După-amiaza devreme, în ziua de dinaintea mult anticipatului debut al lui Claire la cină, la clubul renumit, Gabby, Claire, Beth, Twindle şi

domnul Griffin, tânărul şi săracul profesor de dans care dădea deja, numai după vreo patru vizite, semne alarmante că se îndrăgostea de Claire, erau strânşi în sala lungă de bal, în partea din spate a casei, exersând valsul.

Twindle era la pian, interpretând o melodie zglobie de pe o foaie cu note pe care i-o adusese domnul Griffin. Claire, sub ochiul de vultur al domnului Griffin, dansa cu Beth, care, spre dezgustul ei major, primise rolul bărbatului. Gabby stătea lângă uşă, aplaudând rotirile elegante ale surorilor ei prin cameră, cu un ritm desăvârşit, întrerupt numai când Claire uita că Beth trebuia să conducă, sau când Beth călca pe papucul lui Claire. Domnul Griffin, care le urmărea mişcările în susul şi-n josul camerei cu ochi de expert şi ignora cu un tact admirabil ameninţările rostite cu jumătate de voce care zburau de la o soră la alta ca gloanţele în luptă, se mişca şi el odată cu ele, criticându-le sau încurajându-le, după cum considera de cuviinţă.

Muzica era minunată, o melodie ce te vrăjea pur şi simplu, intrându-ţi în minte, iar Gabby se trezi luată de val şi legănându-se şi ea fără ca măcar să-şi dea seama că făcea asta. Observă numai în momentul în care, spre surprinderea şi consternarea ei, auzi în ureche vocea lui Wickham:

— Dar, vai, Gabriella, nu ai partener?

Tresărind, ea aruncă o privire peste umăr. El stătea în spatele ei, aparent după ce intrase pe uşa rămasă deschisă fără ca ea să-l observe. Îl văzuse numai în treacăt de atunci de când îl dăduse afară din camera ei; fusese rareori acasă şi se părea că şi el la fel. Ea, cel puţin, se întorcea acasă la ore târzii din noapte să doarmă, dar dacă el făcea sau nu acelaşi lucru, ea, una, nu putea spune, în orice caz, din

camera lui nu se mai auzea niciun sunet noaptea, deşi, oricât de mult ura să recunoască asta, chiar şi faţă de sine însăşi, ocazional se trezea stând culcată şi încordându-şi auzul pentru a prinde ceva. Renunţase până şi la scaunul pe care îl îndesa sub clanţă; în mod evident, el nu mai avea nicio intenţie să-i invadeze camera, Poate că, se gândea ea cu răutate, în loc să-şi petreacă nopţile în propriul pat, le petrecea cu Lady Ware.

El îi zâmbi chiar în acel moment, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, şi simpla tandreţe jucăuşă pe care o citi în acel zâmbet o tulbură chiar mai tare decât speculaţiile pe care le făcuse despre el şi amanta lui.

„Ce ticălos”, se gândi ea şi îl măsură dispreţuitoare.

Părul lui negru era proaspăt tuns, aranjat şi pieptănat pe spate în stilul cel mai la modă zilele acelea. Era şi proaspăt bărbierit; liniile puternice ale maxilarelor contrastau cu uşoara curbură sexy a gurii. Umerii lui laţi erau puşi în valoare de o haină verde ca sticla care-i venea ca turnată. Purta o cămaşă albă ca zăpada şi pantaloni crem, comozi, şi cizme strălucitoare cu ciucuri. Dacă nu era un conte adevărat – şi cu siguranţă nu era –, de bună seamă arăta exact ca şi cum ar fi fost, mult mai bine decât mulţi alţi conţi dintre cunoştinţele ei.

Toate acestea le observă ea la o primă vedere şi îşi dori să n-o fi făcut. Îndepărtându-şi privirea de la el, ridică bărbia şi se prefăcu că-l ignoră. Să facă asta fără bună ştiinţă, era, desigur, absolut imposibil, descoperi ea cu mare mâhnire.

— Aş fi foarte fericit să mă ofer eu, pentru a-mi aduce contribuţia la o cauză nobilă.

Ochii lui albaştri râdeau spre ea.

— Mulţumesc, răspunse ea scurt, aruncându-i o

privire rece înainte să se uite din nou în altă parte. Dar eu nu dansez.

Capitolul 29

— Prostii, spuse el şi o trase în braţele lui.

Vrând, nevrând, Gabby se împletici în faţă şi, pentru un moment, se trezi lipită de pieptul lui. Se uită crunt în sus, spre el, gest la care el răspunse cu un zâmbet răutăcios.

— Şchiopătez, şuieră ea spre el, opunând rezistenţă.

Furioasă pe el pentru că o obligase să recunoască asta, umilită pentru că defectul ei era expus atât de crud în felul acesta, îşi puse ambele mâini pe pieptul lui şi dădu să-l împingă. Fără niciun rezultat, căci îi fu imposibil să iasă din strânsoarea lui.

— Nu te las să cazi, îi promise el.

Şi apoi îşi trecu un braţ greu în jurul taliei ei subţiri, îi apucă mâna îndărătnică într-o strânsoare puternică şi începu să se mişte în ritmul muzicii încet, numărând paşii în şoaptă, pentru a o ghida pe ea. Dacă nu voia să facă o scenă – şi cu surorile ei de faţă şi cu tot restul lumii, cu siguranţă că nu voia – ea nu avea decât să se lase condusă. Ceea ce şi făcu, ţinând capul ridicat semeţ, şi cu două pete roşii de furie colorându-i pomeţii. Ochii îi ardeau de supărare că se trezise obligată în felul acesta, iar buzele le ţinea strânse de efort, căci se chinuia să nu lase să se vadă prea tare faptul că şchiopăta.

Dacă exista o posibilitate, cât de mică, să împiedice asta, ţinea foarte tare să nu pară neîndemânatică în faţa lui, în faţa tuturor.

— Ai o faţă de parcă ai vrea să mă tragi tare de urechi, din nou, murmură el jucăuş. Nu uita că e lume de faţă, şi zâmbeşte.

Într-adevăr, o privire rapidă aruncată în jur îi spuse că ceilalţi se uitau înspre ei cu un oarecare interes acum, chiar dacă îşi desfăşurau în continuare propriile activităţi. Amintindu-şi că se presupunea că Wickham e fratele ei, de care era în mod firesc foarte ataşată, îşi lipi un zâmbet pe buze, continuând să-l săgeteze cu privirea.

— Bravo, foarte bine, aprobă el cu un rânjet, ignorându-i privirile ucigătoare şi o răsuci într-o piruetă.

Agăţându-se de umărul lui ca să se ţină, lăsându-se pe spate pe braţul lui puternic, Gabby îşi simţi fusta fluturând în jurul ei în timp ce-şi potrivea paşii după paşii lui. Atâta timp cât se lăsa numai pe vârful piciorului ei beteag, descoperi ea, se putea descurca. Era imposibil să fie la fel de graţioasă ca şi Claire, de exemplu, dar măcar nu avea să cadă în nas.

— Întotdeauna te impui aşa, forţându-i pe toţi să facă ce vrei tu? întrebă ea printre dinţi, cu zâmbetul forţat lipit în continuare pe buze.

Ochii lui sclipiră spre ea.

— Numai când găsesc că e absolut necesar ca să obţin ceea ce vreau.

Ea trase aer în piept.

— Animalule.

— Scorpie.

Zâmbi spre ea.

— Mă surprinde faptul că nu te-a ucis nimeni înainte de momentul acesta. Sunt tentată să încerc eu din nou.

— A-a-a, ai uitat să zâmbeşti.

El mai făcu încă o piruetă ca răspuns la o

înfloriturâ muzicală, iar Gabby văzu în trecere imaginea siluetelor lor în oglinzile lungi care mărgineau toţi pereţii. Clipi de câteva ori nevenindu-i să creadă cât de bine arătau împreună. O fi fost el un pungaş şi un ţărănoi nemanierat, dar era înalt, brunet şi foarte puternic, în ceea ce privea frumuseţea fizică, ea era o simplă lumânare faţă de lumina orbitoare pe care o răspândea el ca un soare, dar părea şi ea foarte subţire şi albă şi delicată în braţele lui, şi în rochia aceea strâmtă de muselină verde ca feriga, cu părul ridicat în cocul acela care-i venea atât de bine, se simţea chiar frumoasă.

Pentru prima oară în viaţa ei, îşi dădu seama, minunându-se.

Şi asta nu era tot. Dansa – cu destul de mult efort, era adevărat – dar *dansa,* ceea ce n-ar fi crezut niciodată. Paşii ei aveau o mică ezitare – şi ea-şi dădea prea bine seama de asta – dar ştiind acum că el, aşa cum îi promisese, nu avea să o lase să cadă, încrederea ei creştea cu fiecare pas, cu fiecare mişcare pe care o făcea.

— Vezi, *poţi* să dansezi, spuse el când muzica se opri, iar ei se răsuciră şi se opriră. Şi chiar foarte bine.

Claire şi Beth veniră înspre ei apoi, râzând şi aplaudând, iar Twindle, bătând şi ea din palme, îi zâmbi lui Gabby de pe băncuţa din faţa pianului. Bietul domn Griffin, care habar nu avea că era martorul unui moment de familie foarte frumos, zâmbi şi el la fel ca toată lumea. Surorile ei şi Twindle ştiau, desigur, că Gabby nu mai dansase niciodată şi ştiau şi de ce. Nu văzuseră niciodată vreun motiv să pună la îndoială acest lucru, sau să se întrebe dacă ar fi putut sau dacă ar fi vrut măcar. Era pur şi simplu o realitate.

Dar acum că o văzuseră rotindu-se în braţele lui Wickham şi îi văzuseră şi zâmbetul şi îmbujorarea din

obraji, erau foarte bucuroase pentru ea şi pline de laude la adresa reuşitei ei.

— A fost minunat, îi spuse ea lui Wickham, pentru urechile celorlalţi când el îi dădu drumul din braţe.

— Pentru asta există fraţii, răspunse el, cu o faţă perfect serioasă, în afara sclipirii răutăcioase din ochi.

Gabby îi răspunse şi ea cu o privire întunecată, apoi se lăsă distrasă de surorile ei.

— Acum că eşti aici, ai putea să-i serveşti *tu* drept partener lui Claire, îi sugeră Beth lui Wickham cu speranţă în glas. Am obosit să tot mă calce din doi în doi paşi.

— *Nu* te-am călcat!

Răspunsul lui Claire sună cât se putea de indignat, la fel ca şi privirea pe care i-o aruncă lui Beth. Apoi puse o mână pe braţul lui Wickham şi zâmbi spre el seducătoare. Urmărind scena, Gabby fu surprinsă să simtă un junghi de invidie. Claire era atât de extraordinar de frumoasă – ce bărbat nu s-ar fi îndrăgostit într-o clipită de ea? Împreună, ea şi Wickham formau o pereche care-ţi tăia pur şi simplu răsuflarea.

Gabby îşi dădu seama, chiar destul de speriată, că niciodată în viaţa ei nu mai fusese invidioasă pe Claire.

— *Chiar* mi-ar plăcea să dansezi cu mine, spuse Claire cu o voce fermecător de rugătoare înspre Wickham. Domnul Griffin nu-mi poate fi partener pentru că trebuie să-mi urmărească paşii, iar adevărul este că Beth mă calcă pe *mine* pe picioare. În plus, mi se pare total înjositor să trebuiască să dansez cu propria soră.

— Să dansezi cu un frate nu poate fi mult mai bine, îi răspunse Wickham fără nicio urmă evidentă de compasiune pentru ea. În orice caz, mi-e teamă că va

trebui să mă scuzaţi. Am o întâlnire la care nu pot întârzia.

Gabby nu descoperi că aşteptase cu sufletul la gură răspunsul lui Wickham, până când răsuflă încet uşurată, după ce acesta plecă.

Distracţia din seara aceea era o serată acasă la Lord şi Lady Ashley, urmată de un dans de la care domnişoarele Banning nu se întoarseră înainte de aproape ora două noaptea. Gabby, fără să ţină cont de experienţa pe care o avusese cu Wickham, stătu cu celelalte doamne însoţitoare sau se plimbă de colo-colo prin încăperi, cu domnul Jamison, onorabilul ei pretendent. Ca de fiecare dată, ea nu dansă, dar Claire stătu şi ea jos la valsuri. Chiar şi atunci, Claire se bucură de o întreagă pleiadă de admiratori în jurul ei, roind să-i aducă limonadă sau cuburi de gheaţă, ceea ce le făcu pe fetele mai puţin favorizate – şi pe mamele lor – să se uite la ea cu vădită neplăcere. Când vizitiul mătuşii Augusta le lăsă la poarta lor, Claire căsca îngrozitor cu mâna la gură, aşa că urcă imediat în camera ei. Gabby, dându-şi seama că Wickham, pe care nu-l mai văzuse de când acesta plecase de acasă după valsul lor, era în continuare plecat, căci îşi luă lumânarea de pe hol şi văzu că mai rămase o a treia acolo, o urmă mai încet. După ce Mary o înveli, Gabby rămase trează în întuneric mult timp, obosită, dar incapabilă să adoarmă.

În cele din urmă, descoperi că de fapt asculta să vadă când revine Wickham. El nu se întoarse, sau cel puţin ea nu-l auzi, dar într-un târziu, extenuarea îşi spuse cuvântul şi adormi şi ea.

Numai ca să descopere, când se trezi cu ochii grei a doua zi dimineaţă, că nefericitul îi bântuise toate visele.

Îl văzu în carne şi oase în după-amiaza aceea,

târziu. Întorcându-se de la o vizită plăcută pe care o făcuse la Pantheon Bazaar unde ea, Beth şi Twindle cumpăraseră tot felul de mărunţişuri, Gabby fu întâmpinată în hol de Stivers, cu noutatea că domnul doreşte să vorbească cu ea în biroul lui, cât se poate de curând. Gabby era singură, Beth şi Twindle se duseseră în Green Park ca să încerce să mai facă un tur al heleşteului, ultima lor încercare de acest fel fiind zădărnicită de glezna luxată a lui Twindle, acum vindecată. Ridicând din sprâncene, Gabby se opri numai pentru a-i da pachetele lui Stivers şi să-şi scoată mănuşile şi mantia, înainte de a răspunde chemării *domnului.* Wickham nu mai ceruse niciodată să vorbească cu ea în maniera aceasta, iar acest simplu fapt fu suficient să o umple de o curiozitate vie şi chiar de teamă.

Uşa biroului lui era închisă. Bătu şi i se răspunse să intre. Wickham stătea în spatele biroului de lângă geamuri, fumând un trabuc. În mod evident, se uitase pe nişte hârtii care acum erau împrăştiate în faţa lui. Când îşi mişcă uşor capul şi o văzu, se ridică, dar încruntându-se, ceea ce era atât de neobişnuit pentru el, într-atât încât Gabby se trezi pusă pe jar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea brusc.

El făcu un gest indicându-i să închidă uşa. Ceea ce făcu, simţind că inima începe să-i bată cu putere, gata să-i iasă din piept.

— Stai jos, spuse el când ea se întoarse, privindu-l insistent.

Îşi scosese haina şi, cu cămaşa lui albă şi vesta aurie era, după toate canoanele, o privelişte ce ar fi bucurat ochii oricărei femei. Gabby era prea îngrijorată de expresia de pe faţa lui ca să mai observe asta.

— Ai fost dat în vileag, spuse ea cu vocea gâtuită, rămânând unde era şi dând glas celei mai

groaznice temeri pe care o avea.

El se strâmbă.

— Vrei să spui că *noi* am fost daţi în vileag, nu-i aşa? Clătină din cap. Nu, din câte ştiu eu. *Vrei* să stai jos? La urma urmei, ar fi nepotrivit din partea mea să mă aşez câtă vreme tu stai în picioare.

— Atunci, ce este?

Uşurată că nu era ce crezuse, Gabby imediat începu să caute în minte ce altceva ar fi putut fi. La gestul lui se aşeză pe scaun în faţa biroului, dar în loc ca el să se aşeze pe locul pe care-l ocupase iniţial, în spatele biroului, Wickham veni şi se aşeză pe colţul biroului, legănându-şi piciorul încălţat cu cizmă şi trăgând cu nesaţ din trabuc în timp ce o privea gânditor.

— Nu te deranjează că fumez, sper, nu?

Remarca fu spusă foarte politicos.

— Nu, nu mă deranjează că… O, vrei să-mi spui despre ce e vorba?

El trase din nou din trabuc. Fumul i se învârti în jurul capului şi aroma lui o făcu pe Gabby să-şi încreţească inconştient nasul.

— Astăzi a venit cineva să-ţi ceară mâna.

— *Poftim?*

— Da, domnul Jamison. Un gentleman foarte onorabil, consider eu. A venit să-şi exprime sentimentele aşa cum se cuvine şi a promis să aibă foarte mare grijă de tine.

— Îţi râzi de mine.

— Câtuşi de puţin. Pufăi din nou din trabuc. El şi cu mine am trecut în revistă situaţia lui financiară, într-o variantă preliminară. Este suficient de bună, cred. Te felicit pentru reuşita ta atât de rapidă.

— Dar eu nu vreau să mă căsătoresc cu el. Are, cum te văd şi cum mă vezi, pe puţin cincizeci de ani şi

mai are şi *şapte* copii. Nu ai *acceptat,* nu-i aşa?

Un moment, el se uită la ea fără să spună un cuvânt.

— Nu, nu am acceptat, spuse apoi.

— Slavă Domnului!

Brusc, lui Gabby îi trecu prin minte că ar fi trebuit să fie măgulită de oferta domnului Jamison. Era un om foarte amabil, cu siguranţă de preferat decât să rămână nemăritată, chiar şi cu dezavantajele pe care le reprezentau copiii şi vârsta lui, asta i-ar fi spus oricine. Cu siguranţă mătuşa Augusta l-ar fi proclamat drept un pretendent foarte potrivit. Înainte să vină la Londra, chiar şi dacă nu ar fi intervenit moartea lui Marcus care-i forţase mâna, era foarte posibil să fi spus da, fie şi numai pentru şansa de a avea o viaţă normală şi nişte copii ai ei. Oare *ce* se schimbase între timp?

Wickham mai trase o dată din trabuc, făcându-i vârful să strălucească aprins şi expiră fumul care i se înfăşură în vălătuci alburii în jurul capului cu păr negru. Gabby făcu ochii mari.

Cum ar fi putut să se uite la un văduv amabil, dar cu chelie şi cam adus de spate, când nu avea ochi decât pentru *el?*

Diavolul în carne şi oase.

— De ce te uiţi aşa la mine?

Părea vag iritat şi se încruntă la ea.

— Ar trebui – *ar trebui* să-l accept pe domnul Jamison, spuse Gabby, cuprinsă de amorţeală. Asta ar rezolva toate problemele noastre. A mea şi a lui Claire şi a lui Beth. În loc să depindem de căsătoria lui *Claire,* ar trebui să o fac eu, acum că am ocazia. Aşa am fi în siguranţă, indiferent ce s-ar întâmpla.

Un moment, se uitară pur şi simplu unul la celălalt.

— Eu nu am refuzat în numele tău. Am spus că va trebui să iei singură această decizie.

Cuvintele sunau cât se poate de dur. Gabby se simţi ca şi cum inima i se făcuse dintr-odată de plumb. Adevărul era că nu avea de ales. Lumea în care trăia era construită pe nisip, iar ea ştia asta. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să descopere că adevăratul conte de Wickham era mort, şi atunci avea să se aleagă praful de viaţa ei nouă atât de frumoasă. Bărbatul care se încrunta acum la ea avea să dispară în cine ştie regiune necunoscută de unde apăruse, iar ea şi surorile ei aveau să rămână fără nimic.

De dragul lor şi în aceeaşi măsură şi pentru ea însăşi, trebuia să facă tot ce era necesar ca să se asigure că nu se va întâmpla asta.

— Trebuie să îl accept.

Avea o senzaţie ciudată în gât. Vocea îi suna încordată, îl privea pe bărbatul de care ajunsese pe neştiute să depindă într-o asemenea măsură şi îşi dădea seama că relaţia pe care o avea cu el era la fel de înşelătoare ca acea temelie de nisip. Pur şi simplu el nu era real.

— Ai putea face o partidă mai bună.

— Nu, spuse ea curajoasă, confruntându-se cu realitatea. Nu aş putea. Şi chiar dacă aş crede că există o posibilitate de a primi la un moment dat o altă ofertă, tot nu aş îndrăzni să risc.

— Ai putea să ai încredere în mine că voi avea grijă de tine – de voi toate,

Gabby izbucni în râs. Era un râs ascuţit, uşor isteric.

— În tine! Eu nu ştiu nici măcar cine eşti cu adevărat! Tu nu eşti Wickham. Într-o zi vei fi descoperit şi vei fi aruncat în închisoare sau spânzurat sau… sau pur şi simplu vei dispărea într-un nor de fum

şi asta va fi tot, va fi vai şi amar de noi.

— Hârtiile de pe biroul meu sunt menite să repare nedreptatea pe care a făcut-o tatăl tău prin testamentul pe care l-a făcut şi vă dă dreptul ţie şi surorilor tale la câte o parte din averea lui când vă căsătoriţi, sau vă oferă o anumită rentă pentru toată viaţa dacă nu vă căsătoriţi. L-am pus pe Challow să redacteze toate actele necesare. Acum nu mai trebuie decât să le semnez.

Pentru o clipă, Gabby simţi speranţa fluturându-i în piept ca o pasăre. O rentă pentru toată viaţa, indiferent dacă se căsătoreau sau nu, aveau să fie în siguranţă. Toate grijile ei aveau să se evapore. Nu va trebui să se mărite cu domnul Jamison…

— Nici ele nu sunt mai reale decât restul. Adevărul acesta o lovi cu forţa unei explozii. Uiţi că tu *nu eşti Wickham?* Semnătura ta ar fi un fals. Dacă – sau, mai precis, când – s-ar descoperi asta, banii ne-ar fi luaţi. Nu am fi într-o situaţie mai bună decât suntem acum, cu Marcus mort!

— Vorbeşte mai încet.

Se auziră nişte paşi grăbiţi pe hol, urmaţi aproape imediat de bătăi puternice în uşă. Gabby sări în sus şi privi peste umăr, ca o căprioară care simţise apropierea vânătorului. Wickham se încruntă, apoi se ridică şi se duse în spatele biroului, strigându-i celui de la uşă să intre.

Beth intră ca o furtună în încăpere, se repezi la Gabby şi o prinse de mână.

— O, Gabby, s-a întâmplat ceva extraordinar! Tocmai am ajuns acasă şi au apărut nişte oameni care cântă la clarinet în stradă, şi mai e şi un bărbat cu o maimuţică jucăuşă care dansează. Vino să vezi! Şi tu, Marcus.

Gabby trase adânc aer în piept şi se lăsă ridicată

în picioare. La urma urmei, nu mai avea nimic de spus aici. Soră-sa părea atât de fericită şi fără nicio grijă, că Gabby simţi că o doare inima. Viitorul lui Beth, şi al lui Claire, depindea de ea. Aveau să fie în siguranţă dacă ea se mărita cu domnul Jamison. Orice altceva era pură nebunie. Orice altceva era la fel de lipsit de substanţă ca aburul fierbinte sau razele de lună.

— Gabriella.

Vocea lui Wickham o opri când era pe punctul de a ieşi pe uşă. Ea îi aruncă o privire peste umăr şi simţi cum îi creşte durerea din inimă. El îşi scoase trabucul din gură în momentul când ochii li se întâlniră. Părea atât de înalt şi de puternic aşa cum stătea acolo, că îi venea foarte greu să creadă că nu era mai adevărat decât o umbră.

— Ai încredere în mine.

Îi mai spusese asta şi altă dată. Gabby scormoni în memorie şi-şi aminti: atunci când o convinsese să facă al doilea târg cu diavolul, într-un schimb pentru un sărut.

În timp ce rememora ce se întâmplase apoi, inima începu să-i bată mai repede şi buzele să-i tremure. O clipă se uită la el aproape cu dor. La urma urmei, îşi respectase cuvântul şi se comportase ca un adevărat gentleman faţă de Claire…

Dar de data asta pentru ea, şi pentru Claire, şi pentru Beth erau prea multe lucruri în joc.

— Nu pot, spuse ea şi, întorcându-i spatele, o urmă pe Beth afară din cameră.

Capitolul 30

Balul de la Almack’s se dovedi complet banal, o

reală dezamăgire. Acesta fu verdictul lui Gabby în timp ce, sorbind limonadă aşezată lângă mătuşa Augusta, care era ocupată să converseze cu o doamnă cu turban violet care îi fusese prezentată lui Gabby drept doamna Chalmondley, găsi un moment pentru ea însăşi ca să se uite în jur. Camerele în sine erau destul de mari şi confortabile, deşi din cauza mulţimii de oameni din interior, acum păreau mai mici, dar erau surprinzător de sărăcăcioase. De băut şi de mâncat se oferise numai ceai, limonadă sau oranjadă cu pâine cu unt sau nişte prăjiturele destul de vechi. Dansul era principala ocupaţie, deşi bârfa juca un rol aproape la fel de important. În plus, mai existau câteva camere unde jucau cărţi, în special whist, unele dintre doamnele mai în vârstă şi unii astfel de gentlemeni care se mulţumeau cu mize mărunte. Râsetele şi discuţiile umpleau atmosfera, pe lângă muzică, făcând foarte dificil să auzi pe cineva în afară de persoana care stătea exact lângă tine. Ferestrele lungi erau bine închise, iar camerele erau supraaglomerate şi era foarte cald. Parfumurile şi mirosul prea multor persoane aflate într-un spaţiu închis pluteau peste tot.

Ceea ce făcea totul suportabil pentru Gabby era faptul că în mod evident Claire se distra. Îmbrăcată cu o rochie simplă de muselină albă, prinsă sub sâni cu panglici argintii, şi cu alte panglici argintii prinse în părul ridicat, radia fericire şi era, fără îndoială, cea mai frumoasă fată din încăpere. Mai multe mame ale altor fete, mai puţin populare, o priveau cu ochi invidioşi cum trecea de la un partener la altul aproape fără nicio pauză; printre acestea, cea mai notabilă prezenţă era Lady Maud care venise cu fiica ei mai mică. Desdemona era înveşmântată în alb ca şi Claire, ca de altfel majoritatea tinerelor prezente, dar pentru ea albul se dovedea o alegere foarte nefericită. Cu tenul

ei foarte palid şi cu părul ei deschis la culoare, albul o făcea să arate complet ştearsă. Maică sa îi dăduse sarcina să facă tot ce-i stă în putinţă să-şi găsească parteneri şi spre lauda ei reuşise să o facă pentru majoritatea dansurilor. Când însă nu reuşea, Desdemona stătea pe margine, uitându-se urât la Claire până când o prinsese Lady Maud şi, cu o lovitură ascuţită de cot în coaste, o făcuse să-şi schimbe expresia, să zâmbească.

Cum nu mai era considerată o tânără domnişoară, Gabby, din fericire în opinia ei, fu scutită de a se încadra în tiparul general al preferinţei pentru alb; purta o rochie simplă de crep liliachiu ce, gândea ea, se potrivea de minune şi cu tenul, şi cu statutul, şi cu vârsta ei.

Claire câştigase deja aprobarea doamnelor ce patronau balul, iar Lady Jersey, care se repezise să le salute la sosire şi care părea că le consideră ca pe nişte protejate, o privea şi-i zâmbea cu o bunăvoinţă ce i-ar fi surprins pe cei care avuseseră de-a face cu limba ascuţită a lui Silence. Chiar şi mai formidabila Lady Sefton mersese până-ntr-acolo încât să o proclame pe Claire o domnişoară cu purtări foarte alese, când i-l prezentă pe nu mai puţin remarcabilul marchiz de Tyndale, un tânăr subţire şi zâmbitor, ca partener dezirabil pentru primul ei vals.

— Practic m-a implorat să-i fac cunoştinţă cu ea, spuse Lady Sefton, luând-o deoparte pe mătuşa Augusta, în timp ce Claire se rotea prin cameră la braţul marchizului. Ar fi o partidă foarte bună pentru ea, Gussie, dacă e să judeci la rece. La urma urmei, e un marchiz care dispune de douăzeci de mii de lire pe an.

— Pot să aduc o farfurie cu nişte pâine cu unt, Lady Gabriella?

Domnul Jamison apăru lângă ea, întrebarea lui făcând-o să piardă răspunsul mătuşii. Gabby, care nu realizase că era şi el de faţă, se sili să îi zâmbească amabil. Dacă plănuia să se căsătorească cu acest bărbat, îşi spuse ea, putea cel puţin să fie politicoasă.

Refuză oferta lui, dar bătu cu palma locul liber de lângă ea. Când el se aşeză, cu un scârţâit ciudat care o făcu să suspecteze că era posibil ca el, precum Prinny, să încerce să-şi ascundă tendinţa spre îngrăşare purtând un corset, alese să ignore sunetul şi începu să facă conversaţie. Curând, se adânciră într-o discuţie plăcută despre casa lui din Devonshire – o proprietate foarte frumoasă, ea putea fi sigură de asta! — şi interesul lui pentru metode inovative de a obţine recolta maximă de pe pământurile sale. Abia când conversaţia ajunse la copiii lui, el îi dădu de înţeles că îşi pusese în minte să o ia de soţie.

— Cu toţii sunt nişte copii foarte buni, spuse el cu onestitate, după ce îi spusese numele fiecăruia şi îi povestise câteva întâmplări în care unul sau altul se comportaseră exemplar.

— Drăguţii de ei, tot ce le mai trebuie acum ca să le întregească fericirea este o mamă. Cele mai mici sunt fetiţe, ştii? Un tată habar nu are cum să se descurce întotdeauna cu nişte fete.

Ignorând senzaţia de gol în stomac pe care i-o provocaseră toate aceste confidenţe, Gabby spuse foarte hotărâtă că, din câte se părea, erau absolut adorabile.

— Într-adevăr, şi eu sper că aşa vei gândi despre ele, spuse el, cu privirea din ce în ce mai caldă aţintită asupra feţei ei. Pentru că – ei bine, fără îndoială sunt sigur că fratele dumitale ţi-a menţionat despre vizita pe care i-am făcut-o astăzi.

Acum că propunerea era pe cale să fie rostită

deschis, Gabby descoperi că i se făcuse pielea de găină. Îndepărtându-şi privirea de la el şi privind aiurea, se întâmplă să dea cu ochii de silueta subţire a lui Claire care se vedea când şi când printre ceilalţi dansatori. Vederea surorii ei care-şi juca rolul în acel vesel dans popular cu graţie şi bună dispoziţie fu exact tonicul de care avea nevoie ca să-i ridice moralul şi să-i dea curaj.

Putea să facă asta, pentru Claire şi Beth, şi, în cele din urmă, când razele lunii dispăreau şi soarele puternic pârjolea din nou totul, pentru ea însăşi.

— Da, mi-a spus, aprobă ea zâmbindu-i din nou domnului Jamison şi sperând că îi va interpreta ezitarea de moment ca fiind cauzată de modestie sau timiditate şi nu de senzaţia de respingere pe care o simţea de fapt.

— Speranţa mea cea mai mare este că vei consimţi să fii soţia mea, spuse domnul Jamison pe un ton mai scăzut, luându-i mâna în mâna lui şi uitându-se la ea foarte intens.

Gabby se uită în jos la degetele grăsuţe, cu pete de la soare, care i le strângeau pe ale ei şi trebui să se controleze să nu dea ghes primului impuls de a şi le retrage. În loc de asta, îşi ridică bărbia cu o hotărâre de fier şi îi zâmbi când ajunse cu ochii în ochii lui. El continuă:

— S-ar putea să îţi pui întrebarea cum de am ajuns la o asemenea decizie de vreme ce nu ne cunoaştem decât de atât de puţin timp, dar eu sunt un om foarte hotărât. Dumneata eşti exact doamna pe care aş alege-o ca să se ocupe de creşterea copiilor mei. Eşti suficient de tânără ca să ai suficientă energie să te ocupi de ei, dar în acelaşi timp suficient de matură ca să nu-ţi doreşti tot timpul să participi la petreceri şi serate dansante; ai o fire foarte blândă şi,

din câte am observat, mi se pare că ai foarte mult bun-simţ, foarte multă înţelepciune. În plus, eu unul… ei bine, nu pot spune că te găsesc neatrăgătoare.

Rosti aceste ultime cuvinte cu aerul cuiva care rostea nişte laude nemăsurate şi extravagante, încât lui Gabby începu să-i tremure buza de jos şi zâmbetul ei se transformă, pentru o clipă, într-unul real, chiar de amuzament.

Apoi îi păli cu totul când se imagină în noaptea nunţii în patul lui. Dar acum nu era momentul să se gândească la aşa ceva.

— Mulţumesc, spuse ea cu hotărâre, zâmbindu-i din nou.

— O, priveşte, uite-l pe Wickham. L-am rugat expres să vină în seara asta, dar cum e aproape unsprezece noaptea aproape că renunţasem să-l mai aştept. Foarte bine. Trebuie să recunoaştem că arată absolut extraordinar.

Vocea mătuşii Augusta o făcu pe Gabby să se uite în sus. Într-adevăr, era Wickham. Stătea chiar în cadrul uşii, remarcabil de atrăgător în ţinuta lui neagră de gală, privind în jurul lui în timp ce discuta nepăsător cu alţi gentlemeni care aparent intraseră odată cu el.

— Este cel mai arătos dintre toţi din familia Banning, cred, remarcă Lady Sefton sigură pe sine, de partea cealaltă a mătuşii Augusta. Cu excepţia lui Lady Claire, desigur. Sunt o pereche absolut uluitoare de fraţi.

Îşi coborî vocea şi vorbi numai către mătuşa Augusta, fără îndoială aşteptându-se ca în toată hărmălaia aceea nimeni altcineva să nu îi audă cuvintele:

— Am înţeles că nici cea mai tânără nu este vreo frumuseţe, nu-i aşa?

Gabby, mulţumită unui moment trecător de

linişte, auzi şi ea şi înţelese insulta pe care o implica remarca la adresa ei, dar asta nu o deranjă absolut deloc. Wickham *era* echivalentul masculin al lui Claire, se gândi ea. Observă că o mulţime de capete feminine se întoarseră spre uşă ca să-i urmărească intrarea. Doamnele şi domnişoarele şuşoteau cu mâna la gură şi-şi lăsau privirile să zăbovească asupra lui cam prea mult ca să fie vorba de simplul interes faţă de cineva care tocmai venise. Dându-şi seama că şi ea se făcea vinovată de acelaşi lucru, holbându-se pur şi simplu la el, încercă să se adune şi îşi îndreptă atenţia din nou, cu mai multă hotărâre, către domnul Jamison.

— Fratele dumitale vine încoace, spuse Jamison brusc, total dezarmat.

Îi dăduse drumul la mână şi privea dincolo de ea, iar ceva din expresia lui îi spuse lui Gabby că îl găsea pe Wickham teribil de intimidant. Desigur, având în vedere maturitatea domnului Jamison, tinereţea şi însemnătatea lui Wickham ieşeau cu atât mai mult în evidenţă, iar în ceea ce privea calităţile personale – ei bine, nici nu exista termen de comparaţie.

Domnul Jamison continuă în grabă:

— Voi veni să primesc mâine răspunsul dumitale, dacă îmi este îngăduit, când vom putea avea mai multă intimitate. Nu ar fi trebuit în niciun caz să spun atâtea în acest loc public, dar poţi fi flatată că asta se datorează dorinţei mele atât de puternice care m-a făcut să mă las pur şi simplu dus de val.

Stând ca pe ace din cauza sosirii iminente a lui Wickham, în timp ce se chinuia să pară cât se poate de nepăsătoare, Gabby reuşi să afişeze un zâmbet respectuos şi încuviinţă din cap spre pretendentul ei. În sinea ei, era cât se poate de recunoscătoare pentru păsuirea primită.

Refuzând cu îndârjire să privească din nou înspre

el, Gabby îi simţi prezenţa înainte să îl vadă. La fel de pregnant cum ar fi simţit căldura dogorind de la o sobă, simţi forţa pe care o degaja trupul lui când se opri în dreptul ei. Apoi el spuse ceva, iar ea nu avu încotro şi trebui să se uite în sus spre el. Când o făcu, îl văzu foarte aproape, salutând-o pe mătuşa Augusta şi pe Lady Sefton cu un zâmbet şi dând mâna cu domnul Jamison, care acum se ridicase în picioare, înainte să se uite uite spre ea.

— Te distrezi, Gabriella? întrebă el cu un zâmbet leneş.

— Nespus, răspunse ea cu multă stăpânire de sine.

El râse şi-şi îndreptă atenţia spre domnul Jamison. Cei doi stătură de vorbă câteva minute, aproape fără să o mai bage în seamă, în timp ce Gabby răspunse la întâmplare la cine ştie ce remarcă a mătuşii Augusta pe care nici măcar nu o auzise şi se strădui să-şi păstreze o expresie plăcută pe faţă. În seara asta venise numai ca să o chinuie pe ea, ştia – şi „chin” era exact cuvântul ce descria ceea ce făcea el. Era îngrozitor de conştientă că el stătea nu mai departe de o lungime de braţ de ea, deşi nu se uită nici măcar o dată înspre el.

Apoi, brusc, se apropie din nou de ea, privind-o. Ea trebui să se uite în sus. Ceva din ochii lui – o strălucire răutăcioasă, un zâmbet care tachina – o avertiză, dar fu complet incapabilă să împiedice ceea ce se întâmplă în continuare.

— E dansul meu, cred, Gabriella, spuse el.

Ridică privirea spre el, cu ochii mari de uimire. Muzicanţii începuseră un vals, îşi dădu ea seama.

— Lady Gabriella nu dansează, interveni domnul Jamison pe un ton grăbit şi aproape indignat, ca şi cum ar fi vrut să-i atragă atenţia lui Wickham asupra

beteşugului lui Gabby, înainte ca Gabby să-i poată răspunde ceva.

— O, ba da, dansează, dar cu partenerul potrivit, replică el cu nepăsare. Ne potrivim foarte bine la paşi.

— Draga mea, dacă poţi să dansezi, cu siguranţă ar trebui să o faci, îi murmură Lady Augusta la ureche. Eu m-aş fi gândit că… dar să se vadă că *poţi* să o faci poate fi foarte important.

Gabby strânse din buze, dar nu avea nicio şansă să dea replică la aşa ceva. Lady Sefton îi zâmbea încurajator.

— Ai face bine să te grăbeşti, Lady Gabriella, sau o să-ţi ratezi şansa de a o face. Wickham e un partener pentru care majoritatea doamnelor ar ucide! Desigur, este fratele tău, ceea ce sunt sigură că răpeşte toată emoţia gestului, dar oricum. Poţi să te duci.

— Gabriella, îţi dai seama că mă faci să aştept, spuse Wickham zâmbind, întinzând mâna spre ea.

Pentru că nu dorea să se folosească de scuza piciorului beteag în văzul tuturor, mai ales când Wickham – şobolanul – era perfect capabil să respingă o astfel de îngrijorare, Gabby zâmbi şi ea şi îşi puse palma în mâna lui, permiţându-i să o ridice în picioare. Sub privirea binevoitoare ale mătuşii Augusta şi a lui Lady Sefton, şi cea uşor încruntată a domnului Jamison, Gabby îşi trecu mâna pe sub braţul lui Wickham şi astfel plecară.

— Bestie ce eşti. Nu vreau să dansez. Mai ales, nu în public. Cum îndrăzneşti să-mi forţezi mâna în felul acesta? şuieră ea în timp ce se îndepărtau de scaune.

— Meriţi să dansezi, Gabriella. Crede-mă pe cuvânt, nu vrei să te căsătoreşti cu un bărbat care nu înţelege asta.

Ajunseseră pe ringul de dans, iar el tocmai o lua

în braţe.

— Şi de unde ai şti tu chestiile astea?

Când braţul lui se strecură în jurul mijlocului ei, iar el îi luă mâna în mâna lui, se uită brusc în ochii lui, cu groază.

— Doar nu eşti *căsătorit,* nu?

El zâmbi.

— Iar gelozia asta a ta nefericită. Nu, nu sunt căsătorit. Hai, Gabriella, nu te mai uita aşa urât la mine. Or să creadă oamenii că ne certăm.

— *Chiar* ne certăm, spuse Gabby printre dinţi, când el o legănă pornind dansul.

Dar îi zâmbi totuşi şi dansă, bucurându-se de vals. Braţul lui în jurul ei era ferm, mâna lui care o ţinea pe a ei era caldă, iar umărul pe care-şi rezemase cealaltă mână era lat şi puternic. Ştia că era în siguranţă în braţele lui, ştia că nu o va lăsa să cadă şi astfel putu să se lase condusă de el cu încredere şi chiar cu relaxare. Muzica era încântătoare şi descoperi, cu destulă surprindere, că ajunsese chiar să se simtă bine.

— Ai fost născută pentru a dansa, Gabriella. O răsuci cu măiestrie în jurul lui. Te distrezi, nu-i aşa? Ochii îţi strălucesc, iar obrajii îţi sunt îmbujoraţi şi acum îmi zâmbeşti chiar frumos.

— Eşti absolut îngrozitor, ştii, nu?

Dar rosti aceste cuvinte fără niciun fel de patimă, iar ochii ei când îi întâlniră pe ai lui mărturisiră că de fapt spusese o minciună.

— Iar tu eşti frumoasă. Stai puţin, nu te înroşi. Prea te înroşeşti din orice.

Acum râdea spre ea.

Conştientă că obrajii îi erau într-adevăr încinşi – faptul că se îmbujora foarte uşor era blestemul pielii ei foarte albe –, Gabby se uită cercetătoare la perechile

care dansau în jurul lor. Spre marea ei uşurare, văzu că aparent nimeni nu se uita absolut deloc la ei, ceea ce o făcu să se simtă foarte recunoscătoare. Pe de altă parte, faptul că el o ţinea atât de aproape o tulbura foarte tare. Observa diverse lucruri la el, pe care, poate, ar fi fost mai bine să nu le observe. Umărul de sub mâna ei era tare datorită muşchilor puternici. Stofa hainei de seară era moale şi mătăsoasă la pipăit. Mâna lui ce o ţinea pe a ei era foarte masculină şi mult mai mare decât a ei. Gâtul era ca o coloană puternică şi bronzată, şi pe maxilarul lui puternic se vedea foarte vag o umbră de barbă. Gura lui, acea gură atât de frumoasă, zâmbea…

— Nu e nevoie să mă flatezi, spuse ea cu demnitate, având grijă la paşi, în timp ce el o răsucea în ritm cu restul perechilor ce se învârteau.

Dacă se balansa pe vârful piciorului, se gândi ea, funcţiona destul de bine; în afara cazului în care cineva se uita cu foarte mare atenţie, se îndoia că era vizibil că este şchioapă. Deodată, i se păru ciudat că nu-şi dăduse seama până atunci că putea să danseze. Dar era la fel de adevărat că niciodată nu avusese vreun motiv să-şi dorească asta.

Motivul ei de-acum îi zâmbea, un zâmbet uşor, fermecător, care îi tăia pur şi simplu răsuflarea.

— Ce, nu crezi că vorbesc serios? Ba da, după cum ţi-am promis. Să intru în detalii? Preafrumoasă Gabriella, ochii tăi sunt de culoarea pietricelelor plate de pe fundul unui iaz limpede şi strălucitor. Părul tău mă duce cu mintea la bogăţia frunzelor de toamnă. Gura ta – dar uite, iar roşeşti. O să trebuiască să las gura deoparte, sau toată lumea din încăperea asta se va întreba despre ce vorbim.

Într-adevăr, Gabby simţea cum un alt val de căldură îi înconjoară obrajii, şi îşi îngustă ochii

amenințător înspre el.

— Nu m-aş înroşi, dacă tu nu m-ai mai tachina atâta.

— Ce te face să crezi că te tachinez?

Acum nu mai zâmbea. Se priviră, iar Gabby simţi deodată că îi este foarte cald. Ceva din ce simţea ea probabil că devenise evident în înfăţişarea ei, căci ochii lui care îi cercetau chipul deveniră din ce în ce mai întunecaţi, până ce se făcură de culoarea mării în mijlocul furtunii, la miezul nopţii.

Capitolul 31

Apoi muzica se încheie cu o înfloritură meşteşugită. El o învârti într-o piruetă şi amândoi se opriră. Atunci, în timp ce Gabby era încă ameţită – fie din cauza dansului, fie din cauza lui, nu era chiar sigură –, el ridică mâna ei pe care o avea încă în mâna lui, o duse la buze şi o sărută apăsat.

— Pentru mine, tu eşti cea mai frumoasă femeie din încăpere, spuse el încet.

Ea se uită în sus la el, cu buzele desfăcându-i-se inconştient, în încercarea de a trage mai mult aer în piept. Privirile li se întâlniră şi, practic, se lipiră una de cealaltă. Căldura gurii lui părea că-i pârjoleşte pielea ca un fir înroşit.

— Meriţi ceva mai bun decât Jamison, Gabriella.

Vocea îi era şi mai slabă.

Pretutindeni în jurul lor, perechile părăseau ringul de dans. Fusta unei alte dansatoare se undui peste fusta ei şi, aruncând o privire din instinct la cea care era îmbrăcată cu ea, Gabby întâlni o privire curioasă. Adusă înapoi la realitate în maniera aceasta atât de bruscă, Gabby se sperie dându-şi seama că se dădeau în spectacol. Trăgându-şi mâna din mâna lui,

conştientă prea târziu că li se aruncau priviri întrebătoare, se îndreptă de spate şi-şi ridică bărbia, făcând concomitent un mare efort să-l împingă şi pe el, mental, de lângă ea.

— Cred că ar trebui să mă duci înapoi la mătuşă-mea.

Avea vocea fermă şi surprinzător de calmă.

Păru să-şi dea seama, la fel ca ea, că atrăgeau atenţia nedorită a tuturor, aşa că el nu se împotrivi şi făcu ceea ce i se sugerase. Niciunul din ei nu rosti nicio vorbă, ceea ce le era necaracteristic, în timp ce el o conducea înapoi de pe ringul de dans. Mai mult decât atât, observă ea când îi aruncă o privire furişă pe care nu şi-o putu cu niciun chip împiedica, părea destul de mohorât. Domnul Jamison aştepta, cu o privire de câine credincios, lângă mătuşa ei. Gabby nu se putu abţine să nu îi compare pe cei doi bărbaţi, în detrimentul evident al domnului Jamison. Dar, îşi aminti, hotărâtă, când îi dădu drumul braţului lui Wickham ca să treacă lângă domnul Jamison, că era vorba de un bărbat stilat şi de un altul cu substanţă, iar domnul Jamison era cel cu substanţă.

Wickham spuse doar câteva cuvinte de circumstanţă, aşa cum dictau regulile de politeţe, apoi îşi luă rămas-bun cu o plecăciune.

Lady Maud apăru lângă ei chiar când Wickham se îndepărta şi se aşeză pe scaunul rămas gol al lui Lady Sefton.

Gabby se aşeză din nou jos, făcându-şi discret vânt cu evantaiul şi încercă să nu simtă iritarea pe care o simţea de fapt privindu-l pe Wickham cu o expresie nemulţumită conducând-o mai întâi pe Claire şi apoi pe una dintre prietenele ei care se făcuse roşie ca focul, pe ringul de dans. Ce făcea el sau cu cine dansa nu era absolut deloc treaba ei, îşi spuse cu

asprime, şi se pregăti să-l asculte pe domnul Jamison povestind cu o mulţime de amănunte despre copiii lui tot restul nopţii. Dar şi gentlemanul acesta era neobişnuit de tăcut, iar Gabby începu să se încrunte când îl prinse o dată sau de două ori cu colţul ochiului, uitându-se la ea cu o privire întrebătoare. Cele mai mari temeri ale ei se dovediră întemeiate când Lady Maud, cu o strălucire maliţioasă în ochi, spuse cu veselie în timpul următoarei pauze între melodii:

— Ar trebui să fii felicitată pentru faptul că ai obţinut aşa un frate *foarte* afectuos în persoana lui Wickham, Gabby.

Gabby fu extrem de mândră de ea. Deşi remarca era absolut şocantă, în faţa unei astfel de situaţii de urgenţă, ea nici măcar nu se schimbă la faţă. În loc de asta, reuşi să râdă uşor şi nepăsător.

— Într-adevăr, şi Beth, şi Claire şi eu ne considerăm extraordinar de norocoase. Wickham este un om cu totul excepţional. Fiind crescut în Ceylon, nu are habar despre cât de reci suntem noi, englezii, în general. El este foarte blând şi afectuos cu noi toate.

Lady Maud păru dezamăgită, văzu Gabby mulţumită şi, spre uşurarea ei, nu mai adăugă nimic pe acest subiect. Chiar şi domnul Jamison, în mod clar aşteptând un răspuns acceptabil la întrebarea pe care o pusese, păru să se mai dezmorţească după această replică. Gabby îl privi pe Wickham traversând camera cu Lady Ware şi scrâşni din dinţi. Avea să fie o noapte lungă.

În cele din urmă, domnul Jamison se scuză şi o luă spre încăperea unde se jucau cărţi, iar Lady Maud fu distrasă de una dintre prietenele ei. Abia plecaseră, lăsând-o un moment singură cu mătuşa ei, că mătuşa Augusta se aplecă spre ea şi îi şuieră în ureche:

— *Ce-a fost* în capul lui Wickham să îţi sărute

mâna în felul acela? A părut un gest total deplasat, dă-mi voie să-ţi spun, din partea fratelui tău. Din punctul meu de vedere, băiatul acela ar trebui scuturat zdravăn pentru ce a făcut, indiferent că a fost educat în străinătate sau nu. Toată lumea s-a uitat la voi. Ceea ce cu siguranţă nu e de mirare. Şi eu însămi am făcut-o.

Gabby, întâlnind privirea plină de reproş a mătuşii sale, reuşi să se gândească cu rapiditate la ceva.

— Îşi cerea scuze, spuse ea, într-un mod cât mai nepăsător şi lipsit de griji. Ne-am certat. El nu crede că ar trebui să mă căsătoresc cu domnul Jamison.

Mătuşa Augusta se uită la ea cu ochii mari de uimire şi încântare, buzele rotunjindu-i-se într-un mic o.

— Nu mi-ai spus că domnul Jamison ţi-a făcut propunerea. Chiar aşa?

Gabby dădu din cap, simţindu-se brusc cea mai nenorocită femeie din lume. Acum, mai mult decât oricând, nu ar fi vrut să accepte. Odată ce mătuşa Augusta ştia însă, era clar că zarurile erau aruncate.

— A trecut mai devreme astăzi, să vorbească cu Wickham.

— O, Doamne, asta speram să se întâmple chiar de când i te-am prezentat. Wickham nu este prea încântat de această partidă? Dar de ce, ai putea să-mi spui, rogu-te? spuse mătuşa Augusta vizibil deranjată.

— Cred că, după părerea lui, domnul Jamison este cam bătrân pentru mine. Dar indiferent de părerea lui, eu intenţionez să accept.

Faţa mătuşii Augusta se lumină toată numai zâmbet şi se întinse să îi strângă aprobator mâna lui Gabby.

— Eşti o fată deşteaptă şi cuminte. Wickham nu

ştie nimic despre lucrurile astea, aşa că voi avea grijă să îi explic eu înainte să mai treacă vremea şi să îmbătrânească şi el. Totul se reduce la o singură idee: în mod evident, mai are multe de învăţat despre obiceiurile noastre englezeşti. Bine. Nu este încă oficial, aşa că nu voi mai vorbi nimic despre asta până ce nu va deveni astfel! Dar ai făcut o treabă bună, Gabriella. Sunt cât se poate de mulţumită.

Gabby ştia că mătuşa ei avea dreptate: faptul că reuşise să-l facă pe domnul Jamison să se ataşeze de ea era o mare realizare, mult mai bună decât avea dreptul să spere. Dar ideea de a fi măritată cu el o făcea din ce în ce mai nefericită, cu fiecare moment care trecea, iar nefericirea ei nu avea nimic de-a face cu înfăţişarea lui prozaică, sau vârsta lui înaintată, sau cu cei şapte copii ai lui.

Cauza nefericirii ei în ceea ce privea soarta pe care şi-o alesese avea mai bine de un metru optzeci şi ceva înălţime, fuma trabucuri puturoase şi avea nişte ochi albaştri absolut minunaţi. Atingerea lui o făcea să ia foc; sărutările lui o făceau să-şi piardă capul; faptul că se învârtise prin încăpere în braţele lui – iar ea o făcuse, reflectă cu mândrie, remarcabil de bine – o făcuse să-şi dea seama că braţele lui erau singurul loc de pe faţa pământului unde îşi dorea să se afle.

Cu raze de lună şi abur fierbinte sau fără.

Dar realitatea era rece şi crudă, iar realitatea era cea cu care trebuia ea să se confrunte acum. Domnul Jamison era viitorul ei; Wickham (sau cum l-o fi chemat cu adevărat – ceea ce spunea mult despre idioţenia sentimentelor pe care le avea pentru el era faptul că nu ştia nici măcar atâta lucru) nu era altceva decât visul nebunesc al unei fecioare prostuţe.

Un vis care ameninţa tot ce reuşise ea să obţină cu atâta efort, îşi spuse în sinea ei cu asprime. Nu

trebuiau să mai existe şi alte dansuri şi alte sărutări, nu cu el. În seara asta, lumea politicoasă din jurul lor avusese ocazia să se uite la ei întrebător. Ştia bine că zvonurile, odată pornite, aveau să se dovedească absolut distrugătoare. Era hotărâtă să nu mai ofere absolut niciun motiv de bârfă prin comportamentul ei, căci ar fi periclitat astfel totul şi pentru ea, şi mai ales pentru Claire şi Beth. Mai mult decât atât, a doua zi dimineaţă avea să-l accepte pe domnul Jamison, apoi avea să se căsătorească fără întârziere cu el şi astfel să-şi asigure atât propriul viitor, cât şi viitorul surorilor ei.

Apoi urma să reteze orice contact cu Wickham.

Când inevitabilul avea să se petreacă, adică el va fi descoperit, ea, Claire şi Beth vor fi în siguranţă.

Cu siguranţă că şi Wickham prinse ceva din bârfele care circulau, căci nu se mai apropie deloc de ea. Mai dansă numai de două ori, după ce discutase în picioare cu Lady Ware, o dată – o mişcare iscusită – cu Desdemona, şi o dată cu o fată pe care Gabby nu o cunoştea. Apoi, oricât de mult se strădui să dea cu ochii de el uitându-se prin mulţime cât îi îngăduiau ochii miopi, nu îl mai văzu. După un timp, îşi închipui, cu un amestec copleşitor de emoţii, că probabil plecase. Domnul Jamison apăru din nou şi o întrebă, cu o anumită timiditate, dacă voia să încerce un dans cu el. Când ea îl asigură, vorbind cât se poate de sincer, că nu avea absolut nicio dorinţă să danseze, el îi acceptă refuzul vizibil uşurat şi se aşeză să mai vorbească puţin cu ea până când, în sfârşit, veni şi momentul să plece acasă.

Domnul Jamison plecase deja, iar ea, Claire şi mătuşa Augusta erau în vestibul aşteptând să le fie adusă trăsura, când Gabby avu parte de a doua supărare din seara respectivă. Înghiţindu-şi cu greu un

căscat, cugetând cu din ce în ce mai mare amărăciune la faptul că a doua zi avea să fie logodită, se afla în umbra unuia dintre palmierii înalţi, uşor prăfuiţi, ce decorau holul de la intrare, ceva mai departe de celelalte doamne, care vorbeau cu diverse prietene aflate pe picior de plecare şi-şi aşteptau şi ele mijloacele de transport.

O mână înmănuşată îi atinse braţul gol chiar sub şalul cu steluţe pe care şi-l trecuse peste coate. Gabby se întoarse cu un zâmbet întrebător care îi îngheţă pe buze când dădu cu ochii, fără veste, de privirea obsedată a ducelui de Trent. Stătea în penumbră, în ţinută de seară, cu o mantie aruncată peste costum, cu pălăria şi omniprezentul baston cu mâner de argint în mână. În mod evident, se pregătea să plece acasă. Oare fusese la Almack’s toată seara? Dacă aşa stăteau lucrurile, ea, una, nu îl văzuse. Poate se ascunsese într-o cameră unde se jucaseră cărţi sau chiar în vreun colţ liniştit, de unde îi urmărise pe cei care dansau. Gândul că el îşi petrecuse seara atât de aproape de ea, fără ca ea să fie conştientă de asta, îi trimise fiori pe şira spinării.

— *Ce* întâlnire plăcută la lumina lunii, nu, Gabby? spuse el şoptit şi îi zâmbi. Sau, ar trebui să spun, cel puţin din punctul meu de vedere, ce bine că ne-am întâlnit?

Gabby aruncă o privire în jur şi văzu că replica lui trecuse neobservată. Claire era cu spatele spre ea şi râdea de ceva ce-i spusese una dintre prietenele ei, în timp ce mătuşa Augusta, cu capul apropiat de capul doamnei Dalrymple, se îndepărtase puţin, braţ la braţ cu ea.

— Ai fost temporar abandonată de apărători?

Îi observase privirea înnebunită şi zâmbetul îi deveni şi mai larg.

— Niciunul dintre ei nu te va apăra în cele din urmă, ştii, nici chiar fratele acela atât de atent pe care îl ai. Intenţionez să-mi iau ce este al meu.

— Nu am nimic de vorbit cu tine, spuse Gabby cu cea mai rece voce de care era în stare.

Având în vedere circumstanţele, era mândră că putuse chiar şi să vorbească. Orice instinct pe care îl avea o îndemna să se întoarcă şi să plece, dar, când încercă să o facă, descoperi spre groaza ei că nu se putea mişca: pur şi simplu teroarea pe care o simţea o ţintuise locului.

— Bănuiesc că nu ai uitat promisiunea aceea, nu-i aşa, Gabby? Nu, sigur că nu. Declaraţia scrisă este încă în posesia mea, şi *voi* avea grijă să fie respectată, de asta poţi să fii sigură. Şi încă foarte curând, de fapt.

— Nu ai niciun drept asupra mea.

Făcu un efort extraordinar să nu îi tremure vocea. Pulsul i se accelerase. Inima îi bătea nebuneşte. Abia, abia mai putea respira, şi asta numai pentru că el era aproape de ea.

El făcu un pas şi veni chiar şi mai aproape…

În acel moment trăsura mătuşii Augusta apăru, zăngănind, în cadrul uşii.

— Curând, Gabby.

Şoapta înfiorătoare rămase suspendată în aer când mătuşa Augusta se uită în jur, făcându-le în sfârşit semn să se apropie. Trent trecu foarte aproape de Gabby şi coborî treptele, cu partea de jos a mantiei fluturând în urma sa, dispărând în noapte asemenea unui vampir, cu care de altfel semăna atât de tare.

Dar oricât de mult încercă să şi-l alunge din minte, Gabby nu putu să nu se mai gândească la întâlnirea dintre ei. Trent făcuse o ameninţare clară, iar ea, indiferent cât de tare încerca să se întărească împotriva lui, era absolut îngrozită.

Nu-i spuse nici mătuşei, nici surorii ei despre întâlnire.

Era prea marcată, amintirile pe care i le evocase erau prea dureroase, şi în mod sigur nu dorea să o supere pe Claire, care evident că nu îl văzuse pe Trent.

Pe de altă parte, Claire fu în culmea fericirii pe parcursul drumului spre casă ce ei i se păru interminabil. Ca răspuns la îndemnurile mătuşii Augusta, recunoscu că marchizul fusese, într-adevăr, foarte drăguţ şi, da, îi spusese că va trece pe la ei a doua zi şi, într-adevăr, dansaseră de două ori.

Mulţumită că sporovăiala lui Claire îi masca propria tăcere, Gabby nu spuse mai nimic în timpul călătoriei spre casă şi chiar şi mai puţin când Mary o ajută să se dezbrace şi să se bage în pat. Dar mai târziu, când rămase singură în întuneric – cu adevărat singură căci apartamentul lui Wickham era, ca de obicei, gol, ceea ce însemna că ea era singura fiinţă trează în acea aripă a casei – se lăsă în cele din urmă copleşită de un amestec teribil de emoţii stârnite de o combinaţie de amărăciune provocată de apropiata ei logodnă, o senzaţie dureroasă şi vinovată de dorinţă faţă de Wickham, şi groaza care o bântuia de atâţia ani.

Spre ruşinea ei, plânse până adormi.

Capitolul 32

Era, reflectă el confuz în timp ce-şi punea lumânarea pe măsuţa de lângă pat şi se scutura ca să-şi lepede haina de pe el, doar ameţit. Nu era chiar beat, dar cu siguranţă simţea efectele vinului mult şi ieftin pe care îl băuse. Oricât era de necesar să se afle

acolo unde putea vedea şi putea fi văzut, începea să fie prea bătrân ca să-şi petreacă nopţile în spelunci. Când venise la Londra, la început, partea mai aventuroasă din el beneficiase măcar de avantajul noutăţii. Acum vizitase fiecare sală de jocuri, fiecare bordel, dugheană, cârciumă şi speluncă ce existau în Londra şi nu descoperise nimic care să dovedească faptul că meritase efortul, în afară de un teanc de bancnote abia câştigate în buzunar şi o durere de cap, când el de fapt nu urmărise niciuna, nici alta. Iar jocul pe care îl făcea devenea din ce în ce mai riscant. Cu cât pretindea mai mult că este Marcus, cu atât devenea mai probabil să întâlnească pe cineva care să ştie că, de fapt, nu era.

Dacă cel pe care îl urmărea era acolo, trebuia să se poarte cu al naibii de multă prudenţă. Ce mama dracului aştepta?

Barnet, pe care îl văzuse ultima oară mişunând pe chei, şi care nu se întorsese încă, deşi era trecut de ora patru dimineaţa, făcuse aceleaşi eforturi încercând să stoarcă informaţii de la tipii duri care apăreau pe aleile dosnice, la adăpostul nopţii. Ţintele lui Barnet erau de cea mai joasă speţă, genul de brute care s-ar fi evaporat imediat, la cel mai mic semn de problemă. Dar Barnet avusese tot atâta noroc să găsească ceea ce căutau cât avusese şi el: cu alte cuvinte, absolut deloc.

Nu puteau s-o ţină aşa la nesfârşit, îşi spuse epuizat, aşezându-se pe marginea patului ca să-şi scoată cizmele. Situaţia, care fusese de la bun început riscantă, se deteriora rapid. Deja lucrurile erau mult mai complicate decât anticipase el. Gabriella şi surorile ei adăugaseră o problemă în plus în cercetările sale, care le făcea periculoase într-un fel pe care nu şi l-ar fi putut imagina vreodată.

Indiferent ce se întâmpla, nu dorea ca ele să aibă de suferit. Nici fizic, nici financiar, nici emoţional. Fără să-şi dea seama câtuşi de puţin când şi cum ajunsese să îi pese foarte tare de viitorul fetelor. Indiferent cum stăteau lucrurile, acum se simţea răspunzător pentru ele.

După ce-şi scoase cizmele, merse numai în şosete la măsuţa de lângă cămin unde, din ordinul lui, îl aşteptau o sticlă de brandy şi o cutie de chibrituri. De vreme ce era deja destul de ameţit, se gândi că putea să facă lucrurile până la capăt şi să se asigure că măcar putea să doarmă tun. Turnându-şi brandy într-un pahar, admiră absent flăcările care dădeau lichidului o culoare portocalie, nepământeană. Reteză capătul trabucului şi îl aprinse. Apoi, luând sticla cu el, cu pahar cu tot, se aşeză în faţa focului, alternând pufăiturile din trabuc cu înghiţiturile de brandy.

Şi ce brandy al naibii de bun era. Să fie contele de Wickham avea, fără îndoială, avantajele sale, trebuia să recunoască.

Era mort de oboseală, dar mintea nu îi avea astâmpăr. Gândul i se întorcea iar şi iar la dilema cu care se lupta de câteva zile încoace. Nu putea rămâne în deghizarea lui actuală pe termen nelimitat, măcar asta era cât se putea de clar. Era oricând posibil ca-ntr-una din zilele astea să întâlnească pe cineva care îl cunoştea sau care îl cunoscuse pe Marcus, şi totul avea să iasă la iveală. Iar dacă asta nu se întâmpla, cel pe care îl vâna cu siguranţă avea să facă o mişcare mai devreme sau mai târziu, şi apoi evenimentele urmau să se precipite cu o repeziciune asemănătoare vitezei calului câştigător în cursa de la Ascot. Înainte să se întâmple asta, erau lucruri de care trebuia să se ocupe astfel încât lucrurile să rămână în ordine.

Trei lucruri, ca să fie mai precis: „surorile” lui.

Beth era un copil fermecător, la fel de afectuoasă faţă de oricine ca un căţeluş. Îl acceptase drept fratele ei de la început, iar el, mişcându-se cu paşi mici, dar siguri, fără să-şi dea seama când şi cum se petrecuse asta, îşi jucase rolul atât de bine, că acum se simţea ca un frate adevărat pentru ea. Nu putea să permită să i se întâmple ceva lui Beth.

Claire, desăvârşita Claire, era, după cum îşi dăduse seama de la prima privire pe care i-o aruncase, la fel de răpitoare precum cele mai frumoase femei pe care le văzuse în viaţa lui. Era ca o tânără Afroditǎ, absolut minunată, cu nişte trăsături care i-ar fi pus în genunchi pe cei mai puternici bărbaţi. Orice bărbat care ar fi pus ochii pe ea s-ar fi gândit instantaneu la dormitoare, la lumina lumânării şi la cearşafuri moi şi răcoroase. Dar apoi descoperise că avea o fire foarte blândă, uşor timidă, loială până la moarte faţă de surorile ei, şi era la fel de tânără şi de naivă ca orice altă fetişcană de optsprezece ani. De asemenea, fusese şi mai surprins să-şi dea seama că nu era atras de genul acesta de boboci inocenţi, indiferent cât de frumoşi erau. Admira, era drept, frumuseţea lui Claire – niciun bărbat nu ar fi avut cum să-i reziste dar admiraţia lui era acum pur obiectivă. De fapt, atunci când se folosise – trebuia să recunoască –, într-un mod destul de puţin onorant, de teama Gabriellei că ar putea să o seducă pe soră-sa, ca să o forţeze să-l sărute, deja nu avea nici cea mai mică intenţie să depăşească măsura în ceea ce o privea pe Claire. Ajunsese să ţină la ea, şi acum îi dorea tot ce era mai bun. Pe scurt, se simţea şi faţă de ea tot ca un frate mai mare şi protector.

Şi în sfârşit, era Gabriella. Gabriella era surpriza, cartea cea mai neaşteptată pe care o primise, poanta de la sfârşitul unei glume, iar gluma, se temea el, era

pe seama lui. O fată bătrână foarte autoritară – cu limbă ascuţită –, care nu fusese niciodată, nici măcar când era foarte tânără, extraordinar de frumoasă, îl intrigase de la început. Dar cine ar fi crezut vreodată că va ajunge în punctul în care o simplă privire pe care i-o arunca să-i stârnească o văpaie în vintre?

El, unul, nu. Era ridicol şi el ştia asta, şi chiar ar fi putut râde de sine însuşi din această cauză. Dar tristul adevăr era că el, care avusese mai multe femei superbe decât oricare alt bărbat din armata lui Wellington, o dorea atât de tare, încât ar fi traversat bucuros o pajişte întreagă de cărbuni aprinşi ca să o aducă în patul lui. Faptul că ştia că ea dormea în momentul acesta de partea cealaltă a uşii aceleia era suficient să-l facă să scrâşnească din dinţi şi să se uite într-o parte ca să nu se ridice în picioare şi să cedeze tentaţiei, luând-o într-acolo. Şi ceea ce era cel mai rău, culmea culmilor, era că şi ea îl dorea. Nu avea absolut nicio îndoială în legătură cu asta. Reacţia ei fizică atunci când o atingea era, dincolo de orice dubiu, intensă şi năvalnică. Iar felul în care îl privea uneori… ei bine, nu era prost, şi nici nu era un băieţandru fără experienţă la femei. Ştia bine ce însemna privirea aceea din ochii ei.

Se putea culca cu ea oricând ar fi dorit. Ştia asta la fel de sigur cum îşi ştia propriul nume.

Dar ea era o doamnă şi, nu avea nici cel mai mic dubiu, mai era şi virgină. Chiar dacă nu era conte, era suficient de gentleman ca să respecte asta. Nu putea să o seducă pur şi simplu şi apoi să plece.

Dar nici nu putea să rămână.

Acesta era de fapt aspectul cel mai dureros al dilemei lui. O dorea năprasnic, cu o foame atât de mare, că în fiecare seară se îmbuiba intenţionat cu brandy ca să se îmbete, căci nu putea adormi altfel,

ştiind că ea era în pat, în spatele unei singure uşi închise de la care el avea cheia. Dar nu o putea avea, căci nu i-ar fi putut oferi nimic altceva decât simplul fapt de a o avea.

Iar ea merita mai mult, mult mai mult de-atât.

Jamison. Imaginea pretendentului grăsuţ şi chelios al Gabriellei îi apăru în faţa ochilor, făcându-l să se încrunte. Junghiul ascuţit de antipatie pe care-l simţi pentru bărbat îl surprinse. Dar apoi îşi dădu seama de ce simţea acea antipatie şi începu să se amuze pe seama lui însuşi.

El, care avusese femei ce se bătuseră pentru el de pe vremea când era un băieţandru, era gelos pe un văduv gras de cincizeci de ani, cu şapte copii.

Era ridicol. Era de râs. Dar gândul că Gabriella avea să se mărite – să se *culce* – cu omul acela îl scotea pur şi simplu din minţi.

După cum îi spusese în seara asta, merita pe cineva mai bun decât Jamison. Dar asta, pe urmă, conducea evident la întrebarea: ce sau, mai degrabă, pe cine *merita* ea?

Un bărbat cu un nume pe care să nu şi-l poată recunoaşte, fără o identitate pe care să şi-o poată asuma, care avea să o părăsească imediat ce termina tot ceea ce avea de făcut aici?

Chiar şi el trebuia să recunoască faptul că siguranţa neîndoielnică pe care o prezenta Jamison nu era deloc de lepădat comparativ cu asta.

Îşi mai turnă nişte brandy şi se lăsă şi mai jos în scaun, întinzându-şi picioarele reci în faţă, bând şi fumându-şi trabucul şi alunecând, spera el, încet, încet în uitare. Cu toate acestea, gândurile despre Gabriella nu-i dădeau pace. Destul de iraţional – şi era încă suficient de treaz să-şi dea seama că era o chestie total iraţională – se trezi că o învinovăţea pe ea pentru

tot ce se petrecea. Îi fusese ca un spin în coastă din momentul în care dăduse cu ochii de ea. Şi în continuare îi era ca un spin în coastă.

După cum îi spusese în seara asta – şi nu ar fi trebuit să o facă, ştia prea bine că cei care se joacă cu focul ajung inevitabil cel mai adesea să se ardă – ajunsese cumva, în ochii lui, să devină mai atrăgătoare decât orice altă femeie pe care o cunoştea. Silueta ei subţire, pielea palidă şi ochii reci şi cenuşii îl atrăgeau într-un fel în care farmecele mai evidente, chiar desfrânate, ale femeilor cu care se culca de obicei nu o mai făceau. Belinda era un astfel de caz: nu mai fusese în patul ei de săptămâni întregi. Se îndoia sincer că o va mai face vreodată, deşi ea era în mod clar foarte dornică să se întâmple. Nu-şi făcuse nicio altă amantă, deşi nici nu-şi mai aducea aminte când mai petrecuse atâta timp în viaţa lui de adult fără să aibă o femeie.

Dar pe singura femeie pe care o dorea nu putea să o aibă în mod onorabil.

Oare care era secretul Gabriellei? se întrebă prost dispus, dând pe gât dintr-o înghiţitură tot ce mai rămăsese în paharul de brandy. Oare era modul în care se uita uneori la el de parcă ar fi fost ultima slugă, iar ea o afurisită de regină? Sau era limba ei ascuţită, sau modul în care se înroşea, sau scânteierea din ochii ei când râdea?

Sau era vorba despre curajul ei? Avea mai mult curaj decât orice alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Soarta îi dăduse nişte cărţi foarte proaste, iar ea îndrăznise să se ridice, să o scuipe în ochi, să o înfrunte şi să încerce să o înfrângă. Stătuse dreaptă şi îl înfruntase şi pe el, de la început, când el făcuse tot ce-i stătuse în putere să o sperie de moarte. Fusese suficient de curajoasă să vină la Londra, când orice altă femeie ar fi intrat în doliu jelind moartea bietului ei

frate în Yorkshire şi ar fi aşteptat ca altcineva să îi hotărască viitorul. Era suficient de curajoasă să se gândească la perspectiva unei căsătorii cu un bărbat despre care ştia foarte bine că o va face nefericită, şi asta fiindcă o considera cea mai bună cale de a asigura un viitor pentru ea şi surorile ei. Era suficient de curajoasă să ţină capul sus şi să danseze, sfidând infirmitatea pe care o avea la picior.

Văzuse eroi în armata lui Wellington care nu erau nici pe jumătate la fel de curajoşi.

Când îşi dăduse seama că gusturile lui nu se îndreptau spre tinere drăgălaşe precum Claire, descoperise şi care le era ţinta: inteligenţa, şi modul de a fi, şi pasiunea care sălăşluiau în Gabriella.

O dorea cu o ardoare ce, în ultima vreme, îi păruse chiar că nu-l mai părăsea deloc. Şi cu toate astea, voia şi să o protejeze, în seara asta, când îşi dăduse seama că provocase un miniscandal sărutându-i mâna la sfârşitul dansului lor – şi îi era din ce în ce mai greu să îşi amintească faptul că se presupunea că îi este frate – trebuise să danseze apoi cu vreo şase alte femei de care nu avea niciun chef numai ca să nu mai toarne gaz pe foc lăsând gura lumii să observe că ea fusese singura femeie cu care dansase.

Indiferent ce se întâmpla, el nu voia ca ea să aibă de suferit. Nici din partea lui, nici din partea altcuiva.

Şi nu avea de gând să o lase să se mărite cu Jamison. El nu putea rămâne cu ea, dar măcar putea să o ferească de soarta asta. Şi voia să facă tot ce îi stătea în putere ca să se asigure că ea, Claire şi Beth erau în siguranţă, înainte să trebuiască să plece.

Trabucul îi arsese până ce nu mai rămăsese decât un chiştoc, observă el aruncându-i o privire. Şi sticla de brandy era şi ea foarte aproape de a se goli.

Ridicându-se destul de nesigur în picioare, stinse ce mai rămăsese din trabuc, mai luă o ultimă înghiţitură de brandy şi începu să-şi descheie vesta.

Se va duce la culcare. Dacă nu îl lua somnul acum, când era atât de beat, încât patul îi părea atât de departe de parcă l-ar fi văzut printr-un telescop, atunci chiar nu avea să-l mai ia vreodată.

Îşi dăduse jos vesta şi tocmai încerca să-şi descheie unul câte unul nasturii de la cămaşă, încet şi cu grijă, căci băutura îi făcuse degetele foarte neîndemânatice, când auzi ceva din apartamentul de alături.

Ridică ochii, şi mâinile i se opriră. Încruntându-se, aruncă o privire spre uşa dintre ei.

În acel moment, Gabriella ţipă.

Capitolul 33

Trent era acolo, în întuneric cu ea, lovind-o cu bastonul, vrând să o… să o…

Gabby ţipă şi ţipă în continuu. Îngrozitor. Sfâşietor.

— Gabriella! Gabriella, trezeşte-te!

Mâini puternice se încleştară pe braţele ei scuturând-o, trezind-o din coşmarul ce o ţinea captivă ca într-o transă. Clipi şi deschise ochii, şi pentru un moment, luptându-se să se elibereze de senzaţia de teroare, se trase înapoi când văzu, ameţită, silueta masivă, întunecată, ce se afla deasupra ei. Inima îi bătea cu putere. Pielea i se făcuse ca de găină. Era silueta unui bărbat, întunecată şi fără trăsături din cauza luminii slabe, portocalii, pe care o arunca focul ce se stingea. Erau mâinile unui bărbat pe braţele ei.

Respiraţia unui bărbat, duhnind a brandy, caldă pe faţa ei.

În următoarea fracţiune de secundă îl recunoscu, l-ar fi recunoscut, gândi ea, şi în gaura cea mai adâncă şi întunecată din fundul iadului. Diavolul ei personal care venise pe pământ să-i fure sufletul.

— O, tu eşti, reuşi să respire, scoţând totodată şi un oftat de uşurare, iar muşchii i se înmuiară.

Nu ştia cum, dar în ciuda faptului că visul trecuse, începu – într-o reacţie pe care o simţi până în măduva oaselor, fără să fie capabilă să o controleze – să tremure.

— Da, eu sunt, spuse el. Nu-ţi face griji, Gabriella, sunt aici şi tu eşti în siguranţă.

Vocea lui era caldă, profundă şi liniştitoare. Aceasta şi prezenţa lui şi chiar şi mirosul de brandy, pe care ea îl găsea foarte plăcut, şi de trabuc, pe care nu îl găsea astfel, o făcu să îşi dea seama că nu avea de ce să se teamă. Trase adânc aer în piept o dată şi apoi încă o dată, încercând să oprească tremurul care îi făcea membrele să se zgâlţâie. Dar tremurăturile veneau probabil dintr-un loc foarte adânc din subconştientul ei, căci indiferent cât de tare încercă, nu reuşi să le oprească.

— Tremuri.

— Ştiu. Dar nu sunt în stare să mă opresc.

Mai trase încă o dată adânc aer în piept. Era întinsă pe pat acum, cu capul pe pernă, cu pledurile strânse bine în jurul mijlocului, tremurând atât de tare că îi clănţăneau dinţii în gură. Îşi strânse pumnii şi le porunci în gând tremurăturilor să înceteze. Ceea ce nu se întâmplă.

— Nu îţi este frig?

Vocea îi era blândă. Gabby scutură din cap. Faţa lui Trent o pândea ameninţătoare într-un colţ al

minţii…

— Ai visat urât?

Ea tremură şi mai tare.

— Ia-mă în braţe, şopti ea, ruşinată de nevoia pe care o simţea.

— Gabriella.

Reacţia lui veni foarte rapid. Pledurile fură date la o parte şi, imediat, el se strecură în pat alături de ea, întinzându-se cât era de lung lângă ea şi trăgând-o în braţele lui puternice. Se ghemuiră astfel încât capul ei ajunse să se sprijine de pieptul lui şi braţele lui se încolăciră în jurul mijlocului ei. Ea se mişcă puţin ca să se uite în sus la el, cu o mână încleştată în bumbacul moale al cămăşii lui. Ochii lui străluceau înspre ea prin întuneric. Acum putea să-i distingă cât de cât trăsăturile. Se încrunta, aşa că sprâncenele aproape că i se uniseră deasupra nasului şi gura lui – acea gură atât de frumoasă – avea o expresie gravă.

— Ai ţipat, spuse el.

— Da?

— Ca un sălbatic.

Pe ea o scutură din nou un fior puternic, amintindu-şi, iar braţele lui se strânseră şi mai tare în jurul ei.

— Mă bucur nespus că m-ai auzit.

Toate zidurile de protecţie pe care le ridica de obicei în jurul ei acum erau distruse. Visul o tulburase într-atât, încât acum nu mai putea face altceva decât să se agaţe de el ca de un unic port sigur în mijlocul unei mări în furtună. Închizându-şi ochii, se lipi şi mai tare de el. Căldura lui aproape palpabilă o atrăgea ca un magnet. Din cauza visului i se făcuse frig, îi era atât de frig şi se simţea atât de groaznic de vulnerabilă. Era ca şi cum ar fi fost din nou o fetiţă, singură şi înspăimântată, fără nimeni care să o apere…

Mâna care se agăţase de cămaşa lui îşi slăbi strânsoarea, netezi materialul pe care îl mototolise şi descoperi că de fapt cămaşa lui era descheiată aproape până la mijloc. Degetele ei mângâiară covorul de păr astfel expus. Atrasă de căldura pielii dezgolite, intrigată de forţa elastică pe care o emana pieptul lui lat, ea-şi lăsă mâna să se odihnească în părul de acolo. Degetele i se mişcară uşor printre cârlionţii aspri.

El nu spuse nimic, ci rămase nemişcat. Simţi o adiere pe creştet şi se întrebă într-o doară dacă era posibil să fie buzele lui. Deschizând ochii, văzu că mâna ei părea foarte albă şi subţire aşa cum stătea pe desişul de păr negru. Ea îi simţea tot trupul, toată silueta lungă şi puternică prin materialul subţire al cămăşii ei de noapte şi îşi dădu seama că era încă îmbrăcat cu pantaloni, cămaşă şi şosete. Picioarele ei erau goale şi îşi frecă degetele de pulpele lui învelite în mătase, bucurându-se de căldura şi puterea lui, lacomă după orice.

— Poate că ar trebui să te avertizez că sunt un pic cam beat.

Cuvintele fură rostite cu grijă, iar mâna lui se ridică pentru a-i opri degetele care se jucau aproape fără voia ei cu părul de pe pieptul lui.

Gabby ridică ochii spre el.

— Mmm. Miroşi ca o berărie.

— Şi tu miroşi ca… miroşi a vanilie.

Un zâmbet uşor îi apăru pe buze. Ochii lui se îngustaseră acum ca două lame tăioase, strălucind în lumina focului când se uită în jos spre ea. Mâna lui era acum peste mâna ei, nelăsând-o să se mişte, dar nici ridicând-o de pe pieptul lui.

— E din cauza săpunului pe care îl folosesc. Am făcut o baie înainte să mă bag în pat.

El nu răspunse nimic. Sub palmă, ea simţea,

foarte uşor, bătăile puternice şi regulate ale inimii lui. Ţinută atât de strâns în braţele lui, pe lângă mirosul de brandy şi trabuc, putea să simtă o aromă foarte vagă de piele şi chiar una şi mai vagă de mosc, aşa cum aflase că era de fapt mirosul de bărbat. Tremurul ei se domolise, liniştit datorită unei combinaţii dintre căldura trupului lui şi confortul pe care îl oferea simpla lui prezenţă. Sânii ei erau presaţi pe-o parte a corpului lui; unul dintre oasele şoldului lui îi împingea în burtă. Degetele ei de la picioare atât de reci se vârâseră între pulpa învelită în mătase şi saltea, în căutare de căldură.

Peste tot unde se atingeau, pielea ei căpăta parcă mâncărimi.

— Povesteşte-mi despre coşmarul pe care l-ai avut.

Vocea lui era joasă, uşor răguşită şi totuşi foarte poruncitoare.

Ea trase adânc aer în piept, distrasă de la senzaţiile pe care începuse să le aibă din cauza faptului că devenea din ce în ce mai conştientă de răspunsul trupului ei la trupul lui, şi instinctiv îşi încleştă degetele în părul pe care îl atingea, trăgând; unghiile ei îi zgâriară uşor pielea. El clipi şi, dându-şi seama că îl durea, ea-şi slăbi strânsoarea cu o mângâiere prin care îşi cerea iertare.

— Gabriella.

Ea clătină din cap, dorindu-şi ca pur şi simplu coşmarul să dispară de la sine aşa cum se mai întâmplase de atâtea ori înainte, nedorindu-şi să prelungească teroarea povestindu-l.

— A avut din întâmplare legătură cu Trent?

Ea se înfioră şi se uită în sus spre el cu ochii măriţi. Braţele lui se strânseră în jurul ei, trăgând-o atât de aproape de el încât îi simţi osul puternic al

şoldului apăsându-i în piele.

— Cum ai… ce te face să crezi una ca asta?

Mâna lui îi mângâie capul, ceafa, îi găsi coada împletită şi alunecă de-a lungul acesteia înainte să se joace cu capătul ei care era legat cu o panglică albastră.

— Servitorii sunt o sursă nesfârşită de informaţii. Când am văzut cum te-a îngrozit Trent l-am pus pe Barnet să întrebe pe ici, pe colo. Trent este cel responsabil într-o anumită măsură pentru piciorul tău beteag, nu-i aşa?

Respiraţia lui Gabby deveni întretăiată. Degetele ei se apucară din nou strâns de părul de pe pieptul lui, dar de data asta el nu păru să observe. Mâna lui era la baza coloanei ei vertebrale, deschisă pe şalele ei, apăsând-o uşor, trăgând-o mai aproape.

— Spune-mi.

Nu mai exista nicio îndoială, de data aceasta era într-adevăr un ordin.

Pentru o clipă, Gabby ezită. Nu putea vorbi despre ce se petrecuse, niciodată nu fusese capabilă să vorbească despre asta. Nu povestise nimănui, nici surorilor ei, nici lui Twindle ori lui Jem. Toţi aceşti ani păstrase în ea durerea evenimentelor ce se întâmplaseră în noaptea aceea – şi o bântuiseră uneori sub forma câte unui coşmar. De-a lungul anilor însă, coşmarurile deveniseră mai puţin frecvente şi, în cele din urmă, încetaseră aproape complet. Cel din noaptea acesta era primul de la moartea tatălui ei încoace. Fusese, fără îndoială, provocat de întâlnirea îngrozitoare pe care o avusese cu Trent.

Apoi îşi dădu seama: aici se afla singura persoană căreia îi putea povesti, care nu ar fi fost înspăimântată de cunoaşterea faptelor sau pusă cumva în pericol de aceasta. Care nu era nici servitor,

nici femeie, şi care era numai un vizitator în mica lor lume insulară unde bogăţia şi nobleţea îi conferea celui care le deţinea toate puterile unui rege medieval.

Îşi putea împărţi povara cu el fără nicio consecinţă, ca şi când ar fi vorbit singură.

— El… eu… tata – aveam doisprezece ani, începu ea brusc şi cu respiraţia întretăiată, descleştându-şi degetele din părul de pe pieptul lui şi netezind cu degetele bucăţica de care trăsese atâta.

Nu se uită în sus spre el, ci rămase cu ochii aţintiţi asupra mâinii pe care o mişca. Perii scurţi şi negri se ondulau în jurul degetelor ei…

— Tata dădea… multe petreceri acasă la noi. Era ţintuit într-un scaun cu rotile, aşa şi-a petrecut ultimii ani din viaţă, ştii, aşa că rareori părăsea Hawthorne Hall. Prietenii lui veneau să-l viziteze. Erau un grup foarte dezmăţat, compus în principal din nobili şi amantele lor. Aceştia beau şi jucau cărţi şi… şi, ei bine, sunt sigură că nu e nevoie să-ţi spun ce altceva se mai petrecea.

— Îmi dau seama.

Vocea lui era neutră şi calmă.

— Da, ei bine, într-o noapte, se pare că tatăl meu a cam rămas fără fonduri. În mod invariabil juca la cărţi până şi ultimul bănuţ pe care îl producea moşia; sunt sigură că dacă proprietatea nu ar fi fost ipotecată, ar fi pierdut-o şi pe ea. Era ora patru dimineaţa când a venit un servitor să mă ia din pat. Tatăl meu dorea să mă vadă neîntârziat, mi-a spus el. Nici măcar nu mi s-a îngăduit timpul necesar să mă îmbrac. Prin urmare, am alergat la el în cămaşă de noapte şi învelită cu şalul, aşteptându-mă să îl găsesc, poate, pe patul de moarte. Era în camerele lui de la al doilea etaj: deja la momentul acela rareori cobora. Acolo nu am descoperit nimic mai groaznic decât pe tata şi pe Trent

jucând cărţi. Abia după câteva minute mi-am dat seama că *eu* eram miza pusă în joc.

El scoase un sunet nearticulat şi braţele i se încordară în jurul ei. Ea inspiră adânc şi continuă.

— Se părea că tata pierduse foarte mult. Grămada de bani şi de poliţe din faţa lui Trent era foarte mare. După câteva minute în care niciunul dintre ei nu mă băgă în seamă, tata mi-a făcut semn să vin lângă el şi m-a întors ca să fiu cu faţa la Trent. Îţi convine? a întrebat el. Eram prea mică să-mi dau seama de fapt ce se petrecea, dar ştiam destule ca să mă ruşinez de felul în care se uita la mine Trent. Îmi era frică de el, puţin, dar la momentul acela îmi era şi mai frică de tata. Aşa că am stat pur şi simplu acolo, iar Trent a încuviinţat din cap. Tata a scris ceva pe o bucată de hârtie, a scris ceva despre *douăzeci de mii de lire contra o fetiţă virgină,* cu multă satisfacţie, şi a împins foaia peste masă către Trent. Au jucat, iar tata a pierdut. Apoi a plecat. Roţile scaunului lui scârţâiau în timp ce se îndepărta.

Ochii lui Gabby se închiseră. Era tot ce putea face ca să se împiedice să-i tremure vocea.

— Încă mai aud şi acum zgomotul pe care l-a scos cheia învârtindu-se în broască şi încuind uşa pe dinafară. Eram zăvorâtă înăuntru, singură, cu Trent.

El scoase un sunet printre dinţi. Gabby se opri puţin, cu degetele încleştate din nou în părul de pe pieptul lui, brusc incapabilă să continue. Îi putea auzi inima bătând cu putere sub urechea ei. Era tot ce putea să facă pentru a-şi trage suflarea.

Capitolul 34

— Nemernicul a încercat să te violeze.

Nu era o întrebare. Vocea îi era foarte aspră. Gabby putu să simtă cum îşi încleştează pumnii peste spatele ei, strângând în ei şi bucata subţire din cămaşa ei de noapte.

— Mi-a spus să-mi scot hainele. Vocea lui Gabby suna răguşită. Părea convins că mă voi supune. Când a văzut că refuz să o fac, m-a prins. Am reuşit să scap, dar m-a lovit cu bastonul lui – acelaşi pe care îl poartă şi acum – în timp ce încercam să ajung la uşă şi m-a doborât. Apoi m-a lovit – iar, şi iar, şi iar. Am reuşit să scap încă o dată şi să mă ridic în picioare. Când el a venit din nou după mine eu… m-am aruncat pe geam. Era mult până jos. Am căzut – îmi aduc aminte că era o noapte frumoasă, înstelată, şi caldă pentru luna septembrie şi pentru un moment am avut senzaţia că zbor – şi am aterizat pe terasa care este făcută din piatră. Am rămas inconştientă şi mi-am rupt piciorul. Când… când mi-am revenit, aveam dureri groaznice şi eram în continuare foarte înfricoşată. Aproape prea înfricoşată ca să strig după ajutor, dar în cele din urmă am făcut-o. Nu a venit nimeni până ce nu s-a luminat de ziuă. Apoi Claire m-a văzut zăcând pe pământ de la fereastra camerei copiilor şi a venit în fugă jos.

Gabby tremura incontrolabil aducându-şi aminte.

— Ce nemernic de tată ai avut?

Vocea îi suna şi mai aspră.

— Un monstru. Ne ura pe toate, ura pe toată lumea. El… el m-a învinovăţit pe mine după aceea pentru că datoria nu fusese plătită şi în continuare îi datora lui Trent banii respectivi. Cred că m-a oferit din nou lui Trent, când m-am mai refăcut, dar Trent nu a fost interesat pentru că eram… mutilată, invalidă.

Vocea i se stinse la ultimul cuvânt.

El înjură printre dinţi cu o repeziciune ce ar fi

trebuit s-o şocheze şi o strânse mai tare în braţe, începând să o legene ca pe un copil, mângâindu-i părul, mângâindu-i spatele. Trecu cu buzele peste fruntea ei, peste tâmplă, peste pomeţii obrajilor…

Dar înainte ca ea să-şi permită să accepte mângâierea pe care i-o oferea el, mai era un lucru pe care trebuia să i-l spună.

Inspiră adânc, încercând să-şi controleze vocea.

— El… nu ştiu de ce, acum că suntem în Londra, el pare… interesat… de mine din nou. El… a fost la Almack's în seara asta. A spus… a spus că mai are încă poliţa aceea. A spus… că va veni după mine ca să-şi răscumpere datoria. Curând.

Oricât de mult se strădui să se calmeze, vocea îi tremură.

Brusc braţele lui din jurul ei se făcură tari ca nişte benzi de oţel. Trupul lui cald şi rezistent pe care se sprijinea înţepeni nemişcat. Modul în care începu să inspire adânc arăta o furie pe care încerca să şi-o controleze cu grijă. Gabby îşi aminti deodată prima impresie pe care i-o făcuse: că era un om foarte periculos.

— Trent te-a ameninţat în seara aceasta?

Vocea îi sună surprinzător de lipsită de orice emoţie. Gabby încuviinţă din cap, înghiţind în sec. Avea gâtul prea uscat ca să poată vorbi.

— Nu-ţi face griji în ceea ce-l priveşte: o să-l ucid pentru tine.

Vorbele fură rostite la fel de calm ca şi cum ar fi fost un comentariu despre vreme.

Gabby făcu ochii şi mai mari. Nu putea vorbi serios – dar ea ştiu instinctiv că de fapt aşa era. Înţepeni de spaimă când şi-l închipui încercând să facă asta, dar fiind el însuşi ucis în această încercare.

Mâna ei se strânse inconştient din nou pe părul

de pe pieptul lui şi ridică ochii spre el panicată.

— Nu! Nu, te rog, nu o face. Trent este foarte puternic. Are o avere uriaşă şi pe lângă asta are… are tot felul de legături necurate. Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Te rog.

Urmă o pauză de-o fracţiune de secundă.

— Gabriella.

Ea simţi rigiditatea braţelor care o ţineau înmuindu-se. Şi trupul lui păru să se relaxeze întru câtva. Chiar şi respiraţia i se mai domoli.

— Da?

— Ştii că acesta este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată?

În mijlocul panicii pe care o simţise, o ului nota de amuzament care se strecură în vocea lui. Ochii îi sclipiră în jos spre ea, exprimând acea tachinare atât de familiară. Gura i se curbă foarte uşor într-un zâmbet vag. Îl cunoştea destul de bine ca să ştie că, în ciuda schimbării lui bruşte de atitudine, nu abandonase cu totul intenţia lui de a-l ucide pe Trent pentru ea; în mod clar, problema era că el nu era conştient de ameninţarea pe care o reprezenta ducele. Degetele i se încleştară pe părul de pe pieptul lui. Mâinile i se făcuseră brusc foarte reci. În orice confruntare dreaptă cu Trent, era imposibil ca Wickham să nu iasă învingător. Dar Trent nu era omul care să se lupte într-o confruntare dreaptă. Acţiona întotdeauna pe ascuns, era complet malefic şi, cu puterea şi resursele pe care le deţinea, nu avea nevoie de mai mult decât să-şi exprime dorinţa, iar Wickham ar fi fost un om mort.

— Au! Mă doare, se plânse el.

Una dintre mâinile lui se ridică şi se închise deasupra mâinii ei făcând-o să se relaxeze pe pieptul lui, şi astfel să-i dea drumul părului de pe piept.

— Nu ar fi trebuit să îţi spun, spuse ea cu

disperare, ignorând reacţia lui când ridică brusc capul ca să-l privească direct în ochi. Trebuie să stai departe de el, mă auzi? O să pună să fii omorât. Poate să poruncească…

— Gabriella, o întrerupse el, mângâindu-i în continuare mâna. Nu trebuie să te temi pentru mine: eu pot foarte bine să am grijă de mine, mulţumesc. Trent nu-mi va face niciun rău şi voi face tot ce pot să mă asigur că, *dacă* îl las în viaţă, nu se va mai apropia niciodată de tine. Poţi să laşi totul în mâinile mele, fără nicio grijă.

— Nu înţelegi, protestă ea cu o voce şi mai ascuţită, dând instinctiv să-l apuce din nou de părul de pe piept, încercare pe care mâna lui mângâietoare o potoli pe dată. Nu o s-o facă el însuşi. O să poruncească cuiva şi o să-l plătească foarte gras. Iar persoana respectivă o va face. Te rog, te rog, promite-mi că vei sta departe de el.

— Va trebui să ai încredere în mine.

Avea vocea înnebunitor de calmă, în timp ce degetele lui se jucau cu ale ei.

Ea scoase un sunet disperat.

— Nu eşti invincibil, ştii, prostuţ mare ce eşti. Chiar şi eu am reuşit să te împuşc.

Zâmbetul lui se făcu şi mai larg.

— E adevărat, dar în apărarea mea trebuie să subliniez faptul că nu mă aşteptam ca o tânără atât de cuviincioasă, aşa cum păreai tu să fii la momentul respectiv, să aibă de fapt un temperament atât de urât şi de violent.

Gabby aproape că scrâşni din dinţi, neputincioasă, din cauza refuzului lui de a-i lua avertismentele în serios.

— Trent nu se va da în lături de la nimic, insistă ea cercetându-i faţa, nerăbdătoare să vadă un semn

măcar că reuşea să se facă înţeleasă. Să aranjeze să fii ucis nu i-ar da mai multe bătăi de cap decât ar face-o să poruncească strivirea unei muşte.

— Gabriella, spuse el, iar sclipirea din ochii lui deveni şi mai pronunţată. Dacă aş fi un bărbat îngâmfat, aş putea interpreta toată această preocupare în ceea ce mă priveşte ca pe un semn că ţii la mine.

Dându-şi şi ea seama de adevărul spuselor lui, Gabby nu putu face altceva decât să continue să se uite la el o secundă, fără să clipească, asemenea unei bufniţe. Că ţinea la el…

Sugestia lui o făcu să se cutremure. Şi asta pentru că era groaznic de adevărat, îşi dădu ea seama, cu o senzaţie de gol în stomac. Ţinea într-adevăr la el, şi chiar mai mult decât atât. În decursul timpului de când îl cunoscuse, ajunsese, cu paşi mărunţi dar siguri, să se bazeze pe el într-o foarte mare măsură, să îl considere un prieten drag şi chiar mai mult. Deşi la lumina crudă a zilei, ea ştia – *ştia* bine – că el putea să dispară la fel de brusc cum apăruse, în noaptea aceasta, cuprinsă strâns în braţele lui, descoperi că razele de lună şi aerul fierbinte aveau o magie căreia îi era imposibil să-i rezişti.

„M-am îndrăgostit de el”, se gândi ea. Ochii ei, măriţi din cauza revelaţiei pe care o avusese, se adânciră în ochii lui.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, şopti ea, îngrozită, în timp ce partea raţională a minţii ei urla, protestând în faţa gestului nebunesc pe care îl făcuse inima ei nesăbuită.

— Nick, spuse el, fără a-şi lua ochii din ochii ei. Mă cheamă Nick.

Mâna lui îi sprijini ceafa şi încet, ooo, atât de încet, îi trase gura spre gura lui. Apoi o sărută.

Capitolul 35

Buzele lui erau tari, şi calde, şi blânde. O sărută încet, cu tandreţe, cu infinită grijă, iar ea simţi cum oasele i se transformă în lichid, iar sângele – într-o lavă fierbinte în venele ei.

Gabby închise ochii şi-şi deschise gura spre gura lui, lăsându-l să-i răpească sufletul fără urmă de protest. Nick. Nu era prea mult şi, din câte ştia ea, putea la fel de bine să nici nu fie numele lui real. O mulţime de oameni care nu suspectau nimic îl cunoşteau drept Marcus, la urma urmei. Dar, descoperi ea, asta nu mai conta. Ea era a lui, indiferent cine era el, pentru oricât de mult ar fi dorit-o el. Trupul ei ştiuse asta instinctiv. Inima i se convertise şi ea de curând la credinţa asta. Prinsă în fierbinţeala momentului, şi mintea ei ajunse să o accepte. Nu mai avea nicio noţiune despre ce era bine şi ce era rău, niciun gând privitor la viitorul apropiat pe care luptase atât să şi-l asigure, nu mai ştia nimic în afară de el şi de felul în care o făcea să se simtă.

„Nick”, se gândi ea din nou, întrebător, apoi rosti numele cu voce tare şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui, răspunzându-i la sărut. Sărutul se schimbă; brusc nu mai fu deloc blând. Se rostogoli cu ea, astfel încât ea ajunse să stea pe spate cu el deasupra, proptindu-se în coate. O coapsă puternică de-a lui alunecă peste a ei, sfâşiindu-i cămaşa de noapte, iar ea tremură înfiorată şi excitată. O sărută ca şi cum ar fi fost mort de foame şi gura ei ar fi fost cea mai desăvârşită delicatesă, iar inima ei începu să bată să-i spargă pieptul. Limba lui îi invadă gura explorând-o,

mângâind-o pe a ei, luptându-se cu ea. Ea răspunse timid la început şi apoi cu din ce în ce mai multă îndrăzneală, în timp ce respiraţia îi deveni din ce în ce mai sacadată.

Avea gust de brandy şi trabuc, iar ea nu se putea sătura de gustul lui. Avea obrazul ţepos de la barba care începuse să-i crească, iar ea se bucura de senzaţia pe care i-o crea acel detaliu masculin pe pielea ei. El îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a feţei ei, mângâindu-i obrajii, tâmplele, fixându-i astfel poziţia gurii încât să adâncească sărutul. Se ridică şi ea înspre el drept răspuns, apăsându-şi sânii pe pieptul lui fără jenă, dorindu-şi numai să fie şi mai aproape, şi mai aproape de el. Pe şold simţea cât se putea de evident dovada tare, clară şi insistentă a dorinţei lui.

— Gabriella.

Atunci el ridică uşor capul, iar vocea îi sună vag nesigură. Ochii ei clipiră şi se deschiseră spre faţa lui, cercetându-l. „Nick.” Nick al ei cel imposibil de frumos.

— Gabriella, eu…

— Sssstt, şopti ea, ducându-şi o mână peste ceafa lui ca să-i tragă din nou gura peste gura ei.

Nu mai voia să vorbească sau să-l asculte pe el vorbind. Voia doar să-l sărute, să continue să-l sărute până ce avea să moară de plăcere. Era deja ca pe jar din cauza sărutărilor lui, era atât de ameţită…

— Gabriella, ascultă.

Rezistă presiunii pe care o exercita mâna ei, ţinându-şi gura la depărtare de a ei chiar dacă ea îl trăgea în jos şi-şi ridica buzele spre buzele lui. Ochii lui, sclipind cu scânteieri de diamant negru în lumina foarte slabă, îi cercetară faţa.

— Ţi-am spus că am băut prea mult. Nu mă pot juca doar, aşa cum am mai făcut şi altă dată, nu în noaptea asta. Te doresc atât de mult, încât pur şi

simplu am senzaţia că mă doare şi mi-e teamă că, dacă nu mă dau jos din patul tău acum, va veni un moment în care nu voi mai fi în stare să mă dau jos deloc.

Dar chiar şi în timp ce-o avertiza, privirea îi fu atrasă de gura ei şi mâna lui alunecă într-o parte ca să-i mângâie curbura moale a buzelor. Şi ca şi cum şi ar fi avut o voinţă proprie, independentă de vorbele lui, umflătura tare ca piatra, martor tăcut al dorinţei lui, se mişcă înfigându-se şi mai tare în şoldul ei.

Buzele ei se desfăcură instinctiv când el desenă cu degetul mare linia dintre buzele ei, iar Gabby se uită în sus spre el. Sânii îi zvâcneau, lipiţi de pieptul lui puternic şi cald. Coapsele ei tremurau sub greutatea coapselor lui. Era nebună după el, îl dorea cu toată fiinţa ei, cu tărie, cu durere.

Indiferent ce se întâmpla, indiferent care ar fi fost consecinţele, nu se putea desprinde, renunţând la toate astea. Poate că niciodată, tot restul vieţii ei, nu avea să mai simtă ceea ce simţea acum cu el.

— Nu vreau să te dai jos din patul meu, spuse ea cu o voce surprinzător de calmă.

El miji ochii.

— Nu ştii ce spui. Mâine…

Vocea îi era răguşită.

Ea îi mângâie pielea caldă de pe ceafă şi-şi vârî degetele în mătasea bogată a părului lui. Cu toată bunăvoinţa din lume şi cu toată dorinţa de a rezista, gândi ea, el tot nu se putea abţine să nu-şi coboare capul spre gura ei.

— Nu-mi pasă de ziua de mâine, şopti ea şi-şi înălţă capul de pe saltea ca să-i găsească buzele.

— Gabriella.

Scoase un geamăt gutural când buzele ei le atinseră pe ale lui. Apoi se predă. Deodată, mâinile lui

fură peste tot, mângâindu-i sânii, trecându-i peste burtă, atingându-i coapsele. Gabby icnea, gemea, mişcându-se incontrolabil sub el, fremătând, ajutându-l să-i ridice şi să-i dea jos cămaşa de noapte, tremurând întinsă goală pe pat, în timp ce el îşi trăgea cămaşa peste cap şi, pe urmă, în timp ce se eliberă de pantaloni şi şosete cu mişcări rapide şi sălbatice. Chiar înainte ca genunchii lui să se strecoare între ai ei, picioarele ei se desfăcură ca să-l lase să intre. Bărbăţia lui atinse partea ei femeiască împingând iar ea gemu la senzaţia de arsură şi întindere ce începu să-i invadeze carnea în locul cel mai intim. La auzul sunetului, el se opri. Muşchii spatelui lui părură să se adune cu toţii sub mâinile ei, iar el îşi trase gura, dezlipind-o de pe gura ei ca să tragă de câteva ori, întretăiat, aer în piept. Se retrase cu totul, chiar şi bărbăţia, deşi aproape imperceptibil.

— O s-o luăm încet, îi şopti în ureche.

Şoapta caldă şi respiraţia lui moale pe urechea ei o făcură să se întoarcă orbeşte, din nou, în căutarea gurii lui.

Bărbăţia lui rămase proptită în coapsa ei, fierbinte, şi zvâcnind, şi umflată de dorinţă, dar el nu se mai mişcă înspre ea. În loc de asta îi sărută din nou gura. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui şi îi răspunse la sărut cu o senzaţie frenetică de abandon, uitând aproape complet de ceea ce se afla între picioarele ei.

— Eşti frumoasă.

Îşi ridică gura şi, cu mişcări mângâietoare, îndepărtă câţiva zulufi de pe faţa ei, cu o mână destul de nesigură.

— Şi tu.

El îi aruncă un zâmbet extraordinar de tandru şi îi sărută vârful bărbiei. Gura îi alunecă apoi în jos, pe

gât, şi apoi îşi îndreptă atenţia spre sânii ei mângâindu-i, sugându-i, ronţăindu-le uşor sfârcurile, până ce Gabby se cutremură de plăcere. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pulsul îi devenise cât se poate de alert. Respiraţia i se transformase în mici gâfâieli care sunau ca şi cum ar fi alergat mile întregi. În sfârşit, când mâinile i se încleştară în părul lui, şi-i oferi sânii ridicându-i spre el fără niciun pic de ruşine, mâna lui coborî spre locaşul secret dintre coapsele ei. Era fierbinte ca focul acolo şi udă, topindu-se pur şi simplu de dorinţă, şi atât de toropită de pasiune, că nu-i mai păsa dacă se topeşte. Când mâna lui găsi cuibul acoperit cu cârlionţi şi îl mângâie, ea gemu. Când coborî şi mai jos, ea rămase neputincioasă, tremurând, în timp ce el o atinse acolo unde ea murise de dorinţa de a fi atinsă, fără ca măcar să ştie că asta era ceea ce-şi dorea. El o mângâie, găsi un miez ridicat despre care ea nici nu visase că există şi începu să îl frece. Limbi de foc îi traversară corpul, iar ea ţipă.

Apoi degetele lui se strecurară în ea.

Gabby îşi ţinu respiraţia şi-şi înfipse unghiile în umerii lui. Aşa cum îi penetră uşor corpul, mai întâi cu un deget şi apoi cu două, îi făcu vintrele să zvâcnească, să ardă, să o doară. Icni şi apoi se arcui înspre mâna lui invadatoare, implorând-o să… cerându-i ceva. Şoldurile ei începură să se rotească, iar trupul lui înţepeni brusc. Pentru o clipă, rămase perfect nemişcat.

— Sfinte Dumnezeule, murmură el răguşit. De aici o să mi se tragă moartea.

Pleoapele ei fluturară şi ochii îi întâlniră pe ai lui. Ai lui erau negri, plini de pasiune, arzând în timp ce priveau în jos spre ea, cu intensitate maximă.

Degetele lui erau încă în ea. Le scoase încet, apoi le împinse din nou înăuntru, uitându-se la ea tot

timpul.

— Îţi place aşa?

Vocea îi era acum guturală. Buzele i se desfăcură şi respiraţia i se auzi şuierată.

— Da, gemu ea, agăţându-se de umerii lui, pierzându-şi complet orice sentiment de ruşine. Trupul i se încordă, imploră, tremură. O, da.

— Te vreau mai mult decât orice mi-am dorit vreodată în toată viaţa mea. Cuvintele lui fură mai degrabă un mormăit, iar privirea lui îi mai cercetă o dată chipul. Atunci, bine.

Mâna lui părăsi trupul ei, iar el se ridică deasupra, sprijinindu-şi greutatea pe coate. Picioarele ei se depărtară instinctiv ca să-l primească. Coapsele lui se strecurară între ale ei şi din nou bărbăţia lui începu să se împingă în locaşul fierbinte şi umed pe care-l pregătiseră degetele lui pentru ea.

Când îl simţi acolo, începând s-o pătrundă, durerea din interiorul ei se intensifică până ce începu să se cutremure. Coapsele-i tremurau. Trupul îi ardea. Voia… Voia…

El se retrase şi apoi se împinse din nou înăuntru.

Gabby ţipă, iar buzele lui îi revendicară gura cu o ardoare neostoită, sălbatică. Mâinile ei alunecară în sus pe spatele lui. Pielea lui era udă de sudoare. Muşchii i se încordară şi împinse şi mai tare, până când simţi că se proptise într-o barieră din interiorul ei.

Virginitatea. Îi dădea lui virginitatea ei. Îşi dădu seama de asta cu ultima picătură de raţiune care îi mai rămăsese, şi descoperi că şi dacă ar putea, nu ar vrea să îl oprească acum. Ar muri dacă el s-ar opri.

Apoi muşchii lui se încordară din nou, iar el păru că încearcă să-şi adune puterile. Şi deodată împinse puternic, trecând prin barieră.

Durerea fu bruscă, de parcă ar fi fost atinsă de

un fier înroşit. Gabby scânci, înţepenind, înfigându-şi unghiile în spatele lui, într-un protest plin de surprindere.

— Iartă-mă.

Ochii lui erau ca nişte lame negre ca tăciunele ce sclipeau înspre ea. Îi ceru iertare în şoaptă, cu buzele lipite de ale ei, chiar în timp ce se împingea şi mai tare înăuntrul ei, întinzând-o, umplând-o, până la punctul în care era sigură că avea să plesnească.

— M-a… durut, reuşi ea să spună poticnindu-se, când durerea începu să se estompeze uşor.

— Ştiu.

Îi dădu un sărut uşor în colţul gurii.

— Nu o să te mai doară, Eu… o, Doamne, Gabriella.

Ea nu opuse nicio rezistenţă, dar se încordă involuntar când el începu încet, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine, să se mişte. Transpira ca şi cum ar fi muncit toată ziua afară, sub un soare torid. Îşi susţinea greutatea în braţele-i care tremurau ca varga şi începu să se mişte înainte şi înapoi, intrând şi ieşind din ea.

După cum îi promisese, nu o mai durea, deşi ceva din magie dispăruse odată cu durerea.

Dar când el se aplecă să-i sărute sânii şi în acelaşi timp se împinse adânc înăuntru, spre surprinderea ei, se trezi gemând. Acel mic sunet păru să-l facă să uite de el. Gemu şi el răguşit ca răspuns, iar ea simţi un fior traversând spinarea pe care îşi încleştase degetele. Brusc, mişcările lui îşi modificară intensitatea. Nu mai erau blânde deloc. O pătrunse cu sălbăticie, mişcările lui devenind din ce în ce mai puternice, mai adânci, mai repezi. Gâfâia puternic şi sonor, trupul lui împingând-o fără milă în saltea.

Devenise aidoma unui animal de pradă lacom, în timp ce ea era prada lui care nu prea i se împotrivea.

Intensitatea pasiunii lui o copleşea. Dacă ar fi fost altcineva în afară de el, s-ar fi luptat, ar fi încercat să se elibereze. Dar în loc de asta rămase mută sub el, cu mâinile încleştate pe spatele alunecos din cauza transpiraţiei, în timp ce el o făcea femeie în toată puterea cuvântului.

Singurul gând care i se învârtea în minte era că, dacă aşa se petreceau lucrurile cu un bărbat pe care îl iubea, oare cum ar fi fost cu unul pe care nu-l iubea? La gândul domnului Jamison făcând aşa ceva cu trupul ei, o străbătu un fior.

Apoi, fiorul acela se dovedi suficient pentru a-l împinge peste limită. Îi murmură numele, îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei şi o pătrunse atât de tare, încât ea se temu că o s-o spintece în două. Apoi rămase acolo o clipă, ţintuind-o cu bărbăţia lui şi îi ţinu şoldurile cu putere, înfigându-şi degetele în carnea ei moale. Gemu, şi trupul lui păru să fie cuprins de convulsii. În sfârşit, după atâta timp, rămase complet inert.

Gabby rămase acolo, cu privirea în tavan şi mâinile odihnindu-i-se pe umerii lui laţi, care, împreună cu tot restul trupului lui, o lipiseră de saltea. Bărbatul cântărea o tonă. Era fierbinte şi asudat, şi cu siguranţă nu era acel Făt-Frumos la care visa orice fată. Îl dorise şi cu siguranţă primise cu vârf şi îndesat ceea ce dorise.

Pe viitor, se avertiză în gând, ar fi făcut bine să aibă grijă ce-şi dorea.

El ridică uşor capul şi îi întâlni privirea. Ea încercă să îi zâmbească, dar nu-i reuşi prea bine. Făcând o grimasă, se rostogoli de pe ea şi apoi o trase în sus, astfel încât acum stătea lipită pe-o parte a lui. Un braţ musculos înfăşurat în jurul taliei ei o ţinea în loc; altfel s-ar fi năpustit jos din pat, unde el nu o mai putea

atinge, după cum el păru cumva să ghicească.

Îi luă mâna care zăcea inertă pe pieptul lui, o duse la gură, apăsându-şi buzele pe palma ei. Apoi, fără să-i dea drumul, se uită spre ea.

— Sunt cât se poate de acord, spuse el cu o umbră vagă de sclipire în ochi, trecându-i mâna pe obrazul lui aspru, să mă tragi de urechi dacă vrei.

Asta avu efectul surprinzător de a o face să zâmbească. Un zâmbet mic, era adevărat, dar cât se poate de real şi foarte bine-venit după trauma emoţională şi fizică prin care trecuse în ultimele minute. Îşi aminti fulgerător că era îndrăgostită de el, nebuneşte chiar, şi de ce. Printre alte motive, pentru sclipirea jucăuşă din ochii lui atunci când o tachina.

— Nu vreau, răspunse ea afectată. Nu acum.

El o măsură din ochi.

— Şi ce zici de prima ta experienţă sexuală?

Ea ezită şi obrajii i se îmbujorară. Să vorbească despre asta… oare oamenii chiar vorbeau despre astfel de lucruri? Habar nu avea. Dar cum el punea întrebarea asta, se părea că o făceau, în plus, să-şi facă griji cu privire la păstrarea unei anumite decenţe a discuţiei părea destul de caraghios, date fiind condiţiile. El era gol, ea era goală şi erau amândoi în pat, cu ea întinsă peste el, udă de sudoarea lui şi de sămânţa lui, iar el tocmai îi făcuse nişte lucruri pe care nu-şi imaginase vreodată că le-ar putea face cineva. Cu siguranţă, orice pretenţie la pudoare din partea ei probabil zburase pe fereastră la un moment dat, pe nesimţite.

— A fost bine.

Cuvintele nu erau decât o descriere palidă a trezirii extraordinare de care avusese parte trupul ei şi apoi a finalului care o readusese cu picioarele pe pământ, reflectă ea, dar era tot ce putea spune în acel

moment.

El râse, apoi mormăi şi-i sărută din nou palma.

Apoi se dădu jos din pat, o luă în braţe, înainte ca ea să-şi dea seama ce avea de gând să facă, şi se îndreptă spre camera lui.

Capitolul 36

— Ce faci? întrebă Gabby indignată, chiar dacă îşi trecu involuntar un braţ în jurul gâtului lui.

Să fie goală în patul ei cu el era suficient de rău; dar să fie goală aşa, purtată în braţele lui prin casă, era mult mai rău. Nu era nevoie decât să arunce o privire în jos şi-şi putea vedea fiecare centimetru de piele, de la gât până în vârful picioarelor: sânii ei, nu mai mari decât nişte portocale, pielea lor albă cu mici sfârcuri întărite, încă rozalii de la tratamentul lui recent; triunghiul de cârlionţi de culoarea mahonului pe care el îl explorase şi îl revendicase atât de autoritar; curbele suple ale coapselor ei trecute peste muşchii tari şi întunecaţi ai braţului lui, ba chiar – numai pe cea stângă – cicatricile estompate, albe, perlate acum şi nu mai mari decât degetul ei mic, care marcau locul unde osul îi străpunsese carnea în două locuri, în noaptea aceea îngrozitoare petrecută cu atâta amar de vreme în urmă. Dacă nu ar fi fost cicatricile, reflectă ea, nimeni nu ar fi avut cum să ştie, judecând numai după cum arăta, că era ceva în neregulă cu piciorul ei.

— Am nevoie să trag un fum şi să iau o înghiţitură sau două de brandy ca să-mi limpezesc mintea, şi pe urmă, noi doi vom avea o discuţie.

Perspectiva suna destul de promiţător, mai ales

când o aşează cu grijă pe marginea patului lui, îi dădu un sărut rapid pe buze şi îi oferi un urcior cu apă, un lighean şi o cârpă, înainte să se întoarcă cu spatele. Ea se spălă rapid şi îi cercetă spatele cu foarte mult interes. Era la fel de gol cum venise pe lume, dar nu părea absolut deloc deranjat de asta. Nu că, în afară de modestie, pe care nu părea s-o posede în prea mare măsură, ar fi avut ce să-l deranjeze. De la umerii lui laţi la spinarea cu muşchi bine conturaţi şi supli, la picioarele lui lungi şi puternice, era mai minunat şi mai masculin decât statuile greceşti de la muzeu. Îi observă posteriorul cu o fascinaţie aparte. Ştia deja că era neted şi tare la pipăit. Acum vedea şi că este frumos şi atrăgător de privit. Foarte atrăgător.

— Nick, tatonă ea, după ce-şi termină baia improvizată, îşi trecu degetele prin părul acum despletit şi îşi trase peste cap cămaşa lui de noapte care se aflase la îndemână la picioarele patului.

Cu un pahar de brandy într-o mână şi un trabuc aprins în cealaltă, el reacţionă la numele rostit de ea întorcându-se, cu o privire întrebătoare. Acum stătea sprijinită de tăblia patului, cu picioarele ghemuite lângă ea, simţindu-se în mod considerabil mai bine acum că era curată şi cât de cât mai decentă.

Uită subit ce voia să spună când văzu pentru prima oară, din faţă, un bărbat gol.

Priveliştea îi tăie respiraţia.

Ştiuse că umerii lui erau laţi şi braţele pline de muşchi. Ştiuse despre bucata de păr negru de pe pieptul lui şi cum aceasta se transforma într-un fel de linie care îi traversa abdomenul tare precum scândura de frecat rufe. Ştiuse despre partea lui masculină şi cum, când era domolită, atârna într-o stare semisomnolentă din cuibul lui de păr negru. Ştiuse despre cicatricea roşie, adâncă, aflată chiar deasupra

şoldului lui stâng – la urma urmei ea fusese cea care i-o făcuse – şi chiar şi despre cealaltă cicatrice, în zigzag ca un fulger şi mai deschisă la culoare decât pielea lui, care şerpuia de-a lungul coapsei sale drepte.

Ceea ce nu ştiuse ea era cât de tare o va afecta să-l vadă aşa. Simţi cum face ochii mari şi i se usucă gura.

— Ce? întrebă el când ea nu mai spuse nimic.

Ochii lui Gabby se ridicară ca să-i întâlnească pe ai lui şi-şi dădu seama, spre ruşinea ei, că el se întorsese ca urmare a ceva ce spusese ea. Problema era că nu-şi mai amintea exact ce zisese. O, da, numele lui: Nick.

— Am vrut doar să văd dacă răspunzi, spuse ea foarte uşor răstit. Îmi închipui că e greu să-ţi păstrezi identitatea atunci când ai un alt nume în fiecare zi.

El chicoti, înghiţi brandy-ul pe care îl mai avea în pahar şi puse paharul jos. Apoi îşi vârî trabucul în gură şi veni spre ea gol, în toată splendoarea lui.

— Gata, suntem din nou o scorpie, nu-i aşa? Probabil că te simţi mai bine.

Îşi scoase trabucul din gură când ajunse lângă pat şi îl stinse într-o scrumieră de pe măsuţa de alături.

— Nick este numele meu adevărat, te asigur.

— Nick şi mai cum?

Îi întâlni privirea, uitându-se uşor temătoare. Starea corpului lui, care se modificase considerabil în decursul conversaţiei lor, o alarma. El părea gata, dornic şi pregătit să… Oare bărbaţii puteau să o facă de mai multe ori pe noapte? Se pare că puteau.

Dar *ea* nu. Sau cel puţin nu voia să o facă şi intenţiona să-i arate şi lui acest lucru.

El îi surâse fermecător şi se aşeză pe marginea patului.

— De ce femeile nu sunt niciodată satisfăcute,

mă întreb? Eu îţi spun că numele meu este Nick, şi tu spui, Nick şi mai cum? Eu fac dragoste cu tine şi tu spui că a fost bine. Gabriella, „bine” nu este un cuvânt pe care ar dori să-l audă un bărbat în acel context. Cred că dacă am încerca din nou am putea cu siguranţă să îmbunătăţim acel calificativ.

— Aşteaptă.

Când el se aplecă în faţă, dorind în mod clar să o sărute, ea îi puse o mână hotărâtă pe piept.

— Eu…

Mâna lui se ridică să-i apuce încheietura, păstrându-i palma acolo unde era. Sub covorul aspru de păr şi straturile calde şi puternice de piele şi muşchi, îi putea simţi bătăile constante ale inimii, chiar în palma ei.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Focul din camera lui era doar puţin mai puternic decât cel din camera ei, dar oferea suficientă lumină pentru ca ea să poată vedea clar formele şi unghiurile trăsăturilor lui dăltuite ca în piatră şi privirea intensă din ochii lui.

— Indiferent cu câtă grijă se procedează, prima oară nu este niciodată prea bine pentru femeie, spuse el încetişor. Şi ca să înrăutăţesc lucrurile, băusem prea mult. Mi-am pierdut controlul la sfârşit. Ar fi trebuit să fiu mai blând, dar te voiam atât de tare, că pur şi simplu nu m-am putut încetini. Iartă-mă.

— Nick. Dar hotărârea ei se topea în faţa acelor ochi albaştri. Nu este vina ta. Tu m-ai avertizat. Eu ţi-am spus să mergi mai departe.

— Şi îţi pare rău?

Îi duse din nou mâna la gură şi-şi apăsă buzele pe încheieturile degetelor ei. Căldura buzelor lui îi trimise un mic fior pe şira spinării.

— Nu. Înghiţi în sec ştiind că spunând asta nu făcea decât să recunoască adevărul gol-goluţ. Nu. Nu

îmi pare rău.

— Tu eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viaţa mea, spuse el atunci, pe un ton mai profund, coborându-i mâna, dar fără să-i dea drumul. Şi mai repede mi-aş reteza mâna dreaptă decât să te rănesc din nou. Un muşchi mic i se zbătu în colţul gurii. Apoi începu să tremure şi, când vorbi din nou, vocea îi sună mai vioaie. Am îngheţat aici şi tu, în caz că nu ai observat, eşti îmbrăcată cu cămaşa mea de noapte. Ce zici dacă ne băgăm amândoi în pat să vorbim? Nu voi face nimic din ce nu vrei tu să fac, îţi dau cuvântul meu. Şi tu poţi să-mi pui ce întrebări vrei.

Gabby se uită la el destul de suspicioasă. Ultima parte suna prea bine ca să fie adevărată. O făcea să se gândească la nişte cai nărăvaşi şi la tingiri imense umplute cu porumb.

Ceea ce se dovedi a fi adevărat. După ce fu atrasă în pat cu el – deşi refuzase categoric să renunţe la cămaşa lui de noapte – rămase întinsă în braţele lui, cu pledurile acoperindu-i pe amândoi. Se simţea bine şi confortabil, îi era cald şi îi plăcea să-l urmărească învârtind o şuviţă groasă din părul ei bogat în jurul pumnului lui într-un mod total absent, apoi desfăcându-l numai pentru a o lua de la capăt.

— Nick şi mai cum? fu prima ei întrebare.

El se uită pieziş, pe jumătate exasperat, pe jumătate amuzat, în jos spre ea.

— Dacă ţi-aş spune, ce importanţă ar avea?

— Poate ar avea, spuse ea. Pune-mă la încercare.

El râse şi-i depuse un sărut rapid pe nas.

— Toate la timpul lor.

— Ai zis că te pot întreba ce vreau, îi aminti ea.

Mâna ei se odihnea pe pieptul lui. Degetele ei se desfăcură automat, îngropându-se în covorul gros de păr. În timp ce pledurile erau strânse confortabil în

jurul umerilor ei, pe el îl acopereau numai până la mijloc. Când ea încercase, grijulie, să le înghesuie mai strâns în jurul lui, el le împinsese în jos până ajunseseră unde se aflau acum. Ceea ce ei îi convenea de fapt. Găsea imposibil de atrăgătoare privelişte pieptului lui lat, cu părul negru şi des, umerii laţi şi goi şi braţele cu muşchi puternici.

— Aşa am zis, nu?

Se uită la ea cu un zâmbet viclean

— Dar nu am zis şi că voi răspunde.

— O, tu!…

Nu era surprinsă de subterfugiul lui, dar oricum îl trase dojenitor de un smoc de pe pieptul lui păros.

— Au!

Îi desfăcu degetele şi-i luă mâna prizonieră, acoperind-o cu palma lui.

— Se pare că e iarăşi gata să iasă la iveală latura aia a ta nesuferită şi violentă despre care-ţi pomeneam.

— Singurele dăţi când am fost nesuferită şi violentă faţă de tine au fost cât se poate de binemeritate, spuse ea sever, apoi aruncă din nou o privire la mâinile lor unite.

Senzaţia pe care o avea atingându-i pieptul era pur şi simplu înnebunitoare, în ciuda neplăcerilor pe care i le provocaseră de curând alte părţi ale anatomiei lui. Pielea lui era atât de caldă şi muşchii de dedesubt erau atât de puternici… îşi mişcă degetele, pipăind.

El trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul mâinii ei ca să împingă pledurile şi mai jos, aşa că acum era doar cât e cât acoperit, respectând minima decenţă. Buricul, oasele şoldurilor, cicatricea adâncă din locul unde îl împuşcase ea, toate erau acum la vedere.

— Am crezut că ţi-e frig, spuse ea încruntându-se.

Un zâmbet abia, abia schiţat îi apăru pe buze.

— Nu-mi mai e.

— O! exclamă ea când îşi dădu seama ce voia el să spună.

— Da, *o!*

— Doar nu se poate să… adică doar nu vrei să faci aia din nou, nu-i aşa?

O urmă vagă de consternare i se citi în voce.

— Ba da, mi-a trecut prin cap, trebuie să recunosc.

— Ei bine, eu nu vreau.

Vorbele ei sunară cât se putea de ferm.

El râse.

— Gabriella, spuse el pe un ton uşor modificat. Îţi place să mă atingi, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o căutătură piezişă. Cum tocmai în momentul acela ea-i mângâia uşor pieptul, nu avea niciun rost să nege asta.

— Eu… da… cred că da.

— Atunci de ce n-o faci?

Ea îl privi uimită.

— Ce vrei să spui?

— Mie îmi place când îmi mângâi pieptul în felul ăsta. Îmi place să-ţi simt mâinile pe mine. Ţi-aş putea arăta şi alte lucruri care-mi mai plac, dacă m-ai lăsa.

Privirea pe care i-o aruncă ea probabil că era încărcată de suspiciune, căci el zâmbi larg înspre ea.

— Te uiţi la mine ca şi cum eu aş fi păianjenul şi tu musca. Iubito, nu o să-ţi fac nimic din ce nu o să vrei tu să-ţi fac. Dacă nu-ţi place ceva, pur şi simplu spune, şi o să ne oprim imediat.

Acel „iubito” rostit ca o mângâiere o convinse. Asta, şi sclipirea din ochii lui,

— Ce vrei să fac?

Nu că ar fi contat prea mult, nu prea. Sau cel

puţin atâta vreme cât tot ce voia el era ca ea să îl atingă.

— Asta.

Cu mâna lui pe mâna ei, îi ghidă degetele peste pieptul lui, peste fiecare sfârc plat de bărbat care, spre surprinderea ei, se întări sub atingerea ei, apoi în jos peste abdomenul lui. Degetele lui Gabby deveniră sensibile la atingerea lui. Pielea lui era moale şi caldă şi aspră din cauza părului, şi nu era deloc asemănătoare la pipăit cu pielea ei moale şi mătăsoasă. Era o plăcere să-l atingă, descoperi ea; ar fi ţinut-o aşa, atingându-l, tot restul nopţii, dacă ar fi fost după ea.

El îi dădu drumul mâinii când, din proprie iniţiativă, unul dintre degetele ei începu să-i exploreze buricul. Îşi aminti cum dorise să o facă înainte, fără să se afle un prosop între pielea lui şi a ei… Pătrunse şi ieşi, apoi îi mângâie abdomenul înjur. Abdomenul lui ferm, musculos, era atât de diferit de al ei…

— Nu te opri acolo, spuse el când ea făcu o pauză ca să contemple contrastul pe care îl făceau degetele ei albe şi subţiri cu pielea lui câteva nuanţe mai închisă, acoperită de păr aspru.

Tonul lui era acela de tachinare, dar dincolo de el se simţea o notă mult mai gravă. Uitându-se la el, incapabilă să-şi ia ochii de la el, îşi dădu seama că el voia ca ea să coboare încă şi mai tare. Când mâna lui i-o acoperi din nou pe a ei şi începu să i-o călăuzească din nou în jos, ea nu îi opuse rezistenţă. El dădu din picioare, coborând pledurile până jos de tot dezvăluind vederii obiectul căutării.

Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării când se uită la el. Doamne, Dumnezeule, nu era de mirare că o duruse atât de tare când pătrunsese în ea. Ar fi trebuit să fie evident pentru oricine cât de cât cu capul pe

umeri, că pur şi simplu nu avea loc. Cu siguranţă fusese făcut pentru o femeie mai mare decât era ea.

Când rosti cu voce tare ce gândea, el izbucni în hohote nestăpânite de râs.

— Asta aproape că vine ca o compensaţie pentru „binele” acela de mai devreme, cred.

Ea se încruntă la ei, fără să înţeleagă.

— Cum?

— Nimic. Gabriella, mor aici. Atinge-mă. Te rog.

Nu putea deloc să reziste acelui „te rog”. Lăsându-l să-i ghideze mâna, ajunse cu degetele strânse în jurul lui şi abia, abia se abţinu să nu se tragă înapoi. I se părea atât de… străin în mâna ei. Înainte, când el fusese bolnav iar ea îşi pusese mâna pe el, fusese mult mai mic, deşi contactul fusese atât de scurt că abia, abia înregistrase detaliile. Acum era uriaş şi gros şi fierbinte, acoperit de o pieliţă netedă, catifelată, uşor umedă. Îl strânse, numai aşa, să vadă ce se întâmplă.

El îşi ţinu respiraţia, atrăgându-i atenţia spre chipul lui. Văzu cu fascinaţie că strânsese din fălci şi îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Avea buzele întredeschise şi respira printre dinţii încleştaţi iar ochii îi erau din nou două lame înguste care-i întâlniră privirea.

— Te doare? întrebă ea, pregătindu-se să-i dea drumul.

— Nu. Cuvintele îi ieşeau aproape cu forţa printre dinţi. O, nu. E… e atât de bine.

— Da?

Devenind interesată de ce se petrecea, se ridică în capul oaselor şi strânse din nou. El scoase un sunet jos, gutural, un amestec între geamăt şi muget.

— Ai putea şi… să o faci în felul acesta.

Mâna lui se închise deasupra mâinii ei din nou,

demonstrându-i fără cuvinte cum să îi provoace plăcere. Îngenunchind lângă el, repetă ce o învăţase el până ce el o opri brusc, apucând-o de încheietura mâinii şi trăgându-i mâna la o parte.

Ea îl privi întrebătoare.

— E de ajuns.

Respira cu greutate. Câteva minute rămase pur şi simplu acolo, cu ochii închişi şi mâna strângându-i-o pe a ei. În cele din urmă pleoapele i se ridicară şi se uită la ea, zâmbindu-i uşor ruşinat când privirile li se întâlniră.

Apoi se ridică şi el în capul oaselor.

— Gabriella.

Era foarte aproape de ea. Ea se lăsase în spate, cu picioarele sub ea, şi cu toate astea creştetul ei nu-i ajungea nici la bărbia lui.

— Hmm?

— Ai încredere în mine să-ţi mai arăt ceva?

Deja ea era mai degrabă interesată decât emoţionată.

— Ce?

El îi ţinea în continuare încheietura cu o mână. O ridică pe cealaltă şi o duse la ceafa ei. O clipă nu făcu altceva decât să mângâie carnea moale de acolo fără să zică nimic. Apoi îşi înclină capul şi îşi puse gura peste gura ei.

Capitolul 37

Până ca Gabby să-şi dea seama că erau din nou întinşi pe pat, iar el reuşise cumva să o dezbrace de cămaşa lui de noapte şi tocmai se aşeza între coapsele ei, pregătindu-se pentru un nou asalt asupra persoanei

ei, era atât de pierdută pe culmile pasiunii, că nu putu face nimic altceva decât să se agaţe de el şi să aştepte, ca o martiră, durerea pe care abia acum şi-o amintea. El o ameţise cu sărutări, mai întâi pe gură şi apoi pe sâni şi pe burtă, şi chiar pe partea interioară, atât de moale, a coapselor ei. Apoi, spre surprinderea şi chiar şocul ei, îi sărutase chiar miezul feminităţii, făcând dragoste cu ea cu gura până ce ea începuse să tremure, să geamă, să se chircească de dorinţă.

Abia atunci, când ea nu se mai gândea la nimic din cauza plăcerii, el se mişcase, aşezându-se între coapsele ei. Şi totuşi, trupul ei cel prost şi uituc era fierbinte, şi ud, şi pregătit, arzând de focul pe care îl aprinsese el, dorind, aşteptând, tânjind… după el.

Era prea mare, îşi aminti înnebunită când el se împinse în ea. Făcu ochii mari, dar gura lui o invadase pe a ei şi, înainte să se tragă înapoi şi să-i poruncească să se oprească, el deja era înăuntrul ei, întinzând-o, umplând-o… dar fără niciun pic de durere.

În loc de asta, senzaţia fu… aproape minunată.

— E bine? întrebă el atunci, cu o voce groasă, când ridică gura de pe gura ei şi în sfârşit se uită în ochii ei.

— Da.

Probabil că i se strecurase o îndoială în voce, sau poate că ochii ei erau încă larg deschişi, căci, în ciuda pasiunii puternice care îi inundase chipul, el îi zâmbi uşor silit.

— Ai încredere în mine, spuse el, iar ea descoperi, cumva spre surprinderea ei, că avea.

Bărbăţia lui era uriaşă şi tare ca piatra în interiorul ei, dar nu o folosea, o ţinea doar adânc în ea, şi rezultatul era… uimitor, încercă şi ea să-şi mişte şoldurile, aşa, ca să vadă ce se întâmplă, şi modul în care pântecul i se contractă în jurul lui o făcu să

icnească. El zâmbi din nou, un zâmbet destul de diferit faţă de cel dinainte, apoi îşi înclină capul ca să-şi pună buzele pe locul acela foarte sensibil de sub urechea ei. Însă tot nu-şi mişcă partea de jos a corpului. Ea-şi legănă şoldurile în jurul lui din nou din cauză că nu se putea abţine şi fiori fierbinţi de plăcere i se răspândiră în abdomen şi în jos spre coapse. Când gemu şi tremură într-un răspuns delicios, el îi răspunse la rândul lui strecurându-şi mâinile sub coapsele ei şi ridicându-le până ce genunchii ei se îndoiră de-o parte şi de alta a lui.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul mijlocului meu, îi spuse el la ureche.

Gabby îşi ţinu răsuflarea, dar făcu ce îi spusese el şi descoperi, când îşi punea picioarele în jurul lui, că tremura deja de anticipaţie. Atunci el începu să se mişte. La fiecare împingere, cât se putea de înceată, ea ţipă, arcuindu-şi spatele, agăţându-se de el.

— Doamne, ce bine e cu tine.

Vocea îi era guturală. Gabby abia auzi ce spusese. Inima îi bătea nebuneşte în urechi. Gemu, ţipă, se lăsă inundată de o mare de senzaţii cum nici nu-şi închipuise vreodată că există. Senzaţia de topire pe care o simţise mai devreme se transformase parcă într-un foc lichid şi acum îi curgea prin vene, ondulându-se de-a lungul fiecărei terminaţii nervoase, făcând-o să se simtă ca şi cum, în orice minut, trupul ei putea să izbucnească în flăcări. Când îi simţi reacţia, el începu să împingă mai tare, mai repede, pătrunzând-o, şi de data asta ei îi plăcu avântul lui năvalnic şi îi răspunse cu o nerăbdare din ce în ce mai avidă. În cele din urmă, mâna lui se strecură între trupurile lor, îi găsi centrul dorinţei şi o atinse acolo făcând-o să-şi piardă complet capul de plăcere.

— Nick, Nick, Nick, *Nick!* suspină ea în umărul lui,

şi brusc lumea i se păru că explodează în mii şi mii de scântei.

Fiori de plăcere delicioasă îi zguduiră trupul răvăşit. Se agăţă de el, scuturându-se puternic în timp ce stele căzătoare de desfătare îi picurau prin vene.

Braţele lui se strânseră în jurul ei ca răspuns şi, tremurând la rândul lui, se înfipse mai adânc în ea, găsindu-şi propria eliberare.

Când Gabby pluti în cele din urmă înapoi spre realitate şi deschise ochii, descoperi că se afla întinsă pe spate, cu el proptit într-un cot lângă ea, urmărind-o cu un zâmbet leneş şi enervant de mulţumire jucăuşă în colţul gurii.

— Ce crezi? Am reuşit să îmbunătăţim acel „bine”?

Judecând după expresia de pe faţa lui, ştia răspunsul.

— Nu o să-ţi răspund la asta. Şi aşa eşti deja prea încrezut.

El râse, îşi plecă uşor capul şi o sărută.

— Îmi spui tu într-una din zilele astea, zise el vesel.

Apoi căscă de-i trosniră fălcile, o trase aproape de el şi adormi aproape instantaneu.

Înainte ca Gabby să aibă timp să se simtă ofensată, adormi şi ea în braţele lui.

*

Când se trezi, se afla în patul ei, iar Mary se mişca încet prin cameră făcând focul şi dereticând. Lumina rece a primelor ore ale dimineţii se furişa pe la marginile draperiilor.

Gabby se întinse lângă ea şi descoperi că era goală, evenimentele nopţii începând să i se deruleze

din nou în minte. Se culcase cu Wickham… nu, cu Nick. Acum, Nick. Nick *al ei.* Îşi făcuse de cap în toată puterea cuvântului, îi dăduse unui pungaş infam, de al cărui nume nici măcar nu putea fi sigură, cel mai preţios dar al ei şi aruncase pe apa sâmbetei şi pe domnul Jamison şi siguranţa oferită de el, toate într-o glorioasă noapte de nebunie.

Şi ceea ce era cel mai minunat era că nu regreta asta absolut deloc.

Se întinse din nou şi brusc deveni conştientă de uşoara durere dintre coapse şi de sensibilitatea neobişnuită a sânilor ei. Amintindu-şi cauza cu absolută precizie, zâmbi visătoare în sus spre tavan.

Nick. I se dăruise lui Nick.

— Îmi pare rău, coniţă, nu am vrut să vă trezesc, spuse Mary spăsită, privind-o de unde se afla, măturând cenuşa din cămin.

— Nu-i nimic, Mary.

Zâmbind spre cameristă, Gabby simţi un fior brusc de teamă. Oare Wickham – nu, acum Nick, şi era bine ca acesta să fi fost numele lui real dacă pungaşul ţinea la siguranţa lui – lăsase în urmă vreo dovadă a prezenţei lui acolo, cum ar fi pantalonii sau vreo şosetă? Avu o viziune oribilă cu hainele lui împrăştiate peste tot, pe covor.

Nu se putea ridica să verifice. Trebuia să stea în pat, cu pledurile peste ea, trase până la gât, ca să nu descopere Mary că era goală. Să doarmă goală era destul de şocant şi numai ca fapt în sine, chiar şi fără să descopere cineva hainele unui gentleman aruncate prin dormitorul său. Singurul lucru mai scandalos de atât ar fi fost ca gentlemanul însuşi să fie descoperit adormit în camera ei – sau ca ea să fie descoperită dormind în a lui.

Unde se aflase până cu vreo oră în urmă, ghici

ea.

Îşi amintea vag cum Nick o dusese în braţe înapoi în patul ei. Slavă Domnului că se trezise din somnul adânc în care căzuse măcar pentru suficient timp încât să facă asta. Era destul de probabil ca el să-şi fi şi luat hainele din camera lui atunci, se gândi ea. Indiferent ce se putea spune despre el, era foarte departe de a fi un nerod.

Când se gândi la cum era el de fapt, şi-şi dădu seama că era îndrăgostită nebuneşte de el în ciuda tuturor acestor lucruri, simţi cum începe să-i crească în suflet un mugur de fericire necunoscută până acum.

— Poţi să te duci şi să-mi pregăteşti baia, Mary. Şi să-mi aduci sus micul dejun.

— E prea devreme să vă sculaţi, coniţă, spuse Mary neîncrezătoare. Abia a trecut de şapte jumătate. Sigur că pe de altă parte nu sunteţi singura care s-a sculat odată cu cocoşii în dimineaţa asta. Milord a plecat deja de o oră de-acasă.

Gabby fu puţin surprinsă la auzul acestor vorbe.

— Milord – adică, vrei să spui Lord Wickham? Avea să fie destul de greu să nu se încurce în numele lui – să-i zică Wickham în public şi Nick în particular; aproape că se încurcase deja. O, Doamne, situaţia deja se complica. A plecat de acasă?

— Da, coniţă. A ieşit acum o oră, şi servitorul lui, acel domn Barnet, a plecat cu el. Barnet a pus el însuşi şaua pe cal. Jem al dumneavoastră era foarte supărat din cauza asta, când a intrat în bucătărie în dimineaţa asta. A spus că domnul Barnet nu avea ce să caute la grajduri.

Gabby se uită uimită la Mary. Nick – şi Barnet – se duseseră undeva cu caii. Dacă ar fi vrut să iasă pur şi simplu la o plimbare de dimineaţă – o plimbare foarte de dimineaţă, şi asta după o noapte petrecută

într-un mod foarte energic – nu l-ar fi luat şi pe Barnet. Sau l-ar fi luat?

Un gând odios îi răsări în minte. Oare voia – te rog, Doamne, să nu fie asta! — să se ducă să-l înfrunte pe Trent?

Chiar şi simplul gând o făcea să leşine.

— Aleargă jos şi adu-mi micul dejun, Mary. Vreau să mă scol.

*

El nu se întoarse în ziua aceea şi nici în acea noapte. Plângându-se de o durere severă de cap, îşi petrecu aproape întreaga zi în camera ei, stând ca pe ace, aşteptându-l să se întoarcă acasă. Dar el nu veni.

Domnul Jamison veni în vizită şi fu expediat de grabă, fără prea multe păreri de rău, spunându-i-se că Lady Gabriella se simţea prea rău ca să-l primească. Nu fusese singurul vizitator, potrivit lui Claire, care, împreună cu Beth, trecea pe la ea din când în când ca să vadă cum se simte. Aproape o duzină de gentlemeni veniră în vizită şi aproape la fel de multe doamne: un semn sigur al succesului de care se bucuraseră în înalta societate.

— Mâine trebuie să cobori şi să-l accepţi pe domnul Jamison, o informă mătuşa Augusta cu severitate, după ce urcase în camera ei cu scopul expres de a-i oferi o reţetă de *infuzie* despre care ştia din proprie experienţă că vindeca negreşit migrenele. Se mai vorbeşte încă despre comportamentul neobişnuit al lui Wickham faţă de tine, îmi pare rău să-ţi spun, deşi am reuşit să înăbuş în bună măsură cele mai multe bârfe. Bine. Maud Banning are o limbă foarte ascuţită şi mereu a avut, şi în plus nu vă place pe voi, şi mai ales pe Claire. Nu am nicio îndoială că ea

este sursa tuturor acestor bârfe şi foarte puţini oameni i-au dat vreo atenţie – cu siguranţă nimeni cu ceva bun-simţ. Şi totuşi ar fi mult mai bine pentru tine să-l faci pe domnul Jamison să se angajeze oficial faţă de tine. Se pot întâmpla multe dacă nu ne grăbim, şi pentru o fată de vârsta ta nu se poate spune că se găsesc pe toate drumurile propuneri de căsătorie cât de cât convenabile.

Gabby se arătă de acord cu cele spuse şi, dacă îşi exprimă încuviinţarea fără prea multă vlagă, mătuşa Augusta puse faptul pe seama efectelor migrenei şi plecă.

Dar a doua zi dimineaţă, când Nick tot nu se înapoiase acasă, Gabby aproape îşi ieşise din minţi de frică. Nu pusese geană pe geană toată noaptea, încordându-şi auzul pentru a nu rata venirea lui. Ba chiar şi intrase de două ori în dormitorul lui, doar să se asigure de acest lucru. Dar el nu se întorsese, şi gânduri oribile cu el rănit sau ucis de Trent începură să pună stăpânire pe mintea ei, făcând-o să se simtă îngrozitor.

Ce altceva ar fi putut să-l ţină departe de casă într-un asemenea moment? După noaptea pe care o petrecuseră, cu siguranţă, cu siguranţă nu avea cum să plece aşa, nu? Fără niciun cuvânt?

Prea îngrijorată să-i mai pese de altceva decât de Nick, trimise după Jem.

— Vreţi să mă duc să aflu dacă porcul ăla de duce este încă în oraş? întrebă Jem neîncrezător.

Ca şi Stivers, îl ştia pe Trent de mult timp şi nutrea cel mai mare dispreţ pentru el, deşi Gabby nu dezvăluise niciodată rolul jucat de Trent în evenimentele ce-i prilejuiseră beteşugul.

— Dacă nu vă supăraţi că întreb, de ce doriţi să ştiţi?

— Pentru că – pentru că Trent mi-a spus ceva care m-a insultat. Ei i-am spus lui Wickham, iar el a zis că o să-l omoare pentru mine. Şi a plecat foarte devreme ieri-dimineaţă şi încă nu s-a întors acasă.

— Mi se pare, domnişoară Gabby, că prea îi spuneţi *impostorului* ăluia prea multe probleme personale, spuse Jem cu severitate.

— Jem, te rog, fă ce îţi spun.

Ceva din amărăciunea lui Gabby i se citea în voce, căci expresia de pe faţa lui Jem se schimbă într-una de preocupare.

— V-a vrăjit şi pe dumneavoastră cu vorbele lui meşteşugite, nu? Aveţi grijă cu el, domnişoară Gabby. E o pacoste, cum vă văd şi cum mă vedeţi.

— Jem…

— O să mă duc dacă vreţ' să mă duc. Da' vă spun de-a dreptu' ce cred, nu prea sunt şanse să i se fi întâmplat ceva. Mai sigur a dat peste o şmecherie şi mai convenabilă pentru el şi s-a cărat.

Când Jem se întoarse aducând vestea că Trent era încă în oraş, văzându-şi de treburile sale, şi că, după ce servitorul ei cercetase grajdurile şi iscodise slugile, nu descoperise vreo urmă a trecerii lui Wickham sau Barnet pe-acolo, Gabby simţi că-i vine rău.

Posibilităţile asociate cu dispariţia lui Wickham erau nenumărate şi niciuna dintre ele nu suna prea bine.

Pretextând că e istovită după migrena de ziua trecută, Gabby refuză plimbările propuse de Claire şi de Beth şi urcă în camera ei imediat după prânz, Era nedemn din partea ei să se coboare atât de tare, ştia, dar poate că, dacă se uita prin lucrurile lui Wickham… sau Nick – sau cum naiba îl chema –, poate reuşea să găsească un indiciu în legătură cu plecarea lui atât de

precipitată.

Fără niciun cuvânt.

Asta era partea care o deranja pe ea cel mai mult, de fapt. După noaptea pe care o petrecuseră, după tot ce însemnaseră unul pentru celălalt în noaptea aceea, cu siguranţă, cu absolută siguranţă, nu ar fi avut cum să o părăsească pentru atâta timp, *fără niciun cuvânt.*

Intră în camera lui prin uşa de legătură, simţindu-se ca un hoţ în noapte. În momentul acela al zilei, cel mai probabil servitorii erau ocupaţi cu diverse treburi prin alte părţi ale casei, dar nu i-ar fi plăcut deloc să fie descoperită umblând prin lucrurile lui Wickham. Ar fi părut cât se putea de ciudat…

În mod bizar, avu senzaţia că se simte bine în apartamentul lui. În garderobă, câteva fire de păr negru rămăseseră în peria lui. Cizmele lui cu ciucuri, lustruite, fuseseră aşezate într-un colţ. Mai multe plastroane curate erau atârnate pe marginea unui scaun. Deschise sertarele, simţindu-se din ce în ce mai vinovată în timp ce cotrobăia prin ele, dar nu găsi nimic în afară de butoni de cămaşă şi bijuteriile şi accesoriile obişnuite pe care se presupunea că le posedă orice gentleman la modă. În dormitorul lui erau şi mai puţine lucruri care aminteau de el: un binoclu pliabil pe poliţa căminului, o cutie de trabucuri şi o sticlă cu brandy pe măsuţa de lângă foc, o carte de istorie militară pe măsuţa de lângă pat.

Nimic care să-i spună cine sau ce era el cu adevărat; nimic care să-i spună unde era el.

Simţindu-se mai vinovată ca oricând, trase să deschidă singurul sertar pe care îl avea noptiera de lângă pat.

Primul lucru pe care îl observă fu mirosul. Un miros ameţitor, dulce, înecăcios, ca al trandafirilor

trecuţi. Încreţindu-şi nasul din cauza lui, ea aproape că zâmbi. Un astfel de parfum era puţin probabil că i-ar fi fost pe plac lui Nick, deşi, se gândi ea încruntându-se, părea într-adevăr vag familiar. Apoi ochii îi căzură pe colecţia de răvaşe cu sigiliul rupt, frumos împăturite, şi ştiu.

Parfumul venea de la acele *billet doux* trimise de Lady Ware.

Capitolul 38

Să citească scrisorile altcuiva era un gest cât se poate de reprobabil. Gabby era conştientă de asta, ştia că trebuie să închidă sertarul şi să iasă din cameră. Să facă asta însă, era complet peste puterile ei. Ridică unul dintre răvaşele parfumate şi începu să citească.

În afara unor cuvinte de dragoste absolut dezgustătoare prin caracterul lor linguşitor, conţineau descrieri erotice ale lucrurilor pe care *mon cher Wickham* i le făcuse lui Lady Ware sau ale lucrurilor pe care voia să i le facă el.

Când termină de citit – erau poate şase scrisorele cu totul –, Gabby se simţea ca şi cum ar fi primit o lovitură de moarte. Aproape că simţea sângele scurgându-i-se din faţă; i se făcuse rău de la stomac şi avea senzaţia că o să vomite acolo. Unele dintre actele descrise în acele misive fuseseră trăite şi de ea. *Mon cher Wickham* i le prezentase şi ei.

— Milady!

Vocea lui Mary din camera de alături o făcu să ridice capul. Punând jos scrisoarea pe care tocmai o terminase, închise sertarul şi păşi hotărâtă spre apartamentul ei. Nu-şi mai făcea griji că va fi prinsă în

camerele lui Wickham. Nu-şi mai făcea griji despre nimic în cea ce-l privea pe Wickham. Aproape că putea auzi tonul de avertisment cu care rostise el cuvântul „mâine”, în noaptea aceea de neuitat când ea permisese să fie sedusă de unul care era, după cum spunea Jem, un adevărat diavol. Nu putea spune că el nu o avertizase, în felul lui, că avea să vină şi ziua de mâine.

Şi venise.

Teama pe care o simţise pentru el părea acum o prostie. Mai rău, părea pur şi simplu patetică, precum sentimentele unei fete bătrâne nebune de amor care se agăţa de cineva. Sigur că nu se gândise să-i lase vorbă când îşi luase tălpăşiţa cu Barnet, din cine ştie ce motiv. Ce făcuseră ei împreună poate că însemnase soarele şi luna şi toate stelele pentru ea. Dar pentru el nu fusese decât un mic exerciţiu plăcut în compania unei femei, genul de lucruri pe care le făcea în mod evident cu alte şi alte femei, probabil în fiecare noapte. Ea nu fusese specială – faptul că ştia acest lucru îi sfâşia pur şi simplu inima.

— O, coniţă, aici sunteţi!

Gabby intrase direct pe uşa ce dădea în dormitorul ei fără ca măcar să-şi dea seama. Mary era acolo, mai întâi zâmbind către ea şi apoi încruntându-se.

— V-a revenit durerea de cap, doamnă? întrebă ea, plină de compasiune. Sunteţi aşa de palidă.

— Mă căutai pentru ceva anume, Mary? întrebă Gabby, minunându-se şi ea de cât de calmă şi firească îi suna vocea.

În interiorul ei se simţea rănită, ba nu, devastată. Dar cel mai bun lucru pe care îl obţinuse trăind cu un tată ca acela pe care fusese nevoită să-l suporte aproape toată viaţa era că învăţase cum să nu lase

niciodată să se vadă că suferea.

— Domnul Jamison e aici, milady, şi Lady Salcombe. M-au rugat să vin sus să vă spun. Să le zic că nu vă simţiţi bine, milady?

Gabby trase adânc aer în piept. Dacă domnul Jamison se afla aici, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că voia să îi ceară mâna în mod oficial.

Ar fi fost o mare prostie să îl refuze. Nu putea decât să-i mulţumească Domnului că îşi venise în fire la timp.

— Nu, Mary, o să vin. Lasă-mă doar să mă spăl pe mâini şi să-mi aranjez părul.

Gabby se spălă pe mâini, iar Mary îi prinse părul în coc. Apoi Gabby coborî în salon. Cu fiecare pas pe care îl făcea îşi dădea seama că nu poate scăpa de parfumul îngrozitor de trandafiri trecuţi. Indiferent cât se frecase pe mâini, nu-şi putuse şterge parfumul lui Lady Ware de pe piele.

*

În noaptea următoare avu loc balul de debut al lui Claire. În ciuda pregătirilor frenetice care avuseseră loc peste tot în jurul ei, sub îndrumările mătuşii Augusta, Gabby aproape că uitase de el. Dacă nu ar fi fost Claire să o ducă pe sus în garderobă şi Mary s-o vâre aproape cu forţa în cadă, să o îmbrace şi să-i coafeze părul, ar fi susţinut că este bolnavă şi ar fi rămas în apartamentele ei. De data aceasta, nu ar fi fost prea departe de adevăr să pretindă că nu se simţea bine. Nu reuşise să mănânce mai mult de o înghiţitură sau două în ultimele trei zile şi nu putuse să doarmă deloc.

Wickham tot nu venise acasă. Lipsea fără să trimită vorbă de aproape trei zile întregi.

— O să-l *omor* pe băiatul acela, şuieră mătuşa Augusta în urechea lui Gabby luând-o de braţ pe întârziată şi împingând-o spre locul pe care trebuia să-l ocupe în şirul de întâmpinare.

Femeia vârstnică era splendidă în rochia ei de satin violet, cu un magnific colier cu diamante şi trei pene de struţ împodobindu-i părul argintiu. Înveşmântată într-o rochie de bal anostă din dantelă grea aurie peste o jupă din satin auriu, Gabby ştia că între mătuşa sa cea impunătoare şi sora sa cea frumoasă, era total pusă în umbră, lucru de care de fapt era cât se putea de mulţumită.

— E *gazda.* Ce va crede lumea dacă nu e aici?

Ochii îi trecură peste Gabby şi Claire, care stătea lângă sora ei arătând ca o prinţesă din poveşti, îmbrăcată aşa cum era într-o rochie albă ca neaua cu steluţe şi un şirag simplu de perle la gât.

— Arătaţi amândouă exact aşa cum trebuie. Gabriella, ciupeşte-te puţin de obraji. Eşti mult, mult prea palidă.

Atunci primii oaspeţi începură să-şi facă apariţia în capul scărilor.

Balul se dovedi un mare succes. Pe măsură ce seara înainta, o senzaţie palpabilă de încântare părea că pluteşte în aer. Participa toată lumea bună a Londrei, doamnele – în cele mai extravagante rochii de bal şi împodobite cu cele mai frumoase bijuterii pe care le aveau –, iar domnii – foarte eleganţi în cele mai bune costume de seară. Mătuşa Augusta auzi mai mulţi oaspeţi descriindu-l ca fiind o „adevărată bombă” şi ştiind că acesta era calificativul suprem în descrierea unui bal, era aproape ameţită de succes. Absenţa lui Wickham, deşi supărătoare încă, aşa cum îi strecură în grabă lui Gabby când o prinse ocazional deoparte, nu produsese prea multă vâlvă, căci avusese buna idee să

o pună pe seama decesului unei rude îndepărtate din partea mamei lui. Iar comportamentul cam bizar şi nepotrivit al lui Gabby însăşi cu fratele ei părea să fi fost dat uitării.

— Deşi o să trebuiască să-mi explici la un moment dat cum e posibil ca Wickham să plece aşa fără niciun *cuvânt,* spuse mătuşa Augusta, evident supărată, când domnul Jamison se duse îndatoritor să-i aducă un pahar cu punch. Bine, ar fi minunat dacă am putea să-ţi anunţăm logodna la propriul nostru bal, dar fără Wickham de faţă presupun că nu o putem face, cred. Va trebui să aşteptăm până se întoarce.

„Dacă se întoarce", se gândi Gabby, simţind iar junghiul tare şi rece ca gheaţa care i se pusese în piept, îi strânsese stomacul şi nu o părăsise de când citise misivele lui Lady Ware. Deşi ştiuse întotdeauna că era un ticălos afemeiat – printre alte lucruri, probabil mult mai rele – îşi închipuise ca o idioată că relaţia lor evoluase în ceva aparte. Cum fusese atât de nesăbuită încât să se îndrăgostească de el? Pur şi simplu, nu putea să-şi smulgă din inimă sentimentele pe care le avea pentru el ca pe o ţepuşă din deget. Erau acolo şi acolo aveau să rămână, se temea ea, pentru un timp destul de îndelungat. Diferenţa era că acum nu mai era atât de oarbă în ceea ce-l privea, vedea bine ce era el: un pungaş fermecător, nimic mai mult, nimic mai puţin.

Iar ea avea o viaţă pe care trebuia să şi-o trăiască şi nişte surori cărora trebuia să le asigure viitorul.

Domnul Jamison avea să fie un soţ bun şi de nădejde pentru ea. Mai bun decât merita.

Îi acceptase cu o zi în urmă cererea în căsătorie, ştiind foarte bine că se ducea la el pângărită. Dar intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să fie

soţia pe care o dorea el.

Măcar atât putea face după ce, acceptându-i propunerea fără a-i dezvălui starea ei, se transformase într-o mare mincinoasă.

— Presupun că aceştia sunt ultimii sosiţi. După ce îi întâmpinăm, putem merge să ne alăturăm oaspeţilor noştri, spuse mătuşa Augusta, observând că rândul ce se formase pe scări se rărise din ce în ce mai tare.

În holul de dedesubt, servitorii în livrea mişunau încoace şi încolo, punând deoparte ultimele mantii şi alte haine de exterior. Uşa de la intrare fu închisă, estompând zgomotul trăsurilor care se îndepărtau.

Gabby îi salută pe ultimii veniţi şi apoi, luând braţul oferit de domnul Jamison, se întoarse spre sala de bal. Claire, care fusese lăsată să plece de lângă ele mai devreme, traversa în paşi de dans camera împreună cu alte perechi, pe acordurile unui cadril vesel. Partenerul ei era marchizul de Tyndale, care părea absolut vrăjit de Claire, căci nu-şi lua ochii nicio clipă de la ea. Alţi oaspeţi erau înşiruiţi pe marginea ringului de dans. Câteva debutante nefericite, care nu fuseseră încă invitate la dans stăteau aşezate de-a lungul unui perete, cu rochile lor albe uşor de detectat printre însoţitoarele lor îmbrăcate în veşminte mult mai colorate. Desdemona se afla printre ele, iar lângă ea se afla Lady Maud cu un zâmbet pe faţă care părea sculptat în piatră, în timp ce discuta cu doamna aflată de cealaltă parte a ei. Fiindu-i milă de verişoara sa, Gabby îşi promise în gând să-i trimită un gentleman eligibil cât de repede găsea unul, apoi îşi îndreptă atenţia în altă parte.

Încăperea era lungă şi îngustă şi deja începea să fie prea cald, deşi era încă destul de devreme. Ferestrele înalte care dădeau înspre grădină erau toate deschise şi perdelele fine fluturau în briza nopţii. Zeci

de lumânări erau aprinse, aşezate în sfeşnice aurii. Alte lumânări îşi aruncau lumina din candelabrele de cristal de deasupra capetelor lor. Flori şi verdeaţă decorau fiecare colţ, iar oglinzile de pe pereţi reflectau totul. Orchestra, angajată pentru această seară, cânta foarte frumos, şi atmosfera era plină de muzica antrenantă şi de sunetul râsetelor şi al discuţiilor care se purtau peste tot.

Gabby merse încoace şi încolo la braţul domnului Jamison şi le fu prezentată surorii lui şi câtorva dintre cei mai buni prieteni ai lui. Schimbă câteva vorbe cu prietenele ei şi, fără să dea impresia că aşa era, îşi dădu perfect seama de valul din ce în ce mai mare de comentarii care o legau de domnul Jamison, doar unul dintre afluenţii râului imens de bârfe care era esenţa vieţii în înalta societate. Singurul moment dezagreabil al unei seri care, altfel, fusese cât de cât plăcută, veni atunci când orchestra începu primul vals.

Imaginea ei valsând cu Nick îi apăru brusc în faţa ochilor.

— Vrei să...?

Domnul Jamison se oferi galant indicând ringul de dans.

Gabby îi zâmbi. Era un om blând şi bun şi nu era deloc vina lui că ea se îndrăgostise până peste cap de un ticălos chipeş, în loc să aprecieze norocul pe care îl avusese când reuşise să atragă un bărbat ca el.

— Eu nu prea dansez, spuse ea zâmbind.

El păru uşurat şi o conduse, în schimb, spre sufragerie.

Capitolul 39

După trei zile petrecute mai mult în şa, Nick era mort de oboseală. Călărind la trap lângă el, Barnet arăta la fel de îngrijorat pe cât se simţea şi el. Ajungând la grajduri prin aleea îngustă care trecea prin spatele şirului de case arătoase, amândoi auziră muzica în acelaşi timp şi se uitară unul la celălalt.

— Drace, am uitat de blestematul de bal al lui Claire!

— Aş spune că v-aţi ales cu o săpunealăzdravănă, în cazul acesta, dom' căpitan. Barnet părea enervant de vesel la acest gând. Don'şoara Gabby o să-ţi ceară capul pe tavă. Şi Lady Salcombe. Cucoana bătrână a pregătit totul cu mai multă grijă decât şi-a plănuit Napoleon campaniile. O să te facă arşice.

— Tu de partea cui eşti, Barnet? întrebă Nick cu acreală.

Starea de spirit nu se îmbunătăţi absolut deloc când primi un rânjet drept răspuns.

Şi ca să pună capac, valetul care ieşi de la grajduri câteva momente mai târziu, ca să le ia caii, era Jem. Se încruntă când îi recunoscu.

— Deci v-aţ' întors…? spuse el cu o evidentă lipsă de respect când Nick se aruncă jos din şa şi îi dădu frâiele.

Barnet făcu şi el acelaşi lucru şi fu răsplătit cu un mormăit supărat.

— Ce fac doamnele? întrebă Nick, atât pentru că voia într-adevăr să afle răspunsul, cât şi pentru că ajunsese la concluzia supărătoare că trebuia să-l tolereze pe neghiobul ăsta bătrân de dragul Gabriellei.

— Cât se poate de bine, spuse Jem pe un ton sumbru, care nu se potrivea absolut deloc cu cuvintele lui.

Dădu să plece cu caii, apoi însă se întoarse şi-l privi crunt pe Barnet.

— Poţ’ să-ţ’ duci şi singur calul.

Îi aruncă lui Barnet frâiele înapoi.

— Nu-s valetu’ tău. Îşi încleştă fălcile şi aruncă o privire piezişă şi spre Nick. Nici al tău nu-s, dacă mă gândesc bine. Că tu nu eşti *el.*

— Boşorog afurisit, spuse Barnet când Jem se îndepărtă în sfârşit, ducând de dârlogi calul lui Nick. Într-una din zilele astea o să-i trag una, dom’ căpitan, că nu mai pot să mă abţiu deloc.

— Ei bine, nu poţi să faci asta, i-o reteză Nick scurt. Nu i-ar plăcea domnişoarei Gabby.

Barnet scoase un mormăit nemulţumit şi o luă înspre grajduri, trăgându-şi calul după el.

Rămas singur în întuneric, Nick trecu repede prin grădina din spate. Se ţinu cât mai departe, la umbra arbuştilor, călcând pe iarbă în loc să urmeze una dintre potecile unduitoare de cărămizi, încercând să nu intre în peticele de lumină ce se revărsau de la ferestrele sălii de bal, alături de muzică, râsete şi discuţii însufleţite. Dacă putea, ar fi vrut să ajungă în camerele lui fără să fie văzut. Nu făcuse baie de când plecase şi chiar şi pentru nasul lui mirosea cam la fel de îmbietor ca un gunoi vechi de trei zile. Nici nu se bărbierise, nici nu-şi schimbase hainele. Era de părere că în momentul acela ar fi fost greu de găsit cineva care să arate mai puţin ca un conte decât el.

Dar – era aproape sigur – găsise ceea ce căuta. Intenţionase să lipsească numai o jumătate de zi, poate, dar se luase cu treaba şi curând se trezise că descoperise soluţia întregii ghicitori, aşa că jumătatea de zi se transformase în trei zile pline.

Acum tot ce voia să facă era să o vadă pe Gabriella.

Indiferent cum avea să încheie toată povestea asta, un lucru era cât se poate de clar: acum ea era a

lui. Prin faptul că îi răpise fecioria, îşi luase un angajament, deşi circumstanţele în care trebuia să onoreze acest angajament aveau să fie complicate. Trebuiau doar să se ocupe de detalii când venea momentul.

Zâmbi vag intrând pe uşa din spate şi luând-o în sus pe scara servitorilor, urcând câte două trepte de-o dată. Întrebarea era doar cât de tare îi simţise ea lipsa.

Dacă avea noroc, şi întotdeauna avusese noroc, răspunsul, pe care spera el că va avea prilejul să i-l demonstreze în viitorul cât mai apropiat, era că-i simţise lipsa *foarte tare.*

— Marcus! Marcus!

Ridică ochii, surprins. Beth, înveşmântată într-o rochie albă imaculată, stătea aşezată pe palier, chiar deasupra lui, cu picioarele încălţate în pantofi negri odihnindu-se pe treapta de dedesubt. Iniţial nu-i trecu prin cap ce putea face ea cocoţată acolo. Apoi îi văzu farfuria din poală şi zâmbi înţelegând brusc: în mod evident făcuse un raid prin sufragerie.

— Unde *ai fost?*

Se ridică în picioare zâmbind spre el şi coborî ca să-i dea o îmbrăţişare rapidă cu un singur braţ. O strânse şi el în braţe, descoperind că era la fel de bucuros să o vadă ca şi când ar fi fost într-adevăr sora lui mai mică, iar când îi dădu drumul o ciupi de bărbie.

— Vezi că ratezi balul lui Claire. Mătuşa Augusta e *lividă* de furie, iar Gabby e şi ea supărată – sau cel puţin aşa cred *eu,* că e supărată. *Ea* pretinde că s-a simţit rău.

Beth îşi încreţi nasul dintr-odată, mijind ochii spre el, suspicioasă.

— Ce e cu mirosul acesta?

Trebui să zâmbească drept răspuns, deşi era mai degrabă interesat – sau chiar mai mult decât interesat

– de ce spusese ea mai devreme.

— Cred că e de la mine. Nu contează. Ai spus că Gabriella a fost bolnavă?

— Asta spune ea. Beth se uită la el serioasă. Dar eu cred că este supărată fiindcă a fost de acord să se căsătorească cu domnul Jamison. Nu-l place aproape deloc, ştii.

— *Poftim?* făcu el ochii mari, arătând de parcă fusese lovit cu leuca.

Ea dădu din cap cu putere.

— Nu ştiai? Gabby a spus că nu are nevoie de permisiunea ta când am întrebat-o, dar am crezut că ştiai.

— Ştiam că Jamison avea să-i facă Gabriellei o propunere, spuse el cu grijă, încercând să se concentreze asupra faptului că, în ceea ce o privea pe Beth, discuţia o avea în vedere pe sora lor. Era atât de obosit, încât îi era greu şi să gândească limpede, darămite să nu încurce toate amănuntele din plasa de minciuni pe care o ţesuse cu grijă.

— Din câte înţelesesem eu, plănuia să refuze.

Beth clătină din cap.

— A acceptat.

— Eşti sigură?

Beth dădu din cap.

— Când?

— A venit şi a cerut-o ieri. Iar ea a acceptat. Mătuşa Augusta a vrut să facă anunţul la balul din seara asta, dar a spus că nu o poate face dacă nu ajungi tu acasă.

Vocea i se stinse şi se uită la el, încruntându-se a mirare.

— Dar acum eşti acasă, nu? Dacă mergi să te schimbi şi cobori, mai poţi încă să faci anunţul.

— Pot pe dracu’, spuse el fără să se gândească.

Beth păru să nu observe nimic în neregulă la replica lui.

— Aşa cred şi eu. Sunt absolut sigură că Gabby nu vrea să se mărite cu el. Poate o opreşti *tu.* Pe mine nu mă ascultă.

— O să fac tot ce pot. O luă din nou în sus pe scări, trăgând-o pe Beth de unul dintre cârlionţii ei roşcaţi în timp ce trecea pe lângă ea. Mulţumesc că m-ai avertizat.

— Mă bucur că eşti acasă, strigă ea când el ajunse la palierul respectiv şi o luă în josul holului spre camerele lui.

Când Barnet apăru peste cincisprezece minute, deja ieşise din baia pe care îl pusese pe unul dintre valeţii lui să o pregătească, îmbrăcat în pantaloni negri de seară, cu şosete albe de mătase în picioare şi pe jumătate bărbierit.

— Halal valet îmi mai eşti, comentă el acid, bărbierindu-se mai departe.

— Nu e nevoie să mă ocărâţ' *pe mine,* dom' căpitan. Nu-s io de vină dacă domnişoara Gabby şi-a găsit alt drăguţ cât am fost noi plecaţi.

Barnet căută în dulap după haina stăpânului, o scutură şi o atârnă pe spătarul unui scaun.

— Deci ai auzit şi tu?

Niciodată nu putuse să ţină un secret faţă de Barnet şi, în majoritatea timpului, nici nu se deranjase să încerce.

— Aşa se vorbeşte la grajduri. Şi la bucătărie. Se spune că abia aşteaptă să se mărite, cât se poate de repede.

Lama alunecă şi Nick scoase o înjurătură când un strop strălucitor de sânge îi apăru pe obraz. Barnet scoase un sunet înfundat care ar fi putut să însemne fie că-şi dregea vocea, fie că râdea în barbă. Nick îi

aruncă o privire piezişă.

— Oricum, se pare că se întoarce roata, nu? De obicei femeile se iau la bătaie ca să ajungă la tine.

Nick îşi şterse şi ultima rămăşiţă de săpun de pe faţă şi aruncă prosopul deoparte.

— Vezi-ţi de treaba ta, bine? Şi dă-mi cămaşa.

Când în sfârşit fu îmbrăcat, coborî scările cu repeziciune, dar fără să uite de alura de distincţie atât de potrivită unui conte. Aproape că ajunsese jos, gonindu-l cu un gest pe Stivers care îi ieşea în întâmpinare să îl salute, când ceva, un sunet, o mişcare, îl făcu să arunce o privire într-o parte.

Acolo, în salonaş, se afla Gabriella. Era cu Jamison. Din câte putea să vadă, cei doi erau singuri, iar prostul acela grăsan o ţinea strâns în braţe.

Sărutând-o.

O clipă, Nick rămase ţintuit locului. Furia, sentimentul de posesivitate şi un val de senzaţii primitive pe care le recunoscu drept gelozie pură îl inundară, luptându-se pentru supremaţie în pieptul lui. În cele din urmă, acestea îşi uniră forţele. Îşi încleştă maxilarul. Ochii îi sclipiră ameninţător. Şi o porni cu o atitudine agresivă atent controlată spre cei doi.

Capitolul 40

— Ce dracu’ este asta?

Aşa află Gabby că se întorsese acasă. Capul i se întoarse atât de rapid spre el, că simţi o durere în ceafă. Pentru o clipă, îi fu de ajuns să ştie că pur şi simplu era teafăr. Ochii ei îl sorbiră cu nesaţ: era

impecabil înveşmântat în haine negre de seară care se mulau pe umerii laţi şi pe picioarele lui lungi şi puternice. Părul lui negru era periat pe spate, lăsându-i descoperită faţa frumoasă, care acum părea foarte serioasă, chiar mânioasă. Ochii lui – da, cu siguranţă era furios, erau de un albastru-închis spre negru, asemenea cerului pe furtună. Sclipeau periculos înspre ea.

Primul ei gând, absolut nerod, fu că nimeni, dar absolut nimeni, nu arăta ca Nick.

Al doilea fu: „Mi-ar plăcea să-i rup gâtul”.

Domnul Jamison, în mod clar înfricoşat de apariţia ameninţătoare a bărbatului care se uita atât de urât la ei, îşi trase braţele de pe mijlocul ei cu o asemenea viteză că o făcu să se clatine. Trebui să se sprijine de un scaun din apropiere ca să nu-şi piardă echilibrul. În mod ciudat, îl învinui tot pe Nick şi pentru asta, uitându-se şi ea la fel de urât la el.

— Domnule… milord… logodnica mea… viitoarea soţie… ăăă…

Domnul Jamison, roşu ca focul, se bâlbâia mai degrabă ca un şcolar decât ca un moşier prosper de cincizeci de ani, cum era de fapt.

— Gabriella, spuse Nick, ignorându-l pe domnul Jamison şi adresându-i-se pe un ton de maximă indignare, îl *sărutai* pe el?

Gabby zâmbi. Îşi ridică bărbia şi, când vorbi, vocea îi răsună limpede şi rece:

— Da, spuse ea, cu siguranţă asta făceam.

Pentru un moment, se măsurară din priviri, într-o tăcere furioasă.

— Nu se întâmplă nimic necuviincios aici, domnule. Sora dumneavoastră a acceptat propunerea mea. Ăă, o să se mărite cu mine. Nu aveţi de ce să fiţi supărat, milord, deşi vă înţeleg şi respect cu siguranţă

dorinţa de a vă proteja sora…

— Domnule Jamison, spuse Gabby cu o voce mieroasă. Poate că ar trebui să ne întoarcem în sala de bal.

— Ăă, da, desigur. Dacă doreşti.

Îi întinse braţul, iar Gabby îşi trecu mâna peste el. Aruncându-i doar o privire trecătoare şi plină de dispreţ lui Nick, se pregăti să treacă pe lângă el.

— Gabriella.

O opri tocmai când încerca să facă asta pur şi simplu întinzând mâna şi apucând-o de braţ. Ea se uită în jos la locul unde degetele lui lungi şi maronii îi apucaseră braţul subţire şi alb chiar deasupra cotului, apoi ridică ochii ca să-i întâlnească pe ai lui. Ochii îi scoteau flăcări.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, te rog.

— Nu, spuse ea sfidător şi-şi eliberă braţul.

Cealaltă mână îi era în continuare petrecută pe după braţul domnului Jamison şi practic se năpusti afară din cameră. Aproape că putea să simtă respiraţia fierbinte a lui Nick în ceafă în timp ce acesta îi urma îndeaproape.

— Lady Gabriella, încercă domnul Jamison să spună ceva, părând la fel de nefericit precum îi suna vocea. Fratele dumitale… poate că ar trebui să… nu aş dori să avem relaţii proaste în familie… la urma urmei el este tutorele…

— *Nu* este tutorele meu, spuse Gabby printre dinţi. Apoi îşi luă seama şi adăugă: Eu sunt majoră.

— Şi totuşi…

Ajunseră în sala de bal, iar Gabby îşi lipi un zâmbet pe faţă. În spatele ei, Nick fu oprit în secunda în care păşi peste prag şi înghiţit în mijlocul unui grup de oameni. Aruncând o privire înapoi în timp ce îl grăbea pe domnul Jamison să traverseze de partea

cealaltă a încăperii, văzu că dădea mâna cu Lord Denby, în timp ce domnul Pool şi Sir Barty Crane îşi aşteptau rândul să fie băgaţi în seamă. Lady Alicia Monteigne se apropia de el dinspre stânga, cu doamna Armitage pe urmele ei, iar mătuşa Augusta, care în mod evident îl văzuse din locul unde se afla discutând cu o cunoştinţă, se îndrepta hotărâtă spre el, ca un vapor cu vântul dinspre pupa.

— Ha! exclamă Gabby cu satisfacţie, întorcându-l pe domnul Jamison înspre locul unde Desdemona stătea încă un dans alături de însoţitoare.

Nick avea să vină după ea cât de curând, ştia bine asta, şi voia să aibă o armă la îndemână.

— După părerea mea, ai fost cam dură cu Lord Wickham, trebuie să recunosc. Am crezut că ţii la el, ca să fiu sincer. Cu siguranţă părea că... Vocea domnului Jamison se stinse, apoi reluă: Dar fără îndoială s-a întâmplat ceva care a intervenit între voi. Dacă e aşa, îmi pare foarte rău. Crezi că vei putea să găseşti o cale de reconciliere? Speram că poate va fi convins să ne anunţe în seara asta logodna. Cu cât se va face mai repede anunţul oficial, cu atât mai repede putem face şi nunta, ştii bine asta.

Această slabă încercare de a face o glumă nici măcar nu fu băgată în seamă. Tocmai când încerca să se aşeze, Claire o trase pe Gabby deoparte.

— S-a întors Marcus, spuse Claire încântată, după ce venise în fugă de pe ring, într-o pauză dintre două dansuri.

Partenerul ei, tânărul domn Newbury, o urma părând absolut vrăjit, aşa cum păreau toţi bărbaţii în jurul lui Claire.

— Ai vorbit cu el? Ţi-a spus unde a fost?

Înainte ca Gabby să poată răspunde, sora ei deja îi făcea cu mâna „fratelui”. Urmărindu-l cum îi face şi

el semn înapoi şi apoi se scuză faţă de mulţimea din jur, îndreptându-se spre ele, Gabby se trezi, într-una dintre puţinele ocazii din viaţa ei, furioasă pe Claire.

— Ne bucurăm atât tare să te vedem, ciripi Claire când Nick ajunse lângă ele.

Zâmbind, se ridică pe vârfuri ca să-l pupe pe obraz, iar el îi luă mâna şi o învârti într-o piruetă ca să-i admire rochia.

— Răpitoare ca întotdeauna, spuse el zâmbind.

— Mulţumesc, râse Claire spre el când acesta îi dădu drumul la mână.

Gabby se trezi că îi privea cu invidie, şi din nou îşi lipi un zâmbet pe faţă.

— Ne-am făcut griji pentru tine, mai ales Gabby. Nu ar trebui să pleci aşa, fără să ne anunţi.

El aruncă o privire piezişă spre Gabby.

— Sigur că nu.

Orchestra dădu tonul unei noi melodii.

Claire spuse:

— O, Doamne, unde este domnul Newbury? Este dansul lui. Ah, aici sunteţi, domnule Newbury. Vorbim mai încolo, Marcus, Gabby, domnule Jamison.

Apoi o luă înapoi spre ringul de dans.

— Dansezi, Gabriella?

Nick se aşeză chiar în faţa ei, încruntându-se în jos spre ea.

— Eu nu dansez, spuse ea răstit.

Trebui să îl măsoare cât era de lung ca să ajungă la ochii lui şi nu-i făcu deloc plăcere. Simţea că faptul că era atât de înalt îi conferea un avantaj nemeritat.

El părea nerăbdător.

— Sigur că dansezi.

Alături de ea, domnul Jamison, care părea destul de uimit judecând după ochii mari pe care îi făcuse uitându-se când la unul, când la celălalt, clătină din

cap.

— Nu, chiar nu dansează. Eu o întreb tot timpul şi ea îmi spune exact acelaşi lucru: eu nu dansez.

Nick îşi miji ochii către el.

— Chiar vrei să dansezi? îl întrebă Gabby înainte ca el să aibă timp să-l anihileze pe domnul Jamison cu câteva vorbe bine alese.

— Da, vreau.

Ea zâmbi şi se întoarse spre Desdemona, care stătea în stânga ei. Intre ele era un scaun gol, aşa că trebui să-i atingă braţul fetei ca să-i atragă atenţia.

— Wickham tocmai ne spunea cât de mult ar vrea să danseze, spuse Gabby ridicând vocea suficient de tare ca să se facă auzită peste muzică. Eu nu pot, desigur, dar poate că tu..?

— Mi-ar plăcea chiar foarte mult, spuse Desdemona repede, ridicându-se.

Prins în capcană, Nick se trezi că nu avea de ales. Fără să spună nimic, doar aruncându-i o privire ucigătoare lui Gabby, zâmbi şi îi oferi braţul Desdemonei. Gabby îi zâmbi dulce în timp ce se îndepărtau.

— Să luăm nişte răcoritoare? îl întrebă pe domnul Jamison.

Răcoritoarele erau în sufragerie şi acolo intenţiona să ajungă, înainte ca Wickham să se întoarcă de pe ring.

— Dacă vrei un pahar de punch, mă duc bucuros să-ţi aduc.

Domnul Jamison se ridică, arătând cam indispus.

— Vin cu tine.

Din păcate, mătuşa Augusta îi prinse înainte să fi parcurs nici măcar jumătate de drum până la uşă.

— Nu e minunat că s-a întors Wickham? îi spuse ea lui Gabby, mişcându-şi penele mov plină de

entuziasm. Ei bine, cred că nici nu a avut intenţia să rateze balul lui Claire. Am vorbit cu el despre anunţul privind logodna ta cu domnul Jamison în seara asta. Spune că o va face bucuros, imediat ce are ocazia să vorbească cu tine ca să fie sigur că asta este ceea ce-ţi doreşti. Trebuie să recunosc că ai mare noroc că te-ai pricopsit cu aşa un frate *grijuliu,* Gabriella. Cei mai mulţi fraţi nu sunt deloc aşa.

— Deci de asta voia să discute cu tine, spuse domnul Jamison, încuviinţând din cap şi părând uşurat. Ar trebui să stai de vorbă cu el când prinzi ocazia.

Aruncă o privire spre mătuşa Augusta.

— Mă gândeam că am putea face nunta în iunie, Lady Salcombe, dar am vrut să vă cer şi dumneavoastră părerea…

Curând, amândoi se adânciră într-o discuţie animată despre avantajele şi dezavantajele unei nunţi vara, subiect ce părea că îi interesează pe amândoi foarte tare, iar pe Gabby absolut deloc. Stând în picioare, la câţiva paşi de el, Gabby simţi greutatea unei priviri asupra ei venind de undeva din spate. Întorcându-se, îl văzu pe Nick fixând-o cu privirea. Era posomorât şi ochii îi sclipiră furioşi când îi întâlni pe ai ei.

Gabby se resemnă, îşi ridică bărbia şi rămase cât putea de tare pe poziţie.

— Nu te mai uita aşa urât, te dai în spectacol, spuse ea încet, când el ajunse lângă ea.

Zâmbetul pe care i-l aruncă el nu fu altceva decât un rânjet.

— Dacă încerci o singură dată să-ţi mai baţi joc de mine în felul ăsta, o să dau un spectacol cum nu ai mai văzut niciodată, îţi promit.

Domnul Jamison se uită în jur chiar atunci şi îl văzu.

— O, milord, eu şi Lady Salcombe tocmai ne întrebam dacă aţi fi amabil să faceţi anunţul privind logodna mea cu Lady Gabriella…

Orchestra începu să intoneze un vals.

Nick se uită la ea. Gabby ştiu ce urmează chiar înainte ca el să spună ceva.

— E dansul meu, cred, Gabriella, spuse el printre dinţi şi o apucă de încheietura mâinii, astfel încât, dacă ar fi încercat să se desprindă, ar fi trebuit să se angajeze într-o luptă cât se putea de lipsită de demnitate.

El se uită în trecere la domnul Jamison şi dădu din cap, plin de amabilitate.

— Vă voi spune ce am hotărât.

Apoi practic o trase pe Gabby după el, pe ringul de dans.

Capitolul 41

— Bănuiesc că ai putea să-mi dai o explicaţie, se răsti el când începu şi dansul.

Pentru o clipă, Gabby se încruntă, atât de surprinsă de îndrăzneala lui că rămăsese fără grai.

— Dintre toţi oamenii, ţie îţi datorez explicaţii cel mai puţin, spuse ea când reuşi să vorbească din nou, cu o voce aspră ca gheaţa. Mi se pare că tot timpul uiţi că *nu* eşti fratele meu.

— Nu, spuse el încruntat la rândul său. Cu siguranţă nu uit asta.

Incapabilă să se controleze, Gabby se făcu roşie ca focul gândindu-se la ceea ce era în spatele vorbelor lui. O înnebunea faptul că avea puterea să o facă să se ruşineze atât de uşor.

— Eşti un porc, spuse ea printre dinţi.

— De ce-l sărutai pe Jamison?

— Există vreun motiv pentru care să nu-l sărut? Doar *suntem* logodiţi.

Mâna lui se înţepeni pe mâna ei, braţul lui se făcu tare ca piatra pe spatele ei şi o roti într-o mişcare a dansului. Gabby trebui să se agaţe cu putere de umărul lui. Cu colţul ochiului, văzu în trecere fusta ei de dantelă aurie învârtindu-se pe lângă picioarele ei. Fusese atât de furioasă, că abia dacă remarcase ce făcea; acum îşi dădea seama că valsase aproape fără niciun pic de efort, piciorul ei beteag compensându-i în mod instinctiv micul handicap fără ca ea să se concentreze absolut deloc asupra acestui lucru.

— Sunteţi pe dracu'!

O spuse aproape pe un ton agreabil, dar când Gabby se uită în sus spre el, văzu că avea o privire tăioasă ca diamantul.

— Eşti gelos, spuse ea neîncrezătoare. Pe domnul Jamison.

Atunci izbucni în râs.

Ochii lui scăpărau flăcări albastre.

— Şi dacă sunt, ce? spuse el aspru, după un moment. Mi se pare că mi-ai dat tot dreptul să fiu. Sau poate că doar mi-am imaginat că ai fost goală în patul meu cu doar câteva nopţi în urmă? Dacă aşa stau lucrurile, îmi cer scuze.

Gabby îşi încleştă maxilarele. Apoi scrâşni involuntar din dinţi. Era atât de furioasă, că simţea în mod conştient cum se adună mânia în interiorul ei, înfierbântându-i trupul.

— După care ai dispărut timp de trei zile fără niciun cuvânt, spuse ea şi îi zâmbi suav precum un crocodil.

— Şi atunci tu te-ai logodit cu Jamison să-mi dai o

lecţie. Aşa este?

— Nu te flata.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine cât am fost plecat, Gabriella? Avea o expresie zeflemitoare. Aşa mi-a spus Claire.

Gabby se îndreptă de spate. Strânsoarea lui era de neclintit, îi simţea picioarele atingându-i-se de fuste. Dacă ar fi avut vreo şansă să scape, se gândi ea, s-ar fi smuls din braţele lui şi ar fi luat-o la goană.

Dar, desigur, nu putea face asta. Erau în mijlocul ringului de dans, pentru numele lui Dumnezeu, înconjuraţi de zeci de alte perechi care valsau şi, foarte posibil, urmăriţi de sute de ochi curioşi.

— Aşa crezi tu? întrebă ea reuşind să-şi compună şi ea o sclipire batjocoritoare în ochi. Nu mă mir. Cred că am căzut amândoi de acord că ai tendinţa să fii uşor încrezut.

— Ceea ce cred eu, iubito, este că ai început cu isteria asta numai pentru că ai descoperit că eşti îndrăgostită nebuneşte de mine.

La nota ironică din glasul lui, Gabby se simţi ca şi cum ar fi fost dezbrăcată goală-puşcă acolo, în faţa tuturor. Îi veni să intre în pământ, să se topească precum untul la soare, ca să scape de el în orice mod posibil. Acuzaţia era atât de adevărată, că o lovi precum fulgerul. Şi când se gândea că el înţelesese şi îi spusese „iubito” în zeflemea, după ce îi răpise virginitatea şi o părăsise fără niciun cuvânt şi…

Îşi aminti de biletele parfumate ale lui Lady Ware. Fără îndoială şi Lady Ware era îndrăgostită nebuneşte de el. Şi probabil la fel erau şi multe altele. Revelaţia îi sfâşia sufletul.

— Mi-e scârbă de tine, spuse ea, cu o voce ca din mormânt şi, înainte să se poată gândi la ce face, îşi trase mâna înapoi şi-l plesni cât putu de tare peste

obraz.

Zgomotul străpunse muzica şi discuţiile şi râsetele ca un bold ce sparge un balon. El se opri brusc şi-i dădu drumul, ridicându-şi mâna la obraz. Se vedea clar urma palmei ei; la început albă şi apoi umplându-se cu sânge închis la culoare.

Îşi aminti brusc faptul că erau o mulţime de oameni în jurul lor când îşi dădu seama că auzea un şuierat. Uitându-se în jur, descoperi că din ce în ce mai mulţi oameni îi fixau cu privirea. Perechile cele mai apropiate se opriseră să se zgâiască la ei. Alţii se opreau şi ei în continuare, ca şi cum s-ar fi întrebat de unde provenea toată agitaţia, şi chiar şi cei care se adunaseră pe marginile încăperii începeau să-şi ridice capetele ca să vadă peste sau prin mulţime. Gabby o zări pe Claire, chinuindu-se să înţeleagă laolaltă cu ceilalţi, cu o expresie nedumerită pe faţă ca şi cum nu era sigură ce se întâmplase. Pe partea cealaltă a sălii, mătuşa Augusta se uita cu evidentă groază. Lângă ea, domnul Jamison rămăsese ca trăsnit.

Şuieratul acela pe care îl auzise fusese de fapt icnetul comun a zeci de oameni trăgând aer în piept în acelaşi timp.

Tocmai distrusese tot, inclusiv reputaţia ei şi probabil şi viitorul lui Claire.

Fără să-i mai arunce măcar o privire bărbatului care o adusese în stare să facă asta, Gabby se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere cât de repede şi de demn fu capabilă.

— Gabriella.

Numele ei, rostit cu o voce răguşită, o urmă.

Nick. Avea să vină după ea, desigur.

Nu voia să îl vadă. Nici acum, şi nici altă dată.

Ajungând în hol, se întoarse şi coborî pe scara servitorilor.

Nici ea nu-şi dădu prea bine seama cum se trezi dintr-odată în grădina din spate. Era amorţită din cauza disperării; se afla într-o stare de şoc care, din fericire, o împiedica pentru moment să simtă mai mult decât ar fi suportat.

Era pierdută, pierdută, pierdută.

Pierduse totul, inclusiv pe Nick, pur şi simplu, din cauza propriei nesăbuinţe. Pe de altă parte însă, îşi aminti ea apoi, nimic din toate astea nu fuseseră ale ei de drept nici la început. Cu toţii îşi duseseră traiul aşteptând un fel de scadenţă, când toate aveau să se sfârşească, şi asta încă de când veniseră la Londra. Iar în seara asta, scadenţa venise.

Ca şi Nick însuşi, totul – petrecerile, hainele, admiratorii, detaliile vieţii atât de agitate pe care o dusese în ultima vreme – nu fusese altceva decât un uriaş balon de săpun.

Sfârşitul fusese cât se poate de clar încă de la început. Era uimitor că durase totuşi atâta timp.

Mergea pe poteci umbroase acum, măturând cu fustele peticele de lumină care se revărsau de la ferestrele salonului de bal de la al doilea etaj, frecându-şi braţele goale ca să îndepărteze frigul nopţii, cam greu de suportat având în vedere croiala rochiei ce-i dezgolea destul de mult din piele. Bătea un vânt uşor, făcându-i fustele să foşnească. Se auzea în continuare muzică şi nu încetaseră nici râsetele, nici discuţiile oamenilor.

Sub supravegherea mătuşii Augusta, nu avea nicio îndoială că se depuseseră toate eforturile pentru a se acoperi grosolănia de neiertat pe care tocmai o comisese.

Dar totul avea să se schimbe odată cu ivirea zorilor.

Se uită din nou înspre casă când, fără niciun

avertisment, o mână ieşi din umbră şi i se încleştă pe braţ. Tresări puternic, întorcându-se şi aşteptându-se ca Nick să o fi ajuns într-un final din urmă.

Ceea ce văzu însă, o făcu să i se înmoaie genunchii. I se uscă gura. Inima începu să-i bată nebuneşte.

Un pistol era îndreptat chiar spre inima ei; în faţa ei se afla o figură hidos de familiară.

— Ia te uită, ne întâlnim iar la lumina lunii, Gabby, draga mea.

Capitolul 42

Gabby abia îl recunoscuse pe Trent când îl auzi pe Nick strigând-o.

— Gabriella!

Strânsoarea mâinii lui Trent deveni şi mai puternică pe braţul ei, forţa fiind suficientă ca să o rănească. Durerea pe care o simţi brusc o făcu să geamă.

— Linişte.

Trent mârâi înspre ea înfiorător, o trase dintr-o mişcare, întorcând-o şi lipind-o de el, înfăşurându-şi braţul în jurul gâtului ei şi strângând suficient încât ea să rămână fără aer. Gabby se apucă de braţul lui, înfigându-şi unghiile în mâneca de lână moale a hainei lui. Ţeava pistolului îi era lipită de tâmplă. Nu avea suficient aer să scoată nici cel mai mic sunet. Senzaţia de teroare îi dădea fiori reci pe şira spinării. Pulsul îi bătea puternic în urechi.

— Gabriella!

Nick venea înspre ea, nu-şi dădea seama dacă atras de vreun zgomot neînsemnat sau pur şi simplu

de instinct. Trent o trase în umbra şi mai deasă a arbuştilor.

Lumina palidă şi argintie a lunii cădea numai pe partea din mijlocul grădinii. Nick mergea pe cărare. Silueta lui înaltă era doar o siluetă întunecată în lumina lunii. Se lupta pentru fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept, dar, brusc, teama ei cea mai mare fu numai pentru el.

— Gabriella!

Atunci o văzu. Sau cel puţin văzu ceva, deşi poate nimic mai mult decât o rază de lună rătăcită, reflectată întâmplător de un fir auriu din rochia ei. Însă era limpede că nu îl vedea şi pe Trent şi nici nu-şi dădea seama de pericolul în care se afla. Îşi schimbă direcţia, venind spre ea cu repeziciune. Gabby încercă să ţipe, nu putu, şi-şi simţi palmele asudate.

— Gabriella, pentru Dumnezeu... se auzi vocea lui răguşită.

— Ah, exclamă Trent cu satisfacţie şi o împinse în faţă până ce amândoi ajunseră într-un petic de lumină. Avea braţul în continuare petrecut în jurul gâtului ei, şi pistolul la tâmpla ei.

Nick încremeni. Ochii lui trecură peste Gabby şi imediat se fixară asupra lui Trent. Imediat se făcură negri ca tăciunele şi strălucitori.

— Dă-i drumul.

Trent începu să râdă.

— Dragă băiete, doar nu vorbeşti serios.

— Nu ai cum să scapi.

— Vezi tu, cu Gabby ca ostatic, am senzaţia că voi putea.

Împinse ţeava pistolului atât de puternic în tâmpla ei, încât îi dădu senzaţia că intenţiona să i-l înfigă în craniu. Gabby scânci. Sunetul slab fu imediat înăbuşit de braţul lui care se strânse cu şi mai multă

putere în jurul gâtului ei. Îşi aminti că Trent era un om foarte crud. Că îi făcea plăcere să fie crud.

Se cutremură. Brusc, trupul i se făcuse rece ca gheaţa. O panică oarbă ameninţa să o copleşească. Se străduia din răsputeri să nu se lase inundată de ea.

— Dacă o răneşti, o să te omor.

Vocea lui Nick răsună cu siguranţă implacabilă.

— Mă ameninţi, căpitane? O, mă scuzi, eşti maior acum, nu?

Braţul din jurul gâtului lui Gabby îşi slăbi puţin strânsoarea, suficient doar ca să-şi tragă, tremurând, suflarea. Apoi se strânse la loc. Era o adevărată tortură să poată respira la un moment dat, iar pe urmă să nu mai poată respira din nou, şi era sigură că asta era şi voinţa lui: să o tortureze.

— Apropo, felicitări pentru avansare. *Ştii* că nu este fratele tău, nu-i aşa, Gabby? Da, sigur că ştii. Dar ştii şi cine *este?* Maiorul Nicholas Devane, cel mai brav vânător de spioni al lui Wellington.

Ultimele cuvinte fură rostite în bătaie de joc. Gabby făcu ochii mari, privind spre Nick. Lucra în serviciul stăpânirii? De la început îl judecase greşit.

— Iar tu eşti spionul pe care tot încerc să îl prind de un timp încoace, replică Nick, cu o voce ameninţătoare.

— Eşti un tip foarte meticulos. Jos pălăria în faţa ta. Aveam impresia că mi-am acoperit suficient de bine urmele. De fapt, te urmăresc de când ai sosit la Londra. Să pretinzi că eşti Wickham a fost un truc foarte bun, trebuie să recunosc. Mi-a luat câteva săptămâni să mă asigur că adevăratul Wickham era de fapt, aşa cum şi trebuia să fie, mort de-a binelea.

— Tu ai pus să fie omorât.

Gabby îl simţi pe Trent ridicând din umeri în spatele ei. Putu din nou să respire mai în voie, acum că

atenţia lui era concentrată asupra lui Nick.

— Nu a fost prea uşor – era fiul unui prieten, ştii –, dar idiotul acela de Challow a trimis o scrisoare cu sigiliu pe care Matthew o dăduse spre păstrare noului conte, împreună cu o cutie de alte documente. În scrisoarea aceea se spunea clar că sunt spion pentru francezi. Adevărul este că tocmai faptul că ştia asta l-a ţinut în viaţă pe Matthew atâta vreme. Matthew avea multe defecte, dar nu era şi un trădător de ţară. Doar faptul că avea dificultăţi financiare inimaginabile mi-a permis să îl conving să transforme Hawthorne Hall în locul nostru de întâlnire. Era atât de izolat, ştii. Şi Matthew îşi pierduse toţi banii jucând cu mine şi nu mai avea niciun alt mijloc de plată. Dar a scris scrisoarea aia şi apoi mi-a spus. Desigur, odată ce a ajuns în mâinile fiului lui Matthew, a trebuit să o recuperez. Nu cred că stătuse în posesia lui mai mult de o săptămână când am… ăă… reuşit să pun mâna pe ea.

— Vrei să spui când ai pus ca scrisoarea să fie furată din casa lui, iar Marcus să fie ucis, în caz că o citise.

Trent zâmbi.

— Aşa este. Nu aveam de unde să ştiu, evident. Dar e clar că o citise, altfel noi doi nu am fi acum aici. El a trimis după tine, nu? Ceea ce mă uimeşte este cum dracului ştia despre existenţa ta. Majoritatea oamenilor nu ştiu. Nici măcar cei din armată. Mă mândresc cu faptul că sunt unul dintre puţinii care ştiu.

— Marcus a fost vărul meu. Mamele noastre erau surori. Am crescut împreună în Ceylon. Tatăl meu era ofiţer, tatăl lui era conte. Drumurile noastre s-au despărţit la o vârstă destul de fragedă, dar am rămas apropiaţi. Nu am de gând să te las să scapi fără să plăteşti pentru uciderea lui, ştii, nu?

— Ah, exclamă Trent, pe un ton care suna foarte tare a satisfacţie. Veriga slabă din lanţ. Întotdeauna există una. Sperai că voi crede într-adevăr că eşti Wickham, că ai supravieţuit atacului şi ai venit la Londra, nu? Chiar te aşteptai că o să vin după tine fără să verific?

— E absolut normal să speri.

— O ultimă întrebare: Ce te-a pus pe urmele mele?

— Tu însuţi.

Nick zâmbi, dar nu era un zâmbet plăcut.

— Nu ar fi trebuit niciodată să o ameninţi pe Gabriella. Asta a fost greşeala ta fatală.

Trent râse şi se uită în jur.

— Bine, trebuie să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc în sfârşit, dar acum e momentul să plec. Adevărul este că nu am venit aici după Gabby, ştii? Am venit ca să te ucid. Dar e un bonus bine-venit. Matthew mi-a promis-o cu mulţi ani în urmă, de fapt, şi mereu am vrut să iau ce este al meu.

Începu să dea înapoi, trăgând-o pe Gabby după el. Ea-şi încleştă unghiile în braţul lui, dar fără niciun efect, înecându-se din cauză că din nou nu mai putea respira aproape deloc. El îi împingea ţeava pistolului în craniu, rănind-o. În ciuda frigului, era leoarcă din cauza fricii îngrozitoare, atât pentru ea, cât şi pentru Nick. Îi era teamă că se terminase timpul pentru conversaţii. Trent era singurul dintre ei care avea o armă şi era foarte puţin probabil să-i lase pe vreunul din ei în viaţă. Îi trecu prin cap că nu voia decât să îl îndepărteze cât de mult putea pe Nick de casă, înainte să îl împuşte. Icnind, încercând să respire, se lăsă cât putu de grea ca să îl încetinească pe Trent, dar acesta se dovedea surprinzător de puternic.

Dacă Nick îşi dădu seama ce punea la cale Trent,

nu lăsă deloc să se vadă asta. Se mişca în acelaşi ritm cu ei, pas cu pas, apropiindu-se din ce în ce mai tare de ei, dar fără să se observe, concentrat acum pe deplin numai asupra atacatorului ei. Faţa lui, aşa cum o dezvălui o rază de lumină, nu avea absolut nicio expresie.

Ochii lui erau ca nişte cioburi negre de gheaţă şi nu se dezlipeau de pe faţa lui Trent.

— Ştii că nu ai cum să scapi. Deja curtea este înconjurată.

Vocea lui Nick suna aproape normal, ca într-o conversaţie.

Trent izbucni în râs.

— O să fii uimit că nu mă las păcălit atât de uşor de blufuri.

— Nu e niciun bluf. Am pus pe cineva să te urmărească încă de ieri. Acum sunt deja zeci de oameni de-ai mei dincolo de gardul acela viu.

— Mă îndoiesc serios, domnule maior.

— Dă-i drumul Gabriellei şi poate ajungem la o înţelegere.

În urechile lui Gabby, tonul lui Nick era mult mai aspru decât înainte, chiar uşor ascuţit, amintindu-i de tăişul unui cuţit. Nu mai părea deloc acel Nick fermecător şi ironic pe care îl cunoştea ea. Părea un bărbat… la fel de rece şi de necruţător ca şi Trent. Gândul acesta o făcu să tremure. Dar îi dădu şi speranţă.

Dacă exista cineva care putea să-l oprească pe Trent, Nick era acela.

Îşi dădu seama că Trent o trăsese aproape tot drumul până în colţul estic al grădinii, unde era o gaură în gardul viu.

Gândul că în curând avea să fie singură cu Trent, la mila lui, o făcu să se simtă din nou invadată de o

panică îngrozitoare. Pieptul îi înţepeni. Stomacul i se chirci. Simţi cum sudoarea rece îi inundă tot corpul…

Dar nu, nu. Trebuia să aibă încredere în Nick.

Inima lui Gabby începu să bată ca un ciocan când îşi dădu seama că, foarte curând, Nick trebuia să facă o mişcare, altfel unul din ei sau chiar amândoi erau pierduţi.

— S-ar putea să mă înşel, dar cred că eu am toate cărţile în mână la runda asta. Nu facem nicio înţelegere, domnule maior.

— Acum, Barnet!

Nick rosti brusc şi tare comanda. Lui Gabby i se urcă inima în gât de speranţă şi teroare, înainte să-şi amintească că la fel blufase şi cu ea…

Capitolul 43

Nick se aruncă înainte spre Gabriella chiar când pistolul se descărcă. Auzindu-se atât de aproape, zgomotul exploziei fu asurzitor. Glonţul îi trecu vâjâind pe lângă ureche, în timp ce o luă în braţe şi o aruncă la pământ, întorcându-se ca să amortizeze violenţa impactului cu propriul trup. Exact cum se aşteptase, Trent trăsese în el, şi nu în Gabriella. Slavă Domnului, îşi calculase prost mişcarea. La gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Trent nu ar fi reacţionat aşa cum prevăzuse el, Nick începu să tremure.

Din toate colţurile, oamenii lui alergară să-l înconjoare pe duce. Se mişcau pe tăcute, erau eficienţi şi bine pregătiţi. Trent se luptă, încercă să se elibereze, dar curând fu dovedit şi legat. Câţiva oaspeţi începură să iasă din casă, atraşi fără îndoială de zgomotul împuşcăturii. Se uitau în direcţia lor,

încercând să zărească ce se petrecea. Nick, întins pe pământul rece şi tare cu trupul moale şi cald al Gabriellei în braţe, îi lăsă pe toţi să facă ce trebuiau să facă. Îl căuta pe Trent de luni întregi, din momentul în care îi fusese clar că un spion care avea acces la hârtii guvernamentale strict secrete oferea inamicului detalii privind mişcările armatei lui Wellington. Fusese o ironie a sorţii faptul că se dusese după Trent pentru Gabby. Altfel nici nu l-ar fi băgat în seamă. Dar când cercetase mai adânc trecutul lui Trent, descoperise suficiente informaţii ca să se convingă că ducele era omul pe care îl căuta.

Tot ce-l interesa acum era Gabriella.

Braţele ei goale erau înfăşurate în jurul gâtului lui ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată, sânii ei frumoşi erau strâns lipiţi de pieptul lui, faţa îi era îngropată în umărul lui şi, la fel ca şi el, şi ea tremura.

— O, Nick.

Îi tremura şi vocea. Numele lui pe buzele ei era cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată. O strânse tare în braţe, îi sărută urechea, căci acolo îi ajungea gura şi inhală mirosul minunat de vanilie pe care-l răspândea.

— Te simţi bine?

Tremurăturile ei păreau să se domolească, gândi el. Ale lui aproape se opriseră. Şi, oricum, fuseseră din cauza ei. Îi fusese frică pentru ea în seara aceasta mai mult decât îi fusese vreodată pentru cineva în toată viaţa lui.

Acum, oare ce însemna asta?

— Da. Dar tu?

— În afară de faptul că mi-am pierdut sece ani din viaţă când am crezut că o să te împuşte înainte să pot eu ajunge la el? Bine.

— Mie mi-a fost teamă că o să te împuşte *pe tine.*

Asta suna promiţător. Îşi trecu mâna în jos, peste spatele ei. Rochia de dantelă pe care o purta îi lăsa umerii şi cea mai mare parte din omoplaţi total dezgoliţi.

— Gabriella.

— Hmm?

— Uită-te la mine.

Ea tremura în continuare, tremurături lungi care păreau că i se scurg unele după altele prin toate membrele, dar făcu ce îi spuse. Ochii ei păreau ca nişte lacuri întunecate în lumina lunii. Buzele îi erau uşor depărtate când ridică privirea spre el. Cu greu reuşi să-şi desprindă ochii de pe gura ei. Îşi fixă privirea în ochii ei.

— Mai ştii ce am spus înainte ca tu să-mi tragi o palmă în sala de bal?

Expresia i se întunecă şi se încruntă la el.

— Da, sigur că mai ştiu.

— Cum că credeam că te-ai îndrăgostit nebuneşte de mine?

Căutătura ei deveni şi mai întunecată.

— Nu e nevoie să repeţi asta, spuse ea cu o vagă trufie.

El zâmbi. Nu se putu abţine. Acea demnitate, acea măreţie înnăscută a ei fusese cam cel dintâi lucru pe care îl observase la ea. Descoperise, spre surprinderea lui, că îi plăcea şi mândria, la fel cum îi plăcea şi curajul la o femeie. Mai ales când acestea erau împachetate într-un ambalaj de oase mici şi delicate, şi piele de porţelan, şi ochi de culoarea ploii…

— Zâmbeşti cumva?

Tonul ei sună ameninţător.

— Motivul pentru care am spus asta, continuă el în grabă, înainte ca ea să aibă timp să se supere din

nou pe el, este că am descoperit, spre marea şi eterna mea surprindere, că şi eu sunt îndrăgostit nebuneşte de tine.

Şi, spunând asta, îşi dădu seama că în viaţa lui nu crezuse cu mai multă tărie în ceva.

Ea făcu ochii mari. Păru să i se taie respiraţia. Mâinile îi erau în continuare unite în spatele gâtului lui ţeapăn. Îşi ridică faţa spre el.

— O, Nick! îi zâmbi aproape sfioasă. Deodată, tot sufletul i se citi în ochi. Da, te iubesc, Nick.

Din fericire, spatele lui era întors înspre mulţimea care se aduna din ce în ce mai numeroasă. Erau întinşi pe iarba scurtă şi înţepătoare, în umbra adâncă şi deasă a tufişului de deasupra lor, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt. Fusta ei dantelată şi aurie se înfăşurase în jurul picioarelor lui, pieptul ei pe jumătate dezgolit apăsa cu putere pe pieptul lui, iar el nu simţi nici cel mai mic impuls să schimbe ceva din toate astea. Aparent, nici ea nu îl simţi. Gândindu-se la asta, Nick presupuse, cu un zâmbet ce-i înflori pe buze, că prezenţa mulţimii de oameni care continuau încă să se reverse din sala de bal era un motiv suficient să se ridice în picioare şi să o tragă şi pe ea după el: dacă el şi Gabriella erau zăriţi acolo, oaspeţii lor aveau să fie chiar şi mai scandalizaţi decât erau deja. Din câte ştiau ei, ceea ce se vedea era contele de Wickham, întins pe iarbă, sărutându-şi sora, care, în plus, cu mai puţin de treizeci de minute în urmă, în mijlocul unei săli de bal ticsite, deja îl plesnise peste faţă în văzul tuturor.

Nu dădea doi bani pe asta. O sărută oricum.

— Dom’ căpitan, dom’ căpitan! se auzi vocea lui Barnet chemându-l imperativ.

Nick auzi, se uită rapid în jur şi se ridică în picioare iute ca o mâţă, când zări străinul ce se avânta ameninţător spre el, cu paşi repezi.

Înveşmântat complet în negru, cu o mască pe faţă, omul nu putea fi decât un asasin. Simţurile lui Nick se încordară la maximum. Barnet tropăia în spatele atacatorului, alergând precum un cal la curse, dar totul se petrecu prea repede. Ghemuindu-se şi înjurând printre dinţi, Nick îl înfruntă pe asasin cu mâinile goale. Slavă Domnului că Gabriella era în spatele lui… Acesta fu ultimul gând logic pe care îl avu. Un pistol explodă şi ceva îl lovi cu putere în piept. Uitându-se în jos, văzu o pată stacojie înflorindu-i pe vestă, chiar în mijlocul pieptului.

Gemu.

În spatele lui, Gabriella scoase un ţipăt sfâşietor.

Se holba în continuare prosteşte la pata ce se lăţea pe vesta sa, când cel puţin patru dintre oamenii lui săriră asupra asasinului şi-l doborâră la pământ. Barnet ajunse lângă el o fracţiune de secundă mai târziu.

— Dom’ căpitan! Dom’ căpitan!

Nick se uită în sus, la cel care-i era ajutor de atâta amar de vreme, cu o privire neîncrezătoare.

— Nu acum, spuse el nesigur, cu limba împleticindu-i-se deja. Nu sunt gata. Uite-o pe Gabriella…

— Ah, dom’ căpitan.

Barnet îl cuprinse în braţe, ţinându-l strâns, chiar când genunchii lui Nick începură să cedeze. Cu privirea înceţoşată, văzu că oamenii lui, luându-i şi pe asasin şi pe Trent cu ei, se făcuseră deja nevăzuţi. Ca nişte umbre în noapte…

— Nu, reuşi el să mai scoată un sunet de protest.

— Nick!

Ţipătul îngrozit al Gabriellei străpunse zumzetul care începuse să îi răsune în urechi.

— Nick! Nick!

— Pleacă de aici, spuse el cu o ultimă răsuflare.

Apoi, când vălul negru îl împresură pe deplin mai trase încă o dată aer în piept şi se prăbuşi.

Cincisprezece minute mai târziu, cu Barnet ţinând-o cu forţa pe Gabriella – care devenise isterică – la o distanţă decentă, cu oamenii lui Nick de mult plecaţi şi cu întreaga lume prezentă la bal adunată acum în jur, un doctor chemat în grabă îl declară pe Marcus Banning, al şaptelea conte de Wickham, mort.

Capitolul 44

Printr-o potriveală neaşteptată, anul acela era rece în iunie. Nu conta; Gabby îşi petrecea cât de mult timp putea afară, înfofolită bine împotriva frigului, mergând, cutreierând fără încetare ţinuturile mlăştinoase. Mergea atât de mult, că piciorul o durea întruna, şi apoi mergea în continuare. Mergea până devenea complet epuizată, până ce trebuia să-şi maseze coapsa dimineaţa, până ce şchiopătatul ei devenea şi mai pronunţat. Mergea pentru că era singura modalitate prin care putea să aibă câteva ore de linişte după orele lungi de la miezul nopţii până în zori când era bântuită de coşmaruri şi vise extrem de vii şi dureroase.

Era recunoscătoare, într-un fel, că se întorsese la Hawthorne Hall. Mai avea însă foarte puţin timp de petrecut în casa copilăriei. Vărul Thomas – acum al optulea conte de Wickham – le îngăduise să se întoarcă la fostul lor cămin ca să-şi împacheteze ceea ce le aparţinea, înainte ca el să intre pentru totdeauna în posesia moşiei. Trebuiau să plece de tot peste trei zile.

În ciuda scandalului pe care îl atrăsese Gabby asupra lor, mătuşa Augusta se oferise să le primească în casa ei din oraş pe ea, pe Claire şi pe Beth. Iar scandalul fusese uriaş. Domnul Jamison îşi retrăsese cererea în căsătorie; Gabby fusese atacată direct de oameni pe care îi considerase prieteni; şi oriunde mergea se găseau oameni care o priveau cu dispreţ, după care şuşoteau în pumni. Dar nu putea învinovăţi pe nimeni: toată lumea mondenă a Londrei credea că fusese martoră la modul în care ea se îndrăgostise de propriul frate şi apoi văzuse cum acesta fusese ucis de un asasin necunoscut în curtea conacului Wickham. Gabby nu povestise nimănui, nici măcar propriilor surori, ceva care să infirme aceste zvonuri, dar măcar surorile ei, în ceea ce privea presupusa ei relaţie amoroasă cu fratele lor, păreau dispuse să-i acorde prezumţia de nevinovăţie. Barnet venise să o vadă a doua zi după moartea lui Wickham, împreună cu un ofiţer cu grad superior din Departamentul de război. Îi ceruseră, în interesul siguranţei naţionale, să nu dezvăluie adevărata identitate a bărbatului care murise în noaptea aceea. Ea fusese de acord să nu o facă vreodată.

Uneori se întreba, în trecere, dacă ar fi fost şi ea ucisă în cazul în care nu s-ar fi arătat de acord.

Nick era mort, numai că nimeni nu ştia asta. Toată lumea, surorile ei, mătuşa ei, servitorii, toată lumea în afară de Jem, credea că jelea moartea fratelui ei Marcus, cu care, după cum credea toată lumea, era vinovată că întreţinuse o relaţie amoroasă absolut interzisă. Asta ar fi fost ceva aproape amuzant dacă, după moartea lui Nick, nu s-ar fi simţit atât de îngrozitor de singură.

Nu putea împărtăşi durerea pe care o simţea, sentimentul de pierdere profundă pe care îl simţea cu

nimeni dintre cei dragi. Aşa că prefera să jelească cutreierând ţinuturile pline de mlaştini de una singură.

— Domnişoară Gabby, se întunecă în curând. Trebuie să te întorci acasă acum.

Gabby privi peste umăr şi îi zâmbi lui Jem. Îşi făcea griji pentru ea, ştia asta. Acum vocea îi era plină de blândeţe ori de câte ori vorbea cu ea, şi ochii lui o priveau cu acea expresie aproape sumbră pe care o mai văzuse demult, imediat după ce ea îşi rupsese piciorul şi devenise cât se poate de evident că nu avea cum să se mai vindece cum trebuie. Şi începuse să o urmeze peste tot; nu că ar fi lăsat-o să îl vadă prea mult, dar de fiecare dată când se însera sau ajungea aproape de o mocirlă sau un alt loc posibil periculos, părea să iasă din pământ, din iarbă verde. Ea ştia ce face el şi aprecia grija pe care i-o arăta.

Claire şi Beth îşi făceau şi ele griji pentru ea. Gabby ştia asta şi îşi dădea toată silinţa să se comporte ca şi cum se simţea cât de cât bine când se afla în prezenţa lor. Şi ele jeleau moartea bărbatului pe care îl cunoscuseră drept Marcus, dar nu aşa ca ea.

Ea nu era în doliu după un frate fermecător, dar întâlnit abia de curând. Era în doliu după bărbatul pe care îl iubea.

La momentul respectiv, înmormântarea i se păruse un adevărat coşmar. Aproape o mie de oameni veniseră la Westminster Abbey ca să-şi aducă un ultim omagiu sau ca să tragă cu ochiul şi să bârfească; ea nu fusese în stare să-şi dea seama pentru care dintre motive. Şi nici nu-i păsase.

Acum ştia că adevăratul coşmar era să-şi ducă viaţa mai departe, după înmormântare. Lumea ei se transformase în scrum, iar oamenii din jurul ei erau nişte simple umbre; se simţea ca şi cum ceva se sfâşiase în ea – poate că inima ei? — şi niciodată nu

avea să mai fie la fel.

Şi nimeni nu ştia asta.

— Nu ştiu despre dumneavoastră, dar mie a început să mi se facă frig.

Gabby se întoarse, se sili să zâmbească spre Jem, şi, păşind lângă bătrân, o luă înapoi spre casă, Un vânt iute aducea cu el un miros de grozamă. Soarele la apus se reflecta în lacul de lângă casă. Hawthorne Hall se proiecta pe cer, părând la fel de întunecos şi posomorât pe dinafară, precum se simţea ea pe dinăuntru.

Urcă cele câteva trepte din faţă şi intră în casă. Jem era în spatele ei, dar o luă înspre bucătărie. Claire şi Beth o auziră intrând şi ieşiră în hol în timp ce-şi scotea mantia şi mănuşile. Fuseseră amândouă în salonul din faţă, uitându-se pe geam după ea, presupuse Gabby. Un foc bun ardea în cămin.

— Pari complet îngheţată, spuse Beth cu falsă veselie când Gabby îşi atârnă mantia în cuierul de lângă uşă şi-şi puse mănuşile pe masa mare şi rotundă din mijlocul holului.

Beth o luă pe Gabby de mână şi o trase către foc. Când ajunseră acolo, Gabby îi strânse degetele surorii în mâna ei şi-şi întinse mâinile reci către flăcări. Adevărul era că, indiferent câte focuri erau aprinse sau cât de puternice erau, lui Gabby i se părea că niciodată nu mai avea cum să se încălzească cu adevărat.

— Nu ar trebui să stai afară atâta timp.

— Şi ai şi slăbit mult prea mult, Gabby.

Claire, care le urmase în salon, o măsură cu îngrijorare pe Gabby de sus în jos. Toate erau îmbrăcate în negru din nou, în doliu după presupusul lor frate. Gabby ştia că arăta ca o stafie în rochia ei dreaptă, strâmtă, cu mâneci lungi, dar nu-i păsa.

Nu-i mai păsa de nimic. Nu, nu era adevărat. Îi

păsa de surorile ei. Pentru ele, reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Aţi terminat de adunat hainele voastre vechi pentru donaţii? întrebă Gabby cu ceva ce încerca să sune a vioiciune.

Dacă depindea de ea, nu avea de gând să le deprime pe Claire şi pe Beth, lăsându-le să vadă cât de deprimată era ea.

— Ce te face să crezi că le-ar vrea cineva? întrebă Beth mohorâtă. Nu sunt altceva decât nişte zdrenţe oribile.

Râseră puţin toate. Claire se duse lângă fereastră.

— Ştii, spuse ea ridicând o perdea de mătase şi ţinând-o în lumina slabă ce încă mai intra prin geam. Astea sunt complet putrezite. Poate că ar trebui să le dăm jos şi să le punem la donaţii.

— Lady Maud ne-a instruit în mod specific să ne luăm numai lucrurile personale din casa asta, mai ştii? spuse Gabby tăios. Cred că am face bine să lăsăm perdelele exact unde sunt. Cine ştie, poate pe urmă o să ne acuze de furt.

— Vine cineva.

Claire lăsase perdeaua să cadă şi acum se uita cu interes pe fereastră. Gabby şi Beth se apropiară şi ele. Vizitatorii la Hawthorne Hall erau suficient de rari ca să le facă pe toate să se uite pe geam cu ochii mari de uimire.

Lumina crepusculară făcea imposibil să distingă altceva în afara siluetei unei trăsuri închise, trase de o pereche de cai mânaţi de un singur vizitiu.

— Doar nu a venit vărul Thomas mai devreme, nu crezi? întrebă Beth, dând glas gândului absolut groaznic care le trecu prin minte tuturor.

Trăsura încetini în faţa casei şi toate văzură cum

vizitiul îşi opreşte caii. Apoi uşa trăsurii se deschise.

— Este un singur gentleman, spuse Claire, încruntându-se, în timp ce urmăreau silueta coborând.

Aruncă o privire în jur, către surorile ei.

— Oare cine credeţi că poate fi?

— Să mergem să vedem.

Fără să mai spună ceva, ieşiră toate în hol. Gabby şi Claire nu fură la fel de rapide ca Beth. Abia ajunseseră la uşă, când Beth o deschise larg.

Bărbatul urca scările de afară într-un mod cât se poate de relaxat, ca şi cum ar fi fost stăpânul casei. Purta o mantie groasă şi o pălărie mare căptuşită cu blană de castor trasă bine pe ochi, iar soarele apunea în spatele lui, aşa că era imposibil să-şi dea seama cu siguranţă de ceva în afară de faptul că era înalt.

Dar ceva din modul în care se mişca…

Gabby rămase ţintuită locului, făcând ochii mari. Apoi, când el păşi în hol, în lumină, inima începu să-i bată cu putere în piept.

— Nick.

La început abia şopti acest cuvânt în timp ce-şi înălţa mâinile tremurătoare la piept, parcă pentru a-şi domoli bătăile inimii. Apoi ţipă cu bucurie:

— *Nick!*

Mai înainte chiar să-şi smulgă pălăria de pe cap, ea o luă la goană.

Gemând, plângând, râzând, toate în acelaşi timp, ea se aruncă în braţele lui. Acestea se strânseră în jurul ei ridicând-o de la pământ, tăindu-i respiraţia, învârtind-o într-un cerc larg înainte de a o pune din nou pe picioare.

Ea se uită în ochii aceia albaştri sclipitori pe care crezuse că nu avea să-i mai vadă vreodată şi brusc simţi că leşină.

— Nick, gemu ea, înlănţuindu-i gâtul cu braţele.

Atunci el se aplecă şi o sărută. Fu un sărut lung, plin de pasiune, un sărut de iubiţi, şi când el îşi ridică în cele din urmă capul, Gabby nu se miră să descopere că Claire şi Beth se uitau la ei, şocate. Fără să se desprindă din braţele lui, ea se uită la ele, dar înainte să poată zice ceva, sau chiar să se gândească la ceva de zis, vorbi Nick:

— Claire, Beth, după cum aţi ghicit fără îndoială deja, eu *nu* sunt fratele vostru, aşa că puteţi să nu vă mai uitaţi aşa la sora voastră şi la mine. Numele meu este Nick Devane.

— Slavă Domnului, spuse Claire cu pioşenie, închizând gura.

Beth dădu din cap cu frenezie. Apoi ambele se repeziră la el. Nelăsându-şi braţul jos de pe umerii lui Gabby, el le îmbrăţişă pe rând pe amândouă. Apoi se uită din nou în jos la Gabby. Se sprijinea pe el, cu ambele braţe înfăşurate strâns în jurul mijlocului lui. Părea că nu-şi poate lua ochii de la el şi ştia că zâmbea tâmp în timp ce el o sorbea din priviri. Înăuntrul ei simţea un val de fericire pură, o fericire minunată, radiantă, care o încălzea până în vârful degetelor de la picioare care mai devreme fuseseră reci ca gheaţa. Miracolul miracolelor se întâmplase, Nick *nu* era mort. Se întorsese la ea.

Nick o sărută din nou, nu aşa de îndelung ca mai devreme, dar suficient de mult, totuşi. Ea-şi încolăci din nou mâinile în jurul gâtului său, agăţându-se de el şi sărutându-l şi ea la rândul ei.

Când îşi ridică în cele din urmă capul, el zâmbea. Îi zâmbi şi ea, fără să-i dea drumul, absolut deloc deranjată de prezenţa curioasă a surorilor ei. Se simţea ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar lung şi îngrozitor…

— Să înţeleg că ţi-a fost dor de mine, spuse el pe

un ton glumeţ, şi în sfârşit reuşi să împingă cu cizma uşa, care rămăsese deschisă şi lăsase să intre pale de vânt care vâjâiau în jurul lor.

Gabby clipi din ochi spre el. Acum că se convinsese că era real, nu o fantomă sau un produs al imaginaţiei marcate de mâhnirea ei, şi nici măcar raze de lună şi abur fierbinte, începea să-şi vină din nou în fire.

— Dacă *mi-a fost dor de tine,* întrebă ea pe un ton neîncrezător când întrebarea lui ajunse în sfârşit la creierul ei.

Furia începu să clocotească în ea.

— *Ticălos* josnic şi mincinos, am crezut că eşti mort.

Se împinse furioasă în umerii lui şi apoi se trase într-o parte, scăpându-i din braţe.

El îi zâmbi.

— Gabriella…

— Ai habar prin ce am trecut?

Acum era de-a dreptul furioasă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi simţea cum sângele îi năvălise în obraji.

— Am crezut că *ai murit.*

— Îmi pare rău, am…

— Îţi pare rău.

Ţipă la el atât de supărată acum, încât începuse să tremure. Vedea roşu în faţa ochilor. Respiraţia i se accelerase periculos.

Pieptul i se ridica şi cobora cu viteză. Claire şi Beth, în continuare spectatoare fascinate ale schimbului lor de replici, se dădură instinctiv înapoi din calea ei, când Gabby se uită în jur. O carte mică, îmbrăcată în piele, se afla pe masă, lângă mănuşi, iar Gabby o smuci şi o aruncă spre el. Nick se feri, ascunzându-se în spatele unui scaun, zâmbind, şi

cartea se lovi fără a provoca nicio pagubă de un perete din spatele lui.

— *Îţi pare rău.* O, şi asta se presupune că rezolvă totul? Am fost la *înmormântarea* ta!

O cutie din piele pentru cărţi de vizită fu următorul lucru ce zbură spre el. Nick se feri din nou, zâmbind, şi apoi se îndreptă spre ea, ferindu-se de proiectilele trimise de ea şi punând diferite piese de mobilier între ei în timp ce se apropia.

Capitolul 45

— Nu am avut ce face, protestă Nick, reuşind să scape şi de un dispozitiv de stins lumânări aruncat cu precizie. Gabriella, ascultă-mă un moment.

Gabby, care îşi rotea privirea de jur împrejur, dădu cu ochii de Barnet, care tocmai apăruse, împreună cu Jem, şi doamna Bucknell, şi Stivers, şi Twindle, şi o mână de alţi servitori atraşi de zgomot.

— Şi tu! îndreptă un deget acuzator spre Barnet. M-ai făcut să cred că a murit. Nu, mai mult, mi-ai spus pur şi simplu că a murit. Ai adus pe cineva de la stăpânire să vorbească cu mine. Ai venit la înmormântarea lui şi *ai plâns.*

Barnet se trase înapoi, în cadrul uşii pe care tocmai intrase.

— Aşa am primit ordine, domnişoară, spuse el slab, părând speriat.

— Ordine! ţipă Gabby, uitându-se în jur după altceva de aruncat.

— Acum, nu începe să arunci cu lucruri şi în Barnet, o tachină Nick, de data asta ajungând aproape de ea. E sergentul George Barnet, apropo, ordonanţa mea care nu făcea altceva decât *să urmeze nişte ordine.* La urma urmei, asta făceam şi eu.

Făcu un pas mare şi îi apucă braţele, Gabby se încruntă.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Ştii cum a fost pentru mine? Am crezut că ai murit.

Şi izbucni în hohote de plâns care-o făcură să o usture gâtul şi să o înţepe ochii. Lui Nick îi pieri zâmbetul. Se uită în jos spre ea, cu o expresie îngrijorată pe chip şi brusc o ridică în braţe ca şi când nu ar fi cântărit nici cât un fulg.

Aproape că uitase cât de puternic era,

Ea-şi strânse braţele în jurul gâtului lui şi-şi îngropă faţa în umărul lui şi plânse de parcă i-ar fi fost sfâşiată inima.

— Gabriella, sssstt. Îmi pare rău, spuse el în urechea ei.

De data asta era evident că vorbeşte serios. Apoi, în timp ce ea continua să suspine şi să geamă incontrolabil, adăugă el spre toţi cei din cameră:

— Cred că avem nevoie de puţină intimitate. De un birou sau ceva de genul ăsta, unde să putem sta de vorbă. O cameră unde e făcut focul.

Ea tremura fără să se poată abţine, în braţele lui.

— Aduceţi-o pe aici, căpitane.

Cel care vorbise fusese Jem, pe un ton numai foarte vag răstit, în timp ce Nick o ducea în braţe de-a lungul holului, Gabby se uită în sus şi dădu cu ochii de Jem care le ţinea deschisă uşa de la camera de lucru. Apoi izbucni din nou în plâns – nu părea absolut deloc capabilă să se controleze – şi-şi îngropă din nou faţa în scobitura umărului său, udându-i haina cu lacrimile ei.

— Mulţumesc, Jem, spuse Nick.

Răspunsul lui Jem sună ca şi cum venea din toată inima:

— Nu am crezut că voi ajunge să spun asta, căpitane, dar cu siguranţă mă bucur foarte tare să vă

văd. Niciodată nu am văzut-o pe domnişoara Gabby într-o stare ca aceea în care a fost până azi.

Gabby simţi cum Nick încuviinţează din cap. Apoi o duse în birou. Gabby auzi uşa închizându-se în spatele lor. Un moment mai târziu, el se aşeză în faţa căminului, cu ea în poală.

— Gabriella.

Îi sărută linia maxilarului. Buzele lui erau calde, firele de barbă erau aspre, în mod ciudat, senzaţiile familiare o făcură să suspine şi mai tare.

— Iubito, nu plânge. Te rog. Îmi pare rău. Trebuiau să facă în aşa fel încât să pară că am murit. Ştiam că avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, doar că nu mă aşteptam să fie chiar atunci. Asasinul era unul fals; era unul dintre oamenii mei. M-a lovit cu o băşică plină cu sânge de porc. Barnet a apăsat un anumit punct de pe gâtul meu şi m-a făcut să leşin. Tot restul a fost parte din scenariu.

— M-ai făcut să cred că ai murit!

— Poate că prind eu spioni, dar tot soldat sunt. Am primit ordin să nu spun nimănui, nici măcar ţie. Nu am avut de ales. M-am întors cât de repede am putut. Îşi trecu buzele de-a lungul bărbiei ei, până la ureche, şi adăugă convingător: Adevărul este că nu puteam să mă prefac că sunt contele de Wickham tot restul vieţii, ştii. Dacă aş fi făcut asta, cum Dumnezeu aş fi putut să-ţi cer să te măriţi cu mine?

Această remarcă, fapt deloc nefiresc, o făcu pe Gabby să se oprească brusc din plâns şi să se îndrepte de spate. Îşi trase nasul de câteva ori şi-şi şterse cu palmele obrajii uzi. Pe urmă, îi aruncă o privire plină de suspiciune care îl făcu să zâmbească.

— Vrei să spui că *mă ceri de nevastă?*

— Da, exact asta vreau să spun.

Ea se încruntă înspre el.

— Nu vreau să mă mărit cu un soldat.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Ai noroc. Tocmai mi-am dat demisia. Şi eu şi Barnet.

Încruntătura de pe faţa ei se transformă într-o mutră dispreţuitoare.

— Atunci, te rog să-mi spui, cum îţi propui să întreţii o familie?

Ochii lui sclipiră către ea.

— Probabil că acesta ar fi un moment bun în care să îţi spun că sunt un om foarte bogat. Propun să cumpăr o moşie – poţi să o alegi tu dacă vrei – şi să te mut pe tine, împreună cu surorile tale şi oricare dintre servitori vrei să îi iei cu tine acolo. Nu am mai avut de foarte mult timp un cămin şi cred că e momentul să am din nou unul.

— Mătuşa Augusta ne-a oferit deja un cămin, spuse Gabby, ridicând bărbia cu trufie.

— Atunci alegerea e clară: trebuie să te hotărăşti între mine şi mătuşa Augusta.

Gabby se uită în jos, ezită, apoi privi din nou în sus, spre el.

— Şi cum rămâne cu Lady Ware?

El se încruntă a mirare.

— Belinda? Ce e cu ea?

— Ar trebui să ştii că am găsit din întâmplare unele dintre… scrisorile ei.

Tonul îi era vag ostil. Adevărul era că îi era teamă, atât de teamă că el avea să spună ceva ce ea nu-şi dorea. Niciodată, niciodată nu ar fi fost în stare să îl împartă cu o amantă. Îl iubea mult prea mult să facă asta. Deşi, se gândi ea, probabil că ar fi preferat chiar şi să-l împartă cu o amantă decât să-l facă să plece din nou. Nu credea că mai putea suporta aşa ceva.

— Gabriella, spune-mi, ai umblat în sertarul meu

şi mi-ai citit corespondenţa?

Tonul lui era sever. Gabby dădu din cap vinovată.

— Mi-a fost teamă că ţi s-a întâmplat ceva. Încercam să găsesc ceva care m-ar fi putut ajuta să aflu unde puteai fi.

El o măsură cu privirea, apoi izbucni în râs.

— Ce rău îmi pare că nu ţi-am văzut faţa! Biletele de la Belinda sunt destul de scabroase.

— Sunt cât se poate de conştientă, crede-mă.

Răspunsul ei sună sec. El se încruntă din nou.

— Deci *de asta* l-ai acceptat pe Jamison. Erai foarte geloasă pe Belinda.

El începu să râdă din nou. Ea se uită crunt la el.

— Ei bine, *tu* ai fost gelos pe domnul Jamison.

— Da, am fost, nu-i aşa? Te rog, nu-mi mai aminti.

Îi zâmbi. Mâinile ei se odihneau în poală; el ridică una dintre ele, o duse la gură şi o sărută. Ochii îi deveniră imediat serioşi, când îi lăsă mâna jos şi apoi se uită la ea.

— Bine, Gabriella, recunosc: sunt multe femei în trecutul meu. Dar ai cuvântul meu că, dacă te căsătoreşti cu mine, vei fi singura femeie din viitorul meu.

Ea se uită la el cugetând un moment, în timp ce inima începu să-i bată mai tare şi pulsul îşi mări ritmul. Apoi începu să zâmbească.

— Te iubesc, ştii asta.

— Asta înseamnă *da?*

— Da. O, da.

El o trase aproape de el. Ea-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu toată dragostea şi dorul pe care le strânsese în suflet şi încercase să şi le înăbuşe timp de săptămâni întregi. Când el ridică uşor capul şi în sfârşit ea privi în acei minunaţi ochi albaştri,

ştiu că în sfârşit inima ei îşi găsise căminul.

— Te iubesc. Vocea îi era joasă şi uşor răguşită şi îşi puse din nou buzele pe buzele ei. O să-mi petrec tot restul vieţii arătându-ţi cât de mult.

— Nick…

Mişcată până în adâncul sufletului ei, cu inima plesnind de dragostea năvalnică pentru el, Gabby descoperi că nu mai putea rosti nici măcar un cuvânt.

Aşa că, în loc de asta, îl sărută din nou.

*

Mai târziu, mult mai târziu, stăteau amândoi întinşi pe covorul din faţa căminului. Uşa era încuiată, toţi cei din casă erau de mult în pat, dormind, şi singurul lucru care îi acoperea era mantia lui, pe care el o întinsese peste ei. Sub ea erau amândoi goi şi înlănţuiţi. El stătea pe spate cu un braţ sub cap. Ochii îi erau închişi şi, după toate aparenţele, era adormit. Gabby îi folosea pieptul pe post de pernă, când un trosnet puternic din cămin o făcu să deschidă ochii.

Pentru o clipă, clipi doar, somnoroasă, înspre foc, în timp ce încerca să-şi dea seama ce anume o trezise. Brusc, mai trosni un lemn, şi mai tare, iar ea făcu ochii mari. Apoi zâmbi.

Exact în faţa acestui cămin făcuse ea pactul cu diavolul. Iar acum se afla aici, alături de ea, în carne şi oase şi cât se putea de chipeş.

Îşi trecu o mână peste pieptul lui acoperit cu păr negru şi se uită în sus, pieziş, să vadă dacă se mişca. Nu se mişca.

Focul trosni tare, din nou. Zâmbetul ei se lăţi şi mai mult, şi mâna îi alunecă în jos.

Că tot veni vorba despre diavol, acum nu voia să-l mai dea înapoi. În plus, mai voia şi să se căsătorească

cu el.

Dar între timp, nu strica să-l chinuie puţin, se gândi ea cu o licărire răutăcioasă în privire, când mâna ei găsi ceea ce căuta.

Sfârşit